

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHLOE WALSH

Inevitable

CARTER KIDS #5

KAÇINILMAZ

Bir Carter Çocuk Romanı - 5. Kitap



CHLOE WALSH

Kaçınılmaz,
Carter Kids #5,
İlk yayın tarihi, Ekim 2017
Tüm hakları saklıdır. ©
Kapak fotoğrafı *Shutterstock Inc.* tarafından lisanslanmıştır.
Kapak tasarımı Red Rebel Clover'a aittir.
Alesha Davis tarafından
düzenlenmiştir. Leigh Stone
tarafından biçimlendirildi

Chloe Walsh'un eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 2000 tarihli Telif Hakkı ve İlgili Haklar Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez veya yayınlandığı biçimden başka bir biçimde veya ciltte veya kapakta ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her okuyucu için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

İçindekiler

Sorumluluk
reddi:

Yazarın Notu:

Önsöz

Özet Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Chloe Walsh Yazarının Diğer](#)

[Kitapları: Acknowledgments](#)

[Umut için çalma listesi:](#)

[Hunter \(Lucky\) için çalma](#)

[listesi Jordan için çalma listesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

Sorumluluk reddi:

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Yazar, bu kitapta adı geçen tüm şarkı adlarının, şarkı sözlerinin, film adlarının, film karakterlerinin, ticari markalı statülerin, markaların ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğunu ve onlara ait olduğunu kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiştir/ilişkilendirilmemiştir veya desteklenmemektedir.

Chloe Walsh'un bu kitapta adı geçen hiçbir marka, şarkı, müzisyen ya da sanatçı ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Tüm hakları saklıdır ©

Yazarın Notu:

Bu Şimdiye kadar yazdığım en zor ve ahlaki açıdan en zorlayıcı kitaptı. Mümkün olduğunca uzun süre ertelemeye çalıştım - merhaba, 2015'te çıkması gerekiyordu. Birçok kez havlu atmaya ve hikayeyi çöpe atmaya çok yaklaştım. Bazı insanlar sonuçtan heyecan duyacak, bazıları ise öfkelenecek. Tek söyleyebileceğim Hope'un kalbinin sesini dinlediğim. Bu *onun* hikâyesi ve karakterinin benden yapmamı istediği şeyi yapmak zorundaydım. Benimle kaldığınız için çok teşekkür ederim ve umarım hikayeyi beğenirsiniz.

Her zaman sevgilerimle, Chloe

Not: Kaçınılmaz tam uzunlukta bir roman ve devam eden bir serinin beşinci kitabıdır. Hikayenin konseptini tam olarak anlamak ve kavramak için önce Treacherous, Always, Thorn & Torment'ın okunması *gerekecektir*. Üç yönlü bakış açısına sahiptir ve olgun ve hassas temalı konular içerir ve on sekiz yaş ve üzeri bir izleyici kitlesi için tavsiye edilir. Bu kitaplardan tam anlamıyla keyif alabilmeniz için **Carter Çocukları Serisi'ni okumadan önce Kırık Serisi'ni okumanız** tavsiye edilir.

Ve son olarak,

Hope Carter'ın hikayesine hoş geldiniz.
Umarım beğenirsiniz.

Tracy için,

Çünkü on altı yıl boyunca benim deliliğime katlanıp beni sevebilecek tek kişi sensin.

Birinci sınıfta okul koridorunda yanınıza gelip arkadaşım olmanızı istediğim o gün en iyi fikirlerimden biriydi.

Ömür boyu sürececek dostluğunuz için teşekkür ederim.

Seni sonsuza dek seveceğim.

*Eğer iki insan gerçekten birlikte olmak istiyorsa,
Eninde sonunda birbirlerinin kollarına dönmenin yolunu bulacaklar.
Bu, sevginin bir ön koşuludur.
Bu kaçınılmaz... Değil
mi?*

- Hope Carter, Carter Çocukları

Özet

UMUT

ŞUBAT

BABAMI EN SON NE ZAMAN İSTEDİĞİMİ HATIRLAMİYORDUM.

Yıllar geçmiş olmalıydı ama burada, kalbimi defalarca kırmış olan adamın karşısında otururken babamı gerçekten istiyordum. Onun güçlü kollarının etrafımda olmasına ihtiyacım vardı. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine. Benim için her şeyi yoluna koyacağına söz vermesini. Ama bunun yerine, tek sahip olduğum acımın kaynağıydı.

Jordan Porter'ı anlayamadım.

Neden buraya gelmişti ya da neden çoktan gitmemişti. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Yıllar önce hayatımdan çok hızlı bir şekilde çıkıp gitmişti ve şimdi de gitmiyor.

"Önemli bir şey konuşacak mıyız?" Jordan onuncu kez geçmişten bahsetmeye çalıştığında sordum. "Çünkü geçmişimiz benim için zor bir sınırdır, Jordan."

Jordan, "Beni sevmekte utanılacak bir şey yok Hope," diye fısıldadı ve ben tereddüt ettim.

Hayır, yapmadı.

"Seni sevmekten utanmıyor musun?" Başımı tiksintiyle salladım. "Benimle evlendin ve sonra beni terk ettin!"

Elini saçlarında gezdirdi ve derin bir iç çekti. "Bunu bilerek yapmadım."

"Ama yine de yaptın. Bilerek ya da bilmeyerek. Yine de benim dünyamı yıktın. Kendini yok ettin ve beni de kendinle birlikte aşağı çektin," diye tısladım. "Bence bu

oldukça utanç verici."

Bana gönderdiği karışık sinyaller kalbime hiç iyi gelmiyordu. Benden ne istediğini anlamaya çalışırken bir yığın halindeydim. O kadar uzun yıllar ortalıkta yoktu ki nasıl başa çıkacağımı öğrenmiştim. Onsuz bir hayata nasıl uyum sağlayacağımı, ama şimdi geri dönmüştü. Bu duygularla ne yapmam gerekiyordu?

Onu unutmuş gibi değildim.

Çok gençtik. Ona çok aşık olmuştum. Duygularım değişmemişti. İçim parçalanmıştı çünkü sadece Jordan Porter'ı sevmeye programlanmış gibiydim. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu uzaklaştırmam gerekiyordu. Akıl sağlığım için, kalbimin etrafına sardığı zincirlerden kurtulmalıyım.

"Sen hep benimleydin!" Jordan kükredi, sonunda o sinir bozucu soğukkanlı tavrından kurtulurken göğsü kabarıyordu. Ayağa kalkarak oturma odasının penceresine doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Bedenen seninle birlikte olmamam, dünyanın en önemli unsuru olmayı bıraktığın anlamına gelmiyor."

"Bu çok kötü oldu," diye bağırdım. Ayağa kalkarak sehpayı tekmeledim, öfkem kontrolden çıkmıştı. "Çünkü senin kâğıtlarını imzaladım. Yeterince acı çektim ve yoruldum, Jordan." Gözlerinin içine bakarak, "O yüzden bana bir iyilik yap ve benden uzaklaş çünkü seninle bir kez daha tartışmak istemiyorum. Hep kaybediyorum ve bu çok zor."

"Gidiyorum Hope," diye cevap verdi, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Başka seçeneğim yok."

"Bu sözleri söylediğini duyduğuma neden şaşırmadım?" Ciğerlerimdeki havanın çekilip alındığını hissederek sıkılarak konuştum. Gözlerimi hızla kırptırarak geriye doğru birkaç adım attım. "Bundan hoşlanıyor musun?" Kendimi işaret ettim. "Beni incitmekten hoşlanıyor musun?"

Tanımlanamaz duygularla dolup taşarak ona doğru yürüdüm ve her seferinde olduğu gibi benden kaçmadı. "Neden buraya geri döndün, Jordan?" diye sordum. Parmaklarımı gömleğinin önünde kıvrarak ona vurma isteğine karşı koydum, bunun yerine sert bir çığlık attım "Yani, tekrar gideceksen neden geri gelme zahmetine giriyorsun, ha?"

"Geri döndüm çünkü geride bir şey bıraktığımı fark ettim," dedi bana, sesi sert ve kalındı.

Bana yaklaştı ve ben ürperdim.

Ellerini yavaşça belime koydu ve kaşlarını benimkilerin üzerine indirdi. "Çok uzun zamandır aradığım bir şey."

"Ne?"

"Sen." Elleri bileklerimde dolaştı. "Umut arıyordum."

"Hayır!" Başımı salladım, onun acımasız sözlerini ve işkence dolu vaatlerini reddettim. "Bunu kastetmiyorsun."

"İstiyorum," diye mırıldandı, aramıza koyduğum boşluğa sahip çıkarak. "O k a d a r içten söylüyorum ki bunu vücuduma kazımak istiyorum."

"Yapamazsın." Gözlerim yaşlarla doldu. "Yapamazsın." Etrafıma amaçsızca baktım ve omuzlarımı silktim. "Beni terk ettin."

"Ve uyanık olduğum her anı bundan pişmanlık duyarak geçirdim," diye boğuk bir sesle konuştu. Uzandı ve elleriyle yüzümü kavradı. Hemen gözlerimi kapattım, bunu engellemek için çaresizce çırpınıyordum.

"Bana bak." Reddettiğimde beni nazıkçe sarstı. "Umut, bana bak."

Yavaşça gözlerimi açtım ve onunkilere baktım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Sana yalan söylediğim ve seni terk ettiğim için." Titrek bir nefes verdi. "Sana yemin ederim, yaptığım her şey senin içindi." Elleri saçlarımı düğümlemek için hareket etti. "Seni hak etmediğimi biliyorum ama bu sana aşık olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Seni istiyorum Hope ve bir daha çekip gidemeyecek kadar güçsüzüm. Bu yüzden sana imkânsızı soracağım." Alnını benimkine bastırdı. "Benimle gel, Hope Carter."

"Bunu öylece söyleyemezsin ve bunu kabul etmemi bekleyemezsin Jordan," diye hıçkırarak ağladım. "Öylece hayatıma girip seninle gelmemi isteyemezsin! Daha önce senin için her şeyi riske attım ve bak beni nereye getirdi."

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye karşı çıktı kısık sesle. "Seni incittiğimi ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama sana karşı dürüst olmam gerek Hope -" Sesi kesildi ve devam etmesi bir an aldı. "Eğer bunu şimdi yapmazsam, asla yapamayacağım ve hayatımdaki en önemli kişi olmadığına inanarak seni tekrar terk edemem. Çünkü öylesin. Her zaman öyleydin ve her zaman öyle olacaksın."

"O zaman tüm bunları bana neden yaptın?" Hıçkıra hıçkıra ağladım. Ellerim kendiliğinden uzandı ve yüzünü kavradı. "Beni neden kırdın?"

"Açıklamam gereken çok şey var," diye fısıldadı. "Bunu biliyorum."

"Eğer seninle gelirsem," dedim titrek bir sesle - seçeneklerimi tartıyordum. "Tam açıklama istiyorum."

Jordan kaşlarını kaldırdı ve ben de ona sertçe baktım.

"Bana bir daha asla aynı gözle bakmayacaksın," diye cevap verdi. Başımı salladım. "Umurumda değil. Bilmek istiyorum." "Umursayacaksın," diye mırıldandı.

Jordan benden bir adım geri çekilerek gömleğinin kol düğmelerini çözdü ve kollarını sıvadı.

"Bu da ne böyle?" Bileklerinin iç kısımlarına bakarken sesim ancak yumuşak bir çığlıktan öteye gidemiyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum. Jordan'dan neden zaten bildiğim bir şeyi açıklamasını istediğimden emin değildim, sadece bunu onun ağzından duymam gerekiyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," diye boğuldu, yeşil gözleri yüzüme kilitlenmiş, burnumu sokmamam için yalvarıyordu.

Yaklaşarak sol elini avucumun içine aldım ve kolunu dikkatlice dirseklerine kadar sıyırdım. "Bu kesikler mi?" Gözlerim bileklerinin iç tarafındaki çirkin çapraz yaralara kilitlenmişti.

"Kendi kendini yaraladı." "Neden?"

Jordan iç çekti. "Çünkü bazen fiziksel acıyla baş etmek duygusal acıyla baş etmekten daha kolaydır."

Parmaklarım bileklerindeki yara izlerinin üzerinde gezindi. Çiğnenmiş etinin çizgilerine dokundum. Morarmış ve hırpalanmış damarlarının mor kabarıklığına. Damarlarındaki izler içimde bir huzursuzluk titremesine neden oldu.

Bu, hayatı boyunca çektiği acıların bir kanıtıydı.

"Bütün bunlar ne zaman başladı?" Daha fazlasını söyleyip onu korkutarak saklanmayı sevdiği kabuğuna geri döndüreceğime güvenmediğim için sordum.

"The Hill'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra," diye yanıtladı. "Ben... bazı şeylerle mücadele ediyordum." İç çekerek bir elini saçlarında gezdirdi. "Unutmak istedim. Her şey alkol ve biraz otla başladı." Sert bir şekilde güldü. "Ama belli ki içimde çok fazla Derek var çünkü kontrolden çıkmam uzun sürmedi."

"Kontrolden çıktı," diye tekrarladım uyuşukça.

Dünyam ayaklarımın altından çekilip alınmış gibi hissediyordum.

"Eroin, Hope," diye açıkladı Jordan, sesi düz ve soğuktu. "Gitmekle sana kazık attığımı düşünüyorsun ama ben zehirliydim. Seni saçmalıklarından korumak için ayrıldım."

"Saçmalık mı?" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Sen uyuşturucu bağımlısı değilsin, Jordan."

"Öyle değil miyim?" diye karşı çıktı. "Çünkü aksini söyleyen kolunuz

kadar uzun bir dosyam var."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım, her şeyi anlamaya çalışıyordum. Jordan, "O benim sponsorumdu," diye fısıldadı ve sonunda bizi boğan korkunç sessizliği bozdu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Annabelle?"

Jordan başını salladı. "Onunla hiç yatmadım."

Şimdi geri çekilen bendim. "Yalan söylüyorsun." Öyle olmak zorundaydı. Onun nişanlısıydı.

"Sana yalan söylemiyorum," diye karşılık verdi, bir adım daha yaklaşarak. "Şimdiye kadar birlikte olduğum tek kadın sensin."

"Nasıl?"

"Nasıl?" şaşkınlıkla başını salladı "Ne demek nasıl?"

"Seks, Jordan," diye tükürdüm. "Gerçekten beni o kadınla yatmadığına inandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin," diye homurdandı, sesi garip bir şekilde kırgın çıkıyordu. "Neden onunla seks için birlikte olayım ki?"

"Çünkü sen bir erkeksin," diye tısladım, parmaklarımı şakaklarıma bastırarak.

Bu kadarı çok fazlaydı. "Peki neden onunla nişanlandın?"

"Çünkü bana ihtiyacı vardı."

"Sana ihtiyacım vardı."

"Biliyorum Hope. Tanrım, biliyorum. Ama Annabelle.... Ben ona nişanlısı gibi davranarak tacizci eski sevgilisiyle düştüğü çukurdan çıkmasına yardım ettim; o da bana....

"Ben," diye kestirip attım. "Devam et. Cümleleri bitir."

"Hayatıma devam etmen için sana ihtiyacım vardı," diye boğuldu. "Korkunç bir yalandı ama duyman gerektiğini düşündüm."

"Neden?" diye sordum. "Ve neden o pisliği vücuduna soktun?"

"Çünkü unutmak istiyordum ve bu süreçte kendimi öldürsem de umurumda değildi," diye dürüstçe cevap verdi. "Aslında, bir nevi buna güveniyordum."

"Anlamadığım şey de bu," diye itiraf ettim, duygularım arasında sıkışmış hissediyordum.

Bir yanım kollarımı bu adama dolamak ve acısı boyunca onu teselli etmek istedi.

Diğer yanım ise onu tokatlamak istiyordu.

"Anlamana gerek yok," diye fısıldadı. "Gitmekle sana bir iyilik yaptığımı bil yeter."

"Hayır," diye tısladım, başımı sallayarak. "Kararları sen veremezsin ve beni böyle asılı bırakamazsın." At kuyruğumu sıkılaştırdım ve duygularımı dizginlemek için mücadele ettim. "Beni mahvettin. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca neyi yanlış yaptığımı bilmeden yaşamak zorunda kaldım. Beni çok kötü kırdın. Ve hiçbir başarı ya da para içimde bıraktığın boşluğu dolduramazdı. Kalbimi benden aldın, Jordan. Nedenini bilmeden devam edemem. Bu çok acı veriyor."

"Aşağı iniyordum Hope," diye tısladı. "Seni yanımda götürmemeye karar verdim."

"Yalancı."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Sana yalan söylemiyorum," diye mırıldandı.

"Etrafta ben bir yabancıymışım gibi dolaşıyorsun, Jordan!" Onun aptal, güzel yüzüne her baktığımda, haysiyetimden bir parça daha kayıp gidiyor, öfkemi körüklüyor ve gazabımı ateşliyordum. "O gece beni neden terk ettiğini söyle. Söyle yoksa giderim. Yemin ederim giderim ve asla geri dönmem!"

"Çünkü tecavüze uğradım, tamam mı!" Kelimeler göğsünden yırtıldı ve beraberinde bir duygu saldırısı getirdi. "Tecavüze uğradım ve sonrasında gözlerinin içine bakmaya dayanamadım!"

Ellerim ağzıma gitti. "Jordan..."

"Üvey babam bana tecavüz etti, Hope. Tekrar tekrar. Günlerce. Beni yatağa bağladı ve o piç kurusu vücuduyla bana tecavüz etti. Bana tecavüz etti... Kahretsin, söyleyemiyorum bile..." Jordan saçını çekerek benden uzaklaştı, göğsü kabarıyordu. Nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu. "Ve işi bittiğinde beni orada bıraktı." Utanç içinde başını öne eğdi. "Derek beni bulduğunda neredeyse kan kaybından ölüyordum" dediğinde boğazından bir hıçkırık koptu.

Boğazımdan kopan çığlığı tutamadım. Bu bir kâbustu.

Bir kabus görüyordum ve uyanmaya çok ihtiyacım vardı.

"Sonrasında ölmek istedim." Jordan konuşmaya devam ediyor, bana bir ömür boyu acı veren anılarını anlatıyordu. "Lanet olası bir ölü olmak istedim Hope."

Bu sırada ben yere çöktüm ve ağladım.

"Seni sevdiğim için terk ettim, sevmediğim için değil!"

"Sana yardım edebilirdim..." Söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Nasıl Hope?" diye sordu Jordan. "Bana nasıl yardım etmiş olabilirsin?"

"I..." Kendimi kötü hissettim. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim. "Çok özür dilerim."

"Seni terk ettiğim o gün mü?" Jordan yanımda yere çöktü. "O gün Derek beni bir tesise götürdü." Kollarını bacaklarına dolayarak başını öne eğdi. "Sekiz ay boyunca orada kaldım."

Nefesim kesildi, dehşete düştüm. "Seni kilitledi mi?"

"Kendimi kilitledim!" Jordan düzeltti. "Kimseye yakın olmak istemedim. Derek buna karşı çıktı ama yapılması gerekeni yaptı." Burnunun kenarını sıktı. "Evrakları imzaladı."

"Neden bana söylemedin?" Ağladım.

"Ne?" diye sordu, o da ağlıyordu. "Sana ne söylemem gerekiyordu? Karşı koymaya çalıştığımı ama yapamadığımı mı?" Saçlarını tutup çekti, bunu konuşurken bile acı çektiği belliydi. "Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yetişkin bir adam olmak ve kendini koruyamamak?"

"Erkeklerin de başına geliyor," diye fısıldadım gözyaşlarımı kırıştıtararak. "Evet," diye şakayla karışık güldü. "Oluyor."

"Tecavüze uğrayan ben olsaydım beni terk eder miydin?" "Bu aynı şey değil."

Dizlerimin üzerinde kayarak ona doğru süründüm ve kollarımı ona doladım. Dokunuşumla sertleşti ama beni itmedi. "Kurbanı olduğum bir şey yüzünden beni terk eder miydin?"

"Hayır!" diye tısladı. "Tabii ki hayır." "O zaman bana söylemeliydin."

"Söyleyemezdim," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Çünkü bu tek seferlik bir şey değildi" dediğinde yeşil gözleri cam gibiydi ve kendinden nefret ediyordu.

"Tek seferlik bir şey değildi de ne demek?" Kanım dondu. "Jordan." Sesim titriyordu. Vücudum titriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Annem onunla evlendikten yaklaşık bir ay sonra başladı."

"Ama sen sadece on dört yaşındaydın... Tanrım." Sarsıldım. Fiziksel olarak kasıldım, sanki içim dışıma çıkıyormuş gibi hissettim.

"Ben gidince durdu," diye fısıldadı, beni ikna etmeye çalışarak. "Büyüdüm."

Daha güçlü. Karşı koyabilirdim..." "Jordan," diye ağladım.

"Ama bazen yapmadım..." Şiddetle ürperdi. "Bazen... Tanrım, bazen orada öylece yatar ve onu alırdım..." Sesi kesildi ve devam etmesi birkaç dakika aldı. "Sana geldiğimde bunu düşündüm,

bunun benim yeni başlangıcım olduğunu düşündüm. Özgür olduğumu sanmıştım. Hayatıma seninle başlamak için özgür olduğumu." Yine mizahsızca güldü. "Yanılmışım."

"Bundan nefret ediyorum," diye boğuldum. Uzanıp yanağını hafifçe avuçladım ve benden hafifçe geri çekildiğini fark etmemiş gibi davrandım. Parmaklarımın elmacık kemiğinin üzerinden geçmesine ve çenesine doğru inmesine izin vererek iç çektim. "Zamanda geriye gitmek ve senin için bazı şeyleri değiştirmek istiyorum."

Dokunuşumun altında kaskatı kesildi. "İşte bu yüzden bilmeni istemedim." Gözlerini kapatarak konuşmaya devam etti. "Şu anda bana bakış şeklin. Kullandığın ses tonu."

"Ne sesi?"

"Yazık," diye tısladı. "İğrenme." Jordan aniden ayağa fırlayıp benden uzaklaştığında elim boşluğa düştü. "Gitmem gerek."

Odadan koşarak çıkışını izledim ve anında ayağa kalkıp peşinden koşmaya başladım.

Beni terk etmiyordu.

Bir daha asla.

Merdivenlerden hızla inerek, tam motosikletinin pedalına bastığı sırada ona ulaştım.

"Dengeli değilim Hope," dedi uyarı tonunda, yüzü yere dönük bir şekilde.

"Umurunda değil," diye cevap verdim bacağımı motosikletin arkasından geçirip binerken.

"Sana hiçbir şeyi garanti edemem," diye fısıldadı titreyerek. "Ben her şeyi berbat etme konusunda sabıkası olan bir bağımlıyım."

"Ve ben tamamen sana ait bir kalbi olan bir Carter'ım." Kollarımı beline dolayarak yanağımı sırtına bastırdım ve "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim" dedim.

Birinci Bölüm

JORDAN

HOPE TIPKI ONUN GIBI PERVASIZCA MOTORUMUN ARKASINA TIRMANDI. on altı yaşındayken yaptığı gibi - sonuçlarını düşünmeden. Çoğu durumda yaptığı şeyi yapıyordu; acele ediyordu. Aslında şaşırmamam gerekirdi. Hope Carter, sonuçları ne kadar hayat değıştirici olursa olsun, bir karar vermek için hiçbir zaman bir dakikadan fazla beklememişti.

Ya hep ya hiç tarzında bir insandı ve ben onu her zaman

o.

Yine de son fevri kararı beni çok korkuttu.

Benimle birlikte olacağına söz veriyordu, önüme bir gelecek koyuyordu. sahip olabileceğimden tam olarak emin değildim.

Anlamadı.

Hiçbirini.

Hatırladığı kişi ben değildim.

Lanet olası bir suçun kurbanıydım ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılan bendim.

Geçmedi.

Geçmişim hiçbir zaman gerçek anlamda geçmişimde kalmadı ve yataktan kalkmak için her gün mücadele ettim.

Yıllar önce aşık olduğü adama hiç benzemiyordum. Sevmesi kolay değildim ve birlikte yaşaması daha da zordu. Sınırlarım, sorunlarım ve kısıtlamalarım vardı. Uyuşturucu beni yıllarca etkisi altına almıştı. Kontrolü biraz geri kazanmayı başarmış olsam da, artık bir bağımlıydım ve hep öyle kalacaktım.

Bunu anladı mı?

Çocukluğundan beri saplantı haline getirdiği o mükemmel aşkı ona veremeyeceğimi fark etmiş miydi?

Seks benim için berbat bir alandı ve bir aileye sahip olma fikrini düşünmeye bile alerjim vardı. Hayatımın bana yaşattığı deneyimler ve çileler asla üremek istemediğim anlamına geliyordu.

Bu Hope'un ileride isteyeceği bir şey miydi? Eğer öyleyse, bir sorunumuz olacaktı.

Otuz yaşındaydım ve baba olmak istemediğimi çok iyi biliyordum.

Babalık pek deneyimlediğim bir şey değildi; büyürken hiç babam olmamıştı ve bana verilen babalık beni o kadar kötü mahvetmişti ki, her gün kendimi ateşe verip derimi kemiklerimden ayırmak istediğim anlar oluyordu.

"Dengeli değilim Hope," demek için kendimi zorladım ve ona bir çıkış yolu gösterdim.

"Umurunda değil." Verdiği yanıt tam da tahmin ettiğim gibiydi. Kendi kendime, *bunu kendin öğrendiğinde öğreneceksin, diye* düşündüm.

"Size hiçbir şeyi garanti edemem." Bunu anlaması gerekiyordu. Sözlerimi duyması gerekiyordu.

Varlığımın her zerresi elimi onun elinin üstüne koymamı ve onu kendime çekmemi istiyordu, ama bunu yapmanın yapabileceğim en bencilce şey olacağını biliyordum; onu bu duruma geri getirmek, belirsiz bir geleceğe daha sürüklemek. Onu bunu ikinci kez yaşamayacak kadar çok seviyordum. "Ben her şeyi berbat etme konusunda sabıkalı bir bağımlıyım."

"Ve ben de kalbi tamamen sana ait olan bir Carter'ım," diye cevap verdi - yine enine boyuna düşünmemişti. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Acı, inançsızlık ve derinlerde yatan minnettarlık içime doldu ve işlev görme yeteneğimden geriye kalanları tehdit etti.

Bunu nasıl yapabildi?

Beni sözlerle öldürüp vaatlerle nasıl hayata döndürebildi?

Kalbim kırılıyordu. Ondaki uzaklaştığım andan beri kırılıyordu. Suçlu bendim. Yanlış olan. Hatalarımı her zaman kabul edebilirdim ve o kızı terk etmek en büyük hatamdı.

Lanet olsun, bu kadın beni tekrar dizlerimin üstüne çöktürecek. Konuşulan dildeki hiçbir kelime bu anın benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edemezdi.

Sırlarımı biliyordu - en derin, en karanlık deneyimlerimi ve gizli acılarımı.

Ve o *hâlâ buradaydı*, hâlâ benim için her şeyi riske atmaya hazırды.
O her şeyi bilmiyor, diye tısladı içimden bir ses. Ve asla bilmeyecek!

Ona nasıl ayak uyduracağım ya da uydurabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama istiyordum.

Uzun zamandır ilk defa bencil olmak istedim. Karıma sahip çıkmak istedim.

Onu tutmak istedim.

İkinci Bölüm

UMUT

NOAH BU GECE KARIYERİNİN EN ÖNEMLİ DÖVÜŞÜNÜ YAPIYORDU, ve hayatımın en önemli kararını vermiştim.

Onu geri götürmüştüm.

En çılgın hayallerimde bile, özür diler dilemez kocasının kollarına atlayan kadınlardan biri olacağımı hayal etmemiştim, ama tam olarak öyle yaptım.

Savurgan kocam nihayet sekiz yıllık -ve biraz daha fazla- aradan sonra geri dönmüştü ve ben de onu kollarımı açarak karşılamıştım.

Belki sağlıklı düşünemiyordum ve belki Jordan acele ettiğimi söylerken haklıydı ama ne yapabilirdim ki?

Arkama yaslanıp hayatımdan tekrar çıkıp gitmesini mi izleyeyim? Hayır.

Hayatta olmaz.

Bu benim için uygun bir seçenek değildi. Her halükarda yaşayabileceğim bir seçenek değildi ve onun ifşaatından sonra da değildi.

Kocam istismara uğradı.

Tecavüze uğradı.

Taşıdığını bildiğim acı benim için hayal edilemezdi. Nasıl hissediyor olabileceği konusunda empati kuramıyordum. Tek bildiğim, bana en derin, en karanlık sırlarını anlattıktan sonra gitmesine izin verirsem, bir daha asla bana hiçbir konuda güvenecek kadar güvende hissetmeyeceğiydi.

Jordan tüm yaşamı boyunca kendisiyle ilgilenmesi gereken insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmış ve istismar edilmişti. Çocukken tecavüze uğramıştı ve kocamken de tecavüze uğramıştı.

Üvey babası tarafından.

Onu sevmesi ve ona bakması gereken adam tarafından.

Burnumun dibinde defalarca olmuştu.

Ve ben *hiçbir şey* yapmadım.

Hiçbir şey söylemedim.

Onca zaman onda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım; vücudundaki morlukları gördüğüm onca zaman *hiçbir şey* yapmamıştım!

Onun çocukluk haliyle ilgili anılarım aklıma geldi ve içim suçluluk ve mutluluğun berbat bir karışımıyla doldu. Onu şeytanlarından kurtaramadığım için suçluluk ve o zamanlar hayatımın en önemli parçası olduğu için mutluluk.

Jordan Porter'la ilk kez ne zaman tanıştığımı hatırlamıyorum.

Aslında, hayatımda onun olmadığı bir gün bile hatırlamıyordum. Ona aşık olduğumu anladığım anı tam olarak belirleyemiyordum, aynı şekilde aşık olmadığımı anladığım zamanı da belirleyemiyordum.

Benim için sanki tüm varlığım her zaman onunla iç içe geçmiş ve karışmış gibiydi.

İlk başta, iki çocuk arasındaki masum bir aşkı; genç, akraba ruhlar koşullar nedeniyle bir araya geldi ve yavaş yavaş yanan bir aşka başladı.

Takip eden yıllar boyunca, bu aşk çok daha fazla, çok daha derin bir şeye dönüştü. Arzu ve kavurucu gençlik hormonlarıyla yıkanmış beyaz, sıcak ateş gibi.

Yine de her zaman belirli bir şeyi hatırladım, ergenlikten beri kırılganlıklarımın oynayan sinir bozucu bir komplikasyon; içimde her zaman onu beni sevdiğinden daha çok sevdiğime dair belirgin bir his vardı. Her zaman *daha* çok önemsedim, *daha çok* yatırım yaptım, bizim için daha çok çalıştım. İlişkimizin sürücü koltuğunda oturan hep ben olmuştum ve en derin üzüntüm, bazen Jordan'ın isteksiz bir yolcu olduğunu hissetmemdi.

O her zaman anlaşılması zor, çözülmesi zor ve gerçekten okunması zor biriydi. Ama ben gerçek aşkın var olduğuna inanarak büyümüştüm. Çocukluğumun her günü evimizde bunu hissettim; kardeşlerim ve ben her zaman sevgiyle kuşatılmıştık. Annemle babam birbirlerine baktıklarında her gün bunun ortaya çıkışını izledim. Bu nedenle, aşka, kadere ve sonsuza dek sürecek mutlu sonlara inanan biri olmak bana doğal geldi, neredeyse vücudumun içinde önceden ayarlanmış gibi.

Bu yüzden Jordan lise son sınıfta evlenmemizi teklif ettiğinde bu şansa balıklama atladım.

Gizlice evlendik. On sekiz yaşındaydım ve o gün ona her şeyimi verdim; kalbimi, ruhumu, gençliğimi, bedenimi. Olabileceğim her şeyi. Tüm varlığımı ona şartsız ve koşulsuz sundum. Tamamen onun olmuştum. Sonsuza kadar ve daima.

Ama sonra beni terk etti ve doğru bildiğim her şey alt üst oldu. İşte bu yüzden, yirmi altı yaşındayken, kendimi duygu selimle derinden mücadele ederken, bir belirsizlik havuzunda boğulurken ve şimdiye kadar doğru olduğunu bildiğim ve inandığım her şeyin... doğru *olmadığını* hissederken buldum.

Ve şimdi, hayatım birkaç kısa soruya bağlıymış gibi hissediyordum.

On sekiz yaşındayken hayatımı paylaşmaya yemin ettiğim adamı hâlâ seviyor muydum?

Hiç şüphesiz.

Şimdi onun davranışlarını tam olarak anlayabildim mi? Hiç şüphesiz.

Yıllar önce beni terk ettiği için onu affedebilir miydim?

...

Hala onunla bir gelecek görüyor muydum?

...

Bunlar cevaplaması çok daha zor sorulardı.

Onun beni terk etmesi nedeniyle yaşadığım ve hâlâ hissetmekte olduğum tüm acı ve ihaneti bir kenara bırakarak, onunla gitmem gerektiğini biliyordum. Gitmek *zorundaydım*. Adamı seviyordum ve ailemden öğrendiğim bir şey varsa o da işler zorlaştığında sevdiğin insandan kaçmaman gerektiği idi. Dayanır ve onlar için savaşırdın. Onlar senin için savaşmazken sen onlar için savaşırdın. Gerçek aşk buydu. Bana bunu verebilecek kapasitede olduğunu biliyordum. Sadece dayanmalı ve ikimiz için de mücadele etmeliydim.

Jordan benim yaşadığım gibi bir çocukluk geçirmedi. Kendinden emin ve özgüvenli bir yetişkin olmasına yardımcı olmak için kat kat koşulsuz sevgi ve destekle kaplanmadı.

Benim vardı.

Ailelerimizin bizi yetiştirme tarzının, dördümüzün de yetişkinlikte ne kadar başarılı olduğumuzla çok ilgisi vardı. Cash ve Casey henüz küçüktüler ama Cam, Colt, Logan ve bana verilen harika çocukluğun aynısını aldıklarından hiç şüphem yoktu. Evimiz bizim için her zaman düşebileceğimiz bir güvenlik ağı olmuştu.

güvenli bir sığınak. Anne ve babam tarafından sevildiğimi her zaman biliyordum. Her birimizi, Cam'i bile istiyorlardı ve her zaman bizim yanımızdaydılar.

Bunu Jordan için yapabilirim.

Ona mahrum bırakıldığı koşulsuz sevgiyi verebilirdim.

Kalbimin içindeki kuşkunun o anda beni ele geçirmesine izin vermedim, kafamın içinde *'son sekiz yıldır savaştan tek kişi sendin'* diye bağırın sesi ya da *'bunun için savaştan yoruldum'* diye fısıldayan daha da iç karartıcı sesi dinlemedim.

Bunun yerine, son yirmi küsur yıldır hayatımın her günü yaptığım şeyi yaptım; gözlerimi kapattım ve Jordan Porter'a körü körüne inandım.

Üçüncü Bölüm

JORDAN

"BURADA MI KALMAYI PLANLIYORSUN?" HOPE SORDU.

Denver'ın güney yakasındaki köhne görünümlü bir kamyonetin önünde durdum ve bisikletimden inmesine yardım ettim. Bulunduğumuz bölge onun büyüdüğü lüksten çok uzaktı ve hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışma şekli çok sevimliydi. "Derek'le kalmaya ne oldu?"

"Hayır Hope, burada kalmayacağım. Burası çalıştığım yer."

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Çalışıyor musun?"

"Evet, bir işim var," diye cevap verdim, yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum. Karımın yanındayken kendimi daha çok gülümserken buluyordum. "Aslında iki tane var."

"Huh." Hope sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzüme bakarken diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı.

"Burada ne iş yapıyorsun?" diye sordu, eliyle küçümseyici bir hareket yaparak rehabilitasyon merkezini işaret etti.

"Gönüllü olarak uyuşturucu ve alkol bağımlılığı danışmanlığı yapıyorum." Ellerimi ceketimin içine sokarak, uzun zamandır evim dediğim binaya baktım. "Genellikle her hafta burada birkaç vardiya çalışıyorum." Omuz silkerek ekledim: "Tabiri caizse topluma geri verme yöntemim."

Mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen bir danışmansın."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Hope ve benim birbirimiz hakkında yeniden öğrenmemiz gereken çok şey vardı. Benim hatamdı, kabul ediyorum. Ama bu işe çok çabuk atlamasından korkmamın bir başka nedeni de buydu. Ne iş yaptığımı bile bilmiyordu. Hiç sormadı. Artık birbirimize neredeyse yabancıydık ve eskiden olduğumuz yere dönmek için önümüzde uzun bir yol vardı.

"Yani, um... burada mıydın? Bunca zamandır mı? Colorado'da mı?" Soruları umutsuzca saklamaya çalıştığını bildiğim bir kızgınlıkla doluydu. Ama her zaman yapabildiğim gibi onun içini görebiliyordum.

"Buradan birkaç blok ötede bir evim var," diye cevap verdim, bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim.

Hope bir kez daha dilini şaklatarak etrafımıza baktı, sonra yavaşça dönüp bir kez daha bana baktı. "Ve sen Derek'le kalıyordun çünkü...?"

"Sana daha yakın olmak istedim." Gerçek buydu. Boulder ve Denver birbirlerinden çok uzakta değillerdi, arabayla yaklaşık bir saatlik mesafedeydiler ama ben ona daha yakın olmak istemiştim. "Seni görmek istedim."

"Ve gideceğini söylediğinde," yavaşça ve neredeyse dikkatlice konuştu, sanki herhangi bir karışıklık olmasını istemiyormuş gibi. "İşe gitmek zorunda olduğun için ayrılman gerektiğini mi kastettin?"

"Bana borçlu olunan biraz tatil zamanım vardı." "Bugün dönmem gerekiyor" demeden önce çaresizce omuz silktim.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye açıkladı sonunda ağır bir iç çekişle. "Seninle gelmek gibi büyük bir jest yaptığım için," diye başını sallayarak esprili bir şekilde güldü ve ayakkabılarına baktı, "oysa sen sadece işe gidiyordun."

"Hey." Öne doğru uzanarak çenesini yukarı doğru kaldırdım. "Benden saklanma."

Gözleri benimkilere dikildiği anda göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Nefesimi ciğerlerimden söküp aldı. Hope Carter'a söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, onun için yapabilmeyi dilediğim o kadar çok şey vardı ki, ama bunun yerine gülümsemekle yetindim. Şu anda yapabileceğim en iyi şey buydu.

Ve neyse ki, bu yeterli görünüyordu çünkü gülümsememe kendi megawatt gülümsemesiyle karşılık verdi ve yanağındaki o gamzeyi ortaya çıkardı, her zaman başımın dönmesine neden olan gamzeyi.

"Pişman mısın?" diye sordum. Sesim sakın geliyordu ama aslında hiç de öyle değildim. Onun pişman olacağı düşüncesine katlanamıyordum. Benimle geldiğine pişman olmasına. Bensiz daha iyi olacağını biliyordum. Artık birlikte olmamamız için kolum kadar uzun bir liste olduğunu biliyordum ama yine de... Bir yanımda ona koşulsuz ihtiyaç duyuyordu

sevgi ve destek. Ne de olsa bana bunu veren tek kişi oydu.

"Piřman deęilim," diye her zamanki gibi hızlı ve dūřüncesizce cevap verdi ve bu beni gülümsetti.

"O zaman gel," dedim, huysuz bir sesle, onunla aynı hizaya gelip omzunu kendi omzumla hafifçe dürttüğümde. "Seni kendi dünyamla tanıştırayım." "Acelen ne?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi, yanımda binaya doğru yürürken dürtmeme karşılık verdi. "Sadece on yıldır bekliyorum

bunun için."

"Komik."

"Yarısını bile bilmiyorsun."

Hayır, yarısını bile bilmiyordum. Onun yarısını.

Ama öğrenmeyi planlıyordum.

Dördüncü Bölüm

UMUT

BU ÇOK GARIPTI.

Kocamın motosikletinin arkasında gün batımına doğru yola çıkmak daha önce bana çok romantik ve sevimli bir jest gibi gelmişti. Ama şimdi ne kadar büyük bir adım attığımı düşünecek zamanım vardı. Zihnim allak *bullak olmuştu* ve tamamen aşırı hızdaydı.

Mağazada düşüncesizce bir alışveriş yaptığınızda hissettiğiniz o duyguyu bilirsiniz, tam olarak düşünmediğiniz pahalı bir alışveriş? Önümüzdeki altı ay boyunca yapacağınız harcamaları etkileyecek bir alışveriş? Kafanız güzel olduğunda ve 'aslında bunu yapmamalıydım' dediğinizde midenize yerleşen o korkunç korku hissini bilir misiniz?

Ben de bu duygunun sancılarını
çekiyordum. Ve bu yüzden kendimi berbat
hissediyordum.

Ne *diyordum*; korkunçtum. Kim böyle
düşünür ki?

Kötü insanlar, işte onlar.

Daha önce Denver'daki rehabilitasyon merkezinin kapısından içeri girdiğimde ne görmeyi beklediğimden de emin değildim ama kendimi alçakgönüllü hissetmişim. Ortamın ciddiyeti ve bu adamların durumlarının katıksız yıkıcılığı, içimde hissettiğim mahcubiyet duygusunun geri plana düşmesine neden oldu. Elbette, o binada normal günlük yaşamda kaçmak için karşıdan karşıya geçeceğim insanlar vardı, ama bu benim için bir göz açıcıydı.

Jordan bir danışmandı.

İnsanlara *yardım* etti.

O evde gördüğüm çaresiz ve yalnız görünen insanlar var ya? Jordan onlarla *ilgilendi*, *onlara umut* verdi ve uyuşturucudan uzak bir geleceğin temellerini attı.

Bunun oldukça şaşırtıcı olduğunu düşünmüştüm ve aceleyle yaptığım hayat tercihlerimin sonuçları hakkında endişelenmediğim zamanlarda Jordan'a hayranlık duymuştum.

Hatta Noah'ın dövuşünü ev sakinleriyle birlikte evin ortak alanında izledim. Teagan'ın ringe çıkıp Noah'ın yerine dövuşü başlatmasını izlerken hissettiğim acı ve kalp kırıklığını ifade edememek benim için çok fazlaydı ve en az iki diğer iri yarı erkekle birlikte ben de bebek gibi ağlamıştım. Dövuş bittiğinden beri onu en az bir düzine kez aramaya çalışmıştım ama telefonu hiç açmamıştı.

Jordan vardiyasını bitirdikten sonra da cevapsız kalan telefonlar beni rahatsız etti ve nihayet gece yarısından sonra evine vardığımızda kavga hâlâ aklımdaydı.

Vardiyasından sonra doğruca onun evine gelmiştik ve ben hâlâ etrafımı tanımaya çalışıyordum.

Evi küçüktü - Cork'taki dairemden sadece biraz daha büyüktü. Görebildiğim tek fark Jordan'ın evindeki iki yatak odası ve banyonun ikinci katta olmasıydı. Benim dairem ise aynı kattaydı. İrlanda'dayken, yeterli büyüklükte, açık plan bir mutfak/oturma alanım vardı. Jordan'ın mutfağı ve yaşam alanı iki küçük odaya bölünmüştü ve dar bir koridorla ayrılmıştı; onun oturma odası evin önünde, mutfağı ise arkasındaydı. Ve benim balkonum varken, Jordan'ın bir çamaşır ipinden başka bir şeye ev sahipliği yapmayan sekiz metreye sekiz betondan küçük bir bahçesi v a r d ı .

Mutfak, oturduğumuz iki sandalyeli masa için yeterli alana sahip, küçük, limon boyalı bir odaydı.

Dolaplar kirli beyaz renkteydi ve tezgahın üzeri bol miktarda evrak ve ders kitabıyla doluydu.

Dağınıklık karmakarışık ve bana Teagan'la yaşamının -Noah öncesi- nasıl bir his olduğunu hatırlattı. Birlikte yaşamak çok zordu ve bu mutfağa bakılırsa Jordan da öyleydi.

"İyiler Anahtarlık," diyerek düşüncelerimi bölen Jordan, önüme bir fincan kahve koyduktan sonra küçük masada bana katıldı.

mutfağındaki kahvaltı masasına oturdu. Kupasından bir yudum almadan önce, "Noah muhtemelen kavgayı onun çıkarmasına kızmıştır," diye ekledi.

"Yüzünü gördün mü?" Hemen Teagan'ı savunmaya geçerek kendimi toparladım. "Teagan'ın yerinde olsaydım, dövüşü üç raunt önce bırakırdım."

Jordan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yaptığı şeye katılmadığımı söylemedim Hope. Sadece bunun aralarında bir soruna yol açmış olabileceğini kastettim." İçimde suçluluk duygusu çalkalandı. "Özür dilerim," diye mırıldandım, onunla tartıştığım için kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Jordan belli ki endişemi yatıştırmaya çalışıyordu.

ve ben bir sürtük gibi

davranıyordum.

"Sorun yok Hope."

Hayır, değildi.

Bu konuda hiçbir şey *yolunda* değildi.

Bir şeyler yanlış geliyordu.

Huzursuz ve tedirgindim ve kendimi sandalyede tutabilmek ve yerde volta atmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Kendimi bir konuda gergin hissediyordum. Gerginliğimin az önce verdiğim hayatımı değiştiren büyük kararlar bir ilgisi olduğuna inanmama izin vermeyerek Noah ve Teagan'a odaklandım. Yıpranmış zihnimin konsantre olması için daha güvenli bir konuydu. Onlar için çok endişeleniyordum ve bunu Jordan'a açıklayamazdım. Ayrıntılara giremezdim çünkü bunlar mezara götürmem gereken ayrıntılardı. Tehlikeli ve yasadışı detaylar. Düşünmeye *cesaret edemediğim* hislerimi anlamaya başlayabilecek tek kişi oydu.

Düşüncelerimi Noah ve Teagan'dan uzaklaştırarak küçük mutfağa bir göz attım, dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum ama bakışlarım lavabonun yanındaki süzme tahtasının üzerinde duran üç ya da dört biberona kilitlenince kaskatı kesildim.

Biberon mu?

Bu ne lan!

Vücudum şüpheyile dolup taşarken, daha fazla suçlayıcı kanıt aramaya başladım. Çok zamanımı almadı. Arka kapının yanındaki pencere pervazında, üst üste düzgünce istiflenmiş bir avuç kullanılmamış çocuk bezi vardı. Yanlarında bir kap bebek mendili ve yırtık pırtık bir tavşan peluşuna benzeyen bir şey vardı.

"Bana söylemen gereken bir şey mi var Jordan?" Kendimi sorarken duydum, ses tonu talepkârdı ve dile getirilmemiş bir suçlamayla doluydu. Gözleri

ve başımı lavaboya doğru eğdim.

Jordan'ın çocuğu olursa, işim biterdi. Ciddiyim. Eğer lanet olası kocamın minyatür bir versiyonu odunların arkasından çıkarsa, hemen buradan kaçardım. Kendimi hoşgörölü bir kadın olarak görmeyi severdim ama onun çocuk sahibi olması katlanabileceğim bir şey değildi. Bu çok fazla olurdu. Ben yetişkin hayatımın büyük kısmını yabancı bir ülkede onun yasını tutarak geçirirken onun bana yalan söylediğini ve *çocuk* yaptığını bilmek mi? Kesinlikle hayır.

"O şişe benim değil," diye açıkladı boğazını kabaca temizleyerek. "Ya da ait olduğu bebeğin."

Derin bir nefes alarak, "O zaman kimin?" diye ısırdım. Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak, acele edip bana bunu açıklamazsa başımın omuzlarımdan fırlayacağını öngördüm.

Jordan, "Biberon ve bu evdeki diğer tüm bebek eşyaları Ryder'a ait," diye cevap vermekte gecikmedi. "Ve Ryder da Annabelle'e ait."

"Annabelle," diye tekrarlardım. "Sahte, eski, ne idüğü belirsiz nişanlın Annabelle gibi mi?"

"Evet." "O, ah... o ve Ryder burada yaşıyor sayılırlar." diye eklemekten önce boğazını tekrar temizledi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Açıkça sordum. Başını salladığında ağzım açık kaldı. "Tanrım, Jordan."

"Oda arkadaşı olarak Hope," diye eklemekte gecikmedi. "Şimdiye kadar hep böyleydi.

Sadece oda arkadaşı ve arkadaşız."

"Şimdi *buradalar mı?*" Gözlerim faltaşı gibi açılmış ve şaşkına dönmüş bir halde çılgılık attım. Jordan başıyla onayladı. "Üst katta kendi odaları var."

Tamam, nefes al Hope. Nefes al. Şu anda ona karşı kendini kaybetme. Daha yeni bir araya geldiniz. En azından bir gün ver.

"Peki ya Ryder'ın babası?" Isırdım, fincanımı o kadar sıkı tutuyordum ki elimde kırılmadığına şaşırdım. Bu vahiyle mücadele ediyordum. Gerçekten zorlanıyordum. Hatta yerimde durmakta bile zorlanıyordum. Teagan'ın bazı özellikleri bana geçmiş olmalıydı çünkü tek yapmak istediğim *kaçmaktı*. "Kim o? *Nerede o?*"

"O artık resimde olmayan kötü bir adam."

"Tamam," diye mırıldandım, sakın kalmaya ve masanın öbür ucuna uzanıp onun aptal, güzel yüzünü tırmalamamaya çalışarak. "Bu benim için işe yaramayacak. Bence bana her şeyi anlatsan iyi olur."

Jordan'ın Annabelle ile ilk kez altı yıl önce şehirdeki ayık yaşam projelerinden birinde yaşamaya başladığında tanıştığını anlatmasını dinlerken ne kadar sakin kalabildiğime kendim de şaşırdım. Annabelle o zamanlar Jordan'ın danışmanı ve sponsoruydu ve onun ayık kalabileceğine inanan tek kişiydi. Benzer ev yaşamları nedeniyle birbirlerine bağlanmışlardı - o da hayatında ebeveyn rolü olmayan parçalanmış bir aileden geliyordu ve temizlendikten ve sosyal bilimler diplomasını tamamladıktan sonra, daha sonra sektörde iş bulmasına yardımcı olmuştu.

Bana yıllar içinde kariyerleri onları farklı yollara sürüklemiş olsa da her zaman yakın arkadaş kaldıklarını anlattı.

Ve sonra Jordan bana iki yıl önce şiddet uygulayan eski sevgilisinden çok fazla yumruk yediğinde yardım için ona nasıl geldiğini anlattı.

Aralık ayının soğuk bir gecesinde bu evin kapısına geldiğinde Ryder'a dört aylık hamileydi ve elinde bir spor çantası ve kırık bir burundan başka bir şey yoktu. O zamandan beri buradaydı. Doğuma katılmış, doğum boyunca onun elini tutmuş ve geçtiğimiz on bir ay boyunca Ryder'ın hayatındaki tek istikrarlı erkek olmuştu. Hatta Ryder'ın vaftiz babası unvanıyla onurlandırılmıştı, aynı rolü ben doğduğumda ailem babama vermişti.

"Neden?" Nefesimi vermeden önce kendi kendime sorduğumu duydum. Şu anda nasıl hissettiğimi açıklamak için mantıklı bir düşünce oluşturmaya çalıştım ama söyleyebildiğim tek şey "*neden?*" oldu.

"Neden?" Jordan şaşkınlıkla bana baktı. "Neden ne?" Neden bütün bunları onlar için yapmıştı?
Neden hala burada yaşıyorlardı?
Neden başka bir kadınla birlikte oluyordu?
Bana bir şans verip benimle birlikte bebek büyütebilecekken neden başka bir adamın çocuğunu büyütüyordu?

Onu tanımıyordu.

Gerçekten
tanımıyordu.

Onu senden daha iyi tanıyor, diye tısladı içimden bir ses ama başımı sallayarak o sesi susturdum.

"Bunu anlamaya çalışıyorum," diye fısıldadım. Gerçekten de öyleydim ama anlamak zordu. "O biliyor mu?" Sonra masanın karşısında onunla göz göze geldiğimde kendi kendime sorduğumu duydum. "Senin hakkında. Sana ne olduğunu?" Derin derin yutkundum. "Bunu biliyor mu?"

"O benim sponsorumdu, Hope," diye cevap verdi ve yerin altımdan kayıp gittiğini hissettim. "Benim hakkımda her şeyi biliyor."

O biliyordu.

Onun hayatı

hakkında.

Her şey hakkında.

Beni dışarıda bırakırken ona sırrını açmıştı.

"Hope," dedi Jordan masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapatmadan önce hışımla. "Bunu bir gecede kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama Annie'yle aramızda dostluktan başka bir şey olmadığına söz veriyorum. *Seni seviyorum.*"

Annie.

Ugh.

İsa.

Bundan sonra kahvelerimizi sessizce içtik, ben derin düşüncelere dalmıştım ve Jordan da makul bir sessizlik içindeydi. Sonunda ikimizin de fincanlarındaki kahvenin son kalıntıları da bittiğinde Jordan sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Geç oldu." Durdu ve titrek bir nefes vermeden önce bana baktı. "Sana bir taksi çağırayım mı yoksa..." yavaşça telefonuna uzanırken sesi kesildi, belli ki geleceğimizle ilgili kararı benim vermeme bekliyordu.

"Telefonunu kaldır," diye mırıldandım, yorgun bir iç çekişle.

Jordan'ın yüzünde beliren rahatlamayı izledim. "Emin misin?"

Hayır, emin değildim. Artık hiçbir şeyden emin değildim. Ağzıma acı bir tat yerleşmişti ve sadece bunun geçici bir şey olması için dua edebilirdim. Sandalyemi geriye itip ayağa kalkarken "Eminim," diye fısıldadım.

Merdivenin tepesine ulaştığımızda Jordan üç kapıdan sonuncusuna doğru yürüdü ve beni içeri sokmadan önce kapıyı iterek açtı. Kocamın neredeyse son on yıldır tek başına uyuduğu yatak odasının önünden geçip içeri girerken, diğer yatak odasının kapısının arkasında uyuyan kadına karşı içimde bir kızgınlık hissetmekten kendimi alamadım.

Etrafıma, üzerinde koyu lacivert bir yorganın dağınık bir şekilde serili olduğu küçük çift kişilik yatağa ve onunla eşleşen dolap ve şifonyere bakarken, bir sıkıntı şimşeği çaktı ve zihnim dönmeye başladı.

Onca yıl burada kalmıştı. Onun için ağlayarak uyuduğum her gece, o buradaydı. *Buradaydı!* Lanet Colorado'daki bu evde.

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da, yedi yıl boyunca hiçbir şey yapmamış olmanın bilgisi bana eziyet etmeye devam etti, güvenimi ve memnuniyetimi zedeledi

Yenemediğim korkunç bir düşünce gibi.

Arama yok.

Mesaj ya da e-posta yok.

Yedi uzun yıl sessizlik.

Bir de Annabelle vardı, sahte nişanlısı, şu anki oda arkadaşı ve bebeği.

Bunu istemedim; kin tutmak istemedim. Onunla mutlu olmak istedim.

Daha da ötesi, benimle mutlu olmasını istiyordum.

Bununla nasıl başa çıkabilirdim?

Zarafetimle tanınmazdım. Beşi erkek olmak üzere altı çocuktan biriydim. Zarafet ve nezaket benim güçlü yanlarım değildi. Babam ve kardeşlerim bunu öğrendiklerinde çılgına döneceklerdi. Annem aceleyle gidip bir nikah şapkası alacaktı - elbette ihtiyacı yoktu ama Jordan'la tekrar bir araya geldiğimiz düşüncesiyle kendinden geçeceğini biliyordum.

Belki de aceleci davrandım.

Aslında şu anda birbirimiz için ne olduğumuzu hiç konuşmamıştık.

Anlık bir karar vermiştim ve bu karar hayatımın gidişatını istemeden de olsa değiştirmişti. On saniyelik bir gecikmeye ihtiyacım vardı. Bu çok daha kolay olurdu.

"Gergin hissetmek normal Hope," dedi Jordan ve beni endişeli düşüncelerimden kopardı. Suçlulukla ona baktım ve o da gülümsedi. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye açıkladı, yumuşak ve nazik bir ses tonuyla. "Ve bu gece sana çok şey yükledim. Bana karşı temkinli olman normal. Hissetmesen şaşıırırdım."

Jordan'ın çok iyi anladığı şeyi çabucak inkâr ederken yanaklarımın yandığını hissettim. "Senden çekinmiyorum," dedim, aslında yalan söylemiyordum ama tam olarak doğruyu da söylemiyordum. Konu kocam olduğunda, tam bir enkaz gibiydim. Duygularım ve hislerim karmakarışık ve çoğu zaman nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünde *onunla birlikte olmaya* odaklanmışım. Sonunda birlikte olduğumuzda nasıl hissedeceğimi düşünmemiştim.

Çocukluğumdan beri bu adamın peşindeydim ve sonunda hiçbir engel ya da bahane olmaksızın birlikte olduğumuz gün geldiğinde, beklediğim gibi olmadı.

Düşündüğüm gibi *hissetmiyordum*. Sevinç yerine garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordum.

Hayatım boyunca peşinden koştığım şey, Jordan olduğundan çok emin olduğum şey, sonra kariyerim ve sonra tekrar Jordan, hala *eksikmiş gibi* hissettiriyordu.

Hala kendimi boş hissediyordum.

Zamana karar verdim.

Buna biraz zaman vermeliydim.

Yirmi altı yaşındaydım ve on sekiz yaşından beri onunla doğru dürüst birlikte olmamıştım. Alışmam ve biraz zaman tanımam gerekiyordu. Her şey yerli yerine oturacaktı.

Olmak zorundaydı.

Hayatımı, annemle babamın birbirleriyle, Jordan'la bu kadar zahmetsizce yaşadıklarını hayal ederek geçirmiştım. O benim ilk aşkımdı ve tıpkı annemin babamla olduğu gibi, onun son aşkım olması için her türlü niyetim vardı.

Sadece odaklanmam gerekiyordu.

Yılın eşi ödülünü kazanamayacağımı biliyordum, bu bana göre değildi, ama lanet olsun, Jordan için elimden gelen en iyi eş olacaktım.

Onu tekrar kaybedemezdim.

Bunu ikinci kez yaşamayı reddettim.

Ama bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değildim. Tekrar karı koca mı olacaktık? Erkek arkadaş, kız arkadaş?

Bilmiyordum ve görünüşe göre bu konuda bir karar vermem de gerekmiyordu. Jordan ikimiz için de kararını verdi: "Sorun değil Hope. Bu gece kanepede yatacağım."

Sanırım şimdilik arkadaş bölgesine geri dönüyorduk.

Arkadaş bölgesine mi alınıyordum?

Neden kanepeye geçiyordu ki?

Burada yalnız uyumak istediğimi düşündüğü için miydi? Çünkü kesinlikle istemiyordum. Yoksa burada onunla uyumamı istemediği için miydi? Sormak istemedim, çünkü cevabı kaldırabileceğimden emin değildim.

O piçin ellerinde katlandığı şey içimi parçaladı. Seks konusunu açarak onu rahatsız etmek istemedim. Bunun üzerinde çalışabilirdik. Sekiz yıl boyunca hiç seks yapmadan idare etmişim, biraz daha yapabilirdim.

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım ve hızla yatağına çöktüm. "Burada kalmanı istiyorum. Benimle birlikte." Boş bir odaya ya da başka bir yere gitmiyordu.

Her neyse. Jordan ve ben birlikte mutlu olacaktık ve eminim ki elde etmek için bu kadar çok çalıştığım şeyi azgın kadın üreme parçalarımı gündeme getirerek mahvetmeyecektim.

Peki ya çocuklar? Onlara

sahip olur muyduk?

Ve eğer yapsaydık, kaç tane isterdi? *Ben*

kaç tane istemiştim?

Peki ya onun vekil ailesi? Hepimiz burada

birlikte mi yaşayacağız?

Burada onunla yaşamamı istiyor muydu?

Onlarla mı?

Tanrım, kapa çeneni Hope. Bunu mahvetmeden önce şu aptal, aşırı aktif hayal gücünü hemen şimdi kapat!

"Sen iyi misin?" Jordan bana sordu, hışırtılı sesi beni şimdiki zamana geri çekti ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmadan önce tereddüt ettim. Gördüğüm manzara karşısında kalbim sızladı. Çok güzeldi ve onu çok seviyordum. Gerçekten seviyordum. Bir yanımın bunu kabullenmemesinden nefret ediyordum... bir yanım kabullenmiyordu. Kendimi her zaman tamamen bu adama vermişim ve bilinçaltımın bir parçasının kararımdan geri çekilmesi beni derinden rahatsız etti.

"Hope?" Jordan'ın yumuşak sesi zihnime doldu ve beni dehşete düşüren düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Gözlerimi hızla kırptırarak ona baktım ve utangaç bir şekilde gülümsedim. "Ha?" "Bu konuyu fazla düşünmeyi bırak," diye cevap verdi bilmiş bir gülümsemeyle.

yakışıklı yüzü. "Bunu her seferinde bir gün yapabiliriz, tamam mı?"

Başımı salladım ve gülümsemesine karşılık verdim, bir yandan da içimde çalkalanan hayal kırıklığı hissini bastırmaya çalışıyordum. "Her seferinde bir gün mü?" Kendi kendime sorduğumu duydum. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Kara bir kaşını kaldırdı. "Bence terim kendi adına konuşuyor, Anahtarlık." Başımı salladım. "Bu senin için ne anlama geliyor?"

Bizim için mi?

Ne demek istediğimi anlayan Jordan'ın gözlerinde farkındalık belirdi ve derin bir iç çekti. "Ben hatırladığın kişi değilim. Ben artık o çocuk değilim, Hope."

Başımla onayladım.

Ben de öyle.

Neredeyse on yıl önce beni terk eden çocuğun karşımda duran adamın içine dönmesini beklemek imkânsız bir istektir.

Ama bu beni "O çocuğu özledim" demekten alıkoymadı.

"O çocuk öldü," diye cevap verdi. "O yüzden artık içimde olmayan birini arayarak vaktini boşa harcama," diye ekledi Jordan, sesi hırçın ve duygu doluydu. "Sadece..." Gözlerini kapatarak tavana baktı ve burun kemiğini sıktı. "Beni şu an olduğum kişi olarak kabul et."

"Öyleyim," diye mırıldandım.

O anda sessizlik bizi sardı ve ben bunu bozacak kelimeleri bulmak için çabaladım. Jordan sonunda, "Belki de bunu en b a ş a döndürmeliyiz," dedi,

rahatsız edici sessizliği bozdu. Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve bana bakıp gülümsemeden önce ceplerindekileri komodinin üzerine boşalttı. "Ben Jordan, otuz yaşındayım, et yiyen bir Başak burcuyum ve sosyoloji alanında yüksek lisans yaptım. Hayatımı iki tam zamanlı işte çalışarak bölüyorum, bunlardan biri cinsel taciz ve tecavüz mağdurlarıyla çalışan yerel bir hayır kurumunda. Diğeri ise psikiyatri bölümünde nöbetçi kriz danışmanı olarak çalıştığım St. Luke's hastanesi. Boş zamanlarımda, eskiden kaldığım bazı sığınma evleri ve rehabilitasyon merkezlerinde gönüllü olarak çalışıyorum ve bu evlerde kalanlardan bazıları için sponsorluk yapıyorum. Ayrıca evliyim," diye sırtarak ekledi. "Ve dört yaşımdan beri aynı kadına aşığım. Baktan bir koca oldum ama bunu değiştirmeyi planlıyorum." Saatinin tokasını çözdü ve cüzdanı, anahtarları ve telefonuyla birlikte komodinin üzerine koydu. "Neredeyse hayatıma mal olan alkol ve uyuşturucu bağımlılığından kurtulmaya çalışıyorum. Altı yıl, üç ay ve yirmi iki gündür ayığım." Yatağın karşı tarafına uzandı ve "Sorusu olan?" demeden önce bana en parlak gülümsemesiyle gülümsedi.

"Sadece birkaç milyon," diye mırıldandım, kendimi tamamen afallamış hissediyordum. "Tamam." Ellerimi sallayarak ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Ben Hope Carter, yirmi altı yaşında, hikâye anlatmaya meraklı ve hayal gücü kuvvetli bir Boğa burcuyum." Konuşurken yanaklarım alev alev yanıyordu. Birden kendimi çok aptal ve budala hissettim, sanki romanlarımdan birinin arkasındaki biyografiyi okuyormuşum gibi. Ezbere bildiğim dört ya da beş satırı prova ediyordum. Kim olduğumu anlatan kelimeleri söyledikçe içimdeki kaybolmuşluk hissi artıyordu. "Altı çocuklu bir ailenin tek kızıyım." Bu gerçekten ben miydim? "Reality televizyon programlarına takıntılıyım." Hayatım bundan mı ibaretti? "Sadece bir erkek arkadaşım oldu." Tanrım, çok sıkıcıydım. "Ve onunla evlendim."

Jordan, "Şansa bak," diye mırıldandı ve ben tereddüt ettim.

Tanrı aşkına, neden bana *onu* soruyordu? "Söyleyecek ne var?"

Jordan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ne?"

Ben de ona baktım. "Ne?"

"Lafın gelişi söyledim Hope," diye açıkladı yavaşça. "Şanslı olduğumu kastetmişim."

"Doğru," diye sinirli bir şekilde güldüm. "Bunu biliyordum." *Kesinlikle bilmiyordum ama neyse...* Yatağının iki yanında durmuş, ikimiz de birbirimize bakıyorduk. Yeşil gözleri yüzüme kilitlenmişti, her kaş çatışımı, hissettiğim her belirsizlik kırpışını alıyordu. Benim o kadar farkındaydı, o kadar keskin bir gözlemciydi ki bu beni hem sinirlendiriyor hem de memnun ediyordu. Bana bakışı, tüm dikkatini bana veriş i içimde bir şeyleri heyecanlandırırdı ve şu anda onu bu yatağa sürüklemekten başka bir şey istemiyordum

ve ona sarıl.

Ama ben

yapmazdım. En

azından henüz

değ il.

Benden istemediğ i sürece...

İstedi mi?

Bundan *nefret* ediyordum - kendimi ikinci kez tahmin etmekten nefret ediyordum.

"Rahatla," diye fısıldadı hışımla, gömleğ inin düğmelerini açarken, sıkıca kesilmiş kaslara sahip zayıf, yırtık bir karın ve göbeğ inin altından geçerek siyah pantolonunun bel bandının altında kaybolan bir tutam siyah saç ortaya çıktı.

Bakışlarım hemen, mükemmel cildini gölgeleyen sivri yara izlerine takıldı. "Jordan," diye fısıldadım, gördüğ üm manzara karş ısında yıkılmış ım. Bunu kendine yaptığını bilmek beni sakat bırakmış ı.

Ona doğru bir adım attım.

Hemen geri adım attı.

"Ben..." Sözlerimi yarıda keserek ellerimi iki yanıma sarkıttım. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bu benim suçum Hope Carter, senin değ il." Konuşurken sesi sıcaklık ve kesinlik doluydu. "Bu izler vücudumda çünkü hayatımda fiziksel acıyla baş etmenin zihinsel işkenceyle baş etmekten daha kolay olduğ u bir dönem vardı." Konuşurken yeş il gözleri benimkilere kilitlenmişti: "Yine söylüyorum, sende değ il Anahtarlık." Derin bir nefes alarak aramıza koyduğ u boşluğ u geri aldı. "Asla sana değ il."

"Seni hayal kırıklığ ına uğratmış ım gibi hissediyorum," diye boğuk bir ses çıkardım, zar zor nefes alabiliyordum. "Benim için

üzölme," diye fısıldadı. "*Seni hayal kırıklığına uğratan benim.*"

Gömleği gittiğinde, Jordan'ın elleri kemerinin tokasına gitti ve o soyunurken vücudumun biraz sarktığını, kalbimin göğsümde sertçe çarptığını hissettim. Kemerini yavaşça çözüp fermuarını açarak dar, siyah boxer şortunu ortaya çıkarırken gözlerini benden hiç ayırmadı.

Beklentiyle bana baktı, yeşil gözleri onu dışarıda tutmak için inşa ettiğim her duvarı ve örtüyü delip geçti.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip dikkatsizce ayaklarımın dibine fırlatırken ellerim titriyordu. Spor ayakkabılarımı ve kot pantolonumu tekmeleyip arkama uzanıp sütyenimi çözerek göğüslerimi ona açarken, sertleşmiş meme uçlarım onun dokunuşu için gerilirken tepeden tırnağa titriyordum, kalbimin içinde korku ve beklenti vardı.

Üzerimde sadece düz, pamuklu beyaz bir külot vardı, yatağın yan tarafına diz çöktüm ve ne yapacağımdan emin olamadan durakladım. Romanlarımın herhangi birinde bu konuda iki kez düşünmeme gerek kalmazdı çünkü kahraman durumu tamamen kontrol altına alırdı ama bu benim hikâyelerimden biri değildi. Bu gerçek hayattı ve bu da Jordan'dı. Uzun bir süre bana bakmaya devam etti ve sonunda kesik kesik bir nefes alıp yatağın üzerine diz çökerek benim hareketlerimi taklit etti.

İstedığimi yapmak için cesaretimi toplayarak gözlerimi kapadım, öne doğru eğildim, ellerimi omuzlarına koydum ve daha yakına eğildim. Reddedilmeye hazırdım, dudaklarının dudaklarımı kapladığını hissettiğimde şaşkınlık ve şehvet vücuduma yayıldı, sıcak, şefkatli ve çok tanıdıktı. Ağzı benimkinin üzerindeydi ve bu doğru hissettiriyordu. Sanki evimdeydim.

Bu adam benimdi.

Her şeyiyle.

Kırık parçaları bile.

Yavaşça hareket ederek kendimi yaklaştırdım ve dilimle alt dudağımı yokladım. Benim için açıldı, sunduğum şeyi isteyerek kabul etti. İçimdeki heyecan, şehvet ve arzuyla birleşerek, şu anda bu adamın altında olmak için umutsuz bir ihtiyaç oluşturdu.

Omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırarak tırnaklarımla tenini nazıkçe yokladım, dokunuşlarımla bana yaptıklarından çok zevk aldığımı ve daha fazlasını istediğimi söyledim. Ne demek istediğimi anlamış gibiydi çünkü bana bunu verdi. Daha sert öpücükler, daha sabırsız, hızlı, ateşli, özlem dolu. Onu o kadar çaresizce istiyordum ki, kokusu burnuma gelseydi hiç şaşırmazdım.

Nefes nefese ağzının içine girdim ve eli kalçama dolanıp beni daha yakına çektiğinde yüksek sesle inledim. Bu inanılmazdı. Her şey ve daha fazlasıydı ve onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Her öpüşte daha da çılgına dönerek, parmaklarımı boxer'ının kemerinin altına kaydardım ve tenini tenimde hissetmek için çaresizce onu daha da yakınımaya çektim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı yüzümü iki eliyle kavrayıp titreyerek nefes verirken. "Acıyor." Jordan duraklayarak yüzünü benimkine yaklaştırdı ve geri çekilmeden önce beni usulca öptü. "Seni ne kadar çok sevdiğimi mi?" Beni tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde öptü ve dudaklarıma doğru, "Benim için fiziksel olarak acı verici," diye fısıldadı. "Seni sevmek acı veriyor, senden ayrılmak acı veriyor. Hepsi acıtıyor Hope. Her parçası."

Kalbim o kadar şişti ki göğsümün içinde çatırdayarak açıldığını hissettim. Uzanarak ellerini kendi ellerimle kapattım ve sıktım. "Ben buradayım." Ruhumun her parçasından bu adama karşı sevgi ve koşulsuz bağlılık fışkırıyordu. Onu iyileştirmek istedim. Onu o kadar çok sevmek istiyordum ki hayatının geri kalanında bir gram bile acı hissetmek zorunda kalmasın. "Ben buradayım, Jordy."

"İçim o kadar boş ki Hope," diye fısıldadı, yüzümü sıkıca kavrayarak. Bu baskıyı memnuniyetle karşıladım. Bu gerçekten burada benimle olduğu anlamına geliyordu. Bu bir rüya değildi. O tekrar hayatımdaydı ve ben de onun yatağındaydım. "Ama seni hayal kırıklığına uğratmaktan bıktım. Ve artık kaçmayacağım. Seni kendimden uzaklaştırmaktan bıktım."

"Sorun yok," diye nefes aldım, kalbim tehlikeli bir hızla çarpıyordu.

Öne doğru eğilerek alnını alnıma bastırdı ve "Ne olduğumu biliyorum Hope - her türlü berbat ve kırık. Sana söz verdiğim her şeyi verebilecek kapasitede olup olmadığımdan bile emin değilim. Ama buradayım, seninim ve denemeye hazırım..."

Başka bir kelime daha duyamadım, acısı beni ele geçirmekle tehdit ediyordu, bu yüzden onun yerine onu öptüm; ağzını kendi ağzımla geri aldım.

Ona açlık çekiyordum; ilgisine, sevgisine, şefkatine. Bu adam tarafından doldurulmak için içimde duyduğum bu umutsuz ihtiyacı hiçbir şey gideremezdi.

Vücudumu yakan aşırı ısıya dayanamayarak bel bandını bir kez daha çekiştirdim ve beceriksizce onu kumaşın bağlarından kurtarmaya çalıştım.

"Yavaşla," diye fısıldadı öpücükler arasında, ben neredeyse üzerine çıkarken.

Hayır.

Uh-uh.

Artık yavaşlamamın imkanı yoktu.

Vücudunu kendime doğru çekerek, ilgiye aç, yarı dengesiz bir kedi yavrusu gibi sırtını tırmaladım ve kalçalarımı çılgınca salladım. Orgazmlara yabancı değildim, yıllar boyunca güvendiğim vibratörümün yardımıyla pek çok kez orgazm olmuşum ama şu anda ihtiyacım olan şey çok daha fazlasıydı. Ne olduğundan tam olarak emin değildim ama *bir* şey aradığımdan hiç şüphem yoktu.

Yakınlık.

Samimiye

t.

Sevgiler.

Vücudu benimkinin üzerinde hareket ederken beni uyuşturucunun neden olduğu bir coşku transına sokarak öptü. Tahrik olmuş ve onun hissinde boğulurken, ellerimi sırtından aşağı kaydırdım, teninin her santimini hissetmek için çaresizdim. Ellerimi boxer'ının kumaşının altından geçirerek avuç içlerimi sıkı kışının üzerinde gezdirdim ve kendimi yanaklarını sıkmaktan alıkoyamadım.

Başladığı anda bitmişti ve her şey cehenneme dönmüştü. Ağzını benimkinden ayıran Jordan, sarsılarak yataktan kalktı, Sanki onu haşlamışım gibi benden uzaklaşıyordu. "Ne?" Ona bakmak için dirseklerimin üzerine eğildiğimde nefes nefese kaldım. "Neyin var?"

"Bunu bir daha asla yapma," diye karşılık verdi Jordan, sesi kısık ve sarsılmıştı, suçlayıcı gözlerle bana bakarken.

"Ne yapmak?" Şaşkınlık içinde ona bakakaldım. "Ben ne yaptım ki?"

"Orama dokun," diye tersledi, gözleri vahşi ve öfke doluydu. "Bir daha asla, Hope." Bir elini buklelerinin arasından geçirdi ve omuzlarını yuvarladı. "Bir *daha asla*."

"Ama ben senin istediğini sanıyordum-"

"Hayır!" diye hırladı. "İstemiyorum... sadece hayır, Hope.

Lanet olası hayır." İşte o zaman kafasına dank etti.

Yaptığım şeyi.

İstemedenden provoke ettiğim şey.

Masum bir hareket, Jordan'ın duvarlarının bir silahtan çıkan kurşundan daha hızlı yükselmesine neden olmuştu.

"Çok özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım, mahcup bir halde yataktan fırlayıp yanına koşarken.

Jordan kucağımdan kaçtı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapatarak beni yatak odasında öylece bıraktı.

Aman Tanrım.

Şimdi ne yaptım ben?

Peşinden gidip onu benimle konuşmaya mı zorlayayım? Burada bekleyip geri dönüp dönmeyeceğine mi bakayım?

Kendimi tecavüzcü gibi hissettim. Sanki kendi kocamı istemediği bir şeyi yapmaya zorlamıştım. İğrenme duygusu içime işledi ve bunu baş döndürücü bir kızgınlık izledi. Böyle olsun istememiştim. Onu üzmemi istememiştim. Ona sevgimi göstermeye çalışıyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım tişörtümün kot pantolonum ve sütyenimle birlikte yerde durduğu yere doğru ilerlerken. Yüreğim burkularak sessizce giyindim ve mutsuzluk içinde yatağa uzandım.

Buraya hiç uygun değildim.

Bu adamla ve onun çektiği acılara katlanmış bir adamla birlikte olmanın getirdiği şeytanlarla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Jordan'ın benden yapmamı istediği şeyin bu olup olmadığını, bu kadar uzun süre uzak kalmasının nedeninin gitmemi istemesi olup olmadığını merak ederek gitmeyi düşündüm ama buna karşı çıkmaya karar verdim. Ben korkak değildim. Hayatımdaki diğer her şeyle yüzleştiğim gibi bununla da yüzleşecektim; kafa kafaya.

Jordan o kadar uzun süre ortalıkta görünmedi ki sonunda yorganın altına girip uyuyakaldım.

Jordan'ın dönüşünü haber veren yatak nihayet yanımda alçaldığında, uykulu ve zar zor uyanıktım. "İyi misin?" Yüzümü ona dönmek için yan dönerken fısıldadım, ona uzanmaya cesaret edemedim. Daha önceki performansın tekrarlanmasını istemiyordum. Zaten kendimi bok gibi hissediyordum ve egomun Jordan büyüklüğünde bir darbeyi daha kaldırabileceğini sanmıyordum.

"Evet," diye fısıldadı cevap olarak, yan yatmış bana bakıyordu. "Özür dilerim." Kalbim göğsümde sıkıca sıkıştı. "Ben de üzgünüm."

"Gittiğini sanmıştım," diye ekledi, gözümün içine bakarken sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Seni suçlayamazdım."

İnan bana, bunu düşündüm... "Koşmak senin uzmanlık alanın," diye cevap verdim, yüzümü ellerime dayayıp yatağın karşısından ona bakarken. "Ayrıca, sanırım yatağını seviyorum."

Sözlerim küçük bir tebessüm etmesine neden oldu. "Seni seviyorum."

Yorgun bir iç çekişi bastırdım ve burada olmak ve ona dokunamamak kalbimi biraz kırsa da onu sevdiğimi söyledim. Bundan sonra saatlerce onu izlemiş olmalıyım, uykuya daldıktan çok sonra bile yüzünün düzlüklerini ve gözlerinin altındaki gölgeleri ezberledim.

Jordan uyurken eskiden tanıdığım adama daha çok benziyordu. Yüz hatları yumuşamıştı. O kadar gergin değildi. O kadar perili değildi.

Gece boyunca birkaç kez uzanıp yüzünü, saçlarını, güzel, yaralı vücudunu okşamayı düşündüm ama vazgeçtim. Artık yalnız uyumak istemiyordum ve eğer uyanıp beni bir şeyler hissetmeye çalışırken yakalarsa tam olarak bunun olacağını biliyordum.

Göz kapaklarım nihayet yorgunluktan kapanmaya başladığında saat sabahın üçünü geçiyordu ve tam da bu sırada telefonum başımın yanındaki komodinin üzerinde iğrenç bir şekilde titremeye başladı. Yorganın altından elimi uzatarak telefonumu kaldırdım ve ekrana baktım.

Teagan'dan bir cevapsız arama. Ama zar zor çalmıştı?

Numarasını tekrar arayarak telefonumu kulağıma götürdüm ve bekledim. Arama doğrudan sesli mesaja gitti.

Endişe içimi kemirdi ve yorganı üzerimden atıp oturmadan önce onu geri çağırmak için dört kez daha denedim.

Bir sorun vardı.

Tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum ama midemde korkunç bir korku hissi vardı.

Bunların hiçbirisi bana uymuyordu.

Neden beni geri aramadı?

Neden şimdi cevap vermiyordu? Ne haltlar dönüyordu?

Hiçbir cevap almadan burada öylece yatmaya dayanamayarak yataktan çıktım ve sessizce spor ayakkabılarımı giydim. Odadan çıkıp alt kata inmeden önce uyuyan kocama bir kez daha baktım.

Mutfağa ulaştığımda, telefonumun hızlı arama tuşunda 24 saat hizmet veren bir taksi şirketini aradım ve ceketimi omuzlarıma attım. İkisinin de iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Garip diyebilirsiniz ama sabaha kadar bekleyemezdim. Eve gitmem gerekiyordu. İçimde bir his vardı, *geri dönmem* için bana bağırان bir his.

"Nereye gidiyorsun?" Tam ön kapıyı açarken Jordan'ın sorduğunu duydum.

Şaşkınlık çığlığını dilimin ucuna gömerek ona doğru döndüm. "Gidip Teagan'ı kontrol etmem gerekiyor."

"Şimdi mi?" Merdivenlerin orta basamağında duruyordu, üzerinde hâlâ boxer'ı vardı ve yüzünde şaşkın, uykulu bir ifade vardı. "Hope, saat üç gibi

sabah."

"Biliyorum." Yanaklarım utanç içinde kızardı. Kulağa aptalca geldiğini ve deli gibi göründüğümü biliyordum ama kaygımın nedenlerini tam olarak açıklayamıyordum - en azından Jordan'ı suçlamadan. "Yapmak zorundayım, tamam mı?"

Sonunda başını sallamadan önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Giyineyim ve seni eve bırakayım."

"Gerek yok. Taksi çağırdım." "Her an gelebilir" demeden önce telefonumun ekranını kontrol ettim.

"Pekala, izin verin de üstümü değiştireyim ve sizinle geleyim-"

"Hayır!" Açıkça sözünü kestim ve reddedişim karşısında gözlerindeki acıyı görünce irkildim. "Noah, Einín'den beri eve yabancıların girmesinden hoşlanmıyor," diye saçmalamaya başladım ve teknik olarak bu yalan değildi. Artık karısının etrafında kimin olduğu konusunda inanılmaz derecede temkinliydi. "Ben kendi başıma gideceğim, tamam mı?"

Jordan yumuşak bir sesle, "Yabancı," dedi.

"Öyle demek istemedim -" bir araba kornasının sesi hem taksimi işaret etti hem de düşünce trenimi böldü.

"Sorun değil," diye mırıldandı Jordan merdivenleri açıp yukarı çıkmaya başlamadan önce. "İyi geceler Hope."

"Evet," diye mırıldandım. "İyi geceler, Jordan."

Beşinci Bölüm

UMUT

TAKSİ NİHAYET TEAGAN VE NOAH'NIN EVİNİN ÖNÜNDE DURDUĞUNDA, Saat sabahın dördüydü ve her yer 4 Temmuz gibi aydınlanmıştı. Teagan'ın parlak beyaz Range Rover'ı her zamanki yerine park edilmişti ama Noah'ın Lexus'undan eser yoktu. Hemen içime bir huzursuzluk dalgası yayıldı.

"Bıraktığın için teşekkürler." Şoföre bir tomar para attıktan sonra taksinin kapısını iterek açtım ve kendimi arka koltuktan dışarı attım. Verandaya fırladım, her seferinde iki adım attım, uzun bacaklarım acil durumlarda büyük bir avantajdı. Kapıyı çalmama gerek yoktu; ön kapı ardına kadar açıktı.

Fuayeden içeri adım attığımda sessizlik ürkütücüydü ve tüylerim diken diken oldu.

Bir sorun vardı.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Kötü bir şey olmuştu.

Belki de Jordan'ın eve dönmüş olması iyi bir şeydi. Amcam Noah karanlık ve şaibeli işlere bulaşmıştı ve ben de bu çılgın yeraltı şiddet dünyasına girmeye başlamıştım. Belki de Jordan benim çıkış yolumdu.

Ancak Noah, South Peak Road'un ön kapısından gömleksiz ve kana bulanmış bir şekilde girdiği anda, günümün önüne çıkardığı tüm düşünceler, korkular ve engeller buhar olup uçtu.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Elimi dehşet içinde ağzıma götürdüm ve ona bakakaldım. Karnında ve göğsünde *bıçak yaraları* mı vardı?

Beni görmemiş ya da orada olduğumu fark etmemiş gibiydi. İlk bir şekilde, içgüdüsel olarak hareket etti, kanepenin arkasından bir örtü kaptı ve hızla dışarıda, karanlığın içinde kayboldu.

Şok olmuş ve ne yapacağımı bilemez bir halde antrede öylece durdum, ağzım açık ön kapıyı seyrediyordum. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra kapı aralığından içeri girdi, bu kez elinde küçük bir bedenle, kollarında bir örtü vardı.

Teagan'ı Noah'ın kucağındaki bebek olarak tanıdığım anda boğazımdan bir çığlık koptu ve bu sefer beni fark etti.

Karısı kollarında evin içinde ilerlerken, "Sorun yok," diye yatıştırmaya devam etti. "Ben yanıdayım, Thorn." Hızla yanımdan geçerken, "Lucky'yi ara" diye bağırdı.

"Şanslı mı?" Dehşet içinde başımı sallarken, bir yandan da *onun* adını duyduğumda göğsümde oluşan uygunsuz heyecan dalgasıyla mücadele ediyordum. Bu istenmeyen hissi bastırarak sordum: "Ambulans çağırmam gerekmiyor mu? Ya da polisleri?"

"Polis yok!"

"Ama Noah, her yerin kanıyor."

"Ne diyorsam onu yap Hope," diye kükredi, "ve *Lucky'yi* ara."

Peşlerinden gitmek için hamle yaptım ama Noah neredeyse hayvani bir hırıltıyla beni uyardı. "Bu merdivenlerden yukarı çıkma Hope Carter," diye hırladı, "burada kal ve *Lucky'yi* ara!" merdiveni tırmanıp gözden kaybolmadan önce.

"Tanrım, tanrım," diye mırıldandım kendi kendime çünkü bu aptal evde kimsenin beni dinlemeye niyeti yoktu. "Tamam. Her şey yolunda Hope. Sadece nefes al..." Aceleyle ön kapıya gittim, hızla kapatıp kilitledim ve sürgülerin arasından geçtim. Noah'nın ardında bıraktığı kan izleri midemin çalkalanmasına neden oldu ve başımı sallayıp sert bir nefes aldıktan sonra telefonumu almak için mutfığa geri döndüm. Titreyen ellerimle *Hunter'ı* bulana kadar rehberimde hızlıca gezindim.

Tanrım, bu gece ne olmuştu böyle? Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Biliyordum!

Arama tuşuna basıp cep telefonumu kulağıma dayadım ve hızla etrafa koşup davetsiz bir misafirin kullanabileceğinden korktuğum her kapıyı ve pencereyi kilitledim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, üç millik bir yarıçap içindeki herkesin duyabileceğinden emindim.

onu. Vücudumun neden beklentiyle titriyor gibi görüldüğünü araştırmaya cesaret edemedim. Bu durumla ilgili iyi bir şey yoktu.

Hiçbir şey yok.

Hunter'ın telefonu çaldığında ve sesli mesaja geçtiğinde korkum yeni bir boyuta ulaştı ve tekrar aramadan önce telefonu hızla kapattım. "Telefonuna cevap ver, göt herif," diye mırıldandım kendi kendime odada çılgınca volta atarken.

"Sana da merhaba," diye cevap verdiğini duydum Hunter'ın, eğlendiği belliydi.

"Oh, *şükürler olsun*." Rahatlayarak sarktım ve bu geceki olayları amcamın en iyi arkadaşı ve eski hücre arkadaşına hızla aktarmaya başladım. "Hunter, neler olduğunu bilmiyorum ama Noah az önce buraya geldi ve her tarafı kan içindeydi, sıırılsıklamdı! Ve seni aramamı söyledi." Konuştuğum her kelimede sesim yükseliyordu. "Ya Teagan? Onun *iyi olup* olmadığını bile bilmiyorum. Onu bir battaniyeye sarmış ve yukarı çıkarmış. Kahretsin Hunter, yardım etmeye çalıştım ama yukarı çıktılar ve bana onları takip etmememi söyledi. Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum..."

"Umut, nefes al," dediğini duydum ve garip bir şekilde sesindeki ton içimdeki derin bir şeyi yatıştırdı. "Yola çıkıyorum, tatlım."

Mutfak adasına doğru sarktım, gözle görülür bir şekilde sarktım. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Geliyorum," diye cevap verdi. "Şu anda arabamdayım. Yirmi dakika uzaklıktayım.

Tüm kapıları kilitleyin."

"Tamam." Kendimi sakinleştirmeye çalışarak başımı salladım. "Ve zaten kilitliler." Hunter geliyordu. Fazla uzun sürmezdi. Bütün bunları düzeltecekti. Bunu yapacağını biliyordum. "Ambulans çağırayım mı? Yoksa polis mi? Hunter, çok fazla kan var -"

"Polis yok," diye araya giren Hunter, amcamın birkaç dakika önce bana söylediği sözleri tekrarlardı. Noah kadar agresif değildi ama sesindeki uyarı tonunu aynı şekilde duyabiliyordum. "Biraz daha dayan tatlım. Yakında orada olacağım."

"Sakin kapatma!" Çaresizliğim ses tonumdan belli olduğu için neredeyse bağırarak söyledim. Ne kadar acınası olsa da, diğer hatta Hunter'ın sesini duymak beni daha güvende hissettirdi. "Sadece... sadece hatta kal ve benimle konuş."

"Hiçbir yere gitmiyorum" demeden önce uzun bir süre durakladı.

"Korkuyorum," diye ağzımdan kaçırdım, boştaki elimin bütün tırnaklarını ısırarak

geriye kütüklerden başka bir şey kalmamıştı. "Bunun JD ile bir ilgisi var,

değil mi?"

Lucky cevap vermedi ve onun sessizliği içimdeki endişenin daha da artmasına neden oldu.

"Aman Tanrım." *Tabii ki öyle.* "Ya buraya gelirse?" Güçlü bir kadın olmakla övünürdüm ama şu anda ağlayan, dağılan bir karmaşaydım. JD Dennis vahşi ve öngörülemez biriydi. İntikam almak için başvurmayacağı şiddet düzeyi yoktu. "Belki de buraya gelmemelisin Hunter." Yangına karıştığını biliyordum. O gece nerede oldukları konusunda yalan söyleyerek hem onu hem de Noah'yı polisten korumuştum. Dedektiflere akşamı her iki adamla da film izleyerek geçirdiğimi ve amcam yatmaya gittiğinde en yakın arkadaşını yatağıma aldığımı söylemiştim. Bu bir yalandı ama o sabah ağzımdan o kadar kolay dökülmüştü ki polis bana inanmıştı. Neden inanmasınlar ki? Mükemmel bir sicilim vardı. İdeal bir vatandaştım. Burada başım çok beladaydı.

"Kimse sana zarar vermeyecek," dediğini o kadar kendinden emin ve güven verici bir tonda duydum ki neredeyse biraz rahatladığımı hissettim. Tüm bunları bir şekilde düzelterekmiş gibi telefona sarıldığımda arka planda korna ve motor sesi duyabiliyordum. "Benim için bir şey yap Hope," diye ekledi, sesi hafifçe boğuklaşmıştı. "Mutfağa git."

"Ben zaten mutfaktayım."

"Tamam," diye ikna etti. "Güzel. Şimdi lavabonun altındaki dolabı görüyor musun? Aç onu."

Sorgulamadan söylediğini yaptım. "Ben buradayım."

"Aferin kızıma," dedi ikna edici bir şekilde. "En arkada, açılmış bir çamaşır deterjanı kutusu göreceksin. Görebiliyor musun tatlım? Sanırım mor."

"Görüyorum," dedim boştaki elimle deterjan kutusunu alırken. Olması gerekenden daha ağırdı ve içine bakıp bir silahın siyah parlak namlusunu gördüğümde kalbim göğsümde durdu. "Bu bir silah Hunter," diye mırıldandım.

"Al şunu Hope," diye emretti. "Tamamen dolu, emniyeti yok, bu yüzden dikkatli ol."

Elimi içeri uzattım ve donakaldım. "Daha önce hiç silah tutmamıştım," diye fısıldadım. Silahlara karşıydım. Ben çocukken annem vurulmuştu. Noah geçen yıl vuruldu. Silahlar ve ailem birlikte iyi gitmiyordu. "Bunu nereden buldun?" Elimdeki siyah, metal can alıcıya ağzım açık bakarak sordum. "Neden güvenli bir silah kasasında saklanmıyor?"

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" diye karşılık verdi. Aman Tanrım.

Hayır.

Hayır, gerçekten cevap vermesini istemedim.

"Şimdi ne olacak?" Bunun yerine, kendimi bu adamın dünyasında daha fazla suçlamamayı seçerek sordum.

"Beni bekleyin," diye cevap verdi. "Neredeyse geldim. Ve eğer ben oraya varmadan o eve girmeye çalışan bir orospu çocuğu olursa, taşaklarından vurun."

Durumun çılgınlığından yarı gülerek, yarı hıçkırarak antreye geri döndüm ve merdivenin basamağına çöktüm. "Neden bu delilik?" Elimdeki silaha bakarken kendi kendime sorduğumu duydum. "Neden kafa ya da göğüs değil?"

Lucky alçak sesle kıkırdadı. "Seni bir can almaktan kurtarmaya çalışıyordum, ama devam et tatlım. Onları istediğin yerden vurabilirsin."

Dışarıdan gelen tekerlek sesleri kulaklarımı doldurdu ve kaskatı kesildim. "Bu sen misin?"

"Evet, tatlım, buradayım."

Dört kelime.

Dört muhteşem kelime.

Telefonumu basamağa fırlattım ve ayağa fırladım. Silah hala sol elimde sıkıca tutarken, kapıya koştum ve bir araba kapısı gürültüyle çarparken açmadan önce tüm kilitleri ve sürgüleri hızla açtım.

Verandanın ışığından bir çift çamurlu siyah bot görüş alanıma girdi. Bakışlarım botları yukarı doğru takip ederek koyu renkli, solmuş kot pantolona, ardından düğmeleri açılmış ve beyaz bir eş çırpıcısını ortaya çıkaran kırmızı ekose gömleğe, en sonunda da birden fazla kez kırıldığı için hafifçe çarpık olan burnuna ve delici mavi gözlerine ulaştı. Bana doğru kararlılıkla yürürken, kirli sarı saçlarını neredeyse insanlık dışı güzellikteki yüzünden uzak tutan imzalı erkek topuzu tam olarak sergileniyordu.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde fırladı ve boğazımdan istenmeyen bir nefes koptu. Karanlığa doğru koşarken iki kez düşünmedim, onu görmenin verdiği rahatlama beni ileri itti. Kendimi ona doğru attığımda verandanın basamaklarının dibine ancak varabilmişti. "Tanrıya şükür," diye nefes aldım ve kollarımı boynuna dolayarak ölümüne sarıldım.

Hunter garip bir şekilde gergin bir ses tonuyla, "Sakin ol," diye cevap verdi. Sarılmama karşılık vermedi, bunun yerine ellerini yukarıda tutmayı tercih etti ve nedenini anladığımda hızla geri adım attım. İstemedenden de olsa silahın namlusunu sırtına bastırmıştım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve şeytani metal parçasını alması için ona uzattım. "Çok özür dilerim."

Silahlı benden alırken sırtarak "Sorun değil," dedi. "En azından benim taşaklarım değildi."

"Bu hiç komik değil." Sadece Hunter bu kadar değişken ve tehlikeli bir durumda espri yapabilirdi.

"O zaman neden gülüyorsun?" diye göz kırparak karşılık verdi, ben de onun silahı kot pantolonunun arkasına sokmadan önce ustalıkla kurcalayışını izledim. Bu hareket, bu adamın ne kadar sık silah kullandığını düşününce tüylerimi diken diken etti. Bundan ne kadar hoşlandığımı fark etmek beni daha da rahatsız etti.

"Sinirler," diye mırıldandım.

"Hadi," diyerek beni pek de iyi olmayan düşüncelerimden kopardı. "İçeri girelim ve en iyi arkadaşlarımızın son pisliğini temizleyelim."

Ön kapının kilitli olduğu evin içine geri döndüğümüzde Hunter üst katta kayboldu ama bana sıcak su kaynatmamı söylemeden önce değil. Bu insanlar için neydim ben; çaycı mı? Yine de yaptım, ne kadar üzülsem de.

Yirmi dakika geçmesine rağmen ne Hunter ne de Noah aşıya dönmeyince, yukarı çıkıp her şeyin bana anlatılmasını talep etmeyi düşündüm ama dışarıdan gelen bir araba sesi beni tüm düşüncelerimden hızla uzaklaştırdı. Paniğe kapılmış bir köpek gibi nefes nefese kaldığım ve Hunter ile Noah'ya seslenmeye çalışarak başsız bir tavuk gibi etrafta koşuşturduğum o anda kendime *The Goonies*'teki Chunk'ı hatırlattım ama sözlerimi kimsenin duyabileceği kadar yüksek sesle söyleyemedim.

Kapının gürültülü bir şekilde çalınmasının ardından kapı zilin sesi duyuldu ve bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi ön kapıya doğru süründüm. Anahtar deliğinden bakarken kendi kendime "Lütfen beni öldürme" diye fısıldadım. "Yüce Tanrım, bu gece ölmeme izin verme."

Anahtar deliğinden baktığımda ve gözlerim verandada elinde tıbbi bir çantayla duran Max Jones'a kilitlendiğinde vücudumu şaşkınlık, kafa karışıklığı ve büyük bir rahatlama seli kapladı.

Kapıyı içeri doğru sallamadan önce hızla tüm sürgüleri ve zincirleri açmaya koyuldum. Teagan'ın doktor amcasının hiçbir zaman büyük bir hayranı olmamıştım ama şu anda ve bu evin zeminine sıçrayan kan miktarını göz önünde bulundurduğumda, onu gördüğüme çok sevinmişim.

"Neredeler?" Max'in ilk sözleri, göreve çıkmış bir adam gibi yanımdan geçerken söyledikleri oldu.

"Üst katta," diye teklif ettim, kapıyı bir kez daha kilitlemeden önce arkasından kapattım. Ona yolu göstermek için döndüm ama o çoktan merdivenin yarısına gelmişti. "Yukarı çık," diye mırıldandım nefesimin altında.

Hunter mutfakta bana katıldığında Max daha üst kata çıkmamıştı.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Hunter bitişikteki çamurluğa girip paspas ve kova getirirken peşinden giderek sordum.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Hunter lavaboya doğru yürüyüp kovayı kaynar suyla doldurduktan sonra çamaşır suyunu ekledi. İşi bittiğinde arkasını dönüp kovayı yere koydu ve paspası içine batırdı. "Noah'ın sana burada kalmanı söylemesinin bir nedeni var." Eklemeden önce durakladı, "Tam açıklama istiyorsun. Bunu anlıyorum. Ama bizim dünyamız tam olarak... koşer değil." Fuayeye geri dönmeden önce paspasın başını sıktı.

Derin derin yutkunarak paspas kovağını aldım ve onun peşinden gittim. "Her neyse, üstesinden gelebileceğimi biliyorum," diye cevap verdim ve o anda *ciddiydim*.

Hunter yer karolarına sıçrayan her kan ve çamur lekesini silerken, "Öğrendikten sonra geri dönüş yok," diye beni uyardı. "Kaçmak için son şansın."

"Kaçmıyorum," dediğimi duydum. Temizlik yaptığı yere doğru yürüdüm, öne doğru uzandım ve elimi paspasın sapına koyarak onu durdurdum ve "Anlat bana" dedim.

Hunter uzun bir süre bana baktı, mavi gözleri beni delip geçti, sonra paspası bırakıp omuz silkti. "Pekâlâ, HC." Merdivenleri işaret ederek, "Seni uyarmadığımı söyleme," diye ekledi.

Noah ve Teagan'ın yatak odasının kapısının hemen arkasından gelen nefes alma ve acı dolu homurdanma sesleri duraksamama neden oldu. Kendimi toparlayarak derin ve sakinleştirici bir nefes aldım ve kapıyı içeri doğru ittim. Kocaman yataklarının kenarında oturan amcamın çıplak ve yaralı olduğu her halinden belli olan karnını görünce irkildim. Max bir eliyle kanlı bir havluya benzeyen bir şeyi Nuh'un kaburgalarına bastırırken diğer eliyle de şüpheli görünen metal bir alet tutuyordu. Havlunun önceki hayatında beyaz olduğunu tahmin ediyordum ama bu gece bunu söyleyemezdin.

Üzerine kan bulaşmıştı. Bu görüntü midemin şiddetle çalkalanmasına neden oldu. Nuh'un vücudunun üst kısmına yarım düzine kadar düzgünce bağlanmış sargı bezi serpiştirilmişti ve hepsi de kırmızı renkteydi.

"Aman Tanrım, Noah!" Hırıltılı bir ses çıkarmayı başardım; yatağın üzerine serilmiş kanlı havlu ve aletlerin görüntüsü midemdeki safranın boğazıma kadar yükselmesine neden oldu.

"Onun burada ne işi var?" Noah arkamdan bakıp Hunter'a ters ters baktı.

Hunter alaycı bir tavırla, "Karpuz taşıyordu," diye karşılık verdi. "Sence neden?"

"Noah," diye hıçkırdım, dehşet içinde ağzım açık kalmıştı. Bu gece eve girdiğinde yaralı olduğunu biliyordum. Sadece ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

"İyiym Hope," diye mırıldanmayı başardı Noah, acı dolu bir homurtu dudaklarını yırtmadan birkaç saniye önce. Burnundan nefes alıyor gibi görünüyordu ve Max ona dikiş atarken hareket etmemeye konsantre olmuştu.

"Onun için bir ambulans çağırmamam gerektiğine emin misiniz?" Korku ve endişe bedenimi sarmıştı. Bakışlarım onun hırpalanmış bedeninden kan bulaşmış çarşaflara kaydı. Kandan sendeleyerek geri çekildim, titreyen elimi alnıma bastırdım ve sarktım. "Yoksa benim için mi?"

Noah başını hafifçe sallayarak, "Korkarsın," diye *homurdandı*. "Öz yeğenim kandan korkuyor. Seninle nasıl bir akrabalığım olabilir ki?"

"Kandan korkmuyorum," diye mırıldandım, bakışlarımı önümdeki dehşet sahnesinden kaçırarak. "*Kan kaybından* ve gözümün önünde ölüp gitmenden korkuyorum."

"Onu sakinleştirin ya da odadan çıkarın," diye mırıldandı Max sinirli bir ses tonuyla. "Konsantre olmaya çalışıyorum ve o dikkatimi dağıtıyor."

Tam o sırada sıcak bir el omzuma indi, beni toprakladı ve titrememin bir kısmını giderdi. Kim olduğunu görmek için arkama bakmama gerek yoktu. Dokunuşunu zaten biliyordum. Jordan dönmeden önceki iki ay boyunca Hunter ve ben neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuştuk. O rahatlatıcı dokunuşu nerede olsa tanırdım. Döndüm ve doğruca onun kollarına yürüdüm. O The Hill'den ayrıldığında bıraktıklarımızın canı cehenneme. Ve arkadaşlığımızın neredeyse birlikte uyumak yüzünden bozulduğu gerçeğini de boş verin. Lanet bir kucaklaşmaya ihtiyacım vardı ve adamın harika kolları vardı.

"Hope?"

Teagan'ın sesi arkamda bir yerden geldi ve onun gerçekten hayatta ve tek parça olduğuna dair güvence almak için umutsuzca etrafımda döndüm.

Gözlerim, ebeveyn banyolarının kapısında duran söğüt gibi gövdesine ve morarmış, hırpalanmış bedenine takıldığında, başıma nadiren gelen bir şey geldi.

Ağladım.

"Teegs," diye ağlayarak kendimi neredeyse kırılğan sarışının üzerine attım. Kollarımı onun zayıf bedenine dolayarak, güvenli olduğunu bildiğimden daha sıkı sarıldım ama kendime engel olamadım. Noah onu üst kata çıkardığı andan şu ana kadar *nefes aldığından* bile emin değildim.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı beni şiddetle sıkıp rahatlatırken.

Ben. "Ben iyiyim Hope."

Nasıl, çığlık atmak istedim!

Tanrı aşkına, o nasıl iyi olabilirdi?

Bunların herhangi biri nasıl *iyiydi*?

"Burada neler oluyor Teegs?" Morarmış yüzünü gördüğümde ses tonum titreyerek sordum. Tanrım, yüzü o kadar kötü çizilmişti ki *Teagan'a benzemiyordu* bile.

Teagan sözünü sakınmadan elimi tuttu ve beni odalarından çıkarıp koridoru geçerek aile banyosuna götürdü. Banyo kapısını kapatıp nihayet ağzını açtığında, bana söylediği sırların ölene kadar peşimi bırakmayacağını biliyordum.

JD Dennis onu ve Noah'ı bulmuştu.

Yıllarca süren avlanma ve saklanmanın, kaçma ve saklanmanın ardından, uzun süredir devam eden kan davaları nihayet kaynama noktasına gelmişti. Hem de Ateş Çemberi'nde.

Kan dökülmüş, canlar alınmıştı ve ben artık sadece Noah'nın değil, *Teagan'ın da bu* gece öldürüldüğü bilgisine sahip olan birkaç kişiden biriydim.

Teagan bu gece başlarına gelen her şeyi anlattığında aklım başımdan gitmişti. Cidden, bu kadar dram ve kötü şans nasıl olur da onu ve Noah'yı takip edebilirdi?

Bütün bunları aklım almıyordu.

Bana sezaryen yarasını açmakla nasıl tehdit ettiklerini anlattığında bayılacak gibi oldum. "Ben iyiyim Hope," diye bana güvence verdi. Klozet kapağının üzerine oturmuştu. Bu sırada ben de onun yanında diz çökmüş, elini tutuyordum.

bir can simidiydi. "Söz veriyorum," diye ekledi, hüzünlü ve ağlamaklı bir gülümsemeyi zorlayarak. "Endişelenmeyi bırak."

"Endişelenmeyi bırakır mısın?" Lise son sınıfta hayatıma girdiğinden beri bu kız için endişeleniyordum. Teagan hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibiydi ve beş erkek kardeşli bir aileden geliyordum, bu çok şey ifade ediyordu. Onu seviyordum. Ona güveniyordum. Geçtiğimiz yıl yaşadıklarını gördükten sonra başına başka bir şey geleceğini düşünmek neredeyse katlanılamayacak kadar zordu. Bebeğinin JD Dennis'in ellerinde ölümünün yasını tutarken çaresizce onu izliyordum.

"Ona güveniyor musun?" Başımı banyonun kapısına doğru eğerek, amcasının koridorun karşısında Noah'ın yaralarını tedavi etmeye devam ettiği yere doğru sordum. Max hiçbir zaman Noah'ın hayranı olmamıştı. Onun burada olması beni biraz endişelendiriyordu.

Teagan yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Her şeyi bilmiyor. Bilmesine gerek olmadığını söylüyor..." Durakladı ve derin derin yutkunduktan sonra ekledi: "Muhtemelen en iyisi bu."

"Ya Hunter?" Mırıldanarak söyledim. "O ne biliyor?"

"Her şey ve daha fazlası," diye fısıldadı yüzünü eğerek, sarı saçları yüzünü çerçeveleyen perdeli bir hale gibiydi. "Lucky, Noah'nın sağ kolu. Aralarında arkadaşlıktan öte bir şey var Hope. Sanki kardeş gibiler. Biliyor musun, bazen onun benden daha çok şey bildiğini düşünüyorum."

"Belki de bu iyi bir şeydir," diye nazıkçe önerdim. "Belki de sen *değil* mi?"

"Belki," diye cevap verdi sessizce. Sonra uzun bir süre sessiz kaldı, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi, sonunda fısıldadı, "Umarım sana göstermem gereken bir şey vardır." Bir hayalet kadar sessiz olan Teagan ayağa kalktı, beyaz bornozunu beline doladı ve bir çift krom lavaboyu çevreleyen makyaj ünitesine doğru yürüdü. Bir çekmeceye uzanıp uzun, dikdörtgen bir çubuk aldıktan sonra geri dönmesini izledim. Çubuğu ellerime tutuşturdu ve tek kelime etmeden tekrar yerine oturdu.

Yere bakıp neye baktığımı fark edene kadar içimi bir şaşkınlık kapladı. "Aman Tanrım!" Elimdeki hamilelik testinin pozitif sonucunu iki pembe çizgi oluşturuyordu. "Tebrikler!"

"Evet." Teagan gülümsedi ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "O çekmecede bir düzine daha var. Sonuç aynı."

"Ne zamandır biliyorsun?" Hâlâ elimdeki teste bakarak sordum.

"Geç kalmıştım," diye fısıldadı, "bu yüzden birkaç gün önce bir sınava girdim." Bir elini saçlarında gezdirdi ve titrek bir nefes verdi. "Ve o günden beri her gün. Hepsi pozitif."

"Noah ne düşünüyor?"

"Henüz ona söylemedim."

"Neden söylemedin?"

"Çünkü dövüşüyle meşguldü ve ben de dikkatini dağıtmak istemedim," diye boğuldu. "Ama en çok da bunu kaybedersem yüzündeki o ifadeyi bir daha görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. O hayal kırıklığına uğramış bakışı bir ömürde iki kez izleyebileceğimi sanmıyorum Hope."

"*Bu bir* daha olmayacak," diye tutkuyla yemin ettim.

"Öyle değil mi?" Teagan tüm duygulardan yoksun bir sesle karşılık verdi. "O zaman neden kanıyor?"

Aman Tanrım.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Çok mu?" Sıkılarak söyledim.

"Birazcık," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ama gittiğine inanmamı sağlayacak kadar." "Tamam Teagan, Noah'ya söylemeliyiz." Ayaklarımın ucuna basarak

Test hala bir elimde sıkıca tutulurken, aceleyle banyo kapısına doğru koştum.

"Oraya geri dönemem," diye ağzından kaçırdı. "Diğerlerinin bilmesini istemiyorum."

"Tamam," diye ikna ettim. "Sorun değil. Noah'ı getireyim."

"Korkuyorum Hope," diye seslendi. "Ben sadece... *bunu* tekrar yaşayamam."

"*Yapmayacaksın.*"

"Söz veriyor musun?" diye sordu ve o anda o kadar genç ve savunmasız görünüyordu ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O bir katil değildi. Benim için değildi. O sadece *Teagan'dı*.

"Evet, Teegs, söz veriyorum," diye cevap verdim, arkadaşşıma tutabileceğimden tam olarak emin olmadığım bir söz vermişim.

Banyodan çıktığımda koridorda bitkin görünen Max ile karşılaştım.

"Oh, Max, Tanrıya şükür. Seninle konuşmam gereken bir konu var." Söylemeye başladım ama başını yorgun bir şekilde sallayarak beni hemen susturdu.

"Lütfen tek kelime daha etme Hope. Bu gece başka bir krizle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Ama -"

"Ciddiyim," diye araya girdi Max, neredeyse kafamı ısıırıp koparacaktı. "Aşağıda bir mutfak var ve içinde çok yetenekli iki adam var - biri mobil. Git ve sorunlarını onlara anlat. Bu gece inandığım her şeyi sorgulayan şeyler gördüm ve yaptım, tıp lisansımı tehlikeye atmaktan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden lütfen, eğer sakıncası yoksa ve akıl sağlığımdan geriye kalanların hatırına, bir gece için bu kadar yeter." Max bana veda etmeden önce bir kez daha derin bir iç çekti ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Her zamanki gibi sosyaldi.

Merdivenlerden aceleyle inerek antreden geçtim ve mutfağa girdim. Noah ve Hunter mutfak adasında duruyorlardı.

"Şimdi olması gerekiyor," diyordu Noah tezgâha yaslanmış, gömleksiz ve sargılı bir halde. "Bu gece." Hâlâ kan lekeli bir kot pantolon giymiş olan Noah, alçak sesle konuşurken elinde bir bardak kehribar rengi sıvı tutuyordu: "Bunu temizlemeyi G'ye ve onun pisliklerine bırakamayız." Bardağı dudaklarına götürdü ve viskiyi boğazının arkasına doğru savurdu. "İşin içinde o varken olmaz. Adamla bir alıp veremediğim yok ama kızımın geleceğini onun ellerine bırakmayacağımdan eminim." Bardağı tekrar tezgâha vuran Noah bir tıslama sesi çıkararak, "Bu iş onun üzerine yıkılamaz dostum. Onun aklandığına dair bir garantiye ihtiyacım var."

Siyah ceketinin fermuarını çekmekte olan Hunter, siyah beresini başına geçirirmeden önce, "Ben hallederim," dedi. "Burada kal ve kadınınla ilgilen. Ben hallederim."

"Bunu sana yükleyemem, Lucky -" Noah söylemeye başladı ama ben ciddi bir konuşma olması gerektiğini bildiğim bir şeyi böldüğümü umursamadan araya girmek için o anı seçtim.

"Gidip Teagan'la konuşman gerekiyor," diye anons ettim. İki adam da bana doğru döndü ama ben Noah'a odaklanmaya devam ettim. "Ciddiyim," diye ekledim, başparmağımla arkamdaki mutfak kapısını işaret ederek. "Yani, hemen şimdi."

Noah odadan dışarı fırlamadan önce yüzüme bir kez baktı ve "Thorn! İyi misin bebeğim?" diye seslendi. Yaraları olan bir adamın yapabileceğinden daha hızlı hareket ediyordu.

Noah karısını aramak için odadan çıktığında Hunter dikkatini bana çevirdi. "Hope," diye onayladı küçük bir

Tezgâhtan bir araba anahtarı alıp yanımdan geçmeden önce gülümsedi. "Görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?" Peşinden koşarken talep ettim.

"İlgilenmem gereken bazı işler var," diye cevap verdi ön kapıyı çekip açarken ve gecenin içine doğru dışarı adım atarken.

Hunter'ın hangi işten bahsettiğini tam olarak biliyordum ve bu 9-5 tipi bir iş *değildi*. Aptal bir kadın *değildim*. On bir yıllık hapis cezasından kurtulmak için bir adamın ellerini kana bulaması gerektiğini biliyordum. Yıllar önce hapse atıldığında çocuk denecek yaşıydı - buna tutku suçu diyorlardı. Sevgilisinin katilinin canını aldığı gerçeğini romantikleştiriyordu. İkiyle ikiye bir araya getirip Hunter Casarazzi'nin o hapishaneden ellerinde on sekiz yaşında girdiğinden daha fazla kanla çıktığı gerçeğine ulaşmak için dahi olmaya gerek yoktu. Bu bende kaçma isteği uyandırmalıydı. Ve kaçtım da. Sorun şuydu ki, ondan kaçmak değil, ona *doğru* koşmak istiyordum. "Bekle!" Karanlığın içinde onu takip ederek seslendim. "Cidden tek başına gitmiyorsun değil mi?"

Hunter yüzünü bana dönerek başını iki yana eğdi ve tuhaf bir şekilde bana baktı. "Sen... benim için endişeleniyor musun?" Sırıtarak ekledi, "Gerek yok tatlım. Yıllardır onun pisliğini temizliyorum. Bu benim iş tanımımın bir parçası."

"Ama *yapamazsın*," diye onayladım onun saçma alaycılığını görmezden gelerek. "Ben ciddiym. Sana izin vermeyeceğim."

"Bana *izin* vermeyeceksin," diye düşündü, bir yandan yüzünü asmamaya çalışırken bir yandan da bu düşünceyi çiğniyordu. "Ne öneriyorsun?"

Ateş Çemberi'ne geri dönüyordu. Tanrı

bilir neyle yüzleşmek için.

Ve yalnız gidiyordu.

Garip bir nedenden dolayı bu beni *dehşete düşürdü*.

Ölene kadar bundan pişmanlık duyacaktım. Pişman olacağımı biliyordum. Ama yine de, "Seninle geliyorum." dedim.

Hunter, Noah'nın siyah Lexus'unun kilidini açıp sürücü tarafındaki kapıyı açarken, "Zaten çok derindesin, HC," diye cevap verdi. "Şimdi geri dön tatlım," derken sesi ciddi, gözleri uyarı doluydu.

Tabii ki Hunter haklıydı. Yüzde milyon haklı. Çok derine batmışım ve geri dönmem gerekiyordu.

Ama bu gece dünyadaki en iyi arkadaşımın başına gelenler içimde bir şeyleri değiştirmişti.

Amcamın başına gelenler beni değiştirmişti.

Dünyada en çok sevdiğim insanlar işkence görürken ve çarmıha gerilirken kenarda çaresizce izleyen bir seyirci olmaktan bıkmıştım. *Hiçbir* şey yapmamaktan bıkmıştım!

Zihnimin en karanlık kısmındaki bir şey devreye girmişti ve babam ve amcam gibi sevdiklerimi korumak için *her* seviyeye inmeye hazır olduğumu fark etmeye başlamıştım.

"Haklısın," diye kabul ettim, ayaklarım hâlâ az önce bindiğı arabaya doğru ilerliyordu - kaçış olmadığını bildiğim karanlığa doğru. Yolcu kapısının önünde durup kapıyı açtım ve "Ama yine de seninle geliyorum" dedim.

Altıncı Bölüm

UMUT

BU GECE BİR ARABAYI ATEŞE VERDİM.

Herhangi bir
araba değil.
Noah'ın
Lexus'u.

Ayrıca, kamyonunu bir cinayet mahalline götürerek hüküm giymiş bir suçluya yardım ve yataklık ettim ve sonra iyi bir önlem olarak, çok vicdansız görünen bazı adamlarla buluşurken ve yarım düzine kadar cesedi ortadan kaldırmak gibi korkunç derecede cazip olmayan bir görevle uğraşırken onu söz konusu kamyonda bekledim.

Hastalıklı ve çarpık bir şekilde, bu geceki olaylar fen bilimleri 101'de bir hayat dersi gibiydi. Bu gece insan anatomisi hakkında lisede dört yıl boyunca öğrendiğim biyolojiden daha fazlasını öğrenmiştim. Ayrıca kimya ve bir insan bedenini yok etmek için gereken asit ve diğer maddelerin alışılmadık yöntemleri ve karışımları hakkında da çok şey öğrenmiştim.

Hâlâ tuzun, dumanın ve asidin kokusunu alabiliyordum. Hâlâ ölümün ve aldatmanın kokusunu alabiliyordum. İçim kavrulmuştu ve bu gece aynaya baktığımda bana bakan kadını tanıyamayacağıma dair bir his vardı içimde.

Sekiz yılımı bu dünyanın kenar mahallelerinde, yaşanan dramı izleyerek geçirdim. Noah ve Teagan'ın farkında olmadan beni maruz bıraktıkları bu yeraltı dünyası, artık *arzuladığım* bir şeydi.

"Yorgun musun?" Hunter birkaç saat sonra evin önüne park ettiğimizde sordu. Motoru durdurdu ve bana bakmak için dönmeden önce derin bir iç çekti.

Şafak söküyordu, yepyeni bir günü beraberinde getiriyordu ve gözümü bile kırpmamış olmama ve bitkin düşmüş olmam gerekmesine rağmen garip, neredeyse bağımlılık yaratan bir enerjiyle dolup taşıyordum.

"Garip bir şekilde, tamamen uyanığım." Koltuğumda yan döndüm ve ona baktım. Yıpranmış görünüyordu. Gözlerinin altına derin gölgeler yerleşmişti ve birkaç saat içinde yaşlanmış gibiydi. Sanki zaten çökmüş olan omuzlarının üzerine ağır bir yük binmişti. "Ama sen paramparça görünüyorsun."

Hunter bana bir bakış attı ve gülümseyerek kot pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkarıp yaktı. "Asla kolaylaşmıyor." Derin bir nefes çekti ve duman bulutunu burnundan dışarı vermeden önce anormal derecede uzun bir süre ciğerlerinde tutuyor gibiydi. Bu hareketin beni tiksindirmesi gerekirdi ama vücudumda tam tersi bir tepki uyandırdı. Onun görüntüsünü içime çekerken kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu - onun yanıdayken hissettiklerim şimdiye kadar yaşadıklarımın tam tersiydi.

Yanımda oturan adamın iğrenç alışkanlıkları vardı. Aşırı sigara içiyor ve karaciğerini düşünmeden içiyordu. Bir denizci gibi küfredirdi. Akla gelebilecek her uygunsuz anda gülüyordu. Vajinası ve nabızı olan her şeyle flört ediyor ve benimle alay ediyordu. O neyse oydu ve bunun için hiç özür dilemedi. Bu adam şimdiye kadar bildiğim her şeyin tam tersiydi ve beni bu hale getirdiği için ondan nefret ediyordum.

"Bu gece ne yaptın?" Hunter yüzünü bana döndü. "Bana yardım etmek mi? Bu hayatta kalmaktı." Konuşurken mavi gözleri beni yaktı. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı

salladım.

Başımı

salladım.

Ben hallederim.

Bunun beni ne tür bir insan yaptığını bilmiyordum ama yaptıklarımın dolaylı suçluluk hissetmiyordum. Hunter gibi ben de hayatımdaki en önemli iki insanı korumak için bir karar vermiştim ve bundan asla pişmanlık duyamazdım. "Öyle mi?"

Hunter'ın kaşları çatıldı ve sigarasından bir nefes daha çekmeden önce tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Yine de bana cevap vermedi; sadece bakmaya devam etti - tam da lanet ruhumun içine.

"Ne?" diye sordum. Bakışlarının sıcaklığından kızararak sordum.

"Hiçbir şey," dedi tuhaf bir şekilde eğlenen bir ses tonuyla, "hiçbir şey," diye ekledi, "kıyafetlerine ihtiyacım olacak."

Gözlerim büyüdü. "Ne yani, şu anda mı?" Etrafımıza bakarken elim otomatik olarak kazağımın eteğine gitti. "*Burası* mı?"

Sırıttı ve sigarasının izmaritini pencereden dışarı fırlattı. "Üstünü değiştirmek için içeri girmeni önerecektim ama burası daha eğlenceli görünüyor."

"Komik," diye ters ters baktım, kalbimin bu adamla arabada soyunma ihtimali karşısında aniden çarpmaya başlamasından hoşlanmamıştım. Hunter'ın bu gece yaptıklarını gördükten sonra, bu düşünce midemi bulandırmalıydı.

Olmadı.

Bana o kadar samimi bir şekilde bakıyordu ki, o anda kendimi tamamen çıplak ve ona karşı savunmasız hissediyordum. Sanki ruhumun en karanlık kısmına bakıyor ve gördüklerinden hoşlanıyor gibiydi. Hunter Casarazzi beni sinirlendiriyordu ve o da bunu biliyordu. İkimiz de South Peak Road'da yaşarken şeker zulamı doldurduğu anılar aklıma geldi ve paylaştığımız sayısız gece sohbetlerine sevgiyle gülümsedim...

O hayaletlere inanmazdı. Ben inanırdım. Nefret ettiğini bildiğim halde benimle saçma sitcomlar izlerdi. Bir keresinde bende yalnız bir şeyler olduğunu söylemişti. Buz mavisî gözleri vardı ve yeterince derin baktığınızda size ruhunun bir parçasını gösterirdi.

Beni öpüşüne dair anılar beni bombardımana tuttu. Dudaklarım, ağzının benimkinin üzerinde, ellerinin vücudumda, bende daha önce hiç hissetmediğim kadar çok his ve duygu uyandıran çiğ anısıyla karıncalandı.

Tam o anda cebimdeki telefonum çalmaya başladı, anı bozdu ve düşüncelerimi önceki tüm kavramlardan arındırdı.

Ceketimin cebine uzanıp cep telefonumu aldım ve ekranda Jordan'ın adının yanıp söndüğünü görünce tereddüt etmeden kabul tuşuna bastım.

"Jordan," diye selamladım, sesim kısıktı, koltuğumda bir kez daha öne bakacak şekilde kendimi ayarlarken. "İyi misin?" Hunter'a doğru sinsî bir bakış attım ama artık bana bakmıyordu. Çenesi sıkılıydı, dikkati ileriye odaklanmıştı, bir sigara daha yaktı ve bir nefes çekti.

"Aradığımda henüz kalkıp kalkmadığından emin değildim." Sıcak sesi kulaklarımı doldurdu, bu gece yaptıklarımla tam bir tezat oluşturuyordu. Birden iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır," diye mırıldandım, tırnaklarımdan geriye kalanları çiğneyerek. "Beni uyandırmadın." Hunter'a bir kez daha gergin bir bakış attım. Bu sefer o da bana baktı. Mavi gözleri içimi yaktı ve başını hafifçe sallaması zaten bildiğim şeyi bir kez daha doğruladı. Bu gece olanları Jordan'a asla anlatamazdım. Kimseye söyleyemezdim.

"Peki, o iyi mi?"

"Ha?"

"Teagan," diye onayladı Jordan. "O iyi mi?"

"Evet, o iyi!" Yalan söyledim. "Haklıydın. Hiçbir şey için endişelenmiyordum."

Jordan "Geri dönmedin" demeden önce uzun süre sessiz kaldı.

Gözlerimi Hunter'dan ayırmadan, "Çünkü yazıyordum," dediğimi duydum ve bu yalan o kadar doğal bir şekilde ortaya çıkmıştı ki çok şaşırdım. "Evet, her şeyin yolunda olduğunu anladığımda odama çıktım ve son yazdığım WIP'de yeni bir bölüme başladım."

"Yazıyor muydun?" diye cevap verdi, sesi şaşırmıştı ve dürüst olmak gerekirse biraz da şüpheliydi. "Bütün gece mi? Hope, saat sabahın altı buçuğu."

Utanc içinde kıvrandım. "Ben, ah, zamanın nasıl geçtiğini anlamamış ve gece boyunca yazmış olmalıyım." Hunter onaylar gibi başını salladıktan sonra pencerenin önünden bakmaya devam etti. "Bir şey mi istemiştin?" diye sordum ve o anda ağzımdan çıkan bu sözden nefret ettim.

"Saat sekizde on iki saatlik vardiyaya başlıyorum," diye cevap verdi Jordan, sesi şaşkıındı. "Önce gelip seni almamı ve kahvaltı yapmamı ister misin?"

"Hayır!" "Bu sahneyi bir an önce halletmem lazım. Hikâye için gerçekten çok önemli ve şimdi durursam düşünce akışımı kaybedeceğim." Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim; ağzımdan çıkan yalanlar mı yoksa bunun benim için ne kadar kolay olduğu mu? "Seni sonra ararım... Bu bölümü tamamladığımda, tamam mı?"

"Umut?" demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. Eğer tereddütlerin varsa sorun değil-"

"Değilim, yemin ederim," diye araya girdim, bu telefon görüşmesini - ve yalanları - bitirmek için çaresizdim. "Sadece gerçekten çalışmam gerekiyor. Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Evet, tamam," diye cevap verdi, sesi kısıktı. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, tüm bu durumun ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünerek zihinsel olarak irkildim. "Hoşça kal," diye ekledim telefonu kapatmadan önce ve

Telefonu kot pantolonlu kucağıma bıraktım.

"Koca şimdiden kırbacı mı şaklatıyor?" Hunter, nefret ediyormuş gibi yaptığım ama içten içe sevdiğim o ukala sırtışını takınarak alay etti. "Adamın hakkını vermek lazım; hızlı hareket ediyor." Mavi gözleri benimkilerin üzerine dikildi ve milyonlarca farklı istenmeyen his hissetmeme neden oldu. Bakışlarının sıcaklığı altında istemsizce titredim. "Ne bekliyor? Evde onu terlikleriyle ve sıcak bir yemekle mi bekliyorsun?"

"Kes şunu," diye tersledim ve az önce ne dediğini fark edince yüzümü buruşturdum. Aynı iğneleyici şeyi uzun zaman önce Jordan'a da söylediğimden emindim. *Garipti*. "Jordan'a geri döndüm," diye ekledim, hareketlerimi haklı çıkarma ihtiyacı hissediyordum ama nedenini bilmiyordum. "Bir şans daha veriyoruz."

Hunter kamyonetinin kapısını açıp dışarı atlamadan önce eğlenen bir ses tonuyla, "Anladım," diye cevap verdi. "Ama işte dostça bir ön uyarı," diye ekledi ukala bir sırtışla. Kapıyı kapatıp uzaklaşmadan önce, "Bu son olmayacak," diye bitirdi sözlerini.

"Ne- şimdi sadece bir dakika bekle!" Kapımı fırlatarak açtım, neredeyse kamyonundan düşecektim ve onun peşinden koştum. "Bu son olacak!" Tısladım, sonunda tam anahtarını ön kapıya çevirdiği sırada ona ulaştım. "Bu sefer iyi olacak."

"*Bu sefer*," diye homurdandı Hunter. "Sen nasıl istersen, tatlım." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, senin onun gibi bir adamla asla tam anlamıyla tatmin olamayacak kadar kadın olduğun anlamına geliyor." Anahtarını kapının içinde çevirdi ve iterek açmadan önce kilidi açtı. "Oh, ve unutma, eve sevgili çocuğuna koşmadan önce kıyafetlerine ihtiyacım var."

"Onun gibi bir adam mı?" Kendimi hem yaralanmış hem de savunmaya geçmiş hissederek tükürdüm. "Bu da ne demek oluyor - hey, benden uzaklaşma," diye tısladım o uzaklaşmak için hareket ettiğinde. Kolundan tutarak onu geriye doğru çektim. "Başladığın işi bitir Hunter."

"Ne söylememi istiyorsun Hope?" Hunter kıkırdadı ve yüzünde hâlâ o ukala sırtışla bana doğru döndü.

"O 'çok fazla kadın' yorumuyla ne demek istedin?" diye sordum. "Tam olarak söylediğim şeyi kastettim," diye karşılık verdi Hunter, gözleri benimkilere kilitlenmiş, başka tarafa bakmam için beni cesaretlendiriyordu.

"*Onu* ve hayatındaki diğer herkesi, sakladığın 'Ben babamın küçük mükemmel meleğiym' saçmalığıyla kandırabilirsin. Ama ben senin içini görebiliyorum Hope Carter. Her zaman gördüm."

"Beni tanımıyorsun -" Söylemeye başladım, ama Hunter omuzlarımdan tutup beni evin dış cephesine doğru ittiğinde kelimeler yüksek sesli bir nefesle yutuldu.

Beni sert bir şekilde tutması canımı acıtmadı - tam tersi. Ve bedenimi çok daha büyük olan bedeniyle eve sabitlediğinde vücudumda bir arzu dalgasının yuvarlandığını hissettim.

Sesi boğuktu, bir elini boğazımı avuçlamak için yukarı kaldırırken gözleri karardı. "Gördün mü?" diye mırıldandı, o kadar baştan çıkarıcı bir sesle ki anında ıslandım. "Hayatında heyecana *ihtiyacın var*. Ve tehlike *arzuluyorsun*." Kalçalarıyla en ufak bir yuvarlanma hareketi yaptı ve bu beni sesli bir şekilde inletmeye yetti. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ve daha azıyla asla tatmin olmayacaksın," diye fısıldadı yüzünü eğip dudakları kulağıma milimetrelerce yaklaşırken. "*Benden* korkuyorsun ama ne olduğum için değil. Benden korkuyorsun çünkü *sana* ne olduğunu gösteriyorum. Ne *istediğini*..."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım, vücudumun teslim olma dürtüsüne umutsuzca karşı koyarak.

"İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz," diye kıkırdadı usulca, nefesi kulağıma okşuyordu. "Haklıyım Hope. Ve günün birinde bunu kabullenmek zorunda kalacaksın."

Kalbim göğüs kafesime çarparken, sahip olduğum tüm otokontrolü topladım ve "Yanıldığını kanıtlamamı izle" demeden önce onu ittim.

Bu çok fazlaydı, çok yakın bir görüşmeydi, çok... her şeydi. O adamdan uzak durmam gerekiyordu.

Sahip olmak için çok çalıştığım hayata geri dönmem gerekiyordu.

Akıl sağlığım ve evliliğim için, Lucky Casarazzi'den uzak durmam gerekiyordu.

Yedinci Bölüm

ŞANSLI

"HATA YAPIYORSUN," DIYE ALAY ETMEKTEN KENDİMİ ALAMADIM.

Hope kolumun altına girdi ve birkaç adım geri çekilerek aramıza mesafe koydu. "Ve tüm yanlış nedenlerden dolayı."

"*Yanlış nedenler* mi?" diye çıkıştı.

"Aynen öyle," diye karşılık verdim, bana kızgın olması umurumda bile değildi. Bırakın kızsın. Eğer bu onu hayatının en büyük hatasını yapmaktan alıkoyacaksa, hayatının geri kalanını bana kızgın geçirebilirdi. "Suçluluk duygusu bir evliliğin üzerine kurulacağı kalıcı bir temel değildir."

Hope'un yüzü soldu. "Suçluluk mu?" kelimesini zehir gibi tükürürken gözle görülür bir öfkeyle titriyordu. "İlişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunu ima etmeye nasıl cüret edersin!"

"Belki de bilmiyorumdur," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Ama sana neler yaşattığını biliyorum."

"Bu onun hatası değildi." Sesi tizleşti. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı; öğrenmeye başladığım gergin bir özellikti bu. "Hikayenin tamamını bilseydin, bunların hiçbiri için Jordan'ı suçlamazdın..."

"Neler yaşadığı umurumda bile değil." Cevabım onu şaşkına çevirdi ve ağzı hafifçe aralandı. "Sana karşı defalarca hıyarlık yaptı, bu da benim kitabımda onu seni hak etmenin yakınından bile geçirmiyor," diyerek yaraya tuz bastım. Hayatındaki herkes tarafından saçmalıklarla kaşıklara beslenmeye alışkın olabilirdi ama benden dürüstlükten başka bir şey alamazdı.

"O tecavüze uğradı, seni cahil herif!" Hope bana ters ters bakarak neredeyse çılgılık atacaktı. "Üvey babası tarafından defalarca cinsel istismara uğradı. Bu onun suçu mu?"

da mı?"

"Hayır," diye karşılık verdim hararetle. "Senin mi?"

Hiç şüphesiz bana hakaret etmek için ağzını açtı ama ben önce davrandım.

"Sadece ağzını kapat, iki dakikalığına zihnini aç ve beni dinle." Yaklaştım, muhtemelen benim açımdan gerçekten kötü bir fikirdi ama kendime engel olamadım. Benden bir adım bile geri atmayınca uzandım ve ensesini avuçladım. "Hayat hiçbirimiz için kolay değil. Her zaman boktan şeyler olur. Kötü şeyler. İnsanın ölmek istemesine neden olan şeyler. İnsanın kaçmak istemesine neden olur." Derin bir nefes vererek yüzümü onunkine yaklaştırdım ve beni gördüğünden emin oldum. "Bizi tanımlayan şey tepkilerimizdir." Konuşurken kalbim hızla çarpıyordu. "Bizi biz yapan şey, işler sarpa sardığında nasıl tepki verdiğimizdir."

"Hunter-" Hope söylemeye başladı ama ben sözünü kestim.

"Beni bir dinle," dedim sertçe, hâlâ yanağını avucumun içinde tutuyordum, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Hafifçe başını salladığında devam ettim. "Senin için daha iyi bir adam olduğumu söylemiyorum." Kahretsin, daha kötüydüm. Çok daha kötüydüm. "Ve lanet olsun, bunu seni kendime saklamak istediğim için bile söylemiyorum -" Sırıtmadan önce bir an durakladım. "Belki de öyleyim. Ama seni önemsiyorum." Bunu anladı mı? Hope Carter, Hayley'den beri uğruna kendimi ortaya koyduğum ilk kadındı ve beni ezme yeteneğine sahipti. Bunu yapacağına dair içimde bir his vardı ama yine de burada durdum ve savaştım. "Ve ben de arkama yaslanıp yanlış anlaşılmış bir görev anlayışı yüzünden korkunç bir hata yapmanı izleyemem."

Gözlerini kapatarak dokunuşuma doğru eğildi. "Bana ihtiyacı var," diye fısıldadı.

"Peki ya sen Hope?" Başparmağımla yanağını okşayarak sordum. "Neye ihtiyacın var?"

Sonunda gözlerini açıp bana bakmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "O." Sesi bu kez soğuktu, hatta buz gibiydi, kendini benden çekip evin ön kapısına doğru koşarken.

"Kaçıyor musun, HC?" Reddedilmesinin acısıyla seslendim. "Kardiyodan nefret ettiğini sanıyordum?" Öyle düşünmüyordum, biliyordum. Bu kadın hakkında çok şey biliyordum. Egzersize benzeyen her şeyden nefret etmesi ve o vahşi buklelerini evcilleştirmek için kullanmak zorunda olduğu özel şampuan markası gibi - pembe şişedeki çilek kokulu olan

kırk dolara mal oluyordu. Ya da telefonuna gelen her bildirimi geldiği anda silmek zorunda kalışını ve endişelendiğinde tırnaklarını nasıl yediğini. Garip hayalet takıntısını ve değersiz TV programlarına olan bağımlılığını biliyordum. Kahvesini nasıl içtiğini - sade ve iki şekerli - ve en sevdiği şekerin karamel olduğunu biliyordum. Evine gittiği adamın aksine, onu anlamak için zaman ayırmıştım.

Aptal değildim.

Ortada bir evlilik olduğunu biliyordum ama bana göre bu saçmalıktı. Kız kurtarılamaz olanı kurtarmaya çalışıyordu. Tanrı aşkına, onun üzerine döktüğü gözyaşları yüzünden omzum hâlâ nemliydi.

Ondan delicesine etkilendiğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, geri dönüşünün arkadaşşıma mal olması beni çok kızdırmıştı. Hope on yıldan uzun bir süredir samimi bir şeyler hissettiğim ilk kadındı ve benden uzaklaşmıştı.

Çekip gitmekten daha kötüsü, *yerleşmişti*.

Onun adına bundan nefret ettim.

"Evli olduğum gerçeğine saygı duymuyorsan, benden uzak durmalısın Hunter," diye uyardı evin içinde kaybolmadan önce.

Evli olduğu gerçeğine saygı duymak mı? Ne saçmalık ama.

Hope hışımla eve girdiğinde ben dışarıda kalmış, vicdanımla ve verdiğim diğer tüm kötü kararlarla kavga etmişim. Şubat sabahının soğuk, delici havası gözlerimi yakarak ve içimdeki diğer her şeyi uyuşturarak bana sertçe çarptı.

Sessizce kot pantolonumun cebinden sigara paketimi çıkardım ve yaktım. Günün ilk sigarasını içmek her zaman en çok hoşuma giden şey olmuştur. Dışarıda, temiz havada, dört duvar ve etrafımı saran parmaklıklar olmadan durmak.

Dün gece yatmamıştım, ama uykusuzluk bana aynı vızıltıyı veriyor gibiydi ve her nefesi itiraz eden ciğerlerime çekerken göğsümdeki gerginlik, bir anlığına beni saran o karıncalanma hissi, bana çok hoş geliyordu.

Bir duman bulutu soluyarak yeni yağmış karın üzerine biraz kül savurdum ve bu basamaklarda en son ne zaman durduğumu düşündüm.

Teagan'ın kendini boğmaya çalıştığı geceydi.

Yangın gecesi.

Noah o gece olanlardan kendini sorumlu hissetmemeliydi. JD'nin inini keşfetmek benim fikrimdi. Onları dışarı çıkarmak da benim fikrimdi. Hepsi benim suçumdu.

Vicdan azabı çektim

mi? Bir gram bile.

Ama bunu çok fazla düşünmek istemiyordum.

Ne kadar karanlık biri olduğumu.

Hayatı ne kadar kolay kabullenebildiğim ve bunun için hiçbir şey hissetmediğim hakkında. Sanırım hayatımın beni sürüklediği yol, beni şu an olduğum kişi haline getirmişti.

Hapishanede en güçlü olan hayatta kalırdı ve içeride geçirdiğim on bir yıldan fazla sürede lanet olası bir aslana dönüşmüştüm - başka seçeneğim yoktu.

Gezegende cehennemi yaşayıp diğer taraftan çıkan tek kişi onun kıymetli Jordan'ı değildi. Neler yaşadığını öğrendikten sonra adam için üzüldüm müydüm? Tabii ki üzüldüm. Ben de insandım. Ama gezegende eline boktan kartlar tutuşturulmuş tek lanet insan da o değildi.

Tecavüz beni şok eden bir kelime değildi. Kana susamış piçlerle dolu bir eyalet hapishanesinde on bir yıl geçirmiştım ve bu süre boyunca bir adamın ikinci bir kışını parçalamaktan çekinmemiştim. Bıçaklama, dayak ve tecavüz, ağır cezada yatan bir mahkum için - on sekiz yaşında bir çocuk için - çok tanıdıktı. Gördüğüm pislikler, tanıştığım hasta piçler, lanet olsun, oradan akıl sağlığımı koruyarak çıktığıma şaşırmıştım.

Kötü şeyler her zaman olur. Noah'a

bak.

Tanrım, bana bak.

Kız arkadaşımın ölümünü izledim. Onu benden çalan adamın canını aldım. Ve aradan geçen yıllar içinde tekrar öldürdüm - parmaklarımla sayamayacağım kadar çok adam öldürdüm. Bu dünyada geçirdiğim yirmi dokuz yıl boyunca çok kötü şeyler yaptım. Gerçekten çok kötü şeyler. Bununla yaşamak zorundaydım. Her gün. Her gece.

Noah orada azınlıktaydı. Bizim blokta gerçekten masum olan belki üç ya da dört kişi vardı. Ben onlardan biri değildim. Hayır, çok suçluydum. Ama birlikte yaşadıklarımız? Lanet olsun, onlar kötü adamlardı.

Yangın nedeniyle The Hill'e dönmek benim için bir seçenek değildi. Polisler hâlâ kundakçıyı arıyordu ve benim de ortalık yatışana kadar buradan uzak durmam gerekiyordu. Bu riski göze alamazdım. Yani, ben

Geçtiğimiz kim bilir kaç haftayı şehirdeki boktan bir motelde saklanarak ve beladan uzak durarak geçirdi.

Bu geceye kadar.

Ta *ki* beni arayana ve sesindeki korkuyu duyana kadar. Arabama bindim ve aklımın alamayacağı kadar hızlı bir şekilde ona geri döndüm.

Noah bu gece bana söyleyene kadar bize verdiği mazeretten haberim bile yoktu.

Hope polislere yangın gecesi onunla olduğumu söylemiş. Aslında, o gece onunla birlikte olduğumu söylemekten daha fazlasını yapmıştı. Kendisini sorgulayan dedektife o gece benim yatağında uyuduğunu -ya da uyumadığını- içeren çok ayrıntılı bir hikâye uydurmuştu. O gece ben ve Noah için çok büyük bir risk almıştı ve bu benim onu *daha çok* istememe neden olmamıştı.

Geri adım atmam gerektiğini biliyordum. Onu daha önce korkutmuşum. Benim için hazır değildi. Ama razı oluyordu. Bunu yapıyordu çünkü adam için kötü hissediyordu. Kahretsin, onun için kötü *hissettim*.

Yine de istifa edecek kadar kötü değil.

Sadece sabırlı olmalıydım. Onu zorlamak hata olurdu. İnatçı ve sadıktı.

Bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu. Yakınından bile geçmedim.

Bana göre hepimizin başa çıkması gereken sorunlar vardı. Onun bir genç olarak neler çektiğini anlayamazdım ama yine de onun da kendini benim yerime koyamayacağından emindim. Lanet olsun, kocasını terk etmeye hiç niyeti olmayan bir kadınla zamanımı harcadığım için tam bir ceza oburuydum.

Ön kapının açılma ve arkamdan hızla kapanma sesi kulaklarımı doldurdu ve beni dalmış olduğum düşüncelerden uzaklaştırdı.

Birkaç dakika sonra bir el omzuma sertçe indi. Elin kime ait olduğunu anlamak için yana bakmama gerek kalmadı. Bunun yerine sigara kutusunu cebimden çıkardım ve ona uzattım.

Noah verandanın direğine yaslanıp bana katılmadan önce kutudan bir sigara çekti. "İyi misin dostum?" diye sordu sonunda sigarayı yakıp derin bir nefes çektikten sonra.

İzmariti parmaklarım ve başparmağım arasında yuvarlayarak derin bir nefes verdim ve bu soruya nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Sonunda,

Aklıma hiçbir kelime gelmeyince ona yan yan baktım ve omuz silktim. "Her şey yolunda."

Sigarasından bir nefes daha çekmeden önce bilerek başını salladı. Bu koca dünyada aileme en yakın olan şey oydu. Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Ne demek istediğimi anladığını biliyordum. Bana teşekkür etmesine gerek yoktu. Bu gece yaptığım şeyi o da benim için gözünü kırpmadan yapardı. Biz böyleydik.

"Teagan hamile," diye açıkladı sonunda. "Yaklaşık altı haftalık."

Kaşlarım havaya kalktı ve dönüp tüm dikkatimi ona verdim. "Gerçekten mi?"

Noah başını salladı. "Küçük bir kanaması vardı. Siz işlerinizi hallederken onu St. Luke'a götürdüm. Orada doğrulandı."

"Kahretsin." Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım.

"Yüzünü nasıl açıkladın?" "Açıklamak zorunda değildim."

Sigarasından bir nefes daha çekti. "Hemşire bir tane aldı bana baktı ve Teagan'a bir aile içi şiddet sığınma evi kartı verdi." Yüzünü buruşturarak ekledi: "Hemşire soru sormadığı için rahatlasam mı yoksa karımı dövdüğümü düşündüğü için iğrensem mi bilemiyorum."

"Lanet olsun."

"Evet."

"Bununla aran iyi mi?" O zaman sordum. "Hamilelik mi?"

Noah derin bir iç çekti ve yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle." Sigarasından son bir nefes çektikten sonra onu karın üzerine fırlattı. "Biliyorsun, hayatım boyunca dövüştüm dostum. Ringin içinde. Ringin dışında. Parmaklıklar ardında. Tüm hayatım dövüşmek üzerine kurulu." Konuşurken çimenlere baktı. "Ve dürüstçe söyleyebilirim ki hiçbir şey beni onu kaybetme düşüncesi kadar korkutmadı." Gözlerimin içine baktı ve oradaki korkuyu görebiliyordum. "Onun bunu tekrar yaşamasına seyirci kalamam, Lucky."

"Tanrım," diye mırıldandıktan sonra sigaramı fırlattım ve tüm dikkatimi arkadaşşıma verdim. "Endişelendiğin şey bu mu? Yine kendini kaybedecek diye mi?"

Noah bana söylediğim en aptalca şeymiş gibi baktı, belki de öyleydi ama yine de oraya gidecektim. Adamın bunu duyması gerekiyordu.

"O bebek hamilelik sorunları yüzünden ölmedi dostum," dedim ona. "Kızın öldürüldü. Teagan daha fazla çocuk sahibi olabilir, dostum. Bu bir daha başınıza gelmeyecek. Einín'e ne oldu? Tekrarlanmayacak. Size bunun sözünü verebilirim."

"Peki bu kimin suçuydu?" diye karşılık verdi, karanlık gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Benim, Lucky. Benim, dostum. Ölen kızımın ve neredeyse ölmek üzere olan karımdan ben sorumluyum. Onu iki kez kaybetmeye *bu kadar* yaklaşmıştım. Peki şimdi ne olacak? Bana tekrar güveniyor mu? Bana ikinci bir şans mı veriyor? Düşmanlarım var dostum. Ya başka bir piç ortaya çıkıp bize bir darbe daha vurmaya karar verirse ne olacak?"

Ona söylemek zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi ama Teagan'ın düşük yapmasından falan endişeleniyorsa bunu duyması gerekiyordu. "JD öldü. Düşmanın öldü. *Karın* onun kafatasının arkasına bir kurşun sıktı. Senin için! *Senin* için korkunç katiller kulübüne katıldı. Senin için bir can aldı. O yüzden, sineye çek ve takım elbiselerini giy. Çünkü istediği buysa ona bebeklerden oluşan bir futbol takımı vereceksin. O daha azını hak etmiyor."

"Çok hızlı dostum," diye mırıldandı Noah huysuzca. "Bebek..." demeden önce durakladı ve derin bir nefes aldı. "Üç aydan az oldu."

"Ve?"

"Peki ya vücuduna fazla gelirse?" diye öfkeyle karşılık verdi. "Bir sezaryen geçirdi ve ben doktor değilim Lucky, ama bu tür şeylerin iyileşmesi için zamana ihtiyaç yok mu?"

Bilmiyordum.

Hiçbir fikrim yoktu.

"Tek bildiğim bir bebeğin bir lütuf olduğu, Noah. Ve ikinizin geçtiğimiz yıl yaşadıklarını göz önünde bulundurduğumda, mutluluğu daha fazla hak eden iki insan düşünemiyorum."

Sekizinci Bölüm

UMUT

JORDAN'IN EVINE HEMEN DÖNMEDİM. GIDEMEZDİM. HUNTER beni sarsmıştı. Bunu kendime bile itiraf etmekten hoşlanmıyordum ama doğrudu. Jordan'ın sorularıyla başa çıkmak için zihinsel olarak da hazır değildim. Soracağını biliyordum. Nasıl olmasın ki? Gecenin bir yarısı onun evinden kaçtım. Bu pek normal bir davranış sayılmazdı.

Bunun yerine eşyalarımı topladım, Teagan'ın kamyonetini ödünç aldım ve The Hill'e geri döndüm. Er ya da geç ailemle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Babam Jordan'la tekrar bir araya geldiğimizi öğrendiğinde çılgına dönecekti. Jordan'ı kaybetmesindense beni kaybetmesini tercih ederdim. Babamla başa çıkabilirdim. Havlaması ısırmasından daha büyüktü - en azından bana gelince.

On Üçüncü Sokak'taki kırmızı tuğlalı, iki katlı evin önünde gergin bir tavırla durdum. Sakinleştirici bir nefes alarak, bacaklarımı çocukken oynadığım tanıdık sundurma basamaklarına zorladım ve kendimi içeri bıraktım.

Çocukluğumun geçtiği eve adımımı attığım anda beni her zamanki koşuşturma karşıladı. Saat daha çok erkendi, Cash ve Casey henüz okula gitmemişlerdi, bu yüzden babamın hâlâ burada olacağını biliyordum. İşe gitmeden önce annemin çocukları okula götürmesine her zaman yardım ederdi ve annem de artık babamla birlikte çalıştığı için otele aynı arabayla giderlerdi.

Kendimi savaşa hazırlayarak mutfağa girdim ve ailemle yüzleştim. "Çocuklar, sizinle gerçekten bir şey konuşmam gerekiyor."

Annem, babam, Cash ve Casey odanın ortasındaki masanın etrafında oturuyorlardı. Üçüzlerden sadece Logan'ın burada olması beni çok rahatlattı ve zihinsel olarak minnettarlık duydum. Logan bizim

Anne. Sabırlı, anlayışlı ve şefkatliydi ve şu anda bana bir şeylerin yanlış gittiğini biliyormuş gibi bakıyordu. Tipik Logan tarzında, beni sayısız soruyla bombardımana tutmadı. Bunun yerine, soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı ve konuşmamı bekledi.

"Umut?" Kahve fincanını yere bırakıp bana bakarken annemin sesi şaşkınlık ve endişeyle doluydu. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var tatlım?"

Bir ustura kadar keskin olan babam okumakta olduğu gazeteyi katladı ve dönüp bana baktı. "Neyin var?" Gözleri benimkilerle buluştu ve bana o saçmalamayan bakışlarından birini attı.

"Seninle konuşmam gerek," diye tekrarladım, kabaca boğazımı temizleyerek. "Önemli bir konu."

"Tamam," diye cevap veren annem oldu, bana endişeli bir bakış attı. "Cash, Casey, ben sizi okula çağırana kadar odanızda oynayın. Babanız ve ben kız kardeşinizle özel olarak konuşmak istiyoruz."

Casey uysalca ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Cash ise kalıp şansını zorlamaya karar verdi. Kollarını küçük göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Hiç adil değil," diye sızlandı. "Logan kalıyor."

"Cash," diye uyardı babam. "Annenin sana söylediğini yap."

Cash, hayatının ne kadar adaletsiz olduğuna dair protestolarını mırıldanarak, isteksizce Casey'yi mutfaktan dışarı kadar takip etti, ancak önce dilini bana sokmak için kapı aralığında durmadan önce değil.

İkizler odadan çıkınca mutfak kapısını kapattım ve masaya doğru yürüyüp kardeşimin yanına oturdum. Logan omzuyla beni dürttü, bu rahatlatıcı bir hareketti ve biraz daha rahat nefes aldım. Onu seviyordum. Ailede başka kimse beni anlamasa ya da desteklemese bile Logan'ın anlayacağını biliyordum. O tam da böyle bir adamdı.

"Sorun nedir?" Babam tekrar sordu. Masanın karşısından ona baktım. Gergin bir hali vardı ve hala oturuyor olmasının ve normalde stresli olduğunda yaptığı gibi yerde volta *atmamasının* tek nedeninin annemin elinin babamın elini kapatması olduğundan emindim.

"Ben... şey, sadece... karar verdim..." Tanrım, bunu nasıl ifade etmeliydim? Onları buna alıştırmalı mıydım yoksa direkt söylemeli miydim?

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun Angel," dedi babam, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Hayal gücüm burada aşırı yükleniyor," diye ekledi. "Ve olabilecek en kötü senaryoları ortaya atıyorsun. Hasta mısın?" diye sordu sonra. "Hamile misin? Neyin var Hope?"

"Jordan'la yeniden birlikte olacağım," diye ağzımdan kaçırdım, sonra nefesimi tutarak kelimelerin içime işlemesini bekledim.

Bunu yaptıklarında, annemin yüzü katıksız bir coşkuyla aydınlandı. "Oh, Hope. İkiniz için de çok mutluyum."

Logan sandalyesinde arkasına yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Lanet olsun..."

Peki ya babam? Babam başını arkaya attı ve güldü, "Hayır, değilsin." Neredeyse histerik bir şekilde güldü. "Ama iyiydi, tatlım."

"Şaka yapmıyorum," diye öfkeyle karşılık verdim ve masanın üzerinden babama baktım.

"Öyle olsan iyi edersin," diye karşılık verdi babam, hâlâ gülerek. "Çünkü eğer değilsen, onu öldüreceğim ve seni zihinsel değerlendirme için hastaneye yatıracağım."

"Kyle!" Annem hırladı, sesi öfkeliydi. "Bu kadar yeter. Hope ve Jordan ilişkilerine bir şans daha vermek istiyorlarsa, onları destekleyeceğiz."

"Onları desteklemek mi?" Babam döndü ve anneme baktı. "Delirdin mi sen prenses?" diye sordu. "Cesedimi çiğnemedem biricik kızımın o pislikle tekrar ringe çıkmasını desteklemem." Babam dönüp bana bakarak, "Aklından ne geçiyor senin?" diye tısladı. "Onun gibi bir adamla tekrar birlikte olmak mı?"

İçimde öfke kükrerken, "Beni yargılama," diye uyardım. Babamı seviyordum ama o kadar yargılayıcı bir *pislik olabiliyordu ki*.

"Seni yargılamak mı?" Babam saf bir öfke tonuyla sordu. "Seni lobotomi ameliyatına almayı ciddi ciddi düşünüyorum çünkü belli ki aklını kaçırmışsın!"

"Kyle..." diye itiraz etmeye başladı annem ama babam dinlemiyordu. Şu anda bir rulo üzerindeydi.

"Bu çok gülünç," diye homurdanarak sandalyesini geriye itti ve mutfakta volta atmaya başladı. Hareketleri beni şaşırtmamıştı. Volta atmasını bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse, benim vahyim volta atmaya tamamen uygun bulmuştu. "Bu hiç iyi değil," diye mırıldanmaya devam etti babam etrafımızda daireler çizerken, kravatını çekiştiriyor ve elini siyah saçlarında gezdiriyordu. "Lanet olsun."

"Kyle, lütfen sakın ol," dedi annem ama bu bir emirden çok iyimser bir öneriydi. Şu anda babamı sakinleştirmek mümkün değildi. Bunu kafasından atması gerekiyordu. Babamın sinirlenmesini bekliyordum ama alnındaki damar şişkinliği bana sinirlenmeyi geçtiğini gösterdi

yaklaşık kırk sikik önce ve tam gaz çılgınlık bölgesine doğru ilerliyordu.

Şu ana kadar sessiz kalan Logan bana baktı ve "Bundan emin misin?" diye sordu. Hızla çarpan kalbim onun sorusuyla sakinleşir gibi oldu ve kardeşime gülümsedim. Çok mantıklıydı. Çok sakin ve soğukkanlıydı. Bu adamın bir noktada Colton ve Cameron'la aynı yumurtayı paylaşmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Logan'a başımla onay verdikten sonra dikkatimi tekrar aileme, özellikle de babama yönelttim.

Onlara "Buraya sizin izniniz ya da onayınız için gelmedim" dedim. "Buradayım çünkü siz benim ebeveynlerimsiniz ve hayatımda neler olduğunu size ilk elden anlatacak kadar sizi seviyor ve saygı duyuyorum."

Vay canına. Biliyor musunuz, bazen ne kadar olgun olabildiğime gerçekten şaşıyorum. Elbette ne kadar çabuk şımarık bir ergene dönebildiğim konusunda da kendimi şaşırttım ve babam "İyi, çünkü benim hayır duam senin ve onun asla alamayacağı bir şey" dediğinde tam olarak bunu yaptım.

"Aman Tanrım!" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Sen tam bir pisliksin, baba."

"Elbette öyleyim, sevgili kızım," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi, gözünü bile kırpmadan. "Ama seni kalbinin tekrar kırılmasından korumaya çalışan bir pislik olmayı, o senin lanet olası mutluluğunun üzerinden tekrar geçerken arkasına yaslanıp hiçbir şey söylemeyen biri olmaya tercih ederim."

Annem bariz bir dehşetle başını salladı. "Kyle," dedi bıkkın bir ses tonuyla ve annemin bıkkın olduğundan hiç şüphem yoktu. Son yirmi sekiz yıldır onun aptal kışına katlanmaktan yorulmuştu. "Her şeyi yanlış idare ediyorsun." "Sekiz yıl Lee," diye tersledi babam, dikkatini anneme çevirerek. "Geçen sefer ödediği bedel sekiz uzun yıldır. Bu sefer ne olacak? zaman mı? Ömür boyu hapis mi?"

"Herkes ikinci bir şansı hak eder, Kyle," diye tersledi annem.

"O değil." Babam hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdi. "Ondan bir bok hak etmiyor Lee."

"Aynı şey senin için de söylenebilirdi, Kyle Carter," diye karşı çıktı annem, babama sert bir bakış fırlatarak. "Gençken bana senden uzak durmamı söyleyenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

Babam, annemin sözleri onu fiziksel olarak yaralamış gibi irkildi.

Bu sırada ben kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sııttım.

Hadi anne.

"Haklısın," dedi babam uzun bir sessizlik anından sonra. "Ve o zamanlar onların onaylamamasını hak ediyordum. Pisliğin tekiydin ve seninle ilgili pek çok hata yaptım." Gözleri anneme kilitlenmiş bir halde ekledi: "Aradaki fark, bunu düzeltmek için lanet olası belimi kırdım. Kaldım Lee ve senin için savaştım. Denedim. Kaçmadım. İşler zorlaştığında seni terk etmedim. Kaldım çünkü sen *buna değersin*. Çünkü seni seviyorum ve sevdiğin insanı bırakıp gidemezsin. Bırakamazsın! Çünkü gerçek olduğunda? Tanrı'ya karşı dürüst olduğunda, o kişiyle, gerçek aşkla birlikte olamıyorsan bileklerini kes, çekip gitmek fiziksel olarak *imkansızdır*."

"Kyle," diye söze başladı annem, sesi şimdi çok daha yumuşaktı.

"Hayır, sadece beni dinle Lee," diye araya girdi babam, elini uzatarak. "Bunu duymasına ihtiyacım var." Sonra bana döndü ve derin bir iç çekti. "Umut." Sesi neredeyse yenilmiş gibiydi. "Onu sevdiğini düşündüğünü biliyorum, tatlım."

"Onu seviyorum," diye hırladım, babam duygularımı küçümseyip benimle çocukmuşum gibi konuşurken sessiz kalmak istemiyordum. "Jordan'ı *seviyorum*, baba."

"Çünkü sen farklı bir şey bilmiyorsun!" Babam kızgın bir ses tonuyla karşılık verdi. "O da bilmiyor."

"O beni seviyor!"

"Peki, nerede o zaman?" Babam bir elini işaret eder gibi sallayarak sordu. "Neden şu anda senin yanında oturmuyor?"

"Dur," diye bağırdım, bunu dinlemek istemiyordum. Bu çok zordu. Çok acı vericiydi.

"Hadi Hope, bunu bir dakika düşün," diye ısrar etti babam. "O senin en iyi çocukluk arkadaşındı. Bunu anlıyorum. Ben bile aranızdaki bağın ne kadar derin olduğunu anlayabiliyorum. Ama aşk? Bir erkekle bir kadın arasındaki gerçek aşk mı?" Babam başını salladı ve ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "Onunla aranızda bunu göremiyorum. Bunu Jordan'la aranızda *hiç* görmedim."

"Bunu söylüyorsun çünkü bırakamıyorsun," diye savunmaya geçtim. "Benim büyüdüğümü görmeye dayanamıyorsun baba. Senin sorunun bu."

"Hayır," diye karşı çıktı babam öfkeli bir ses tonuyla. "Seninle ve Jordan Porter'la olan sorunum -ki benim sorunum her zaman ikinizle olmuştur- arkadaşlığı her zaman aşkla karıştırmış olmanızdır."

"Haklı," diye araya girdi Logan ve ben de sanki bana tokat atmış gibi ona bakakaldım.

"Sen de mi?" diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm.

"Nihayet," diye bağırdı babam rahatlayarak. "Mantıklı bir çocuğum var."

"Neden benim için mutlu olamıyorsun?" Boğuk bir sesle, dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıarak söyledim. Ağlamak istemiyordum. Ağlamaktan nefret ederdim. İyi bir nedenim olmadan yaptığım bir şey değildi. Ama şu anda, tüm bu acıları dinlerken, gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyordum. "Onu seviyorum baba. Seviyorum." Sesim çatladı ve hain bir gözyaşı yanağımdan aşağı kaydı. "Neden istediğimin bu olduğunu göremiyor ve kabullenemiyorsun? *Jordan'ı kabul etmek mi?*"

"Benden arkamdan iş çeviren ve çocuğum daha *lisedeyken onunla* evlenen bir adamı kabul etmemi istiyorsun." Babam kelimeleri sanki yüksek sesle söylemek ona acı veriyormuş gibi tükürdü - gizliliğimin ve yalanlarımın korkunç bir hatırlatıcısı. "Ve belki de yapabilirdim," diye ekledi. "Eğer bu yeminlerle alay etmeseydi."

"Baba..."

"On sekiz yaşındayken evden kaçtın," dedi babam acı dolu bir sesle. "Onun yüzünden. Neredeyse on yıl boyunca acılarınınla ve sırlarınla yaşadın. Onun yüzünden. Ve *yalnızdın*. Onun yüzünden." Babam sanki söylediği sözler ona fiziksel acı veriyormuş gibi burnunu kırıştırdı. "Bunu nasıl kabul edebilirim?" diye sordu sonra. "Tüm bunları nasıl aşabileceğimi biliyorsan, bana şimdi söyleyen iyi olur tatlım, çünkü hiçbir fikrim yok."

"Beni terk etme nedenlerini bilseydin anlardın baba," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak. Bu benim için hiç kolay değildi. Acıyı ve ihaneti hatırlamak göğsümü o kadar daraltıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. "Hepiniz yapardınız."

"O zaman söyle bana," dedi babam, bir kez daha annemin yanına oturarak. Bakışlarımı ellerime indirerek, "Yapamam," diye mırıldandım. "Bu benim değil anlatacak bir sırrım var."

"Bilmemiz gereken bir şey varsa bize söylemelisin Hope," diye ekledi annem endişeli bir ses tonuyla. "Bize her şeyi anlatabilirsin tatlım. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum.

Ama bunu anlatmak bana düşmezdi. Jordan'ındı.

Daha önce Hunter'a ağızımdan kaçırdığım için zaten yeterince kötü hissediyordum.

"Bunu yaparsam beni asla affetmez," diye fısıldadım ve kendimi aileme bakmaya zorladım. İki çift endişeli göz bana baktı. Biri delici bir mavi renkteydi, diğeri ise fırtınalı grinin bir tonuydu.

"Bu masada konuşulanlar bu masada kalır," dedi babam emir verir gibi bir ses tonuyla.

"Katılıyorum," dedi Logan.

Masanın öbür ucuna uzanan babam elimi tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Söz veriyorum," diye fısıldadı, doğrudan bana bakarak. "Yanımdayım, tatlım."

İçimde pişman olacağıma dair bir his vardı ama kendimi tutamıyordum. Aileme ihtiyacım vardı. Jordan gibi güçlü değildim. Dünyayı görmezden gelip tek başıma mutlu olamazdım. Onların desteğine ve kabulüne ihtiyacım vardı.

Derin ve sakin bir nefes alarak babamın elini daha sıkı kavradım ve bugün ikinci kez, kimseye söylemeyeceğime söz verdiğim o sözleri ağızımdan kaçırdım: "Ona tecavüz edildi baba. Paul Smith ona tecavüz etti!"

Dokuzuncu Bölüm

UMUT

GERİ DÖNDÜĞÜMDEN KENDİMİ GEZEĞENİN EN KÖTÜ PİSLİĞİ GİBİ HİSSETTİM

O gün Jordan'ın evindeydim. Ona verdiğim sözü tutmamıştım. Yıllardır korumaya çalıştığı sırrını söylemiştim. Ve daha da kötüsü, bunu itiraf edecek kadar cesur değildim. Yaptığım şeyi ona asla söylemeyeceğimi biliyordum. Söyleyemezdim. Onu daha yeni geri kazanmıştım. Aileme uğradığı korkunç istismarla ilgili her şeyi anlattığımı açıklamak onun tekrar kaçmasına neden olabilirdi. Buna katlanamazdım.

O gün öğleden sonra iki bavul dolusu eşyamla mutfığa girdiğimde Jordan bana günümün nasıl geçtiğini sorduğunda yüzüne karşı yalan söyledim.

Teagan'ın dün gece bana neden ihtiyaç duyduğuna dair ayrıntılı bir hikaye uydurdum ve sonra üzerinde çalışmam gereken ama çalışmadığım kitap hakkında saçmalayıp durdum.

Jordan bana inandı. Her kelimesine. Neden inanmasını ki? Ona daha önce hiç yalan söylememiştim. İğrenme, Hunter'ın bu sabah yapmasına yardım ettiğim şeyin bilgisiyle birleşerek vücudumdaki her gözeneği doldurdu, ta ki kendimden nefret edene kadar.

"Peki, bu iş nasıl olacak?" O gecenin ilerleyen saatlerinde Jordan'ın dolup taşan dolabının önünde bavullarım ayaklarımın dibinde yerde dururken ve yüzümde umutsuz bir ifade varken kendi kendime sorduğumu duydum. Eşyalarımın hiçbirisi bu eve sığmayacaktı. Çok küçüktü. "Buraya asla sığmayacağım."

Jordan şifonyerinin çekmecelerini boşaltmaya devam ederken, "İçindekilerin çoğunu atabiliriz," diye önerdi. "Hiçbirini giymiyorum."

"Hayır." Başımı salladım ve dolabın kapağını kapattım. "Eşyalarını atmıyoruz, Jordan. Çekmeceleri ben hallederim."

Jordan ses tonumdaki belirsizliği duymuş olmalı ki yaptığı işi bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Bu işi başaracağız, Anahtarlık." Bir kucak dolusu gömleği yatağın üzerine fırlatarak benim durduğum yere doğru yürüdü ve dolabın kapağını açtı. "Buraya her zaman sığarsın." Ardından, itiraz eden kapakları iterek kapatmadan önce her iki valizimi de dolabın dibine sıkıştırmaya başladı. "Benimle birlikte."

Ona Annabelle ve bebeğinin de buraya ait olup olmadığını sormak istedim ama dilimi tuttum. Döndüğümde buradaydı ve onun varlığından dolayı kendimi kötü hissetmiyordum. Şu anda onu ve bebeği duyabiliyordum. Bizimkinin yanındaki yatak odalarındaydılar. Duvarlar kâğıt inceliğindeydi ve onun Ryder'la oynadığını ve mırıldandığını duyabiliyordum. Kıskançlığı kabullenmekten hoşlanmıyordum. Hissetmeye alışık olduğum bir duygu değildi ve daha da az sevdiğim bir duyguydu, ama şu anda yeşil gözlü canavarla dolup taşıyordum.

"Aklında ne var?" Jordan düşüncelerimi yarıp geçerek sordu.

"Sadece her şeyi kaydetmeye çalışıyorum," diye dürüstçe itiraf ettim. Yatağının ayak ucuna doğru yürüdüm, yere çöktüm ve derin bir iç çektim. "Çılgın bir yirmi dört saat oldu."

"Evet," diye onayladı Jordan. Yanımda otururken öne doğru eğildi ve dirseklerini kalçalarına dayadı. "Benim için de."

"Pişmanlık duyuyor musun?" "Benim hakkımda mı?" diye eklediğimde yüzüne bakmadan sormaya cesaret ettim.

"Senin hakkında değil," diye cevap verdi sonunda, insanlığın bildiği en uzun duraksamadan sonra. "Ama belki de her şeyin hareket ediyor gibi görüldüğü hız hakkında."

Şimdi ona baktım. "Hız mı?"

"Bu çok hızlı Hope," diye açıkladı. "Gerçekten hızlı."

Kalbim kışıma kadar battı. "Gitmemi mi istiyorsun?" O anda ne kadar dehşete düştüğümü gizleyemeyerek sordum. Hemen cevap vermeyince dehşet içinde ayağa fırladım. Böyle bir şey olamazdı. Böyle bir şey olamazdı! "Aman Tanrım," diye başımı salladım ve mizahsızca güldüm. "Biliyorsun!" Tam bir aptaldım. "Gitmemi istiyorsun."

"Hayır, tabii ki istemiyorum - Hope, otur."

Sesi bu kadar kararsızken oturamazdım. "Bana ne istediğini söyle," dedim, sesindeki o tonu duymamış gibi davranamazdım. Bana hâlâ kafasının çok karışık olduğunu söyleyen tonu. "Aklını okuyamam. Eğer şüphelerin varsa, o zaman şimdi bilmeyi hak ediyorum."

"Şüphelerim yok," demekle acele etti - çok acele etti. "İstediğim şey bu Hope. Seninle bir aile olmak. Sadece bunu bozacak bir şey yapmak istemiyorum. Hiçbir şey için acele etmemizi istemiyorum. Gördüğüm kadarıyla bu ilişkiyi yeniden inşa etmek için önümüzde koca bir hayat var." Çaresizce omuz silkti, sonra yatağı okşadı. "Buraya gel."

Çaresizce oturduğum yere döndüm ama bu kez ayaklarımı yatağa uzatıp bağdaş kurarak oturdum. Buna delilik diyebilirsiniz ama bu konuşma için rahat olmam gerekiyordu.

"Seni seviyorum," dedi bana. "Bu değişmedi ve değişmeyecek."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim ve bu tamamen gerçkti. Onu gerçekten seviyordum. Burada olmamın, kendimi yabancı bir ortama atmamın ve hayatım boyunca beni koruyan içgüdülerimi görmezden gelmemin nedeni ona olan aşkımdı. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Jordan döndü ve bana gülümsedi, yeşil gözleri delici ve sevgi doluydu. "Sanırım yeniden birbirimizin hayatında olmaya ve yaşamaya alışacağız."

"Kolay olmayacak, değil mi?" Acı bir gülümsemeyle sordum.

"Hayır," diye düşündü, şakacı bir şekilde omzumu dürttü. "Ama sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez."

"Bunu yapabiliriz, değil mi?"

Jordan bir an söylediklerimi düşündükten sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Acele etmeyeceğiz. Her seferinde bir gün. Adım adım." Elime uzandı ve güven verici bir şekilde sıktı. "Ama evet, Anahtarlık. Bunu başaracağız."

Onuncu Bölüm

JORDAN

"SENİ SEVİYORUM. BU DEĞİŞMEDİ. HÂLÂ SEVİYORUM. SENİ SEVDİĞİM KADAR

Her zaman," diye fısıldadım karımla yan yana otururken. İnce eli benimkinin içindeydi. "Sana elimden gelen her şeyi veriyorum."

Onunla olan hayatım benim için her şey demekti. Benim için ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikri olduğunu sanmıyordum. Kendinden emin olmadığını biliyordum. Durumumuzdan korkuyor ve benden emin olamıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Hareketlerinden. O anda, onun tanıdığım en cesur insan olduğunu düşündüm. Ona gelecek için garanti veremesem de bana körü körüne güveniyordu. Normal bir erkek olsaydım, onu açıkça ihtiyaç duyduğu şekilde rahatlatabilirdim, ama yapamadım. Artık doğru çalışmıyor gibiydim. İçimdeki her şey mahvolmuş ve bulanıklaşmıştı.

"Ben de sana," diye kıkırdadı ve elimi kendi eliyle sıktı. "Her zaman."

Buna bir şey demedim - o anda söylenecek başka bir şey yoktu. Onun için her şeyi ortaya dökmüştüm ve o da dökmüştü.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Wi-Fi şifreniz var mı?" Hope birkaç dakika süren sessizliğin ardından sordu. Ve böylece, o an yok olup gitti.

Bana bakmak için döndüğünde telefonunu çıkardı ve hafifçe salladı. "Bazı iş e-postalarımı kontrol etmem gerekiyor. Hoşgörüyü gülümseyerek internet şifremizi söyledim ve iPhone'una girmesini izledim. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Ayağa kalktım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı, dikkati telefonundaydı. "Bir at yiyebilirim," diye ekledi, güzel yüzünde derin bir kaş çatmayla ekrana öfkeyle dokunarak.

"Ben aşağı inip yemeği hazırlayayım," dedim ve kapıya doğru yöneldim. "Hazır olduğunda aşağı gel."

"Tabii, tabii," diye mırıldandı Hope, ama duyduğundan bile emin değildim.

Ben.

Odadan çıkarken kendi kendime gülümsedim. O her zaman Bir Japon balığının dikkat süresi kadar. "Jordan?" diye seslendi.

Adımımın ortasında durdum ve ona doğru döndüm. "Hmm?"

"Beni hayal kırıklığına uğratma," diye fısıldadı, bana bakarken mavi gözleri belirsizlikle doluydu. "Tamam mı?"

Kendimi başımı

sallamaya zorladım.

Başımı sallayacaktım.

Bu kaçınılmazdı.

Tek umudum, bunu yaptığımda beni geri almak için kalbinde bir şeyler bulmasıydı.

Beni tekrar içeri almak için.

On Birinci Bölüm

UMUT

KENDİMİ YENİ ÇEVREME ALIŞMAK İÇİN MÜCADELE EDERKEN BULDUM,
Ki artık yeni bir çevre olmadıklarını düşünürsek bu çok saçmaydı. Bir aydan fazla bir süredir Jordan'la birlikteydim. Bir eve yerleşmek için fazlasıyla yeterli bir süre olmalıydı.

Benim için değil, öyle görünüyordu.

Jordan'ın evinde kendimi hâlâ kapıdan içeri adımımı attığım ilk günkü kadar yabancı hissediyordum. Ama evliliğimiz de geçtiğimiz ay boyunca pek sorunsuz gitmemişti.

Başlangıçta hissettiğim yerleşme çatlakları, Büyük Kanyon'u yansıtan tam gelişmiş bir sırta dönüşmüştü. Jordan'la aramızdaki her şey birbirini takip ediyor gibiydi. Hâlâ birlikte de uyumamıştık. Kocamı baştan çıkarmak için iç çamaşırlarımla uyumaya bile başlamıştım. Söylemeye gerek yok, işe yaramamıştı.

Samimi öpüşme seanslarımız sırasında bir kez bile kontrolünü kaybedip benimle seks yapmamıştı. Anlıyormuş gibi davrandım ama bu bir yalandı.

Gerçek şu ki, iletişim eksikliğini anlamıyor ve kabullenemiyordum. Jordan'ın şeytanlarıyla savaştığını biliyordum ve bu kadar güçlü olduğu için onunla inanılmaz derecede gurur duyuyordum ama onun şeytanları beni de aşağı çekiyordu. Sevilmediğimi ve kendime karşı gerçekten dürüst olursam, daha az kadın olduğumu hissediyordum. Kocamı tahrik edemiyordum. Yaptığım ya da denediğim hiçbir şey onu benimle yatmaya ikna etmeye yaklaşmadı. *Tanrı biliyor ya, yeterince denemiştin.*

Daha iyi bir kadın Jordan gibi bir adamla başa çıkabilecek şefkat ve olgunluğa sahip olurdu ama ben daha iyi bir kadın değildim. İnsandım.

şefkat ve umutsuzca *yalnızlık*.

Öpüşmek ve sarılmak benim için yeterli değildi. Onun tarafından *istenmek* istiyordum.

Belki bencillik ettim ama duygularımı ve arzularımı bastırmaya çalıştıkça daha da kırıldım. Evi uyuşturucu ve alkolden arındırılmış bir bölgeydi. Buna saygı duyuyordum. Onu alaşağı etmekle tehdit eden şeytanların üstesinden geldiği için onunla gurur duyuyordum. Ben sadece... buraya pek *uymuyordum*.

Her sabah ilk aklıma gelen düşünce yüzünden kendimden nefret ediyordum. Bana "*Ben bu hayat için kayıt olmadım...*" diyen düşünceden.

Ama ne olduysa oldu, sadece yaşamak için masal anlatmakta iyi değildim, gerçek hayatta da çok iyi bir yalancıydım ve duygularımı maskelemekte ustaydım.

Örneğin, Jordan ve Annabelle ne zaman birlikte takılsalar, gülümsüyor ve dünyada umurumda değilmiş gibi başımı sallıyordum ya da geç saate kadar çalışmaları gerektiğinde ve benden Ryder'ı oturtmamı istediklerinde, kabul ediyor ve kalbimi göğsümden söküp atmıyormuş ya da ben yalnızken bana ait olduğu aileyi hatırlatmıyormuş gibi davranıyordum.

Ya da babam nasıl olduğuma dair sorular sorduğunda gülümser ve 'Harika baba, daha iyi olamazdım' diyerek onu rahatlatırdım. Ve annem torunlardan bahsettiğinde, 'göreceğiz' ya da 'asla bilemezsin' yanıtlarını mükemmelleştirmiştım.

Ne boktan bir timsah.

Annemin hamile kalma şansı benden daha fazlaydı ve babam sekiz yıl önce lanet olası bir vazektomi geçirmişti.

Artık farklı olan tek kişi Jordan da değildi. Annem de öyleydi.

Bugünlerde sessiz ve içine kapanıktı. Jordan'la ilgili gerçeği öğrendiğimden beri böyleydi. Bundan nefret ediyordum. Keşke sadece babamla konuşsaydım ve onu bu işin dışında tutsaydım. Ona Jordan'dan bahsetmemin kendi çocukluğundaki korkunç anıları su yüzüne çıkardığını biliyordum. Bana bir düzineden fazla kez gidip Jordan'la konuşmak için benden izin isteyip isteyemeyeceğini sordu. Her seferinde kesin bir hayır cevabıyla konuyu kapattım. Ona ihanet ettiğimi bilmemeliydi. Elbette annem suçluluk duygusuyla mücadele ediyordu ama bu, onunla konuşursa ilişkiye olacakların yanında solda sıfır kalırdı. Jordan hazır olduğunda konuşacaktı. Ondan önce değil.

Bu arada babam bu konudan bir daha hiç bahsetmedi. Babam sözüne sadık kalarak bu konuyu kendine sakladı ve bir daha hiç açmadı. Ayrıca bir

daha asla

Jordan'ın benim için kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca sebebi vardı. Artık fikirlerini kendine saklıyordu. Bu garipti. Babamın bu kadar fikirsiz olmasına alışkın değildim.

Sanırım gerçek her iki ebeveynimi de derinden ve farklı şekillerde etkiledi. İkisi de suçluluk duygusunun farklı versiyonları içinde boğuluyordu. Jordan en iyi arkadaşlarının oğluydu. Kendi çocuklarının yanında büyümüştü. İçimizden birinin başına böyle korkunç bir şey geldiğini bilmek dünyalarını sarstı.

Annemin hepimize daha çok sarıldığını fark ettim. Normalde de kucaklayan biriydi ama Jordan'ın geçmişiyle ilgili haberler onu helikopter anneye dönüştürmüştü, özellikle de Cash ve Casey'nin yanında.

Derek ve babamın da sorunları vardı. Aralarındaki dostluk sallantıdaydı. Sanırım babam Derek'in kendisine hiç söylememiş olması gerçeğiyle yüzleşmekte zorlanıyordu. Derek hâlâ babamın hiçbir şey bilmediği izlenimine kapılmıştı, babam ise bilip de söylememekle uğraşıyordu. Sonuç olarak, bu korkunç bir durumdu ve onları bu duruma sokan bendim.

Jordan'ı tekrar kaybetme ya da daha kötüsü hastalığının nüksetmesine neden olma ihtimalinden ölesiye korkarak her sabah yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve yoluma devam ettim. Çünkü her şey daha kolay olmalıydı, değil mi? Evliliğin ilk yılı en zoruydu. Neredeyse dokuz yıldır evliydik ama ben daha ilk yılımızda olduğumuzu düşünüyordum. Sekiz yıllık ayrılık tam olarak mutlu bir evlilik sayılmazdı. Hayır, sadece önümüzdeki birkaç ayı atlatmamız gerekiyordu. Her şey eninde sonunda yoluna girecekti. Öyle olmalıydı, değil mi?

"Bu gece dışarı çıkmak ister misin?" diye sordum. Yatakta oturmuş onun işe gitmek için hazırlanmasını izliyordum. "Teagan ve Noah bizi içki içmeye davet etti."

Jordan gömleğinin düğmelerini iliklerken sırtını bana dönerek, "Bu gece olmaz," dedi. "Yapmak zorundayım -"

"İş mi?" Yorgun bir şekilde tamamladım. "Evet, biliyorum." Her zaman *çalışmak zorundaydı*. "Ama onlarla bir araya gelmeni gerçekten istiyorum Jord. Onlar benim en iyi arkadaşlarım." Omuz silkerek ekledim, "Onlarla birlikte çaba göstermen benim için önemli."

"Biliyorum," diye mırıldandı bana doğru dönmeden önce. O kadar güzel görünüyordu ki canımı acıttı. Çok yakışıklıydı. Siyah bukleleri sıkıca kesilmişti ve üzerindeki beyaz gömlek bronz tenini vurguluyordu. Yatağın üzerinde sürünmek ve kollarımı ona dolamak istedim ama yapmadım. Reddedilme ihtimali beni yatağa bağlı tutuyordu.

"Charity'de birkaç yeni elemanı eğitiyorum, bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta iş yerinde benim için çılgınca geçecek," dedi her zaman sevdiğim o yumuşak, hışırtılı sesiyle. "Her şey yoluna girdiğinde onlarla çıkmayı konuşabiliriz." Konuşurken yeşil gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Tamam mı?"

Derin derin yutkundum ve başımı salladım. "Tamam."

Bununla birlikte Jordan yatağın benim tarafıma doğru yürüdü ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Anahtarlık. Akşama görüşürüz."

Kapı arkasından kapandığında yatağa uzandım ve derin bir iç çektim.

O anda içimden milyonlarca farklı duygu ve düşünce geçti ama bana umut veren bir tanesine sarıldım.

Sadece daha iyi olabilir...

On İkinci Bölüm

JORDAN

"MAYIS AYININ SON HAFTA SONUNDA NE YAPIYORSUN?" HOPE SORDU
Perşembe akşamı işten sonra mutfığa girdiğimde. Önünde çok sevdiği dizüstü bilgisayarı ve açık duran Happy Planner'lardan biriyle masada oturuyordu.

"Mayıs ayının son hafta sonu mu?" Anahtarlarımı ve cüzdanımı tezgâhın üzerine bırakıp buzdolabına yöneldim. "İki ay sonrası gibi mi?"

"Dokuz hafta aslında," diye cevap verdi, kalemını ajandasına vurarak. "Peki, o hafta sonu çalışıyor musun?"

"Bilmiyorum." Bir kutu süt alarak lavaboya doğru yürüdüm ve kendime bir bardak doldurmadan önce süzme tahtasından temiz bir bardak aldım. "Genelde iş programımı bir hafta önceden alırım."

"O hafta sonu için izin alabilir misin?" diye sordu umutlu bir ses tonuyla. "Eğer istersen?"

"Tabii, sanırım." Başımı salladım ve süttten bir yudum aldım. "Neden?"
Bana sırtımdan önce birkaç saniye boyunca bilgisayarında öfkeyle bir şeyler yazdı. "O zaman rezervasyonunu iptal et, çünkü o hafta sonu Aspen'e gidiyoruz."

"Öyle miyiz?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Neden?"
"Aspen'deki Indie's Book Bash'te imza vermeyi kabul ettim ve sen, muhteşem kocam, benimle geliyorsun."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "İmza gününe mi?" "Uh, *evet!*"

Endişe içimi kemiriyordu. "Neden?"

Hope gözlerimin içine baktı ve "Neden olmasın?" diye sordu.

Bana göre olmadığı için mi?

Böyle bir ortamda bulunmakta zorlandığım için mi?

Düşüncesine bile katlanamadığım için mi?

"Sebebi yok," diye yalan söyledim. "Sadece benim de gelmemi istemene şaşırdım. Teagan'ı genelde böyle şeylere götürmez misin?"

"O şeyler mi?" Hope kaşlarını kaldırarak sordu. "İş gezileri," diye düzelttim.

"Bu daha iyi," diye cevap verdi. "Ve haklısın. Normalde Teagan'ı asistanım olarak alırdım ama o hamile ve Noah'ın onu gözünün önünden ayırmasına imkân yok."

"Neden ikisini de almıyorsun?" Kendime bir bardak daha süt doldurarak teklif ettim. "Eminim sorun etmezler."

"Noah 'The Machine' Messina'yı imza gününe götürmemi ister misin?" Hope başını salladı ve sanki ona dünyanın düz olduğunu söylemişim gibi bana baktı. "Geçen yıl spor dünyasının en seksi üçüncü erkeği seçildiğinin farkında mısın?"

"Öyle mi?" Omuz silktim. "Kitap kapaklarındaki adamlara benziyor - tam ona göre."

"O bir isyana neden olur ve Teagan da ağır bir suç işler!" Hope karşılık verdi. "Ayrıca, onları almak istemiyorum. Seni almak istiyorum." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Bunu bir hafta sonu yapabiliriz - bir tür gecikmiş balayı. Kaldığımız otel hakkında harika şeyler duydum. Görünüşe göre çok romantikmiş, bu yüzden bize kocaman bir süit ayırttım. Ve senin için bazı sürprizlerim var..."

"Hope, bunu gerçekten bilmiyorum -" Söylemeye başladım, ama onun düşmüş gülümsemesine bir bakışım durmama neden oldu. "Gerçekten seninle gelmemi istiyor musun?" Bunun yerine endişeli bir elimi saçlarımda gezdirerek sordum.

Kız hevesle başını salladı. "Gerçekten istiyorum."

Başımı sallamadan önce derin bir iç çektim. "Tamam, geleceğim." "Söz veriyor musun?"

"Evet," demek için kendimi zorladım. "Söz veriyorum."

On Üçüncü Bölüm

ŞANSLI

KÜÇÜK BİR KASABADAKİ ÇOCUKLUK EVİMİN VERANDASININ BASAMAKLARINDA OTURUYORDUM.

Gunnison, Colorado'da büyüdüm ve içinde büyüdüğüm, düzgünce kesilmiş bahçeleri ve beyaz çitleri olan güzel banliyö mahallesine baktım.

Burada bağlamam gereken şeyler vardı, aylardır ertelediğim ama artık yapamadığım şeyler. Buraya dönmek acı veriyordu. Bir zamanlar yaşadığım hayatı görmek acı veriyordu. Ama işte buradaydım, kişisel çöküşümün ortasında oturuyordum ve anılar yıllar boyunca inşa etmeyi başardığım duvarlara saldırıyordu.

Bu mahalle beni şekillendirmişti. Bisiklete binmeyi bu sokakta öğrendim. Sayamayacağım kadar çok yazımı yan komşumun arka bahçesinde kamp yaparak geçirdim. İlk öpücüğümü sokağın karşısındaki evde almıştım. Hayatımın ilk on sekiz yılı boyunca bu küçük kasaba benim evim, içindeki herkes de ailem olmuştu.

Ama zamanın bazı şeyleri değiştirmek gibi bir huyu vardı ve ben buraya adımımı atalı neredeyse on üç yıl olmuştu. Gençliğimin insanları artık yoktu ve yerlerini yeni aileler almış, genç ailelerini banliyö mutluluğu içinde yetiştiriyorlardı.

Buraya geri dönmek, hayatımın bir zamanlar olduğundan ne kadar farklı değiştiğini düşünmemi sağladı.

Eskiden iyiydim. Saf. Düzgün bir insandım. Lisede futbol oynardım ve hafta sonları arkadaşlarımla sarhoş olurdum. Sevgi dolu bir annem, harika bir arkadaş grubum, taptığım bir kız ve sonsuz olasılıkları olan bir geleceğim vardı.

Artık hepsi gitmişti.

Başımı sallayarak bir sigara yaktım ve derin derin içime çektim, ciğerlerim itiraz ederken batma hissini memnuniyetle karşıladım. Güzeldi. Lanet olası yanık. Umurumda değildi.

Bir duman bulutu soluyarak derin bir nefes daha çektim ve bakışlarımı sokağın sonundaki eve yönelttim.

Babası o evin içinde beni bekliyordu.

Bir zamanlar günde en az iki kez girdiğim ev ve bir zamanlar bana oğlum diyen insanlar. Artık bana *oğlum* demeleri için hiçbir neden kalmamıştı.

Bu sebep altı ayak altındaydı.

Düşüncelerim Hope'a kaydı ve kadınların ve kalbimin kötü bir fikir olduğu sonucuna vardım.

En son aşık olduğumda cinayetten içeri girmiştım.

Bu sefer cinayetten içeri girmesi gerektiğine emindim çünkü kadın beni yavaş yavaş *öldürüyordu*. Ve ben de bunu yapmasına izin veriyordum.

Mazoşist bir piç gibi kendimi onun üzerine itiyordum ve lanet olası reddedilmenin tadını çıkarıyordum.

Bunu atlatmamı sağlayan şey Hope Carter'ın beni *istediğini* bilmektir. İsteddiğini biliyordum ve inekler eve gelene kadar bunu protesto edip bana karşı olan hislerini görmezden gelebilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Beni hayata döndürdü. On yıldan uzun bir süredir taştan bir hayat yaşıyordum. Hope Carter dünyama girdi ve kalbimi koruyan betonu parçaladı.

Kahretsin, sadece kendisi olarak lanet duvarı yıktı.

Asla onun kocası gibi normal, sıradan bir hayat yaşayamayacaktım. Ona bunu teklif edemezdim. Sabıka kaydım ve arkamı kollamam gereken tehlikeli insanların listesi vardı. On sekiz yaşındayken hapse atılmışım ve orada hayatta kalabilmek için pek çok karanlık iş yapmışım. Şeytanlarla anlaşmalar yaptım ve geçilemeyecek pek çok insana ihanet ettim.

Onun için yeterince iyi
değildim. Anladım.

Siktir, gayet iyi anladım.

Ama *o da anlamadı*.

Onun içindeki çirkinliği seviyordum. Benimleyken mükemmel olmak zorunda değildi. Sadece gerçek olmalıydı. Benimleyken görünürde bir kaide yoktu.

O benimleydi. Onu hiçbir lanet yemine ya da beklentiye bağı tutmadım. Benimleyken kim olmak istiyorsa o olmakta özgürdü. Onu her haliyle kabul ederdim. Günün birinde uyanacak ve artık kendine yalan söyleyemeyecekti. Günün birinde her şeyi anlayacaktı. O gün kollarımı açarak orada duracağımı biliyordum.

Sonunda cesaretimi toplayıp sokaktan Clarke'ların evine doğru yürümeden önce üç sigara daha içtim. Bir yanım kamyonetime atlayıp arkama bakmadan bu kasabadan uzaklaşmak istiyordu ama daha önce sorumluluklarımdan hiç kaçmamıştım ve şimdi de kaçmaya niyetim yoktu.

"Lucky," diye selamladı Hayley'nin babası bahçe kapısını açtığımda. Beni bekliyordu. Bütün gün ön odasındaki perdelerin seğirdiğini görmüştüm. "Seni görmek güzel evlat."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp karşımdaki adamdan af dileyebilirdim ama bu hiçbir şeyi değıştirmezdı, bu yüzden başımı eğdim ve elini sıktım. "Ben de sizi gördüğüme sevindim efendim."

Bay Clarke omzuna cesaret verici bir şaplak atarak, "Haydi içeri gel," dedi. "Margie bütün öğleden sonra seni bekledi. En sevdiğin kurabiyeleri pişirdi. Ona yapmamasını söyledim - aç olmayabilirsiniz ama onun nasıl olduğunu biliyorsunuz."

Zoraki bir gülümsemeyle yaşlı adamın peşinden eve girdim ama gözlerim mutfak kapısında duran gümüş saçlı kadına takılınca donakaldım. "Şanslı Casarazzi," diye bağırdı Bayan Clarke duygu yüklü bir sesle. "Ah, oğlum!" Bana doğru koştu ve kollarını belime dolayarak kalbimden geriye kalanların da büzüşüp ölmesine neden oldu.

"Bayan Clarke," diye mırıldanmayı başardım ve nazıkçe ona sarıldım. "Sizi tekrar görmek güzel." *Onu kurtaramadığım için üzgünüm...*

"Eve hiç gelmeyeceksin diye endişeleniyordum," diye düşündü, yüz hatlarında endişe okunuyordu. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı ve gülümsedi. "Georgina'ya çok benziyorsun. Anneni hâlâ özölüyorum Lucky. O benim en yakın arkadaşımıdım ve onun için dua etmediğim tek bir gün bile yok."

Acı vücudumda sekerken "Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. "Ben de."

Bayan Clarke elimi tutup beni mutfağı götürürken, "Çok korkunç bir şey oldu," diye ekledi. "Siz haksız yere o *kafese* kapatılmışken onun ölmesi."

"Haksız yere hapse atılmadım," diye cevap verdim nazikçe, masaya oturarak. "Ben bir adam öldürdüm."

"Korkunç bir tehdidi ortadan kaldırarak vatandaşlık görevini yerine getirdiniz," diye tısladı, kahverengi gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. "O *yaratık* güzel kızımıza tecavüz etti ve onu öldürdü." Masanın ortasındaki çaydanlığa uzandı ve titreyerek üç bardak çay doldurdu. "Hiç merhameti hak etmiyordu - Hayley'e gösterdiği gibi. Ve onu durdurduğunuz için size madalya verilmeliydi - hapse atılmamalıydınız."

"Gerçek bir şerif karısı gibi konuştun," diye kıkırdadım, ama kendimi hiç de komik hissetmiyordum. Aynaya baktığımda bir annenin oğlunu elinden alan bir adamın yansımasını gördüğümde her lanet gün kendimle yüzleşmek zorunda kalıyordum. Onun beni tasvir ettiği gibi bir kahraman değildim.

"Artık bitti," diye ekledim, fincanıma uzandım ve çayımdan bir yudum aldım. "Cezamı çektim ve artık özgür bir adamım."

"Hâlâ doğru değil," diye söylenmeye devam etti Bayan Clarke. Yanımdaki koltuğa oturarak tepemde dikildi ve fincanımı yerine koyar koymaz içine iki küp şeker attı. "Hayley'nin o haşarat yüzünden hayatını kaybetmesi yeterince korkunçken bir de senin on bir yılını kaybetmen mi?" İnce yumruğunu masaya vurdu ve tısladı, "Dünyada adalet yok."

"Çocuğu rahat bırak, Marge," diye homurdandı Bay Clarke, sesi yorgun çıkmıştı. "Buraya bunları konuşmak için gelmedi." Masanın başındaki her zamanki yerine oturarak, acı dolu gri gözlerle bana baktı ve gülümsemeye zorladı.

Ve o anda tek hissedebildiğim yaşlı adama duyduğum merhametti. Chris Clarke biz çocukken hesaba katılması gereken bir güçtü. Kasabanın şerifiydi ve at gibi bir adamdı. Şimdi ise sadece yaşlı ve yıpranmış görünüyordu. Zaman ve acı belli ki onu da etkilemişti - her ikisini de. Hayley'nin anne ve babası eskiden oldukları canlı insanların sadece bir kısmıydı.

"Hayley'nin mezarına gittiniz mi?" Bayan Clarke sordu ve kocasının derin bir iç çekmesine neden oldu. "Dün taze çiçekler koydum. Zambaklar. Hayley'nin en sevdikleri."

Başımı salladım ve çayımdan bir yudum daha aldım. "Hayır. Henüz değil." Benim de gitmek gibi bir planım yoktu ama bunu atlamıştım.

"Onu görmeye gitmelisiniz," diye ekledi Bayan Clarke. "Buna bayılacağını biliyorum."

Bay Clarke alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla, "Bu kadar yeter," dedi ama karısı onu dinlemedi.

Bunun yerine, sözleri ve umutsuz umuduyla beni parçalamaya devam etti. "Hava güzel olduğunda şu büyük meşenin altında oturup ona kitap okumayı seviyorum. Tabii ki son zamanlarda havanın ne zaman ne yapacağı belli olmadığı için bunu pek yapamıyorum ama beni duyduğunu biliyorum. Ona kitap okuduğumda güneş her zaman bulutların arasından açıyor. Bu bana vermeyi sevdiği bir işaret -"

"Kahretsin, Margery," diye kükredi Bay Clarke, avucunu ahşap masaya vurarak. "Bu kadar yeter. Hayley öldü. Üzerinde adı yazan siyah bir mermer parçasının önünde durmak bir bok ifade etmiyor. *O orada değil.*"

"Affedersin Lucky," diye mırıldandı Bayan Clarke ayağa kalkarken. "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor..." Aceleyle odadan çıkarken boğazından küçük bir hıçkırık koptu.

Bay Clarke boğazını temizleyerek, "Bunun için üzgünüm Lucky," dedi. "Hâlâ... başa çıkmak için mücadele ediyor. Annen öldükten sonra daha da kötüleşti." Tekrar iç çekti ve başparmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Sanırım Margery destek için Georgina'ya yaslanırdı. Birçok açıdan, annen onun seninle olan son bağlantısıydı. Ve sen de onun kızımızla olan son bağlantısıydın."

Buna ne cevap vermemi istediğini bilmiyordum. Kızını seviyordum ve o öldü. Hayatımın üçte birinden fazlasını bu kaybın yasını tutarak geçirmiştım. Bununla yüzleşmek, Hayley'nin yasını tutmak için on üç yılım vardı ve bunların on birini yalnız geçirmiştım.

Konuşmaya cesaret edemeden önce birkaç kez boğazımı temizledim. "Kederle yaşamak kolay değil." Muhtemelen Bay Clarke'ın duymak istediği şey bu değildi ama elimden gelen tek şey buydu.

Kızını seviyordum ve bir parçam hep sevecekti ama yargılanmaktan ve '*hasarlı mal, dokunma*' etiketli bir kutuya tıkılmaktan bıkmıştım.

Sonumun onun karısı gibi olmasını istemedim. *Yaşamak* istiyordum.

Ölen kadınının intikamını alan lanet bir şehit gibi görünmek için yaratılmıştım. Ve evet, yaptığım tam olarak buydu. Ama eylemlerim bencilceydi. Asla hatırlamayacağım bir eziğin canına okurken onu orada, yerde ölmeye bırakmıştım.

O zamanlar sadece on sekiz yaşındaydım ve onun kızı benim ilk aşkımdı. O benim ilk her şeyimdi ve o gitmişti.

Kulağa ne kadar korkunç ve dehşet verici gelse de, bunu başarabileceğimizin hiçbir garantisi yoktu. Bunu kendime bile itiraf etmek acı veriyordu ama işte oradaydı.

Benden bir yaş büyüktü ve ben henüz lise son sınıftayken Boulder'daki Colorado Üniversitesi'ne gitmişti. Hayley'i Boulder'a kadar takip etmeyi hiç düşünmemiştim. Onun amının tadına bakmadan önce futbol benim tüm hayatımdı ve başka bir yöne sapmışım. Bu onu hiç sevmediğim anlamına gelmiyordu. Derinden seviyordum ve o zamanlar parmağına bir yüzük takmayı planlamışım. Ama kalbim Alabama Üniversitesi'nde futbol bursu kazanmaya odaklanmıştı. Ve o geceye kadar hayatım tam olarak bu yönde ilerliyordu.

"Annenin evinin satışının gerçekleştiğini duydum," dedi Bay Clarke sert bir sesle.

"Evet." Yavaşça başımı sallayarak artık soğumuş olan çayımdan bir yudum daha aldım. "Bu sabah son eşyalarımızı da topladım." Annemin - benim- evini satın alan ailenin hızlı bir satışa ihtiyacı vardı ve gelecek hafta taşınacaklardı. "Margie'nin hoşuna gidebilecek anneme ait birkaç kutu eşyam var," diye ekledim, ses tonum biraz fazla kısıktı. "Gitmeden önce onları verandaya bırakacağım."

"Boulder'da kök saldın mı?" Yine başımı salladım.

"Dövüşçü ve ailesiyle mi?"

"Evet." Sırıttım. "Dövüşçü ve ailesiyle birlikte."

"Güzel." Bay Clarke başını salladı. "Aile kandan ibaret değildir. Sen ne yaparsan odur." "Arkada seni bekleyen bir kız var mı?" diye sormadan önce durakladı.

Vücudumun gerildiğini hissettim. Bu soruya nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Yeniden yaşaman sorun değil evlat," diye ekledi huysuzca. "Hayley senin için bunu isterdi... ben de öyle."

Derin bir iç çektim ve "Onu her zaman seveceğim" diye fısıldadım.

"Sen iyi bir çocuksun Hunter Casarazzi," diye yanıtladı sonunda. "Her zaman öyleydin." Sandalyesini geriye iterek yavaşça ayağa kalktı ve kapıya doğru onu takip etmemi işaret etti.

Sözümü sakınmadan ayağa kalktım ve onun arkasından yürüdüm.

"Git ve kendine çok güzel bir hayat kur, evlat." Elini elime uzatıp sıkıca sıktı. "Şansını dene, gönlünden geçenin peşinden git,

Ve sakın hayatının bir dakikasını daha boşa harcamaya kalkma... Tanrı biliyor ki senden yeterince zaman çalındı."

Bu benim kapanışımı, fark ettim.

Hayatımın bu bölümünü kapatıyordum ve Chris Clarke beni onaylıyordu.

Ve o ana kadar buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Yapacağım," diye boğuldum. "Söz veriyorum."

Elimi bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Hoşça kal oğlum," diye fısıldadı ön kapıyı kapatmadan önce ve beni sevdiğim ilk kızın verandasının basamaklarında bıraktı.

Sokaktan kamyonetime doğru yürüdüğümde, bunun son kez olduğunu biliyordum.

Buraya geri dönmeyecektim. Bu kasaba benim geçmişimdi.

Ve artık ilerliyordum.

Geleceğime.

Bölüm On Dört

UMUT

BİR YERDE BİR INSANIN ÜÇ KEZ AŞIK OLDUĞUNU OKUMUŞTUM.
yaşamları boyunca.

İlk aşkınız; atlatılması en zor olan, ruhunuzun derinliklerine kök salan
ve geri dönüşü neredeyse imkansız olan aşk. İkinci aşkınız; iyileştirici aşk,
maceracı, çılgın ve kör,

Zor aşk.

Ve son olarak, üçüncü aşk; beklenmedik aşk. Sizi mahveden aşk.
Oyun sonu aşkı.

Bu teoriye katılıp katılmadığımdan emin değildim ama sanırım geçerli
bir teoriydi. Ama sonra bir insanın aynı kişiyle bunu hissedebilme
yeteneğine sahip olup olmadığını merak ettim. Bir kişiye üç farklı şekilde
aşık olmak ya da o kişinin üç farklı versiyonunu hayatın üç farklı evresinde
sevmek gibi.

Bunun da olması gerekiyordu, değil mi?

Eğer değilse, o zaman lisede ya da üniversitede tanışan iki kişi
arasındaki ömür boyu süren ilişkileri nasıl açıklıyorlardı?

Annemin hayatı boyunca sadece bir erkeği sevdiğini biliyordum ve o da
kırklı yaşlarındaydı.

Ya Teagan? Kalbi sadece Noah'a aitti.

Belki de bir insan tüm bu aşk biçimlerini bir ömür boyu hiç
hissetmemiştir. Belki de sadece bir kez aşık oldunuz ve o da bu
üçünden biriydi.

Belki de Teagan ve annemin şansı yaver gitmiş ve doğrudan üçüncü
aşka atlamışlardı. Yazdığım her kitaptaki her karakterin sonu o üçüncü
aşkla bitiyordu.

Ya da belki de bunu düşünmek için çok fazla zamanım vardı?

Kardeşlerim her zaman kendi küçük aşk baloncuğumda yaşadığımı ve yazar olmak için doğduğumu söylerdi. Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim ama umurumda değildi. Baloncuğumun içinde olmayı seviyordum. Alfa erkekler ve destansı aşk hikâyelerinden oluşan hayali dünyama bayılıyordum. Kendimi en son yazdığım tek tıklık aşk hikâyesinde boğmaktan daha çekici tek bir şey vardı ve o da bir tane yazmaktı.

Aklımın bir köşesinde bunun normal olup olmadığını merak ettim. Bir öyküden gerçek hayattan daha fazla heyecan duymanın normal olup olmadığını merak ettim. Eğer bu yanılsa, o zaman içimde ciddi bir sorun vardı, çünkü son birkaç aydır son WIP'im üzerinde çalışmak bana gerçek dünyamdaki her şeyden daha fazla tatmin vermişti.

"Hope, Ryder'ı bu sabah kreşe bırakabilir misin?" Annabelle inci küpelerinden birini düzeltmekte olduğu oturma odasının kapısından seslendi.

Annabelle'in giydiği gri pantolon takım mükemmel bir şekilde ütülenmişti ve üzerine bir eldiven gibi oturmuştu. Üzerimdeki bol gri eşofman altı ve onun üzerine geçirdiğim pofuduk çoraplarımdan çok farklıydı; ön tarafında neon pembe harflerle "*Dünyanın En İyi Kız Kardeşi*" - Colton'ın izniyle - yazan yırtık pırtık siyah tişörtümden bahsetmiyorum bile.

"Bu toplantıya inanılmaz derecede geç kalıyorum," diye saçmalamaya devam ederken bir çift öldürücü siyah topuklu ayakkabısını tekmeledi ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş topuzunu düzeltti. "Ve eğer şimdi gitmezsem, asla zamanında yetişemeyeceğim."

Dizüstü bilgisayarım açık ve etrafımda mevcut WIP'im için bir sürü ayrıntılı not varken yere yayıldığım yerden yukarı baktım ve "*Siktir git ve kendin yap!*" diye bağırma isteğimi geri çektim. Ama sonra gözlerim annesinin bacağını çekiştiren yemyeşil buklelerle dolu minik, siyah saçlı çocuğa takıldı ve kararlılığım zayıfladı. Ryder çok şirindi.

"Sormazdım," diye saçmaladı. "Ama Jordan gece vardiyasından henüz dönmedi ve sen de önemli bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, önemli bir şey yapmıyorum," diye cevap verdim hastalıklı ve tatlı bir ses tonuyla, kariyerimi göz göre göre hiçe saymasına duyduğum mutlak öfkeyi gizleyerek. "Sadece son kitabımı kaleme alıyorum." Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatarak ayağa kalktım ve gerindim. "Hani şu ön tarafa park edilmiş Range Rover'ın parasını ödeyen kitaplar."

"Tanrım, çok özür dilerim," demekte gecikmedi, yanakları pembeye boyanmıştı. "Seni kırmak istememiştim. Sadece aslında hepimiz gibi işe gitmen gerekmediğini söylemek istemiştim."

Kızgınlık, öfkemi kontrol altında tutan yıpranmış bağları kemirdi. "Flaş haber tatlım, bu bir iş."

"Elbette, ama ne demek istediğimi biliyorsun; gerçek bir iş."

Nefes al, Hope, nefes al.

"Evet," diye ısırdım. "Bu da onlardan biri."

"O arabayı sana babanın aldığını sanıyordum," diye düşündü ve utanç içinde elini ağzına götürdü. "Tanrım, ayağımı sokuyorum, değil mi?"

Yüksek yolu seçerek onun durduğu yere doğru yürüdüm ve oğlunu kucağıma aldım. "Saat kaçta kreşte olması gerekiyor?"

"Kreş sekiz buçukta açılıyor," dedi gülümseyerek ve oğlunun alnına ruj lekeli bir öpücük kondurdu. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim Hope," dedi kışkırdığım o yumuşak, kadınsı ses tonuyla. "Sen en iyisisin."

Duygularımı ve hoşnutsuzluğumu gizlemek için kendimi zorlayarak kocamın tam zamanlı ev arkadaşı ve yarı zamanlı sahte nişanlısına gülümsedim. "Sorun değil."

Topuklu ayakkabılarını giyip Milano'da podyuma çıkan bir manken gibi yürümeye başlamadan önce megawatt gücünde bir gülümseme takındı; sarı saçları bir ışık ve saflık halesi gibi parlıyordu.

Tanrım, bu kadının beni ne kadar rahatsız ettiğini kelimelerle ifade edemem.

Ben.

"Jordan'a onu daha sonra arayacağımı söyler misin?" diye ekledi.

Kapıyı çekerek açtı ve aceleyle dışarı çıktı. "Bu akşam Ryder'ı almak için ona ihtiyacım olabilir."

Bununla birlikte, ön kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve o gitmişti.

"Görünüşe göre yine sen ve ben, dostum," diye mırıldandım.

Ryder kollarımdaydı. Çok sevimliydi. Düşmanın bebeğiyle bağ kurma niyetiyle yola çıkmamıştım ama öyle oldu. Ryder'la vakit geçirmeyi seviyordum. Kendimi ona değer verirken buldum. Ve bana "Opie" dediğinde, bu her zaman kalbimi eritirdi. Ne kadar da şirin!

Ryder mırıldanmalarımı yumurtalıklarımı cehenneme çeviren kocaman, tek dişli, sakızlı bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Hadi yakışıklı," diye güldüm onu mutfağa götürürken. "Hadi gidip annenin iğrenç rujunu yüzünden silelim."

On Beşinci Bölüm

UMUT

JORDAN OTUZ DAKİKA SONRA İŞTEN GELDİĞİNDE, RYDER VE Mutfakta muz püresi ve bebek pirincinden oluşan nefis bir kahvaltıyı mideye indiriyordum. *Lezzetliydi.*

Kocam içeri girip paltosunu mutfak kapısının arkasındaki kancaya astığında yorgun bir ses tonuyla "Günaydın," dedi.

"Günaydın!" Bebek sesiyle cevap verdim, dikkatim mama sandalyesinde manyak gibi zıplayan Ryder'a odaklanmıştı. "Ryder, *günaydın* diyebilir misin?" Tombul çenesinin altını gıdıklamak için uzanarak mırıldandım. "Günaydın de, *Jordan.*"

"Da-da," diye mırıldandı Ryder, yüzü saf bir hayranlıkla aydınlanmıştı ve sanki yanında güneş ışığını da getirmiş gibi Jordan'a bakıyordu. "Da-da-da-da-dad."

"Hayır, Ryder," diye düzeltti Jordan nazik bir ses tonuyla. Masaya doğru yürüdü, mama sandalyesinin önüne çömelip Ryder'a gülümsemeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Jordan," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "*Jordan* diyebilir misin?"

"Baba," diye mırıldandı Ryder, elleri heyecandan çılgınca oynuyordu.

"Yukarı.
Dada kalk!"

Jordan başını hüznle sallayarak derin bir iç çekti ve bebeği sandalyesinden kaldırdı. Ryder'ın başına bir öpücük kondurmadan önce açıklama olarak, "Büyüdüğünde anlayacak," dedi.

"Eminim," diye yanıtladım ağzıma bir parça doğranmış muz atmadan önce.

"İyi misin?" Jordan bunu sorarken bana baktı ve yüzümde hissettiğimi tahmin ettiği öfkeyi aradı. Ama gerçek

Bu bebeğe karşı asla öfke duyamazdım. Burada yaşadığım dört hafta içinde Ryder en sevdiğim oda arkadaşım olmuştu - kocam da dahil. Ryder'ın ikinci sırada olması Jordan'ın suçu değildi. Onu nadiren görüyordum. Artık birlikte yaşadığımızı düşünürsek bunun kulağa saçma bir ifade gibi geldiğini biliyordum ama gerçek buydu. Jordan hafta boyunca on iki saatlik gece vardiyalarından oluşan çılgınca uzun ve düzensiz saatler çalışıyordu, diğer işinde günde sekiz saat çalıştığından bahsetmiyorum bile. Ya ben kalktığımda o yatıyordu ya da işe yetişmek için acele ediyordu. Jordan'ın çalışmadığı nadir zamanlarda ise Ryder'a babalık yapıyordu. Aramızdaki samimiyet eksikliğini düşünmek bile istemiyordum. Bu çok iç karartıcıydı.

Kızgınlık içimde kükreyerek canlandı ve büyük bir utanç hissettim. Küçük Ryder bunların hiçbirini için suçlanamazdı. Babasızdı ve tamamen masumdu. Öte yandan annesi beni deli ediyordu. Bu eve taşınana kadar, diğer kadınlarla iyi geçinemediğimi fark etmemiştim. Ne kadar erkek Fatma olduğumun farkında değildim. Teagan'la yaşamak sayılmazdı. Onu hiçbir zaman kız gibi bir kız olarak görmedim. O benim diğer parçam gibiydi. Liseden beri beraberdik. Ama Annabelle? Onunla bir bağ kurmakta zorlanıyordum. Hiçbir ortak noktamız yoktu ve aramızda bir zemin bulmak zordu.

"Ben iyiyim," diye karşılık verdim, karanlık düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırarak. Bakışlarım mutfak kapısının üzerinde asılı duran saate kaydı. "Ama bu küçük çocuğu kreşe zamanında yetiştirmek istiyorsam gitsem iyi olacak."

Jordan'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Annabelle nerede?"

Jordan'ın kollarından itiraz eden Ryder'ı alıp montunu giydirirken, "Erken saatte bir toplantısı varmış," diye saçma sapan bahanelerini sıraladım. "Seni sonra arayacağını söyledi." Kıpırdanan Ryder'ı araba koltuğuna yerleştirdim ve kapının arkasından kendi montumu alıp omuz silkmeden önce güvenlik klipslerini etrafına bağladım. Araba koltuğunun koluna uzanıp onu yukarı kaldırmadan önce, "Bu akşam onu senin alman gerekebilir," diye ekledim.

"Onu benim götürmemi ister misin?" Jordan, Ryder'ı ön kapıya taşıırken peşimden gelerek sordu. "İşinin bitmek üzere olduğunu biliyorum."

Evet, zihinsel olarak patladım. Bir teslim tarihim var, ama görünüşe göre bu evdeki hiç kimse işimi umursamıyor. Onun yerine "Hayır, böyle iyiyim," dedim. Sabahın erken saatlerinde yağan yağmura doğru yürürken kamyonetimin arka kapısını açtım.

ve Ryder'ın araba koltuğunu bağlamakla uğraştı. "Bu çocuğu kreşe bıraktıktan sonra muhtemelen Teagan'a uğrayıp biraz sohbet edeceğim."

Kamyonетimin yan tarafına yaslanan Jordan, aptalca yanıma almayı unuttuğum bebek çantasını bana uzattı ve gülümsedi. "Arayı kapatalım mı?" Başını salladı ve kıkırdadı. "Siz kızlar birbirinizin ceplerinde yaşıyorsunuz. Birbirinizle konuşmaktan hiç sıkılmıyor musunuz?"

Ryder'ın kapısını kapattıktan sonra döndüm ve tüm dikkatimi Jordan'a verdim "En iyi arkadaşım ile konuşmaktan sıkıldın mı?" Şaşırmış gibi yaparak sordum. "Bahsettiğin bu küfür de ne?"

"Defol git buradan." Jordan gözlerini devirdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teagan'la iyi eğlenceler."

"Yapacağım." Ona sııttım ve göğsünü okşadıktan sonra kamyonетimin şoför mahalline doğru yürüdüm ve arabaya bindim. Motoru çalıştırdım, camımı indirdim ve garaj yolundan çıkmadan önce "Akşam görüşürüz," diye seslendim.

Sokağın yarısına geldiğimde, düşüncelerimi bastırmak için müziğe ihtiyaç duyarak müzik setini açtım.

Pink'in *Just Give me a Reason* şarkısı kulaklarımı doldurdu ve bir an için kapatmayı ya da şarkıyı değiştirmeyi düşündüm, ancak şarkı sözlerinde boğulmayı seçerek buna karşı karar verdim.

Bu şarkıyı her duyduğumda içimden bir şeyler kopup gidiyordu. Bunun gururumun bir parçası olduğuna inanmak istedim ama daha iyisini biliyordum.

Hâlâ hırpalanmış ve zorlukla bir araya getirilmiş kalbim hâlâ ağrıyordu ve bu şarkının sözleri beni o geceye geri götürdü.

Çekip gittiği gece.

Dünyamın paramparça olduğu gece.

On Altıncı Bölüm

JORDAN

KARIMA SÖYLEMEK İSTEDİĞİM O KADAR ÇOK ŞEY VARDI KI. ÇOK FAZLA
Ona vermek için can attığım ama tutamayacağımı bildiğim sözler. Ama söylenmemiş sözlerle yaşamak, tutulmamış sözlerle yaşamaktan daha kolaydı, bu yüzden Hope'un araba yolundan geri geri çıkışını izlerken çenemi kapalı tuttum.

Kalbim, aptal, işlevsiz kalbim sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi göğsümde takla attı. Mantıklı gelmiyordu ama konu karıma karşı hissettiklerim olduğunda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Kamyoneti gözden kaybolduğunda, bu sevinç duygusu göğsümde hızla korkuya dönüştü. Ve evliliğimi yeniden canlandırdığımdan beri her sabah olduğu gibi, en derin, en karanlık korkularım ve sırlarımın her biri içimde canlandı.

Benimle ne işi vardı? Ne kadar kalacaktı?

Hayatımda onu ihtiyaç duyduğu şekilde tatmin etmeye hazır hissedeceğim bir yere ne zaman ulaşacağımdan *ya da ulaşıp ulaşamayacağımdan* emin değilken onu nasıl mutlu edebilirdim?

Boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse, patlamadan önce onu ne kadar süre kol mesafesinde tutabileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Gençlik yıllarımdan çoğu Hope'a yönelik uygunsuz düşünceler ve cinsel dürtülerle geçti.

Otuz yaşında bile hâlâ öyleydiler. Ama şimdi farklıydı.

Benim ihtiyaçlarım farklıydı.

Seksle başa çıkabilirim.
Yakınlık, o kadar değil.
Ve Hope ikisine de ihtiyacı olan bir kadındı. *İkisini*
de hak ediyordu.
Bunu ona veremezdim.
Aşk ve seksi beynimde iki ayrı bölmede tuttum.
Sanırım tecavüze uğramak ve annemin kocası tarafından katledilmek
arasında bir yerde, tüm romantizm kavramlarını kaybetmiştim.

Bu olay ilk gerçekleştiğinde on dört
yaşımdaydım. 2 Eylülnd.
Sekizinci sınıfın ilk günü.
Masumiyetimin son günü.
İçimde öldüğüm gün.
O günü hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Her lanet
detayı hatırlıyorum.
Her koku. Her
ses.

Yaptığı her hareket ve beni yere yatırıp kazığa oturturken ağzımdan
çıkan her zavallı hıçkırık ve yardım çağrısı.

Bedenime tecavüz edip hayatımı yağmalarken.

Kimse görmedi.

Kimse bana yardım etmedi.

Kimse araya girip beni kurtarmadı.

Kimse yakından bakıp içimin ne kadar parçalanmış olduğunu görecektik
kadar umursamadı.

Bu yüzden zaman içinde bana iyi olup olmadığım ya da bir s o r u n
olup olmadığı sorulduğunda çenemi kapalı tuttum ve sessiz kaldım.

Tecavüze uğradığımı itiraf etmek bir erkek için
kolay değildi. Bana kim inanırdı ki?

Nasıl anlayabilirler ki?

Peki söylersem anneme ne olur? Gerçek onu öldürürdü, öldürmediyse
bile Paul kesinlikle öldürürdü.

O zamanlar dünyadan nefret ediyor ve bana sunulan ruhumu mahveden
hayat için temas ettiğim herkesi suçluyordum. Hayatım daha başlamadan
bittiği için.

Ve nihayet o dünyadan sürünerek çıktığımda, nihayet kaçtığım da,
tekrar içeri sürüklenmişim. En çok acı veren de buydu; benim

Tüm hayatım boyunca çocukluğumdan beri yıkıma giden bir yolda ilerledim ve tam zirveye ulaştığımda, özgür olduğumda ve kalbimin her zaman istediği tek şeye sahip olduğumda, çöktüm ve yandım.

Hope oraya geri dönmememi söyledi.

Onu dinlemedim ve bu hayatımı mahvetti.

İçimdeki kırık parçaları onarmak için bir rehabilitasyon merkezinde sekiz ay geçirdim - şeytanlarımla savaşmaya çalıştım ve başarısız oldum - ve terapistin bekleme odalarını tıkadığımdan beri uzun yıllar geçirdim. Ayık olduğumdan beri başıma gelenlerle yüzleşmeye, içimde bir nebze olsun huzur bulmaya çalışıyordum ama başkalarını iyileştirmekte kendimi iyileştirmekten daha iyi olduğum ortaya çıktı.

İşim benim başa çıkma mekanizmam haline gelmişti. Benimle benzer durumdaki insanlara yardım etmek içimde derinlerde bir şeyleri rahatlatıyordu. Uyuşturucunun yerine işi koymuştum ve tam anlamıyla bağımlı olmuştum. Benim için sakın bir çalışma haftası seksen saatti. Meşgul olmaya bağımlıydım. Tutkumu başkalarına yardım etmekte bulmuştum ve buna bir can simidi gibi sarılmış, sahip olduğum her şeyi işime vermiştim.

Artık daha iyi bir yerdeydim ama hâlâ aynada bana bakan adama dayanamadığım günler oluyordu. Hâlâ vücudumdaki deriyi soyup ateşe vermek istediğim günler oluyordu. Derimi ağartıp temizlemek ve bu acımasız lanet dünyadan kaybolmak istediğim günler.

Kendimi kapalı tutarak aklımı başımda tuttum. Fiziksel yakınlıktan kaçınarak *onun* dokunuşunu sildim.

Hope'la cinsel olarak birlikte olmak istiyordum. Sorun şuydu ki, buna her yaklaştığımızda beni okşuyor, sarılıyor ve bana öyle bir dokunuyordu ki, acı verici görüntüleri ve anıları zihnimin ön noktasına getiriyor, beni felç ediyor ve her türlü arzuyu ortadan kaldırıyor.

Bana bazı dokunuşları şiddetli anıları tetikliyordu. Rastgele kokular ve durumlar fiziksel acı çekmeme neden oluyordu. Hope'a yakın olmakta zorlanıyordum ki bu çok saçmaydı ama en kötüsü de benden vazgeçmiş gibi görünmesiydi.

Artık benden iffetli bir öpücükten fazlasını istemiyordu. Sanki bu ihtiyacını asla karşılayamayacağımı kabul etmiş gibiydi ve bu beni parçaladı.

Beni sevmek Hope Carter'a acı, yara ve trajedi getirmişti ama o hâlâ buradaydı. Sorun şu ki, burada *benimle değildi*.

Pek sayılmaz.

Elbette her gece yanımda uyuyordu ve evimde yaşıyordu ama akli, o güzel akli çok uzaklardaydı. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu ve bencilce, hiç olmamış gibi davrandım. Sevdiğim tek insanı kaybetmiyormuşum gibi davrandım.

İçten içe bunu hak ettiğimi biliyordum. Nasıl hak etmem?

Sekiz yıl önce karımı aramadan ya da mesaj atmadan terk etmek çok boktan bir şeydi. Karanlığın ve uyuşturucunun çukurlarına düşmek benim cezamdı.

Onu kırdığın için.

Bizi kırdığın için.

Hope beni affettiğinde, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Ve haklıydım.

Beni hâlâ sevdiğini biliyordum, sevmeseydi burada olmazdı ama artık durum farklıydı.

Hope'un kimsenin bakmadığını düşündüğünde takındığı o uzak ifade, artık onun kalbine sahip olmadığımı anlamam için yeterliydi.

Bir parçası artık başka bir yere aitti.

Ulaşamadığım bir yere.

O dünyanın en tatlı kızıydı ve ben onu hayal edilebilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattım. Evimden uzaklaştım. Güvenlik ağımdan. Umudumdan...

Tanıdık gümüş Ford Kuga'nın sokaktan evime doğru ilerlediğini fark ettim ve içimden çıkmaya çalışan kızgınlık dalgasını bastırmak zorunda kaldım.

Derek.

Babam arabayı Umut'un boşalttığı yere çekti ve motoru durdurdu. Arabasından inip bana doğru yürümesini izledim, elinde bir yığın kap vardı, şüphesiz tatlılar ve ikramlarla doluydu. Derek'in her şeye cevabı buydu. Bir insana yardım etmek için ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemediğinde, yemek pişirir ve onları doyururdu.

Babamdan nefret ederdim.

Nefret güçlü bir duyguydu ve belki ona karşı o kadar güçlü hisler beslemiyordum ama onu kesinlikle bir oğlun babasını sevdiği gibi sevmiyordum.

Kendimi savunmam gerekirse, bana sevecek pek bir şey vermemişti. İlgisiz ve umursamaz.

Bana doğru yürüyen adamı bu şekilde hatırladım.

Kayıp.
Orada
değil.
Lanet olsun gitti.
Adamı her gördüğümde geçmişimden gelen anılarla bombardımana
tutuluyordum...

"ASLA BİLEMEZ."

"Jord-"

"Ciddiyim baba. Hope bunu asla öğrenmemeli... beni. Carter'ların
hiçbiri bilemez."

Babamın yüzü bir acı haritası gibiydi, hastane yatağından onu izlememi
izlerken acı içinde kıvrılıyordu. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin
ardından başını eğdi ve iç çekti. "Keşke tüm bunları senin için ortadan
kaldırabilseydim," diye fısıldadı. "Tüm acıları... Tüm anıları." Gözlerinde
yaşlarla başını kaldıran babam, "Kendimi işe yaramaz hissediyorum," diye
fısıldadı. Ürpererek ekledi: "Daha fazlasını yapabilirdim."

Yatak kıyafetlerini gereğinden fazla bir güçle kavrayarak sertçe başımı
salladım. "Geçmişi değiştiremezsin."

"Belki değil, ama geleceği değiştirebilirim," diye karşılık verdi,
kararlıydı. "Ciddiyim Jordan, bu hayatı senin için istemiyorum." İç çekerek
ekledi, "Beni gördün. Şeytanlarınla yaşamamanın bir erkeğe neler
yapabileceğini ilk elden gördün. Arkama yaslanıp benim başıma gelenlerin
senin de başına gelmesine izin veremem."

"Benim durumum seninkine hiç benzemiyor," diye tısladım.

"AÇ MISIN, JORD?" DEREK BENİ ANILARIMDAN UYANDIRARAK SORDU. "İ
Hepinize yetecek kadar getirdim." Kollarındaki yarım düzine kadar kapla
hokkabazlık yaparak ekledi, "Bebek için yürümeye başlayan çocuk dostu
yiyecekler koydum. O burada mı?"

"Günaydın," diye onayladım, babamla aynı hizaya gelip eve doğru
yürürken terbiyem galip geldi. "Ve hayır. Ryder kreşte."

"Kahretsin," diye mırıldandı Derek, beni mutfığa kadar takip ederken
sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Burada olacağını
umuyordum."

Kapları mutfak masasının üzerine bıraktıktan sonra ceketini silkti ve kendisine en yakın sandalyenin arkasına astı. "Çocuk çok sevimli."

"Her yerde sen varsın, değil mi Derek?" Kahve makinesine doğru yürüyüp bir fincan alırken laf attım. "Başkalarının çocuklarına bayılıyorsun." *Asla kendi çocuğun değil.*

Derek masaya çökmeden önce derin bir iç çekti. "Bunu gerçekten tekrar mı yaşayacağız, Jord?" diye sordu, yorgun bir ses tonuyla, sırtını bana dönerek. "Her şeyi berbat ettim. Ben bir bok parçasıyım. Hayatını mahvettim. Hatalı olan benim."

"Her neyse, Derek." Bir konuda haklıydı; bu konuşmayı tekrarlamamanın bir anlamı yoktu. Bahaneleri hiç değişmedi ve ben de kendimi hiç daha iyi hissetmedim. "İşler nasıl?" Sorarak konuyu değiştirmeye karar verdim. İki fincan kahve doldurup masaya geri döndüm ve karşısındaki koltuğa oturmadan önce bir tanesini ona uzattım. "Geçen hafta bahsettiğin restorandaki yeni menüyü hazırlamayı bitirdin mi?" Babam bir aşçıydı, hem de çok zeki bir aşçıydı. Sanırım başkalarının çocuklarıyla ilgilenmek ve yemek pişirmek onun en iyi özellikleriydi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi, kupayı benden aldı ve bir yudum içti. "Ve evet, Salı günü bitirdim." Kupayı önündeki masaya bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak sordu: "Hope'la aranız nasıl?" Yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti ve bilmesem hayatımla gerçekten ilgilendiğini söyleyebilirdim. Ama daha iyi biliyordum ve evliliğimi sormasının nedeni babalık içgüdülerinin devreye girmesi değildi; en iyi arkadaşınınkıydı. Hope'un babası babamın en iyi arkadaşıydı. Kyle Carter da her şekilde bir babaydı. Dört yaşımıdayken hayatıma girip on dört yaşında tekrar hayatımdan çıkan karşımdaki adam gibi patavatsız biri değildi. Hayır, karımın babası onu ve kardeşlerini büyütmek için etrafta kalmıştı. Hayatının her gününde yanıdaydı ve benim onun için işleri berbat etmem dışında, adam sayesinde inanılmaz derecede korunmuş ve kollanmıştı.

"Kim bilmek istiyor?" Sandalyemde arkama yaslanıp onu inceleyerek babamın hareketlerini taklit ederek karşılık verdim. "Sen mi Kyle mı?"

Derek derin bir şekilde kaşlarını çattı ve yeşil gözlerindeki acıyı gördüm. Oradaydı ve benim görebileceğim kadar açıktı. Sorun şu ki, umurumda değildi. Gerçek yüzünden incinmiş olması umurumda değildi. Hayat böyleydi. "Ben, Jord," diye cevap verdi sonunda. "Bilmek istiyorum."

"Biz iyiyiz," diye yanıtladım onu. Derek Porter'ın benden alacağı tek şey buydu. Özel hayatım hakkında herhangi bir bilgi edinmeye hakkı yoktu. Bu adamla kanımı, genlerimi ve soyadımı paylaşmak benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kahvemizin geri kalanını ben sessizlik içinde içerken o da benim ya başımı sallayarak eşlik ettiğim ya da tamamen görmezden geldiğim ufak tefek konuşmalar yaptı. Bitirdiğimde sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Uyumam lazım," diye açık açık söyledim. "Bu hafta gece vardiyasına dönüyorum."

"Tamam. Sorun değil." Başını sallayan Derek, ayağa kalkıp paltosunu tekrar giymeden önce fincanda kalanı boşalttı. Babam ayrılmadan önce bana "Kendini yakma Jord," diye öğüt vermişti.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım ve gidişini izledim. Geri geleceğini biliyordum.

Cuma günü aynı saatte.

Adama ne kadar kaba davrandığımın bir önemi yok gibiydi. Bir türlü *gitmiyordu*.

Son sekiz yıldır haftada iki kez babamın garip ziyaretleriyle eziyet çekiyordum. Ben rehabilitasyundayken geldi. Kafam iyiiken geldi. Ayık olduğumda geldi. Ayık olmadığım zamanlarda da geldi. Haftada iki kez, her lanet hafta, adam geri gelmeye devam etti.

Keşke en çok ihtiyacım olduğu zamanlarda da içindeki o kararlı çizgiye sahip olsaydı.

Önemli olduğu zaman.

Çünkü artık hiçbir önemi yoktu.

On Yedinci Bölüm

UMUT

"EN SEVDİĞİM DADIM NASIL?" TEAGAN İKİNCİ KEZ ALAY ETTİ

Ryder'ı kreşe bıraktıktan sonra South Peak Road'daki mutfağına girdi. "Biliyor musun, düşünüyordum da belki de buraya, yanımıza taşınmalısın. Senin gibi bir kadın buralarda işime yarayabilir."

Alaycı kaltak.

Ben de orta parmak hareketiyle karşılık verdim. "Kapa çeneni ve bana kahve yap."

"Okaaay." Karıştırmakta olduğu buzdolabının kapağını kapatan Teagan döndü ve tüm dikkatini bana verdi. Kocasının gri Calvin Klein'larından bir çift ve daracık bir atlele acayip bir süper model gibi görüldüğünü görmek kendimi zaten hissettiğimden daha boktan hissetmeme neden oldu ve omuzlarım çöktü. "Zor bir sabah mıydı?"

"Zor hayat," diye mırıldandım içimden, odanın ortasındaki mermer adada bulunan bar taburelerinden birine çöktüm. "Kahve, Teegs. Lütfen."

"Hemen geliyorum." En iyi arkadaşımın mutfağında dört hafta öncesine göre çok daha mutlu ve kendine gelmiş bir şekilde dolaşmasını izledim. Hamileliğin ikinci üç aylık dönemine girmenin getirdiği o güzel ışıltı vardı üzerinde. Teagan'ın her şeyi sıkı ve formdaydı. Peki ya çok büyük olduğunu düşündüğü o sevimli küçük bebek yumrusu? Ağır bir yemekten sonra daha hamile görüldüğümünden oldukça emindim. Kahvemi hazırlarken ipeksi saçları sanki bir atın kuyruğu gibi sallanıyordu. Sarı yelesini at kuyruğu yapmış olmasına rağmen, saçları belinin kıvrımlarına kadar uzanıyordu.

"Siyah. İki şekerli," diye anons ederek en sevdiğim kupayı önüme koydu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, iki elimle fincanı sararak porselenden gelen sıcaklığa minnettar oldum. Dışarısı cehennem gibi soğuktu ve yağmur yağıyordu. İliklerime kadar ıslanmış ve üşümüş hissediyordum. Teagan benimkinin karşısındaki tabureye oturdu ve konuşmamı bekledi.

Kahve insana alkolün verdiği Hollanda cesaretini vermiyordu ama beynimdeki jetleri harekete geçirmeye yardımcı oluyordu.

Kupamın içindekileri boşalttığımda nihayet duygularımı dile getirebildiğimi hissettim. "Çok kızgınım," diye ısırdım, bu sabah uyandığımdan beri içime gömdüğüm ve bir kez daha hayatımdaki mutlak dehşetle yüzleşmek zorunda kaldığım her şeyi ağzımdan kaçırdım. "Kızgınlıktan da beter. Öfkeliyim, Teags. Belgelenebilir şekilde öfkeliyim."

Kim bilir ne kadar zamandır her sabah olduğu gibi, Teagan ben şikayet ederken tek kelime etmedi. Sadece oturdu ve ben içimi dökene kadar hayatım hakkında atıp tutmamı dinledi.

Hayatım tam bir tren enkazıydı.

Hayır, onu geç, çünkü hayatım bir tren enkazı olacak kadar ilginç değildi. Benim hayatım bir otobüs durağıydı. Evet, hiçliğin ortasında sıkıcı, eski, kokuşmuş bir otobüs durağı. Deniyordum. Tanrı biliyor ya, durumumu düzeltmeye çalışıyordum ama kendimi boğulmuş hissediyordum.

Bu çok yanlıştı, değil mi?

Boğulmuş hissetmek?

Böyle hissetmemeliyim.

Boğulmuş ve bastırılmış hissetmemeliyim.

Kapana kısılmış hissetmemeliyim.

Çünkü ben

değildim. Bu bir

seçimdi.

Bu yolu ben *seçmiştim*.

Peki, yirmi altı yıllık kesinlikten sonra neden kendimi bu kadar kaybolmuş hissediyordum? "Birileriyle yatman gerek," diye açıkladı

Teagan, sonunda

şikayet edilecek şeyler. "Kötü bir şekilde."

"Ne - benimle seks yapmak mı istiyorsun?" Yüksek sesle homurdandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çünkü biriyle yatmamın tek yolu bu." *Bu sabah beni hiç dinlemiş miydi?*

"Hope," diye kıs kıs güldü Teagan. "Bu kadar dramatik olma."

"Kim dramatik davranıyor?" Ben de sesimi yükselterek karşılık verdim. "Burada son derece ciddiym, Teegs."

"Hey," diye güldü, ellerini havaya kaldırarak. "Sana yardım ederdim ama evliyim ve bir penisim yok."

Ha! "*Senin* hakkında ciddi değilim," diye homurdandım, gözlerimi devirerek. "Tanrım, bu çok iç karartıcı." Dirseklerimi tezgâha dayayarak öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "Nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum," diye itiraf ettim asık suratla. "Seks mi? Benim için neredeyse yabancı bir kavram."

Teagan hülyalı bir iç çekişle, "Bu *harika*," dedi.

"Bunun için teşekkürler," diye homurdandım.

"Belki de sana kocanı baştan çıkarma sanatı konusunda hızlandırılmış bir kurs vermeliyim?" diye düşündü.

"Tüm playboy malikanesi oturup bana bir ders verse de fark etmezdi," diye feryat ettim. "Yine de kocamın benimle yatmasını sağlayamazdım."

"Bu kadar kötümser olmayı bırak," diye havalı bir şekilde karşılık verdi. "Yani, kocan seninle seks yapmayacak. Aman ne önemli. Kendinle seks yap."

Başımı kaldırdım ve ona bakakaldım.

Teagan boş gözlerle bana bakıyordu ve içimden onu boğazlamak geliyordu.

"Bir yazarın ellerinin ne kadar açıklanamaz bir şekilde yorgun olduğunu biliyor musun?" Isırarak söyledim. "Bende *karpal tünel* var, Teagan." Yüce Tanrım, kimse benim mücadelemi anlamıyordu. "Unut gitsin," diye inledim. "Sen asla anlamazsın. Çevik parmakların ve boynuzlu kocanla asla anlayamazsın."

"Sadece devam et," diye öğüt verdi Teagan. "Eninde sonunda çözülecek ve seninle seks yapmak zorunda kalacak -"

"Günaydın hanımlar." Noah mutfığa girmek için tam da bu anı seçti ve Teagan'ın sözlerinin kesilmesine ve dikkatinin tamamen ona odaklanmasına neden oldu. Noah bize doğru yürüdü ve Teagan'ın başına bir öpücük kondurdu. Bu sınırlı sevgiyle yetinmeyen Teagan taburesinin üzerinde döndü ve Noah'nın yüzünü kendi yüzüne doğru sürükleyerek dudaklarına yüksek sesle bir öpücük kondurdu.

Bu arada, birlikte ne kadar iğrenç derecede sevimli olduklarını görmezden gelmeye odaklandım.

Noah sırtarak karısına göz kırptı ve oradan uzaklaşıp buzdolabına doğru yürüdü. "Peki, siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Teagan'ın kendisi için hazırladığı o iğrenç protein içeceklerinden birini aldı

Noah en üst raftaki şişenin kapağını kırdı ve tek seferde tüm şişeyi içti.

"İğrenç," diye mırıldandım, dehşet içinde ona bakıyordum. "Bu pisliği nasıl mideye indirebiliyorsun?" O içeceklerin tadı iğrençti. Açıkçası bir keresinde yanlışlıkla bir yudum içmiş ve kusmuştum. "Bu iğrenç Noah ve sen de onu vücuduna soktuğun için iğrençsin."

Noah eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Birileri bu sabah çok şirret." "Hayır," diye düşündü Teagan. "Hope'un sadece seks yapmaya ihtiyacı var."

"Teagan!" Mahcup bir şekilde tersledim.

"Tanrım." Noah yüksek sesle öksürdü.

"Affedersiniz?"

"Hope," diye açıkladı Teagan mutlulukla. "D'ye ihtiyacı var." "D," diye kestirip attı Noah, hafifçe dehşete düşmüş görünüyordu.

"Alet," diye açıkladı Teagan. "Erkek üreme organında olduğu gibi fe-"

"Evet, anladım Thorn," diye araya girdi Noah zorlukla dizginlediği bir ürperti ile. "Tanrım."

"Noah, beni becermeden ne kadar dayanabilirsin?" Teagan söylemeye başladı ve benim yüzüm kızardı. *Yüce Tanrım, yine çıldırmıştı.* "Ciddiyim," diye ekledi, taburesinden zıplayarak indi, çok rahatsız görünen Noah'ya doğru yürüdü ve "Ne kadar?" dedi.

Noah inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu ve karısına bakıp, "Ne yani, bir gün içinde seni becermeden ne kadar zaman geçirebilirim?" diye sorduğunda biraz kafası karışmıştı.

Teagan başını arkaya atıp güldü ve ben de yüksek sesle inledim.

"Biliyor musunuz? Naçizane fikrime göre, başarılı bir ilişki için bir erkeğin masaya üç şey getirmesi gerektiğine inanıyorum." Teagan sırtarak, "Aleti, kalbi ve iyi bir mizah anlayışı," dedi.

"Ve sabır," diye önerdi Noah. "Bir ton sabır."

"Komik küçük pislik, değil mi?" Teagan dikkatini tekrar bana çevirmeden önce karşılık verdi. "Belki de kahveden sonra şu baştan çıkarma derslerine başlamalıyız."

"Vay anasını," diye sıçradı Noah, farkındalığı arttıkça gözleri irileşiyordu. "Sen ve Jordan..."

"Bırakın öleyim," diye fısıldadım. Bununla başa çıkmak bu konuşmayla başa çıkmaktan çok daha kolay olurdu.

"Hayır," diye geveledi Teagan, bu konuşmayla hayatımı mahvetmeye devam ederek. "Bu yüzden hemen D yaptırması gerektiğini düşünüyorum."

"Aman Tanrım. Kapa çeneni!" Tısladım.

"Tanrım," diye mırıldandı Noah. "Siz ikiniz çok tuhafsınız." Mutfaktan çıkmadan önce tiksintiyle başını salladı.

"İtiraf et," diye karşılık verdi Teagan. "Sadece çılgın, ateşli bir sekse ihtiyacın olduğunu itiraf et ve ben de bu konuyu kapatalım."

"Peki," diye tersledim, ona karşı sabrım tükenmişti. "Seks yapmam gerekiyor." "Neydi o?" Kulağını avuçlayarak alay etti. "Seni duyamadım." "Oh, beni duymadın mı? O zaman şunu dinle, sürtük."

Taburemden zıplayarak

ellerimi havaya kaldırdım ve avazım çıktığı kadar bağırdım, "Ben, Hope Sarah Carter, bir penisle seks yapmaya ihtiyacım var! *Gerçekten* şu anda içimde büyük, şişman, devasa, sulu bir penise ihtiyacım var!"

Teagan o kadar çok gülüyordu ki içimdeki ergeni cesaretlendiriyordu.

Onunla birlikte gülerek, Nicki Minaj'ın *Anaconda'sından* bir dörtlük söyleyerek en iyi arkadaşımın önünde kendimi rezil etmeye devam ettim.

"Ahhhh!" Teagan kakhaha krizleri arasında çığlık attı. "Yapamam. Yapamam..." İşememek için bacak bacak üstüne atarken nefesi kesildi ve sıçradı.

"Beni öldürüyorsun."

"Bunu görüyor musun?" Eşofmanla kaplı kendi kıcımlı tutarak seslendim. "Bunun D'ye ihtiyacı var." Kalçamı iterek Teagan'ın kıvrılmakta olduğu yere doğru zıpladım ve twerk pozisyonuna geçtim. "Bu kışa bir sik lazım!" Twerk yapmaya çalışırken kakhaha krizleri arasında şarkı söyledim.

"Evet, öyle," diye kakhahadan yarı çığlık atan Teagan kıcımda davul çalmaya başladı. "Woo, hadi kızım!"

"Bana bir sik lazım," diye güldüm, iki en iyi arkadaş arasındaki bu masum eğlencenin tadını çıkarıyordum. Tuhaf ya da değil, şu anda tam da ihtiyacım olan şey buydu. *Eğlence...* "Ver şu siki bana!"

"Haraç olarak gönüllü oluyorum," dedi tanıdık bir erkek sesi arkamdan ve yüzüstü düşmeden önce yüksek sesle çığlık attım. Bakışlarım mutfak kapısında duran, yüzünde bok yiyen bir sırtıyla kocaman, dövmeli adama takıldığı anda içimi bir utanç kapladı. "Aman Tanrım..."

Hunter göz kırparak, "Seninle seks yapacağım," dedi ve Teagan'ın kakhaha atmasına neden oldu. Onun sözleri kalbimin göğsümde yerinden fırlamasına neden oldu. Buz mavisi gözleri gözlerimin içine baktı. Dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve

Tüm kutuları işaretleyip işaretlemediğini görmek için aletimi önceden inceleyebilirsin." Sözleri dudaklarından bal gibi damlıyordu. Sarışın saçları, imzası niteliğindeki erkek topuzuyla geriye doğru toplanmıştı. "Ama hiç şikâyetim yok" demeden önce kocaman bir gülümseme attı.

"Eminim duymamışsındır," diye mırıldandım ayağa kalkarken ama Teagan sırtlan gibi gülerken beni duyduğundan şüpheliydim.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Teagan hâlâ gülerek Hunter'ın durduğu yere doğru koştu ve kollarını ona dolayarak kocaman bir kucak açtı. "Sadece birkaç günlüğüne gideceğini söylemiştin."

Anında içimde bir şeyler kıpırdandı. Yeşil ve çok çirkin bir şey. Ani duygu patlamamın ardındaki nedenleri derinlemesine araştırmaya cesaret edemeyerek onu hızla uzaklaştırdım. Bu adam söz konusu olduğunda hiçbir şey basit değildi, bu yüzden onu engelledim.

Ring of Fire'daki geceden beri Hunter Casarazzi'den iki geçerli nedenden ötürü vebadan kaçır gibi kaçıyordum.

Birincisi; onun huzurunda olmak bana neler yapabileceğimi hatırlattı.

İkincisi; beni *rahatsız etti*.

Elbette, on seferden dokuzunda, ziyarete geldiğimde buradaydı, ama onunla arama mesafe koymak için elimden geleni yaptım. Buna mecburdum çünkü adamın hiçbir filtresi yoktu. Vahşi ve çapkındı ve beni kıvrandırmaktan zevk alıyor gibiydi.

Onun ölçüsünü alamazdım çünkü adam kesinlikle tahmin edilemezdi. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla tam olarak bilemezdim. Tahmin edilemezliği sevmezdim. Güvenli ya da rahat değildi.

Geçen Cadılar Bayramı'nda kendimi ona vermeye ne kadar yaklaşmış olduğum düşüncesi aklıma geldi ve daha da kızardım. Kaderin acımasız bir cilvesi gibi, beynim bozuk bir plak gibi tepki verdi ve o gecenin anısını tekrar tekrar çaldı...

OLDUĞUM YERDE DONUP KALDIM VE HUNTER'IN ARDINDAN BAKAKALDIM.

Seçenekler. Oturup hayatımın geri kalanını son birkaç yıldır yaşadığım gibi yaşayabilirdim - sefil ve boş. Ya da iki ay önce hayatıma giren ve bana kendimi yeniden hissettiren yabancı için risk alabilirdim...

Yataktan atlayarak odamdan çıktım ve aklımda tek bir düşünceyle merdivenlerden aşağı koştum. Gitmesini engellemek. Onunla birlikte olmak istemiyordum.

tekrar kendim.

Merdivenlerin dibine vardığımda Lucky'nin ön kapıya doğru ilerlediğini gördüm. Gidiyor, dedi zihnim, kelimeyi parlak neon harflerle yanıp sönerek ve ona doğru hızla ilerledim, hayatımın bir gününü daha yalnız geçirme korkusu neredeyse kavrayamayacağım kadar fazlaydı.

"Hey, Hunter!" Seslendim. "Lucky, bekle." Tam ön kapı içeri doğru sallanırken pelerinin yakalamayı başardım.

"Gitme," diye nefes nefese ona baktım.

Lucky bana, "Burada oyun oynamıyorum," dedi ve sesindeki kırılganlık beni bir krater gibi çarptı. "Benimle dalga geçme Hope."

Elim kendiliğinden onunkini buldu. "Yapmaya çalışmıyorum," dedim ona, sıcak dokunuşunu hissedince titreyerek. "İhtiyacım var..." Dilimin ucuna kadar gelen kelimeler, gözlerim ailemin evinin kapısındaki kişiye takıldığı anda buruştu ve öldü.

Jordan geri dönmüştü.

O UÇAKTAN İNDİĞİM VE UÇAĞA BINDİĞİM ANDAN İTİBAREN

Hunter'ın kamyonu başım belaya girmişti. Babamın gelip beni almasını beklediğimi hatırlıyorum. Onun yerine Hunter geldiğinde hissettiğim heyecanı ve arzuyu da hatırladım. Onu anlamak için duyduğum yakıcı yoğunluğu hatırladım. O gizemli gülümsemeleri ve havadan attığı çift anlamlı yorumları. Elbette onu Cork'ta görmüştüm ve her kırmızı kanlı kadın gibi onun güzelliğine hayran kalmıştım. Ama o kamyonun kapısını benim için açtığı gün benim için bir dönüm noktasıydı. Kabul etmek istesem de istemesem de kendimi ona açmıştım.

Hunter'a karşı bir şeyler hissetmek ona biraz içerlememe neden oldu.

Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş dünyama girmeye ve halıyı ayaklarımın altından çekmeye nasıl c ü r e t e d e r ?

Onun için bir şeyler hissetmemi sağlamaya nasıl cüret eder?

Bildiğim her şeyi sorgulamama nasıl cüret eder? Kızgın ve sinirliydim ve kendimde değildim.

Ben "ya binersin ya ölürsün" türünden bir kızdım ve Jordan'ın "ya binersin ya ölürsün" kıızıydım.

Hunter'ın benim dünyama girip her şeyi milyonlarca kez daha karmaşık hale getirmeye hakkı yoktu. Onun bu denklemde olmaması gerekiyordu.

1 + 1 = ben ve Jordan - ben, Jordan ve Hunter *değil*. Ve neden ona hep gerçek adıyla hitap ettim ki?

İstememiştim.

İsteyerek

yapmadım.

Lucky onun takma adıydı. Herkes ve anneleri ona böyle seslenirdi ama ben ağzımı her açtığımda *Hunter* çıkardı.

"Bağlamam gereken bazı şeyler vardı," dedi Hunter ve Teagan'ı tekrar ayağa kaldırıp saçlarını sevgiyle karıştırırken şimdiki zamana geri döndü. "Beklediğimden uzun sürdü."

Nerede olduğunu sormak için can atıyordum. Teagan geçen hafta Hunter'ın şehir dışında olduğundan bahsetmişti ama onun hakkında soru sormayacak kadar mantıklı davranmışım. Yine de bilmek istememe engel olmadı.

"Ama şimdi döndün?" diye sordu at kuyruğunu yeniden düzenlerken. "Temelli mi?"

Rahatsız edici bir şekilde, cevabını duymak için çaresizce konuşmalarının her kelimesine takıldım, ama asla öğrenemedim çünkü Teagan aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi odadan dışarı fırladı ve "Noah! Lucky geldi."

Hunter alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Daha mutlu görünüyor."

"Öyle," diye onayladım, kahve makinesine doğru yürüyüp cam sürahiyi alırken onun her hareketini izliyordum. "Mutlu yani."

"Ya sen?" diye sordu, kendine bir fincan kahve doldururken sırtını bana dönmüştü. Arkasını dönüp "Şimdi mutlu musun HC?" diye sorduğunda Gözlerindeki yoğunluk beni neredeyse ölümcül bir noktada eritiyordu.

"Mutluyum," diye onayladım ve adaya doğru geri çekilip ondan olabildiğince uzaklaştım.

Hunter tezgâha yaslanmış, kahvesinden bir yudum alırken tüm dikkatini bana vermişti.

Kahretsin, neden o Timberland botları, solmuş kot pantolonları, o lanet olası ekose gömleği ve kafasının tepesine yerleşmiş ışın gözlükleriyle bu kadar iyi görünmek zorundaydı?

Başını yana eğerek gözleriyle vücudumu utanmazca uzun uzun inceledi ve ben yanmayı ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettim. Bu adam beni ele geçirmişti. Nasıl ya da neden olduğunu açıklayamıyordum ve bu hiç *hoşuma gitmiyordu*.

Sonunda gözlerimin içine bakıp "Güzel" dediğinde, gözlerinde daha önce gördüğüm tüm yoğunluk gitmiş, yerine kayıtsızlık mı gelmişti?

Kahretsin, bana kayıtsızca bakmasını gerçekten istemiyordum.

Baksa da umursamak istemiyordum.

Lanet olsun.

"Ee, nerelerdeydin?" Sorarak kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Hunter bana cevap vermekte çok ağır davrandı. Taleplerimden ya da sorularımdan etkilenmedi. Onun tarafından tedirgin edilmem umurunda değildi ve bu son derece ferahlatıcıydı.

"Bir süreliğine eve gitmem gerekti," diye yanıtladı sonunda. "Halletmem gereken bazı eski hesaplarım vardı."

"Yasadışı skorlar mı?" Sormaktan kendimi alamadım.

"Merak etme Bonnie," diye karşılık verdi sırtarak. "Clyde son kaçışımızdan beri sensiz yasadışı bir şey yapmadı."

Yüzüm kızardı. "Öyle demek istemedim-"

"Sakin ol," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Seninle sadece şakalaşıyorum. Yoksa artık o da mı yasak?"

Aramızdaki her şey cehenneme dönmeden önce çok şakalaşırdık. Onunla vakit geçirmeyi özlemiştim. Arkadaşımı özledim ama artık onun yanında kendime güvenemiyordum.

Bana hissettirdiği şeyler benim için güvenli değildi ve mesafemi korumak zorundaydım. Ben evli bir kadındım. Sorumluluklarım vardı ve Hunter Casarazzi'nin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yoktu.

Teagan yanında Noah'la döndü ve daha fazla konuşmama gerek kalmadı. Bunun bahanelerimi sıralayıp gitmek için mükemmel bir fırsat olduğunu biliyordum ve yapmam gerekenin de tam olarak bu olduğunu biliyordum ama kendimi mutfakta otururken buldum.

Çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, kendimi gerçekten ait hissettiğim tek zaman, bu evde en iyi üç arkadaşım ile takıldığım zamanlardı.

On Sekizinci Bölüm

ŞANSLI

TEAGAN DOĞRU DÜRÜST YEMEK B İ L E PİŞİREMEZDİ. O ÇOK SAĞLIKLIYDI. Bilinçli, kalori ve protein seviyelerine ve profesyonel bir sporcunun antrenman sırasında yemesi gereken tüm o şeylere çok fazla odaklanmıştı. Noah emekli olmasına rağmen hâlâ dövüşe hazırlanır gibi yemek yiyordu. Hepimiz fitness fanatiği değildik ve neyse ki Teagan'ın yemek pişirme konusundaki eksikliğini fazlasıyla telafi eden bir en iyi arkadaşı vardı.

Hope ocakta tavada tavuk kızartmakla meşgulken adadaki tüneğimden onu izledim. Kahretsin, taşındığından beri yemek yapmasını özlemiştim. Yemek yapmasından daha fazlasını özlemiştim. Kadınla ilgili her şeyi özlemiştim, özellikle de evin içinde kayıp bir köpek yavrusu gibi dolaşan o yuvarlak, seksi kıcını.

Bugün üzerinde bol bir eşofman altı ve büyük beden bir tişört vardı. Bukleleri başının tepesine tutturulmuştu, bir kalemle tutturulmuştu ve hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim. Kendisine dört beden büyük gelen kıyafetlerin altında o muhteşem vücudunu neden saklamaya devam ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama saklıyordu.

Utanmadan kıvrımlarını incelerken kendi kendime *o güzel poposunu saklayamadığını* düşündüm. Hope Carter bir rüya gibi yapıydı. Tanrı şahidim olsun. Ve bunu bilmeliydim. O güzel vücudu bir kez altımda taşıma zevkine erişmişim. Ve umduğumdan daha erken bitmiş olsa da, onun hissini unutmakta zorlanmışım.

"Hey, Hunter? Kaç parça tavuk istiyorsun?" Hope sırtı bana dönük, dikkati pişirmekte olduğu yemeğe odaklanmış bir halde seslendi. Fırının cam kapağından tepsideki tavuklara bakmak için eğildi.

Soyduğu kızarmış patatesler, siyah tangasının yukarıya doğru çıktığını görmemi sağladı.

"Ne olursa olsun benim için sorun değil," dedim dalgınca, manzaranın tadını çıkarmak için başımı yana doğru eğerek.

"Herkes'e yetecek kadar var," diye omzunun üzerinden seslendi. "Göğüs mü, k a l ç a mı? Tercihiniz nedir?"

Lanet olsun.

Yıllar boyunca payıma düşenden çok daha fazla kadınla birlikte olmuştum ve şunu rahatlıkla söyleyebilirdim ki hiçbir'i bende Hope Carter'ın uyandırdığı duyguları uyandırmamıştı. Tanrı aşkına, o evli bir kadındı. Beni birden fazla kez geri çevirmıştı. Ve şimdi, üzerinde çirkin bir eşofmanla durmuş bana göğüs mü yoksa kalça mı tercih ettiğimi soruyordu ve benim içim cayır cayır yanıyordu.

"Bana ne verirsen alacağım," dedim ona ve sadece tavuğu ya da kıcını kastetmedim. Hope'un kocasına döndüğünden beri benimle en uzun süre yalnız kaldığı anın bu olduğuna emindim. Teagan ve Noah yirmi dakika önce yürüyüşe çıkmışlardı ve Hope'un da onlarla gelmesini bekliyordum.

Artık aramızdaki ilişki böyleydi.

Ben gülümsedim o kaçtı, ben kovaladım o saklandı ve bu beni deli ediyordu. Hope artık yanımda dikkatliydi. Ayrılmıştı. Eski halinin bir gölgesi'yd'i ve kendimi onu zincirlerinden kurtarmak için kaçınırken buldum. gerç'ek onu iç'erde tutan bağlar.

O kız'ı ve onunla ilgili her şey'i özledim. Günün ilk kahvesini höpürdeterek içişini ve kalemleri saçında saklayışını. Yeni bir fikri yazmayı henüz yaralamışken dizüstü bilgisayarını her bırakmak zorunda kaldığında takındığı o sevimli ifadeyi özledim. Aklına bir olay örgüsü geldiğinde gözlerindeki heyecanı ve karakterlerinden biri acı çektiğinde ağlayışını görmeyi özledim.

Arkadaşımı özledim.

Onun tüm küçük tuhaflıklarını ve alışkanlıklarını fark etmek muhtemelen beni lanet bir sapık yapıyordu ama umurumda değildi. Bu kadının etrafında olmak istiyordum.

Her zaman vardı.

Geçen yıl Noah'ın otel odasına girdiği andan itibaren Hope Carter beni şaşırtmıştı. Onu kapıda ilk gördüğüm anda içimde bir şeyler harekete geçti. Bunun nedeni onun muhteşem olması ve beynini s'ikmek istemem değildi - istiyordum ama mesele bu değildi - hayır,

Bana baktığında o büyük mavi gözlerindeki bakıştı. O anda ne kadar kaybolmuş olduğunu görebiliyordum. Kalbinin içindeki kargaşayı görebiliyordum. Sanki onun içindeki bir şey benim içimdeki bir şeye sesleniyor gibiydi, neredeyse bir tür akraba ruh bağlantısı gibi. Bu güzel, zeki, bağımsız ve inatçı kadın sırlarla ve gizli acılarla doluydu. Umut dünyama girmiş ve beni o kadar etkilemişti ki kendimi dünyanın geri kalanına kapalı olan bir parçamı ona açarken buldum.

Hayley'i o şekilde kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi.

Onun geri gelmeyeceğini kabul etmek, yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Ama ben yaptım.

Ne kadar zor olsa da *başardım*.

Bana göre birini sevmek bir zayıflık işareti ya da utanılacak bir şey değildi. Hem de hiç. Birini sevmek ve bunu ona söylemek bir insanın yapabileceği en cesur şeylerden biriydi. Kendini ortaya koymak, her şeyin acı, gözyaşı ve lanet olası bir sefaletle sonuçlanma ihtimalinin yüzde doksan dokuz olduğunu bilmek, ama yine de her şeyi riske atmak, çünkü yüzde bir ihtimal işe yarayabilir - hayatınız boyunca kazanmaya çalıştığınız büyük ikramiye bahsi olabilir mi?

Bu çok cesurcaydı.

Aşk delilikti. Ruhunuzu ve çirkinliğinizi başka bir insana açmayı seçmek ve aynada gördüklerinizle barışık olmaktı çünkü o kişi sizin sevilmeyen yanlarınızı seviyordu. En çok utandığınız yanlarınızı.

Buna inanmıştım.

Bu beni romantik bir insan yapmadı. Bundan çok uzaktım. Sadece insanların içine atıldığı saçma sapan hayattan bir nebze olsun uzaklaşmak gerektiğine inanıyordum ve bu uzaklaşmak da bir insan kalbinin sevgisiydi.

Bazıları bunun beni onun anısına ihanet eden biri yaptığını söyleyebilir ama ben başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü hiç düşünmemiştim. Aslında, umurumda bile değildi. Ben neysem oydum. Sevmiş ve kaybetmişim, ağlamış ve yas tutmuştum ve iyileşme, sevme ve yeniden nefes alma şansından uzak duracak değildim.

Peki ya önümde duran kadın? Bana

yeniden *nefes aldirdi*.

İstememi sağladı.

Umut bana özlediğimi fark etmediğim bir şey verdi ve şimdi onun tadına baktığım için ondan vazgeçmiyordum.

Ondan vazgeçmiyordum.

Kocasını ve tüm lanet dünyayı sikeyim. Eğer onu söylediği kadar çok sevseydi, onu terk etmezdi. Benim naçizane fikrime göre, adam delinin tekiydi. Onun gibi bir kadını bırakıp gitmişti ve onu beklediği için Tanrı'nın kendisi tarafından dokunulmuştu.

Birkaç ay, hatta bir hafta daha uzak kalsaydı, sonucun onun için bu kadar olumlu olmayacağına dair bir his vardı içimde.

"Hunter," diye uyardı Hope, beni hayallerimden uyandırarak. Dönüp bana baktı ve titrek bir el kaldırdı. "Lütfen yapma."

Tanrım, adımı söyleyiş şekli, kelimenin dilinden yuvarlanması bana bir şeyler yaptı. İlkokuldan beri Hunter diye çağrılmamıştım, ailem tarafından bile, ama onun ağzından bu ismi duymak hoşuma gitmişti.

"Neyi bilmiyorsun, tatlım?" Kaşlarımı kaldırdım ve beni aydınlatmasını bekledim. Ağzımı açıp ona bir çıkış yolu gösterecek değildim. Kızı yemliyordum ve ısırmasını istiyordum.

"Benimle flört etme" diye fısıldamadan önce, mavi gözleri kocaman açılmış ve yanakları kıpkırmızı olmuş bir şekilde başını çevirdi.

"Flört ettiğimin farkında değildim," diye sırtarak karşılık verdim. *Tabii ki* onunla flört ediyordum. Etmemem mümkün değildi. "Bana bir soru sordunuz ve ben de size dürüstçe cevap verdim." Şimdi, bu kısım gerçektir.

Cevabım Umut'u şaşırtmış gibiydi ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ah," diye mırıldandı sonunda, yanakları öncekinden daha da kızarmıştı. "Tamam."

"Neden?" Alay ettim. "Seninle flört etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye kekeledi, neredeyse kelimeleri boğazında düğümleniyordu. Cevap olarak kaşlarımı kaldırdım ve bu bana ölümcül bir bakış kazandırdı. "Kesinlikle olmaz," diye tekrarladı. "Flört etmek yok."

"Emin misin?" Yüzümdeki sırıtmayı silemeden sordum. Kadın sinirlendiğinde gülünç derecede ateşli oluyordu.

"Yüzde yüz. Şimdi bu kadar... sinir bozucu olmayı bırak!" Bana dik dik bakarken göğsü kabarıyordu, açıkça sinirlenmişti.

Cevabına güldüm. Küçük bir yalancıydı.

Ondan sonra pek konuşmadık ve yemeğimizi sessizce yedik. Kadın benim yanımda hâlâ çok gergindi ve onu çok fazla zorlamak istemiyordum. Onunla birlikte olmaktan çok keyif alıyordum, her şeyi berbat edip onu *adama* geri gönderemezdim. Bir askere yakışır bir omurgası ve tavizsiz bir sadakati vardı. Ne yazık ki, bu sadakat Jordan'a yönelik gibi görünüyordu. Bunu düzeltmek için planlarım vardı.

O akşam tam ayrılmak üzereyken - ona geri dönmek için - cennetin kapıları açıldı ve beni bir mucize ile kutsadı.

"Kahretsin," diye tısladı Hope, ön kapıdan geri dönerken. "Kamyonetimin ışıklarını açık bırakmışım. Akü şu anda bir kapı kolu kadar bitik."

"Seni eve bırakayım," teklifini seve seve kabul ettim.

"Ah." Hope'un yanakları kıpkırmızı oldu. "Hayır. Sorun değil. Sana zahmet vermek istemem. Bir taksi çağırırım."

"Beni rahatsız etmiyorsun." Tezgâhtan anahtarlarımı alarak ona doğru yürüdüm. "Ben teklif ettim. Gel hadi."

"Ama Denver'a gitmek için bir saatten fazla yolumuz var," diye mırıldanarak benimle birlikte kamyonetime binmekten kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye karşılık verdim, ona bir çıkış yolu bırakmadan. "Şimdi, hadi gidelim."

On Dokuzuncu Bölüm

UMUT

HUNTER'IN KAMYONETİNİN YOLCU KOLTUĞUNDA OTURURKEN, ANORMAL BİR ŞEY HİSSETTİM.

İçimde bir kızgınlık dalgası kükreyerek canlandı, konuşmadığını düşünürsek bu aptalcaydı.

Aslında, araba yolculuğu boyunca bana karşı hoş ve nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı, ama yine de sinirlendim.

Müzik seçimi beni kızdırdı. Bana iki kez bakmış olması beni kızdırdı, ama bana *sadece* iki kez bakmış olması kadar değil.

O sırada kamyonetinin hoparlörlerinden Uncle Kracker's *Smile* çalmaya başladı ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturup iç geçirdim.

Şu şarkı!

İkimiz de Teagan ve Noah'ın evinde kalırken, bir gece hepimiz sarhoş olup şehre inmeye karar vermiştik ve sonunda kendimizi yerel bir barda bir çiftin karaoke yarışmasına katılırken bulmuştuk.

Hunter ve ben Uncle Kracker's *Smile*'in acınacak derecede sarhoş versiyonuyla sonuncu olmuştuk. Kısmen tüm şarkı boyunca güldüğümüz için, ama çoğunlukla şarkı söyleme sesi berbat olduğu için.

Hunter bu konuda yorum yapmadı, ben de daha yüksek sesle ofladım. Kendini beğenmiş küçük bir sırtıştan başka bir şey almadım.

Piç kurusu.

"K a p a t ş u n u , " diye çıktım sonunda, alaycı müzikten bıkmıştım.

"Hayır," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim ve ona bakakaldım. "Değiştir şu lanet şarkıyı Hunter."

Kapatmak yerine sesi açtı ve müziğe mırıldanarak eşlik etti.

Yolcu camından dışarı bakmaya devam etmeden önce "Pislik herif," diye mırıldandım. Bu kamyonetten çıkmam gerekiyordu. Bu sinir bozucu adamla arama biraz mesafe koymalıyım.

"Söyle, Carter," diye emretti.

"Kesinlikle olmaz."

"Yap şunu."

"Olmaz."

"H a d i a m a , " diye takıldı. "Eski günlerin hatırına." Göz kırparak yüksek sesle mırıldandı, ben irkilince güldü.

"Şarkı söylersem duracak mısın?" "Belki mi?"

İsteksizce kelimeleri mırıldanmaya başladım. Bu sadece Hunter'ın daha yüksek sesle mırıldanmasına neden oldu.

İznim olmadan dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve elimi ağzıma kapattım.

Şeytani bir şekilde sırttı.

Pes ederek şarkıya eşlik ettim, tüm bu süre boyunca gülümsememek için kendimi zor tuttum, ta ki bu imkansız hale gelene kadar. Bunu bana nasıl yapabilirdi? Beni bir çocuk gibi hissettirmeyi? Kendimi teslim etmemi mi? O şapşal ve şakacıydı ve ben onu bu yüzden seviyordum.

Gülmekten yanlarım ağrıyana kadar şarkı söyledim.

Hunter şarkı bittiğinde, "İşte orada," diye düşündü. Sesi kısarak memnun bir iç geçirdi ve ekledi, "Senin bu halini özlemişim."

"Benim *bu* versiyonum mu?"

"Evet," diye yanıtladı pişmanlık ya da tereddüt duymadan. "Bilirsin, gerçek sen."

Buna karşılık bir şey söylemedim. Doğrusu, biraz afallamıştım.

Sözleriyle beni iliklerime kadar deşmek gibi garip bir yeteneği vardı... Beni ifşa ediyor, onun yanında neredeyse çıplak hissetmemi sağlıyordu.

Şanslı

"Sana bir sır verebilir miyim?" Kamyonetimi Denver'daki evinin önüne çektiğimde Hope küçük bir sesle sordu.

Motoru durdurup yüzümü ona döndüm ve tüm dikkatimi ona verdim. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Geceleri yüzlerini hâlâ görebiliyorum," diye fısıldadı, mavi gözleri fincan tabağı gibi açılmış, bana bakıyordu. Konuşurken onu dikkatle izledim. "Kurtulduğumuz adamlar -" Sesi kesildi ve ürperdi. "Hâlâ yanan etlerinin kokusunu alabiliyorum." Doğrudan gözlerimin içine baktı ve fısıldadı, "Geceleri beni uyutmuyor."

Ağır bir iç çekerek çenemi ovuşturdum ve vicdanını rahatlatmak için ona söyleyecek kelimeleri bulmaya çalıştım. "Bunların hiçbirini sen yapmadın," diyebildim. "Hepsi benim suçumdu."

"Hayır." Başını salladı ve koltuğunda yana doğru dönerek tüm dikkatini bana verdi. "Beni yalanlarla yatıştırmaya çalışma." Bana doğru eğilerek, "Ateşi sen yakmış olabilirsin ama kibriti sana ben verdim," diye fısıldadı. Bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken elleri hafifçe titredi. "En kötüsü de üzgün *olmamam*."

Buna ne diyebilirim ki?

Gerçeği mi?

"Ben de üzgün değilim," diye dürüstçe itiraf ettim.

"Ve eğer zamanda geriye gitmek zorunda kalsaydım, yine aynı şeyi yapardım," diye itiraf etti alt dudağını ısırarak. "*Hiçbir pişmanlığım yok*."

"Ben de öyle."

"Bu beni kötü bir insan mı yapar?" diye sordu sonra, yumuşak ve emin olmayan bir sesle.

"Eğer öyleyse, o zaman ben neyim?" Ben de karşılık verdim. "O gece yaptığımı gördüğün şeyden daha kötüsünü yaptım." *Çok daha kötüsünü*.

Hope'un yanıt vermesi çok uzun sürdü; o kadar uzun sürdü ki, aslında yanıt vermeyeceğini düşündüm.

Sonunda, emniyet kemerini çözüp elini kapının koluna dayadığında, "Bu seni ne yapar bilmiyorum," diye fısıldadı. Kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı. "Ama senden hoşlanıyorum Hunter Casarazzi,"

yüzüme dönerek ekledi. "Ellerine ne kadar kan bulaşmış olursa olsun."

Bununla birlikte, kamyonetimin kapısını kapattı ve beni sözleriyle baş başa bırakarak evin içinde kayboldu.

Lanet olsun.

Yirminci Bölüm

UMUT

BAŞIM BELADAYDI. ULTRASON VE AMELİYAT GEREKTİREN TÜRDE DEĞİL. Jinekolog. Hayır. Bu çok daha kötüydü. Bu felaket derecede kötüydü.

Telefonumun ekranına bakarken, ekranımda beliren mesajı önce okuyup sonra tekrar okurken kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oldu.

***Hunter:** Geçen hafta göğüslerin çok lezzetliydi, HC. Kalçalarının tadını hala dilimde hissedebiliyorum.*

Yüzüm kıpkırmızı ve paranoyak bir halde, cevap verme cesaretini toplayamadan önce en az yarım düzine kez daha kafenin etrafına bakındım.

***Umut:** Umarım 'göğüslerimi' ve 'butlarımı' beğenmişsindir, pislik, çünkü bu senin için pişireceğim son yemek!*

Gönder tuşuna bastım ve telefonuma bakmaya devam ettim, ekranın altında Hunter'ın bir yanıt yazdığını haber veren küçük noktaların zıplamasını izledim.

***Hunter:** Tamam. Bir dahaki sefere senin için yemek yaparım. Sosisimin tadına bakmana izin vereceğim. Le Cock De Lucky. İngilizce'de Lucky's*

Horoz. Yine de iştahlı olman gerekecek. Birçoğundan daha büyük olduğu söylendi.

Tanrım! Verdiğı kaba cevap karşısında irkildim ve aceleyle bir cevap yazmaya koyuldum.

Tamam, bu hiç komik değil. Durmalısın yoksa artık sana mesaj atamam.

Hunter: *Neden?*

Ne demek *neden*?
Nedenini çok iyi biliyordu!

Hope: *Çünkü ben evliyim ve benimle flört etmek uygunsuz. Özellikle de Cadılar Bayramı'nda aramızda olanları düşünürsek!*

Hunter: *Cadılar Bayramı'nda aramızda ne oldu?*

Şimdi benimle oynuyordu. Kasıtlı olarak düğmelerime basıyordu.

Umut: *Hecelememi ister misin?*

Hunter: *Lütfen yap. Bana patronluk taslayıp her şeyi hecelemene bayılıyorum. Çok ateşli.*

Aman Tanrım.

İnanılmazsın.

Hunter: *İnanılmazsın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok HC. Ama öğreneceksin.*

Umut: *Oh gerçekten mi?*

Hunter: *Gerçekten mi?*

Hope: Şimdi de konuşmalarınla beni sıkıyorsun!

Hunter: O gece beni terk ettin. Senin için bütün bir gece aksiyon planlamıştım.

Kes şunu.

Hunter: İtiraf et. Hala beni istiyorsun.

Ciddiyim. Durun!

Hunter: Şimdi bunu düşünüyorsun, değil mi? O gece kaçtığın şeyi. Bu seni delirtiyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunu hemen durdurmalıyım.

Güle güle Hunter.

Hunter: Çok yakında görüşeceğiz, HC.

Hope: Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?

Hunter: ???

Umut: Neden bana HC deyip duruyorsun?

Hunter: Hoşuma gitti. Sana yakışıyor. Ve baş harflerimiz aynı. Kader hakkında konuş. ;)

Sen delisin.

Hunter: Bu mümkün. Ama bu seni heyecanlandırıyor. Bu arada, teklifim hakkında daha fazla düşündün mü?

Umut: Teklifiniz?

Hunter: Seninle seks yapmak için. Hala masada.

Umut: Bu... sen ve ben mi? Biz asla olmayacağız.

Hunter: Asla asla deme, HC.

"İyi misin?"

Jordan'ın sesi düşüncelerimi delip geçti ve tereddüt ettim. "Evet!" Telefonumu çantama atmadan önce sıkılarak konuştum. "Ben... iyiyim." Telefonumun titrediğini duyabiliyordum ve onu alıp mesajı okuma dürtüsüne direnmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

"Emin misin?" Jordan karşımda otururken sordu, zeki yeşil gözleri kırmızı renkli yüzüm olduğundan emin olduğum şeye odaklanmıştı.

Derin ve sakin bir nefes alarak Hunter Casarazzi'yi zihnimin gerisine ittim ve onun yerine kocama odaklanmayı tercih ettim. "Eminim."

Jordan bu işin peşini bıraktığı için mutlu bir şekilde önümdeki masaya üçlü espresso koydu. "Yazar için yeterince kahve var mı?" diye şaka yaparak sandalyesine geri yaslandı.

"Yazar olarak anılmayı hak ettiğimi düşünmüyorum," diye mırıldandım bir yudum alırken. "Hâlâ tıkanmış durumdayım." Aylardır bir bölümden fazlasını yazmamıştım. Tek bir bölüm bile. "Bu daha önce hiç başıma gelmemişti," diye ekledim kaşlarımı çatarak. Ne hissedersen hissedeyim, onu yazdım. Acımı kelimelere döktüm ve bir kaltak patron gibi kâğıdın her tarafına sıçrattım. Ama son zamanlarda değil... Hayır, son zamanlarda kırılmış gibiydim.

Koltuğunda arkasına yaslanan Jordan, iki eliyle sade kahvesini yudumlarken beni izlemeye devam etti. "Bu kurak dönemin sebebi nedir?"

Kahvemde boğuldum, sıçradım ve yüksek sesle kustum.

Kuru büyü seks hayatımı tarifi etmeye yaklaşamadı bile.

Telefonum tekrar titredi.

Lanet olsun!

Jordan endişeyle öne doğru eğildi. "Hope, iyi misin?"

Telefonum üçüncü kez titrediğinde yanaklarım kıpkırmızı kesilmiş
b i r halde "Evet," dedim. "Ben iyiyim."

Kuraklık döneminin nedenini

biliyordum. Tedirgindim.

Tamam, azmıştım.

Tamam, azgındım, tedirgindim ve belki de acıkmıştım.

Bu sabah kahvaltı etmemiştim ve yıllardır seks yapmamıştım.

"Hope." Jordan öne doğru eğilerek titreyen elimi kendi eliyle kapattı ve gülümsedi. "Eğer benden bir şey istersen, sadece istemen yeterli." Parmakları nabzımı örten derinin üzerinde gezinirken zevkle ürperdim. "Sana yardım etmek *istiyorum*." Zeki yeşil gözleri her hareketimi izliyordu. "Biz artık bir takımız."

Tanrım, o çok güzeldi.

Çok güzel *ve kırık*.

Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Başımı tiksintiyle sallayarak, düşüncesiz bir sürtük olduğum için kendimi azarladım. Kocam şeytanlarıyla savaşırken cehennemi yaşıyordu. Bense kendi *ihtiyaçlarımı* düşünerek bencillik ediyordum. Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirerek ona "Bunu atlatacağım," dedim. "Merak etme."

Jordan bana tam olarak ikna olmadığını gösteren bir bakış attı. "Yine de iyisin, değil mi Hope?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Mutlu musun?"

"Öyleyim," dedim ona, söylediklerimde ciddi olmayı dileyerek. Ama içimde bir şeyler değişmişti.

Kalbim, ayrı kaldığımız sekiz yıl içinde farklı bir şekle bürünmüştü ve onun için eskisi gibi atmıyordu.

Bu gerçeği kendime bile itiraf etmek beni neredeyse yıkıyordu. Farklı hissetmek istemiyordum. Tüm hayatım boyunca olduğu gibi her şeyimi vermek istiyordum.

Her zaman bir planım vardı, *o* ve bunu değiştirmek istemiyordum. Jordan Porter'ın odak noktası olmadığı bir hayatı düşünmek istemiyordum.

İçimde hissettiğim, kocamı hala derinden sevsem de eskisi gibi olmadığına dair beni temin eden duygu beni sakat bıraktı.

Ve daha da kötüsü, içimde bir daha asla böyle hissetmeyeceğime dair inkar edilemez, yürek burkan bir his vardı.

Her zaman kendimi toparladığım ve dünyada nereye ve kime ait olduğumu bildiğim için kendimle gurur duydum. Bir seçim yapmışım ve son yirmi küsur yıldır buna sadık kalmışım.

Şimdi, kalıcı ve değişmez olduğunu düşündüğüm her şeyi yeniden sorguluyordum.

Hayatımı Jordan'la birlikte olmak için o kadar çok mücadele ederek geçirmiştik ki ne yaptığımı düşünmek için hiç durmamıştım.

İlişkimiz her zaman o kadar kaçınılmaz görünmüştü ki onsuz bir hayatı hiç düşünmemiştim.

Gerçekten istediğimin bu olup olmadığını hiç düşünmedim. Benim için *iyi* olanın *o* olup olmadığını.

O kadar inatçı ve kararlıydım ki, başka hiçbir erkeğe ikinci bir bakış bile atmamıştım.

Şimdiye kadar.

Kahretsin, çocukken her şey çok daha kolaydı. O zamanlar kim olduğumu biliyordum.

Hope Carter.

Nereye ve kime ait olduğumu biliyordum.

Kendim
Büyüdüğümde ne olmak istediğimi
biliyordum. Bir yazar.

Ve kiminle evlenmek istediğimi
biliyordum. Jordan Porter.

Peki neden şimdi, nihayet istediğim her şeyi elde etmişken, tereddüt
ediyordum?

Neden kalbime yerleşen şüphe ve korkuyla eğleniyordum ki? Jordan,
"İşe zamanında yetişmek istiyorsam gitmeliyim," diye açıkladı.

Sonra düşüncelerimi yarıp geçti ve sözleri içimdeki yalnızlığın kabarmasına
neden oldu. Ayağa kalkışını ve ceketini silkişini izledim. "Günün bu
saatinde trafik her zaman cehennem gibidir," diye ekledi fincanına uzanıp
kalan kahvesini yudumlarken. "Bu akşam dokuz gibi evde olurum. O zaman
şu yazar tikanıklığını çözmeye çalışırız, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdim gülümseyerek. Engelimi
düzeltmeyeceğini eklemeye zahmet etmedim. Minnettar değilmişim gibi
görünmek istemedim. Jordan deniyordu ve ben de ona izin vermeye
hazırdım.

Küçük, yuvarlak masanın üzerine eğildi ve yanağıma bir öpücük
kondurdu. "Seni seviyorum, Anahtarlık."

Gözlerimi kapattım ve bu temasın tadını çıkardım. "Ben de seni
seviyorum, Jordy." Gözlerimi tekrar açtığımda o gitmişti ve ben
yalnızdım.

Ancak telefonum çantamda titrediğinde okunmamış mesajları
hatırladım. Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı ve telefonumu elime alıp kilidini
açmak için titreyen parmağımı ekranda kaydırırken nefesimi tuttum.

Hunter: Bu arada dün Noah' ı mutfakta Teagan'a verirken gördüm.
İştahımı kaçırdı.

Hunter: Hasta piçler. Bebek doğunca bu boku bıraksalar iyi olur.

Hunter: Sanırım sevgili kocanla birlikte olduğun için bana mesaj
atmıyorsun?

Hunter: İkinci en iyi olmayı bıraktığında nerede olduğumu
biliyorsun.

Lanet olsun.

Şanslı

"Ne sırtıyorsun lan?" Noah homurdanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve vücut ağırlığımın iki katını kaldırarak bench press yaptı. "Beni fark etmen gerekiyordu, pislik, lanet olası telefonunla oynaman değil."

"Sakin ol, kıymetlim," diye göz kırparak karşılık verdim ve telefonumu kot pantolonumun cebine geri koyup barı ondan aldım. "İster inan ister inanma, aynı anda iki şeyi yapabilme gibi inanılmaz bir yeteneğe sahibim." Çubuğu ambara geri koydum ve ona bir havlu attım.

Bankta doğrulup oturan Noah havluyu havada kaptı ve alnındaki teri sildi. "Sende pislik geni var Lucky," dedi sırtarak ve bir anda birbirimize güvenmek zorunda olduğumuz zamanlara geri döndüm.

Birimiz diğeri olmadan o hücre bloğundan çıkamazdı.

Bu bilgi, bağımlılık ve saygı, çoğu kişiden daha derin bir dostluk oluşturdu.

O sadece arkadaşım ya da suç ortağım değildi.

Noah Messina benim kardeşimdi.

Ve tıpkı onun benim arkamda olduğu gibi, ben de bu dünyadaki son nefesimi verene kadar onun arkasında olacaktım.

"Peki, kız kim?" Noah ayağa kalkıp gerinirken biraz nefes nefese sordu. "Bütün sabah telefonunu elinden düşürmedin."

"Hope," diye kıkırdadım ve onun bu sözleri, daha önceki mesajlarıma bir yanıt almak için otomatik olarak telefonumu kontrol etmeme neden oldu.

Hiçbir şey.

Belki ona karşı biraz ağır davranmıştım ama evli olması umurumda bile değildi. Bunun beni bencil bir piç gibi gösterdiğini biliyordum ama umurumda değildi.

Onu hak etmiyordu.

Hayatının aşkı olduğunu iddia eden birinden onun gibi uzaklaşabilen bir adam ikinci bir şansı hak etmiyordu. Ayrıca, beni yeniden *hissettiren* tek kişiden uzaklaşmak için çok uzun zamandır içimde bir ölü vardı.

Ya Hope?

Bana hissettirdi.

Kör değildim ve inkar etmiyordum. Çocukluk aşklarının sevgiliye dönüştüğü saçma sapan peri masalının onun için önemli olduğunu görebiliyordum. Onun planladığı hayata uymuyordum. Mesele şu ki, umurumda değildi çünkü onun benim için ayırdığı bir parça olduğunu biliyordum.

Sadece ben.

Bunu biliyordum ve tek yapmam gereken onun da uyanması ve bunu fark etmesiydi.

Kendini bağladığı hayattan çok daha değerliydi.

Onunla ilgilenmek istedim. Onu farkında olmadan kendini bağladığı saçma hayattan koparmak ve ona hak ettiği her şeyi göstermek istiyordum.

Ona nasıl *yaşanacağını* göstermek istedim.

"Bu çok kötü bir fikir," dedi Noah sert bir ses tonuyla. "Tavsiyemi dinle dostum ve bu durumdan çok ama çok uzaklara kaç. Onun gibi bir kızla uğraşmaktan iyi bir şey çıkmaz." Konuşurken kahverengi gözleri beni delip geçiyor gibiydi ve Noah'nın uyarısını dikkate almamı istediğini anlayabiliyordum. "O adamı *asla* terk etmeyeceğini söylediğimde bana güven. Ne senin için ne de başka bir aşk delisi aptal için."

"Biz arkadaşız," dediğimi duydum ve Noah gözlerini devirdi.

"Evet," diye homurdandı. "Ve ben lanet olası bir bakireyim."

Ben başka bir şey söylemeyince Noah başını salladı ve "Pekâlâ dostum. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama kalbini göğsünden söküp çıkardığında -ki *çıkarmak*- seni uyarmadığımı söyleme."

"Vay canına. Harika tavsiyen ve güvenin için teşekkürler," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Göt herif."

"Daha fazla özgüvene ihtiyacın yok, Lucky," diye güldü Noah. "Zaten saçmalıyorsun." Başını spor salonunun girişine doğru eğdi ve "Hadi. Gidip bir şeyler atıştıralım. Açlıktan ölüyorum."

"Evet," diye kabul ettim, peşinden gittim. "Ben de öyle. Bütün gün canım tavuk çekti."

Bölüm Yirmi Bir

JORDAN

"YİNE DÜŞÜNCELERİNDE KAYBOLMUŞ GÖRÜNÜYORSUN," DEDİM KARŞI TARAFA BAKARAK.

Restoran masasında Hope yanağını ellerinin arasına almış, boşluğa bakıyordu. Tekrar bir araya geldiğimizden beri onu şehirdeki güzel bir yere yemeğe götürmeye söz vermiştim ama yoğun iş programım yüzünden bunu ancak şimdi yapabiliyordum.

"Oh, ben iyiyim," diye yanıtladı Hope. Oturduğu yerde doğruldu, ellerini kucağına bıraktı ve bana bir gülümseme attı. "Sadece kitabımla ilgili hayaller kuruyorum."

Bu bir yalandı ama zorlamadım. O gece South Peak Road'da Hope'a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, gecenin bir yarısı Teagan'ı görmeye gitmek için evimden sıvıştığından beri geçen zaman içinde onun... farklı olduğuydu. Uzaktaydı. Eskisinden daha uzakta.

Bunun benimle bir ilgisi olup olmadığından emin değildim ama her iki durumda da konuyu açmaya cesaret edemedim. Açarsam, başa çıkamayacağım bir şey duymaktan korkuyordum.

Artık benden sır saklıyordu.

Bundan emindim.

Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Sekiz yıllık sefalet ve ayrılık sürecimizin bir yerinde, Hope'un iç çemberinde olma hakkımı kaybetmiştim. Elbette sorsam bunu şiddetle reddederdi. Ama benim yerimin Teagan ve Noah tarafından doldurulduğu çok açıktı.

Garson ana yemeklerimizle birlikte masamıza geldi ve ikimiz de yemeğimizi yedik. "Ee, nasıl gidiyor?" Yemeğimin ısıkları arasında sordum

Somon balığı. "Kitap mı?"

"Tamam," diye yanıtladı bifteğini yerken. "Yine de umduğum kadar hızlı değil."

"Bu normal değil mi?" Bir parça balık yuttum ve bir yudum su içtim. "Yaratıcılığı aceleye getiremezsin."

"Hayır, sanırım değil," diye kabul etti ağzı doluyken, tabağındaki et parçasına saldırırken iki eli de çatal ve biftek bıçağıyla silahlanmıştı. "Ama bunu bir yığın hevesli okuyucuya ve talepkâr bir editöre anlatmayı deneyin." Şarap bardağına uzanmadan önce yemeğinden bir lokma daha yuttu. "İlk kitabımı yayınladığımdan beri her yıl düzenli olarak beş kitap yayınlıyorum. Şu anda Mart ayındayız ve geçen yılın Ağustos ayından beri kitap çıkarmadım. Bu sekiz aylık bir boşluk demek." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve ben nedenini anlayamıyordum.

Belki de bağımsız yazarlar ve kendi kendine yayıncılık konusunda bilgisizdim ama sekiz ayın tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyordum. "Bu bir şey değil," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Okuduğum çoğu yazarın yayınları arasında bir, iki yıl ya da daha fazla boşluk var."

"Okuduğunuz yazarların çoğu geleneksel olarak yayınlanıyor ve bir yayıncılık şirketi tarafından mali olarak destekleniyor," diye karşılık verdi ve çatalını bir kez daha etine sapladı. "Güven bana, bir kitabın basımı arasında sekiz aylık bir boşluğun iyi bir şey *olmadığını* bilecek kadar uzun süredir bağımsız yayıncılık işindeyim." Şarap kadehinin sapını tuttu ve büyük bir lokma yuttuktan sonra şöyle dedi: "Zaman okurlarda şüphe uyandırır ve bu sektörde kitap üretmediğiniz her ay için sıralamanızı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

Anlamadım. Gerçekten anlamadım. Hope hikayeler yazıyordu, kansere çare bulmak için zamana karşı yarışmıyordu. Kulağa çok acımasız ve korkunç geliyordu.

"Neden bir yayıneviyle anlaşma yapmayı denemiyorsun ve her şeyi kendi başına yapmaya çalışmanın getirdiği tüm bu ek baskıdan kurtulmuyorsun?" Kendi kendime sorduğumu duydum. Hope'un işine harcadığı uzun günleri ve uykusuz geçen sayısız geceyi gördüm. Yalnız ve izole edici bir kariyerdi.

Şahsen, neden her şeyi kendi başına yapma ihtiyacı hissettiğini anlamıyordum. O yetenekliydi. Tüm boş zamanını pazarlama, formatlama ve diğer saçmalıklarla harcamasına gerek yoktu. Bir anlaşma yapacak kadar iyiydi.

"Menajeriniz birkaç bölüm göndersin, bakalım kim ısıracak?" Hemen sözümü geri almak istedim. Hope'un gözlerindeki öfke dolu bakış yanlış bir şey söylediğimi gösteriyordu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, kendi yayıncılığım bir *seçimdir*." Kelimeleri zehir gibi tükürdü. "Dünyanın dört bir yanındaki yayınevlerinden pek çok teklif aldım." Çatalını ve bıçağını tabağına bırakıp peçetesini aldı ve ağzını sildikten sonra onu da yere attı. "Hepsini geri çevirdim çünkü bu yolu *seçtim*."

Kahretsin, onu açıkça kırmıştım. Özür dilemek için ağzımı açtım ama belli ki atıp tutmayı bitirmemişti.

"Bundan gerçekten nefret ediyorum," diye homurdandı. "Birisi kendi kendini yayınlayan bir yazar görüyor ve otomatik olarak hayattaki tek amacının geleneksel olarak yayınlanmak olduğunu varsayıyor. Sanki diğer her şey ikinci en iyi şeymiş gibi. Ugh." Yüksek sesle oflayıp puflayarak şarabının son damlasını da içtikten sonra kadehi hiç de nazik olmayan bir şekilde masaya vurdu. "Söz konusu yazarın kariyerinde bu yolu izlemek *istemeyebileceği* hiç akıllarına geldi mi? Geleneksel yayıncılık yapan dar kafalıların aklından, kendi kendine yayıncılığın getirdiği finansal fırsatların ve seçim özgürlüğünün o yazarın yararına olabileceği hiç geçti mi? Tabii ki hayır. Çünkü bir yazarın kendi kendini yayınladığını gördüklerinde otomatik olarak bunun geleneksel bir anlaşma yapamadıkları için olduğunu varsayıyorlar." "Ne saçmalık ama" diye eklemekten önce bir nefes verdi.

Aramızdaki gerilimi azaltacak bir şeyler söylemeye çalıştım ama başaramadım. Yemeğimizin geri kalanını sessizce yedik, hesabı ödeyip ayrılmadan önce tatlı yemeyi tercih ettik. Kamyonetini evimin garaj yoluna çekene kadar Hope nihayet garip sessizliği bozdu.

"Yani, orada biraz aşırı tepki vermiş olabilirim," diye açıkladı, bana doğru hızlı bir bakış atarak.

Biraz mı? "Yaptığın iş konusunda tutkulusun," diye cevap verdim, her şeyi yumuşatmaya çalışarak. "Seni aşağılamak istememiştim."

"Sen yapmadın." Motoru durdurarak emniyet kemerini çözdü ve koltuğunda dönerek bana baktı. "Tamam, belki yaptın ama bunu yapmak istemediğini biliyorum." Ağır bir iç çekti ve avuçlarını direksiyonun üzerine koydu. "Yaptığım şey konusunda çok savunmacıyım, Jordan." Konuşurken sesi alçaktı. "Yazmak benim için her zaman terapi olmuştur. Benim güvenlik ağım. Hayatım kontrolden çıktığında kendimi içine attığım şey. Ve şimdi

M¼cadele ediyorum... Bu durum kendimi belirsiz hissetmeme neden oluyor. Belirsiz hissettiğimde de endişeleniyorum. Endişeli olduğumda da engelleniyorum. Engellenmekten nefret ediyorum."

"Eminim." Belirsizlikle başa çıkmak Hope için kolay olamazdı. Kendinden her zaman çok emindi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diye üzüntüyle iç geçirdi. "Bunu kendi başıma çözmem gerekecek." Bunu anlamıştım.

Her şeyi kendi başıma yapmam gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden ona yalanlar söylemek ve ikimizin de yapamayacağını bildiği bir şeyi düzeltebileceğime dair söz vermek yerine, sessiz kaldım ve bunu kendi şartlarıyla düşünmesine izin verdim.

Yirmi İkinci Bölüm

UMUT

BİRİNİN GELİP BENİ YAKLAŞAN BU FELAKETTEN KURTARMASINI İSTEDİM.

Üstümde dönen kıyametin son tarihi. Üzerinde çalıştığım hikâye aylardır beni deli ediyordu. Bomboştum, parmaklarımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu ve bu beni çıldırtıyordu.

Elbette bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum ama bu yine de geniş bir kelime dağarcığına ve muhteşem hikâye anlatma yeteneklerine sahip parlak zırlı bir şövalyenin gelip günü -ya da tam olarak kitabımı- kurtarmasını dilememe engel olmadı.

Savunmacı tavrım yüzünden ilk akşam yemeği randevumuz cehenneme dönmüştü. Jordan beni dışarı çıkarmak için çılgın programından zaman ayırmıştı ve ben de mini bir öfke nöbeti geçirmiştım.

Tüm bu olanlar yüzünden kendimi günahkâr gibi suçlu hissettim. Ancak tartışmamızdan dolayı bu kadar depresif hissetmemin bir başka nedeni de bunun benim için çok ani ve soğuk bir uyanış çağrısı olmasıydı. Jordan ve ben artık çok farklı iki insandık.

Onu ne kadar sevsem de, ki onu çok seviyordum, birbirimize tam olarak *uymuyorduk*.
artık.

O benim işimi anlamıyordu ve benim de onunki hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun her şeyiyle sarmalanmaktan başka bir şey istemediğim çocukluğumdan beri ayrı düştüğümüz fikrini düşünmek bile kalbimi acıtiyordu.

Eve yan yana girdik, ama aramızdaki sızıl原因 yayıldığını hissedebiliyordum; mutfağa girip Annabelle'le karşılaştığımızda daha da uzaklaşan bir sızı.

Basit, limonlu bir atlet ve flanel pijama altı giymişti. Uzun sarı saçları başının üstünde eğreti bir topuz şeklinde toplanmıştı ve

Yüzü makyajsızdı ve yemin ederim hâlâ bir süper model gibi görünüyordu. Gözlerim onun kuğu gibi boynunu ve acı verecek kadar zayıf vücudunu kıskançlıkla süzdü.

Bu nasıl adil olabilir?

Annabelle ve Teagan gibi kadınlar nasıl oldu da hamilelik ve doğum sürecinden tırmık gibi görünerek çıktılar?

Bu arada, bebek sahibi olmaya en çok Teagan sekiz aylık hamileyken üzerime oturduğunda yaklaşmışım ve yine de sürekli genişleyen, çocuk doğuran kalçalarımın yarım düzine çocuk doğurmuş gibi görünen bendim.

Annemden miras kalan bu lanetli kıvrımlardan nefret ediyordum. Kalın kalçalar, daha da kalın kık, kıvrımlı bel ve acı verecek kadar büyük göğüsler.

Sahip olduğum tek şans, babamın vücut şeklimi taşıyabilmem için bana boy vermiş olmasıydı. Yine de tüm bu sıska, mükemmel orantılı kadınların etrafında olmak berbattı. Onlar Victoria Secret modelleri gibi görünürken ben yürüyen bir porno yıldızı gibi görünüyordum. Bir kariyer kadını için iyi bir görüntü değildi - bu yüzden genellikle kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon ya da eşofman giyordum. Bol kıyafetler beni iğrenç erkeklerin sayısız bakışlarından kurtarıyordu.

Neyse ki Jordan da benim gibi düşünüyor gibiydi. Aslında, onun görünüşüne hiç dikkat etmemiş gibi görünüyordu.

Son birkaç haftadır onları izlerken ilişkilerinin tamamen platonik olduğu açıkça görülüyordu. Elbette Jordan ve Annabelle yakındılar ama bu yakınlık en iyi arkadaş türünden bir yakınlıktı. Nedenini bilmiyordum ama bazen bu beni daha da rahatsız ediyordu. Hunter'ı ve onunla paylaştığım arkadaşlığı düşünmeme neden oluyordu. Onun arkadaşlığını özliyordum.

"Yemek nasıldı?" Annabelle o yumuşak, kadınsı ses tonuyla cıvıladı, fırından yeni çıkmış bir tepsi kurabiyeyi çıkarıp tezgahın üzerindeki soğutma rafına yerleştirdi.

"Ryder bu gece yatıyor mu?" Jordan onun durduğu yere doğru yürüdü ve raftan sıcak bir kurabiye kapıp elden ele dolaştırdı, belli ki yiyebileceği kadar soğumasını bekliyordu.

Bu arada ben de mutfak masasına doğru yürüdüm ve oturdum. Onların yanında kendimi hâlâ rahatsız hissediyordum. Jordan'ın sürekli beni rahatlatmaya çalıştığını ve Annabelle'in de sinir bozucu olmadığı zamanlarda bana karşı oldukça iyi davrandığını biliyordum ama yine de benim için zordu.

"Evet, paramparça oldu ve sekizde yere yığıldı," diye cevap verdi, kurabiyeyi ondan geri aldı ve rafa geri koydu. "O zamandan beri sesi soluğu çıkmıyor, zavallı küçük adam." Sonra elindeki unu silkeledi ve dönüp bana megawatt gücünde bir gülümseme verdi. "Dur tahmin edeyim, akşam yemeğinde somon mu yedi?" Sorusu bana yönelikti ve başımı salladığımda başını geriye atıp güldü. "Çok tahmin edilebilirsin, Jord." "Ben neyi sevdiğimi biliyorum," diye karşılık verdi alaycı bir gülümsemeyle. "Gördüğüm kadarıyla, zaten yemek yapmışken başka yemeklerle uğraşmamın bir anlamı yok.

favorimi buldum."

Sonraki bir saat boyunca onların birbirlerine gidip gelmelerini izledim. Bu durumla ilgili her şey benim bildiklerimden - geldiğim yerden - farklıydı. Konuştukları konularla ya da kullandıkları şakalarla kendimi ilişkilendiremez buldum. Kendimi tamamen dışlanmış hissettim. Daha da kötüsü, kendi evliliğimde kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyordum. Onun kocamla kurduğu rahat ilişkiye imreniyordum. Onu üzme ya da içine kapanmasına neden olma korkusu olmadan onunla onun yaptığı gibi ileri geri konuşabilmeyi arzuluyordum.

SAATLER SONRA, YATAKTA UZANIRKEN, KENDİMİ YUKARI BAKARKEN BULDUM. damarlarımdan akan dizginlenemez bir enerjiyle tavana bakıyordum. Belki de ailem sadece Cameron'a değil, bana da çocukken DEHB testi yaptırmalıydı. Ama yine de normalde ağır uyuyan biriydim. Onda dokuzunda, başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalırdım. Ama son zamanlarda değil. Aylardır değil.

Gözlerimi her kapattığımda, geçen yıl o korkunç öğleden sonra Teagan'ın cansız bedeninin korkunç görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Doktor ona bir ebeveynin duyabileceği en kötü haberi verirken hastanenin bekleme odasında dizlerinin üzerine çöken Noah'nın gözlerindeki o kırık bakış. Aradan aylar geçmesine ve her ikisi de şu anda iyi bir yerde olmalarına rağmen, kalbim hala onlar için kırılıyordu. Ve düşüncelerim o korkunç anılarla meşgul olmadığında, yerini o gece Ateş Çemberi'nde yaptıklarımın zihnimdeki görüntüleri alıyordu.

Gizlenmesine yardım ettiğim şeyi.

Karanlık bir tarafım olduğunu her zaman biliyordum. Gençken, Ateş Çemberi tehdidi beni aptalca korkutması gerekirken içimde yasadışı ve tehlikeli düzeyde heyecan uyandırmıştı. Bir yetişkin olarak, karanlık ve yasadışı bir suç ve şiddet dünyasına maruz kaldım, kadınlarına neredeyse kitaplara sığmayacak derecede bağlılık gösteren tehlikeli ve acımasız erkeklerden bahsetmiyorum bile. Tehlike beni bir pervane gibi ateşe çekti ve onu iyi saklamayı başarsam da, her zaman oradaydı, yüzeyin hemen altındaki bu vahşilik, dışarı çıkmak için can atıyordu.

O gece Hunter'la yaptığım şey - yapmak *istediğim şey* - bir şekilde içimdeki o karanlığı serbest bırakmıştı. Ve şimdi buradaydım, vasat bir yazardım, vanilya bir varoluşa sahiptim, beni kaçmaya itmesi gereken balonun çok dışında bir yaşam tarzı arzuluyordum.

Olmadı.

İznim olmadan düşüncelerim Hunter'a ve geçen hafta bana gönderdiği o aptal mesajlara kaydı. Bütün hafta boyunca South Peak Road'a gitmekten kaçınmamın nedeni o mesajlardı. Kendimi geceleri dönüp dururken bulmamın nedeni de onlardı.

O gün ona hiç mesaj atmadım ve atmış olmayı dileyen yanımdan nefret ettim.

Vücudunda taşıdığı dövmelelerin, suç ve hapisane çetesi şiddetiyle dolu bir hayatı temsil eden içgüdüsel işaretlerin farkındaydım. Silahları biliyordum. Can kayıplarını. Benim için temsil ettiği tehlikeyi. Ve bu sadece onun etrafında olmayı *daha çok* istememe neden oluyordu.

Tanrım, tamamen *boku yemiştin*.

Zihnimi boşluğa zorlayarak yan döndüm ve sırtı bana dönük olarak yan yatan kocamın uyuyan bedenini inceledim.

Onu burada benimle birlikte yatarken görünce kalbim sızladı. Düşüncelerim şimdi çok daha güvenli düşüncelere sürüklendi. Kollarımı açarak karşıladığım anılara.

Çocukken birlikte yaptığımız bisiklet gezileri. Gölde balık tutmalar. Arka bahçedeki kamp maceraları ve ailemin oturma odasındaki minderlerle dolu kaleler.

Kocamın eskiden olduğu çocuğu hatırladım ve gülümsedim. Her zaman burnuna dayadığı o sevimli okuma gözlüklerini. Yaptığı o güzel çizimler ve bana her zaman onun dünyasındaki en önemli kişi olduğumu hissettirmesi.

O zamanlar hayat bizim için çok farklıydı. O zamanlar ikimiz de çok farklıydık.

Artık çok daha karanlık biriydim. Pişmanlık duymam gereken ama duymadığım korkunç, ağza *alınmayacak* şeyler yapabiliyordum.

"Jordan?" Karanlığa doğru fısıldadım, sesini duymak ve beni teselli etmesini umuyordum. "Uyanık mısın?" Uyanık olmadığını biliyordum ama bu beni bencilce uzanıp parmaklarımı omuzlarının çıplak etinde gezdirmekten alıkoymadı.

Ona dokunduğum anda hatamı anladım ama tabii ki geri almak için çok geçti. Jordan yatağın içinde sıçrayarak benden uzaklaştı.

Anında suçluluk duygusu
kapladı içimi. Tanrım,
berbat bir eştim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, dudağımı ısırarak, sonunda şaşkın ifadesini bana odakladığında. "İsteyerek yapmadım..." Onu rahatlatmak için elimi tekrar uzattım ama sonra daha iyi düşünüp hemen geri çektim.

Elimi havada yakaladı ve nazikçe çekerek göğsüne yasladı. Bu küçük fiziksel temas kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu.

"Sorun ne Hope?" Elim sıkıca tutarken sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Neden hâlâ uyanıksın?"

Çünkü ben korkunç bir insanım ve ellerimdeki kanla uyuyamıyorum.

"Sadece düşünüyordum," diye fısıldadım.

Jordan yan dönüp bana baktı, elimi hâlâ göğsünde tutuyordu. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Hayat hakkında," demek istediğim, söylemeye cesaret ettiğim tek şeydi. Jordan benim bildiğim şeyleri asla bilemezdi. Kimse bilemezdi. Hunter'dan başka kimse. Sırlarımı mezara götürmek zorunda kalacaktım. "Yarın Carter'ın evinde aile gecesi var," dedim daha hafif bir tonda, konuyu suç faaliyetlerimden uzaklaştırarak. "Bu sefer benimle gelir misin?" Ses tonumdaki umutlu, neredeyse yalvaran parıltıyı duyabiliyordum ve bundan nefret ediyordum. Arkadaşlarımla takılmak için kocama yalvarmak zorunda kalmak istemiyordum. Ama yeniden bir araya geleli bir aydan fazla olmuştu ve Jordan henüz arkadaşlarımla ya da ailemle yüzleşmemişti. Ne zaman bana katılmasını istesem, her seferinde neden gelemeyeceğine dair bahaneler buluyordu ve bu geceki davet için pek umutlu değildim.

"Yarın gece rehabilitasyon merkezinde gönüllü olarak çalışacağım," diye cevap verdi, birkaç dakika süren sessizliğin ardından, beni haklı çıkarırcasına. "Mark'ın bir süreliğine

yağmur çeki. Karısının doğum tarihi önümüzdeki hafta ve onu geceleri evde yalnız bırakmak istemiyor." Omuz silkerek ekledi, "Hayır diyemezdim."
"Tamam." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım ve acı bir şekilde başarısız oldum. Maskeli bir insan değildim. Genellikle hissettiklerim yüzüme kazınırdı.

Ve şu anda kocamın beni hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordum.

Annem ve babam bebekliğimden beri her Salı evlerinde aile gecesi düzenlerdi. Hepimiz yemek yemeye, takılmaya, tartışmaya ve film izlemeye giderdik.

Bu bir Carter geleneği idi ve Jordan'ın bu gelenekten kaçması beni derinden yaraladı.

o.

Eğer o bunu yapmazsa evliliğimizde nasıl ilerleme k a y d e d e c e k t i k ?
ailemle birlikte çaba göstermeye çalışsam bile mi?

Büyürken babam her zaman "yatağını yaptın, şimdi içinde yat" sözünü çok önemserdi. Ben de yatağımı yapmıştım - Jordan'la evlilik yatağımı. Şimdi tek yapmam gereken içine uzanmaktı.

"Kızdın mı?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Kızgın değilim," diye fısıldadım dürüstçe. *Sadece yalnızım...*

Yirmi Üçüncü Bölüm

UMUT

"NEREYE GIDIYORSUN?" ANNABELLE ARABANIN ÜZERİNDE DURURKEN SORDU Sundurma, cilalanmış bir güzellik kraliçesi gibi bana bakıyordu.

"Nereye gidiyormuşum gibi görünüyor?" Gerinmenin ortasında durup döndüm ve ona ters ters baktım. "Koşmaya gidiyorum." Kıyafetlerim ve dışarıda ısındığım gerçeği göz önüne alındığında bunun oldukça açık olduğunu düşündüm.

"Koşmak mı?" Başını geriye attı ve güldü. "Kamerayı getireyim mi?" diye takıldı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Bu hayatında çok önemli bir an olmalı, değil mi? Jordan bana egzersiz yapmaktan nefret ettiğini söyledi."

"Jordan'ın koca bir ağzı var," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Sıska kaltak." Annabelle kaşlarını çattı. "Ne?"

Masumca omuz silktilim. "Ne?"

Bir süre durakladıktan sonra, "İyi eğlenceler," diye seslendi. "Başın derde girerse beni ara. Gelip seni alırım."

Ona sırtımı dönüp kulak kapsüllerimi kulaklarıma tıkamadan önce tatlı bir şekilde "Yapacağım," diye karşılık verdim. O kadını *gelip beni alması* için aramaktansa terden ve susuzluktan ölmeyi tercih ederdim.

Suicide Squad filminin müziği kulak tıkaçlarımda çınlarken, kararlaştırdığım ilk koşuma çıktım.

Ancak garaj yolundan çıkıp caddenin yarısına geldiğim anda bunun korkunç bir fikir olduğunu fark ettim. Zinde değildim ve zaten nefes nefese kalmıştım ama hareket etmem gerekiyordu.

O evde bir saniye daha kalıp Annabelle ve Jordan'ın Ryder'la evcilik oynamasını izleyemezdim. En iyi arkadaş ya da değil, bu lanet bir işkenceydi.

ve benim geçici bir kaçışa ihtiyacım vardı.

"Başın belaya girerse beni ara. Gelip seni alırım."

Lanet olası cesedimi çiğneyin!

Bileklerimi silkeleyerek bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum. Hayatım ne zaman bu kadar karmaşık hale gelmişti?

Yanaklarım yandı, vücudumdaki ateş ölçülemez seviyelere yükselirken ciğerlerim itiraz etti. Nefes nefese su şişemin içindekileri boşalttım, ancak su bittiğinde ve boğazım hala Sahra Çölü'nden daha kuru hissettiğinde dehşet içinde sızlandım.

Nefes al Hope, sadece nefes al.

Önünüzdeki yola konsantre olun.

Hayır, siktir et, sadece yüzüstü yola düşüp ölmemeye konsantre ol!

Evin gözden kaybolduğundan emin olana kadar koşmaya devam ettim ve sonra bir ara sokaktaki çöp konteynerine doğru yöneldim. Çöpün üzerine çökerek gözlerimi kapattım ve zavallı, işkence görmüş ciğerlerime değerli havayı çekmeye çalıştım.

Evet, bunu bir daha *asla*

yapmayacaktım. Neden insanlar bunu kendilerine yaparlar? Ve *eğlence* için?

Ölüm koşusundan daha iyi hissettiren milyonlarca farklı hobi ve aktivite düşünebilirdim!

Forma girme fikrinden vazgeçerek nefesimi tuttum ve en yakın fast food restoranını aramak için caddeye geri dönmeden önce kendimi topladım.

EN SEVDİĞİM FAST FOOD RESTORANININ BİR KÖŞESİNDE OTURMUŞ

Tanıdık bir ses arkamdan "Aç mısın?" diye sorduğunda kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

Bir an afalladım ve ağzımda yarım düzine patates kızartmasıyla seçeneklerimi tartıştım. Kalacak ve bir yetişkin gibi onunla yüzleşecektim ya da cehennem gibi kaçacaktım.

Dünyadaki günlerim boyunca bir daha asla koşamayacağımı bildiğimden, ağzımdaki kocaman patates kızartması parçasını yuttum ve koltuğumda döndüm

onunla yüzleşmek için.

Gözlerim yüzüne iliştiği anda içimde bir kelebek tsunamisi oluştu. Sarı saçları yüzünden geriye doğru kaymıştı, çenesindeki hafif kirli sakal inkar edilemez derecede çekiciydi ve o gözler?

Tanrım.

"Burada ne yapıyorsun?" Daha önceki maceralarımdan dolayı hâlâ biraz nefes nefese kalmış bir halde sordum.

Hunter önündeki kahverengi kâğıt torbayı sallayarak, "Hamilelik özlemi görevindeyim," diye cevap verdi. "Anlaşılan başka hiçbir franchise *buradaki kadar* çıtır tavuk nugget yapmıyor." Karşımdaki sandalyeye başıyla işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Elbette," diye mırıldandım, ona yer açmak için tepsimi kenara ittim.

Hunter oturduğunda, "Ee," diye düşündü. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Neden Olimpiyat koşu takımına katılacakmış gibi giyindiğini açıklamak ister misin?"

"Komik," diye homurdandım. "Koşuya çıkmıştım." *"Yemek koşusu mu?"* diye kıs kıs güldü.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdim ve ona bir kızartma fırlattım. Kolamdan bir yudum aldıktan sonra, "Egzersiz konusunda berbatım ama yemek yeme konusunda mükemmelim," dedim. Omuz silkerek, "Beni yargılama" diye ekledim.

"Asla yapmam," diye cevap verdi, delici mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Yemeğimin geri kalanını arkadaşça bir sessizlik içinde yedim, Hunter'ın yüzümü yemekle doldurmamı izlemesinden rahatsız olmadım. Bunu yaptığımı birçok kez görmüştü, bu yüzden şimdi ne düşündüğü konusunda endişelenmeye başlamayacaktım.

Ayrıca, Hunter'ın yanında kendimi garip bir şekilde rahat hissediyordum. Onun kabullenici, mutlu-şanslı doğası en iyi kişilik özelliklerinden biriydi ve onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi. Beni rahatlatmak gibi bir yeteneği vardı.

"Benimle eve gelmek ister misin?" diye sordu ve beni şaşırttı. "Eve mi?" Ciyakladım.

"Evet," diye onayladı ve bana o çok seksi yarım gülümsemelerinden birini verdi. "Eve."

"Um..." Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. "Muhtemelen yapmamalıyım."

"Aklının o kısmını kapat ve kendin düşün, HC," diye sakince karşılık verdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Seninle gitmek istiyorum," diye itiraf ettim, kelimelerim nefes nefese bir itiraftan başka bir şey değildi.

Ya Hunter'la gidecektim ya da gururumu ayaklar altına alıp Annabelle'i arayıp beni almasını isteyecektim.

Yarışma yoktu.

Hunter'dı.

Her seferinde.

Ayağa kalktı ve elime uzandı. "O zaman gidelim."

Ve Tanrı beni affetsin, elimi onun elinin içine koydum ve isteyerek gittim.

Şanslı

Hope Carter'ın kendi isteğiyle egzersiz yapmak *istemesine neden olan şeyin* ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oldukça ciddi bir durum olduğunu tahmin ediyordum. Daha önce onu restoranın köşesinde otururken gördüğümde tamamen perişan görünüyordu.

Şimdi kamyonetimin yolcu koltuğunda oturuyor, bizi The Hill'e geri götürürken kayıp bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Benimle tartışmadan gelmesine sevinmişim çünkü onu orada yalnız bırakmamın imkanı yoktu. Bu kadının içindeki kırılmanlık açıkça görülebiliyordu - eğer yakından bakmaya istekliyseniz. Üzgündü, kafası karıştı ve kendi kafasının içinde kaybolmuştu. *Bundan nefret ediyordum.*

"Sana neden öyle diyorlar?" diye sordu.

Bunlar neredeyse bir saat içinde söylediği ilk beş kelimeydi ve beni şaşırttı.

"Ha?"

"Şanslı," diye açıkladı, dönüp bana bakarak. "Nereden geldi bu?"

Bunu düşünürken gülümsedim. "Anaokulundayken, arkadaşlarımdan birinin benim için attığı topu kovalamak için oyun alanından dışarı koştum. Caddeden büyük bir U-Haul geliyordu, üzerime sürdü."

"Tanrım!" Hope'un nefesi kesildi. "Sen iyi miydin?"

"Mükemmel," diye cevap verdim, anıya gülümseyerek.

"Tek bir çizik bile yok." Bana bön bön baktı. "Nasıl?"

"Sanırım dört yaşındayken bile hayatta kalma becerilerim üst düzeydeydi," diye güldüm kendi kendime. "Yere düştüm ve sırtüstü yattım. Kamyon üzerimden geçti ve beni tamamen ıskaladı. İçindeki çocuklar

Sınıfım öğretmeni çağırdı, o da bana Şanslı adını taktı - tabii ki tüm arkadaşlarımın önünde beni bir güzel azarladıktan sonra." Omuz silkerek ekledim, "İsim yapıştı."

"Ölümünden kaçan bir çocuk için oldukça uygun bir lakap," diye düşündü Hope, şimdi gülümseyerek. "Bana verilen tek evcil hayvan ismi Hopey-Ayı'ydı." Belirgin bir hoşnutsuzlukla burnunu kaşıdı. "Derek'e göre ben bir 'sumo bebeğiymişim' ve ona bir oyuncak ayıyı hatırlatıyordum."

"Bütün bebekler tombuldur," diye teselli ettim, bir yandan da surat asarken ne kadar sevimli görüldüğüne gülmemeye çalışıyordum. "Bir bebek için sevimli bir takma ad."

"Evet, çok tatlı," diye alay etti Hope. "Yirmi altı yaşında olup da ailenin çoğunluğunun sana hâlâ böyle hitap etmesini bir dene bakalım." Ürperdi ve kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra ekledi: "Ailem bana oyuncak ayı demeden de yeterince sorunum var zaten."

"Bence çok güzelsin," diye açıkladım, kendi fikrimi de katmaya karar vererek. "Ve şimdiye kadar gördüğüm en toy ayı görünümlü kadınsın."

"Evet, evet." Hope gözlerini devirdi. "Olimpiyat seçmelerindeki kıyafetlerimle bile mi?"

"Özellikle de Olimpiyat seçmelerindeki kıyafetlerinle."

Yolculuğun geri kalanında Hope sessizdi ama mavi gözlerindeki parlaklık, yanaklarındaki hafif pembe leke ve oturduğu yerde canlanması bana doğru bir şey söylediğini gösterdi.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?" Teagan ve Noah'nın evinin önüne geldiğimizde söyledim. Motoru durdurdum ve tüm dikkatimi Hope'a vermek için döndüm. "Her konuda." Yüzünü inceledim, mavi gözlerindeki yalnızlığı fark ettim. Çok üzgün görünüyordu. Bu şekilde yaşadığını bilmek içimi parçalıyordu... lanet olası yarım bir hayat. "Senin için buradayım." Sözlerimin kulağa kandırmaca gibi geldiğini biliyordum ama mümkün olan en gerçek anlamda söylemiştim. Hope'un yalnız olmadığını bilmesini *istiyordum*. "Neye ihtiyacın olursa."

Sonunda gözlerimin içine bakması için bana asır gibi gelen bir süre bekledim ve baktığında kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. Tanrım, o bir şeydi.

"Hunter, ben..." diye söze başladı ama hemen ağzını kapattı. Sonra başını salladı ve Teagan için aldığım paket servise uzandı. "Gidip canavarı beslesek iyi olur," diye şaka yaptı ve emniyet kemerini çözüp kamyonetten indi.

Onu takip etmek için hareket etmedim. Bunun yerine kamyonetimde kaldım ve onun evin içinde kayboluřunu izledim. Onun uzaklařmasını izlerken tek dűőünebildiđim; *bu kadını hayata geri dűndűrmem gerektiđiydi.*

Yapabilirim.

Onun veremediği her şeyi ona verebilirdim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

JORDAN

HOPE'UN BABASINDAN HER GÜN BİR ZİYARET BEKLIYORDUM.

beni geri götürmüştü, bu yüzden Perşembe günü öğle vakti Mercedes'inin garaj yolumun sonunda durduğunu gördüğümde şaşırmadım. Beni şaşırtan şey, ön kapıyı açtığımda kapımın eşiğindeki kahverengi saçlı kadın oldu.

Lee Carter çocukluğumdan hatırladığım o sıcak, sevgi dolu gülümsemesiyle bana bakarken, "Merhaba Jordan," dedi. Gözlerim eşimin annesine takıldığı anda içimi bir rahatlama ve huzur duygusu kapladı.

"Merhaba Lee," diye karşılık vermeyi başardım ama boğazım aniden düğümlendi.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu yıllar boyunca hiç kaybetmediği o kalın güneyli ses tonuyla. Sözümü sakınmadan kenara çekildim ve içeri girmesi için elimle işaret ettim.

Beni sandviç yapmakta olduğum mutfağa kadar takip etti. Hastanedeki işimi yeni bitirmiştım ve kısa bir süre sonra sponsorlarımdan biriyle, kodeini yeni bırakmış orta yaşlı bir adam olan Terry ile buluşmaya gidiyordum. "Dağınıklık için özür dilerim," diye mırıldandım oturması için Ryder'ın oyuncaklarıyla kaplı bir sandalyeyi temizlerken.

"Sorun değil," diye nazikçe cevap verdi Lee. "Ben altı çocuk büyüttüm," diye ekledi içten bir gülümsemeyle. "Bir çocuğun eşyalarının bir evde ne kadar dağınık olabileceğini anladığımı söylediğimde bana güvenin."

"Ryder'dan haberin var mı?" Bebek eşyalarının kime ait olduğunu sorgulamadığımda sordum. Ondan bir saat uzakta yaşıyor olmama rağmen

Hope'un ailesiyle yıllar boyunca mesafemi korudum. Onlardan uzak durdum ve neyse ki onlar da bu iyiliğime karşılık verdiler.

Lee her yıl doğum günü ve Noel kartları gönderirdi ve bu da beni her zaman huzursuz ederdi. Adresimin onlarda olduğunu bilmek hoşuma gitmiyordu ve buraya hiç gelmemelerinde babamın parmağı olduğunu içten içe biliyordum. Ona minnettar olduğumu hatırladığım tek şey buydu.

Her nasılsa, Carter'lar hayatıma karışmadan huzur ve sessizlik içinde iyileşmeme izin verilmişti. Kötü insanlar değillerdi, en azından, ama onların etrafında olmaya asla katlanamazdım.

Hope'u uzaklaştırdıktan sonra olmaz.

"Derek bana Annabelle ve küçük Ryder hakkında bilgi verdi." Lee uzun bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Hope da geri kalanı hakkında bilgi verdi."

İçimi öfke kapladı ve ardından paniğe kapıldım. Lee biliyor muydu?

Hope ona söyledi mi?

"Tamam." Başımın döndüğünü hissederek masanın diğer tarafına doğru yürüdüm ve yere çöktüm. Bunun hakkında düşünmem gerekiyordu. Derin bir nefes almalı ve bu konuşmayı nasıl idare edeceğime karar vermeliydim. Dirseklerimi masaya dayayarak başparmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve "Sana her şeyi anlattı mı?" diye sordum.

Yıllarca süren rehabilitasyon, terapi ve danışmanlık hizmetlerine rağmen hala

o.

Tüm bu dünyada hakkında konuşmaktan gerçekten rahat hissettiğim tek kişi

Geçmişimdeki kişi Annabelle'di ve güvenimi kazanması için benim onu itmem, onun da beni geri itmesi altı yıl sürmüştü.

Annie bu gezegende her şeyi bilen tek kişiydi. Başka kimse bilmiyordu.

Hope yaşadığım çileyi en ince ayrıntısına kadar biliyordu. Geceleri uyuyabilmem ve kendimi yalancı gibi hissetmemem için bilmesini istediğim şeyleri biliyordu.

O sadece benim onun üstesinden gelebileceğini düşündüğüm şeyleri biliyordu. Başa çıkabileceğini *bildiğim* şeyi.

Onu bu şekilde koruyordum.

Bu onun için daha iyiydi.

Geri kalanını mezara götüreceğim ve Annie'nin de götüreceğini biliyordum. O benim en iyi arkadaşımdı.

Sırlarım onunla güvendeydi.

Lee üzgün bir ifadeyle başını salladı ve ben dehşet içinde onun yaralı yanağından bir damla gözyaşının süzülüşünü izledim. "Buraya senden özür dilemeye geldim." Sesi duygu doluydu, gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. "Çok ama çok özür dilerim, Jordan."

Oturduğum yerde donup kaldım ve masanın öbür ucundan, çocukluğumun büyük bir bölümünde bana ikinci annelik yapmış olan kadına baktım.

Her zaman olduğu gibi, Lee Carter'la ilgili her şey bana *güvende olduğumu haykırıyordu*. Sesi, kokusu, hareketleri, hatta saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken ve düştüğümde kesiklerimi temizlerkenki dokunuşu bile. Hepsi benim için güvenliydi.

Küçükken bana hep Paskalya Pazarını hatırlatırdı. Öğleden sonra tüm çikolatalı yumurtalarınızı yiyip avcılık oynadığınızda hissettiğiniz o tatmin edici, tembel ve rahatlatıcı duyguyu? Onun yanındayken bunu hissederdim.

Benden ne için özür dilediğini sormama gerek yoktu. Zaten biliyordum.

"Kendi annem bile fark etmedi," dedim sonunda, kaynayan sıcaklık ve dondurucu soğukluktan oluşan berbat bir karışım bedenimi doldururken vücudum kızardı. "Nasıl yapabildin?"

"Yapmalıydım," diye fısıldadı, sesi suçluluk ve pişmanlıkla doluydu. "Bir şeylerin... doğru olmadığını biliyordum." Sesi kesildi ve başını ellerinin arasına aldı. "Gözlerin her zaman hüznü doluydu," diye ağladı. "Her zaman omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünürdün." Burnunu çekerek ekledi, "Ve şimdi, öyle olduğunu biliyorum."

"Kyle biliyor mu?" Kendi kendime sordüğümü duydum ve bu soru beni şok etti ama bir sonraki sorum kadar değil, "O... anlıyor mu? Neden ayrıldığımı? Neden..." Bitiremedim. Onun ne düşündüğü benim için neden önemliydi ki? *Etmemeliydi*.

"Evet," diye burnunu çekti. "O biliyor ve anlıyor, tatlım. Gerçekten anlıyor."

Buna cevap vermedim.

O anlamadı.

Hiçbiri yapmadı.

Lee kolundan bir mendil çıkararak, "Burada olduğumu bilmiyor," diye ekledi. "Kimse bilmiyor. Hope'a tek kelime etmeyeceğimize söz verdik ama ben bu sözü tutamadım." Burnunu sildi ve kendini toparlamaya çalışarak, "Kızımın güvenini kırdığım ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama bu, seni ne kadar kötü hayal kırıklığına uğrattığının yanında sönük kalıyor," dedi.

Aşağı, Jordan." Sesi titredi ve gözyaşları döküldü. "Kyle ve ben seni bundan korumalıydık. *Ondan!*"

"Hayır," diye sertçe düzelttim. "Babam beni ondan korumalıydı." Omurgamı dikleştirerek gözlerinin içine baktım. "Sen ve Kyle benim ailem değilsiniz. Derek... ya da en azından öyle olması gerekiyordu."

"Ah, tatlım," diye söze başladı Lee. "Derek seni çok seviyor-" "Yapma," diye tersledim, elimi havaya kaldırarak, "ben" olmadığımı vurguladım. Bunu dinlemeye hazırdım. "Dinlemeyeceğim," diye uyardım. "Mazeret yok, Lee. Lütfen." Şu anda zorlukla dizginlediğim bir öfkeyle dolup taşıyordum ve Lee'nin Derek'in boktan bir baba olması için bahaneler uydurduğunu duymak beni çileden çıkaracaktı. Hope'a da kızgındım. Güvenimi kırdığı için. Hikâyemi anlattığı için. *Hayatımı anlattığı için.*

Yaşadıklarımın sonra hayatta kaldığım için kendimle gurur duyuyordum. Bağımlılık, istismar ve zehirli ebeveynlerle mücadele etmişim ve hala kendi ayaklarımın üzerinde duruyordum.

Buraya geri dönmek benim kırılma noktam olabilirdi ama hâlâ ayıktım. Hâlâ kendim üzerinde çalışıyor ve şeytanlarımla savaşıyordum. Elbette, her günümün çoğunu endişe ve umutsuzluk içinde geçiriyordum ama bunu yapıyordum. Hayatta kalıyordum. Lee Carter'ın ya da başka birinin dünyama girip beni kurtarmasını beklemiyordum.

Bunu kendim için yapıyordum.

Lee burnunu çekerek başını salladı ve "Lütfen Hope'a kızma," dedi. Artık çok geçti.

Karıma çok kızmıştım.

Onun sır tutma konusundaki yetersizliği, bu konuşma boyunca acı çekmemin sebebiydi.

"Bize söylemesinin tek nedeni, babasının ilişkinizi kabul etmesinin tek yolunun bu olduğunu bilmesiydi."

"Peki ya o?" Ona doğru bakarak ısırdım. "Kyle beni şimdi kabul ediyor mu?"

Lee hızla başını salladı ama "Ah, evet" derken sesinin nasıl titrediğini fark etmedim.

Korkunç bir yalancıydı.

Çocukken ne kadar boktan şeyler yaşarsam yaşayayım ya da onun yanıldığını kanıtlamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kocası beni kızı için yeterince iyi biri olarak asla kabul etmeyecekti. Hiçbir zaman kabul etmedi ve etmeyecekti. Yine de bunu yüksek sesle söylemeye zahmet etmedim. Bunun bir anlamı yoktu. İkimiz de bunu biliyorken olmazdı.

Lee, "Geçen hafta anneni aradım," diye ekledi.

Be

n. Vücudumdaki her kas acı verecek kadar sertleşti. "Yaptın mı?" I bunu söylemesini beklemiyordum.

"Evet," diye cevap verdi, alt dudağının üzerinde endişelenerek. "Hat bağlantısı kesildi."

O halde bunda şaşılacak bir şey yok, diye düşündüm kendi kendime, içimde bir koruma duygusu kabarıırken. "Annemi suçlamayı istemiyorum, Lee," diye sıkılmış dişlerimi sıktım. "Bu onun hatası değildi."

Lee'nin yüzündeki ifadeden benimle aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum ama bu konudaki düşüncelerini dile getirmedi. Bunun yerine, "Senin için yeterince şey yapmadım Jordan ve bu bilgi ölene kadar peşimi bırakmayacak," dedi.

Ne söylememi istiyordu?

Vicdanını rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ve ayrıca bu benim işim değildi. Gençliğimdeki yetişkinlerden herhangi birinin vicdanını rahatlatmak gibi bir niyetim yoktu.

Lee favorim olsa da, içimdeki karanlık bir ses *iyi* olduğunu söylüyordu. Bir parçam onların acı çektiğini bilmek istiyordu.

Bilseler de bilmeseler de işkence görmüştüm.

Başıma gelenlerin anılarıyla yaşamak zorundaydım. Yara izleri ve acıyla yaşamak zorundaydım.

En azından onlar da aynısını yapabilirdi.

Neden onlardan birine bir çıkış yolu vereyim ki?

Elbette bunun uygun bir düşünce tarzı olmadığını biliyordum ve hastalarımın herhangi biri bana bu şekilde gelirse, onları sakinleştirmeye çalışır ve öfkelerinin başkalarına acı çekirmek için geçerli bir neden oluşturmadığını görmelerini sağlardım.

Ama acı çekmelerini *istedim*. Bu sadece vicdanları için olsa bile. Neden kâbuslar gören ve uykusuz geceler geçiren tek kişi ben olayım ki? İstirabımda yalnız olmaktan yorulmuştum.

Umut

Bu gece Teagan'ın evinden eve döndüğümde Jordan berbat bir ruh halindeydi. Mutfağa girer girmez yaptığı işi bıraktı, ayağa kalktı ve yanımdan geçip gitti.

"Jordan?" Geri çekilen bedenini izlerken arkasından seslendim. "İyi misin?"

Cevap yok.

"Jordan?" Tekrar ettim. "Sorun nedir?"

"Geri çekil Hope!" diye hırladı ve beni arkasından bakakalmış halde bırakarak merdivenlerden yukarı fırladı.

Geri mi çekileyim?

Hemen masada oturmuş Ryder'ı besleyen Annabelle'e döndüm ve "Ne yaptım ben?" diye sordum.

Oğlunun bekleyen ağzına bir kaşık bebek maması tıktırırken, "Merak etme," diye beni temin etti. "Sadece sen değilsin. İşten döndüğümünden beri başparmağı ağrıyan bir ayı gibiydi - bütün akşam benimle neredeyse iki kelime bile konuşmadı."

Huh.

Kaşlarımı çatarak ceketimi çıkardım ve ona katılmak için masaya doğru yürüdüm. "Peşinden gitmeli miyim?" diye sorduğumu duydum, sonra kocamla nasıl başa çıkacağımı başka bir kadına sormak zorunda kaldığım için bir an kızgınlık hissettim.

Annabelle derin bir iç çekerek, "Yapabilirsin ama bunun gerçekten bir anlamı yok Hope," diye cevap verdi. "Jordan hazır olana kadar konuşmayacaktır." Çaresizce omuz silkti ve ekledi: "Böyle bir durumdayken onunla konuşmaya çalışmak, kafanı duvara vurmak kadar verimli olacaktır. En iyisi, canını sıkın her neyse onu çözmesi için onu yalnız bırakmak. Bunu yaptığında, kendine gelecektir."

"Oh," diye fısıldadım, endişe içimi kemiriyordu. "Bu ne kadar sürer?"

"Ondan vazgeçme Hope," diye cevap verdi.

"Vazgeçmeyeceğim," diye karşılık verdim.

Hiçbir zaman.

Yirmi Beşinci Bölüm

UMUT

BUGÜN CESARETİMİ TOPLAYIP CAMERON'I GÖRMeye GITMEYE KARAR VERDİM.
BUGÜN

Bir süredir erteliyordum ama o aptalı özlemeye başlamıştım. Ne Colton, ne Logan ne de ben haftalardır ondan haber almamıştık ve ne kadar inkâr etmeye çalışsam da onun için endişeleniyordum. Hâlâ iş için her gün otele geldiğini biliyordum, babama sorduğumda öyle söylemişti ama bizden kaçıyordu.

Onunla son karşılaşmamızda -ki bu aynı zamanda onunla ilk karşılaşmamızdı- hiçbirimiz kız arkadaşına karşı özellikle sıcak ya da misafirperver davranmamıştık ve Grayson ailesine karşı hislerim hâlâ aynı olsa da, sakinleşmek ve kendimi kardeşimin yerine koymak için biraz zamanım olmuştu. Jordan'ın yanına döndüğümde Cam'in durumunu daha farklı bir açıdan görmeye başlamıştım. Benim ailem de Jordan'ı pek onaylamıyordu.

Cam'in Tillie Grayson konusunda ciddi olduğunu biliyordum - onun için tüm ailesini karşısına alacak kadar ciddi olmalıydı. Annem ve babam onun gerçek mirasını bilmese de biz biliyorduk.

Beni hesaba katmazsak - tek kız kardeşleri - Colton ve Logan onun üçüz kardeşleriydi. Hepimizden daha derin bir bağ paylaşıyorlardı. Cam'le konuşmadıklarını ve onunla birlikte olmak için bu fedakârlığı yapmaya hazır olduğunu bilmek, Tillie'yi kardeşim için yeterince önemli kılıyordu. Ve kardeşimin hayatındaki önemi, parmağımı kıcımdan çıkarıp onu dinlememin zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Ama Cam'in evinin önüne geldiğimde, midemde aniden kelebekler uçuşmaya başladı. Cam'in evi güzeldi. Onun yaşadığı yer

Annem ve babamın evinden arabayla on beş dakika uzaklıkta, dağların alt kısmında.

Teagan ve Noah'ın South Peak Road'daki evi kadar gizli ya da özel değildi ama elektrikli kapısı ve binanın alt katında kocaman bir havuzu olan bir sitede yaşamamanın ayrıcalığına sahipti.

Benim dışımda evden ilk taşınan Cam oldu. Terk edilirse ailemizin kanepesinde yaşayacak olan Colt'un aksine, Cam'in kendi alanına ihtiyacı vardı. Low'un da kendi alanını seveceğini tahmin ediyordum, ancak hastalığı alevlendiğinde yalnız yaşayamayacağı anlamına geliyordu, bu yüzden Colt ile dokuzuncu kattaki bir çatı katı dairesini paylaştılar.

Herhangi birimizin nerede yaşadığının bir önemi yok gibiydi.

Her zaman ailemizin On Üçüncü Cadde'deki evine geri dönerdik.

Orası bizim evimizdi ve hep öyle kalacaktı.

Çocukluğumun geçtiği evi düşünmek midemde uçuşan kelebeklerin daha da büyümesine neden oldu.

Ya Tillie oradaysa ve ben kıza iyi davranamazsam? Kardeşimle bir yere varmak için bunu yapmam gerektiğini bilsem de, bir Grayson'la ekmeğimi bölüşmek içimdeki *her şeye* ters düşüyordu.

Ama sonra aklıma geçen yıl Noah ile yaptığım bir konuşma geldi.

"ANNEM AILENİZİN BAŞINA BİR SÜRÜ BELA AÇTI. ANNEM

Babanızın iflasından tek başına sorumluydu ve David Henderson'ın büyükkannenizin tecavüze uğraması ve annenizin ateşe verilmesiyle sonuçlanan bir plan yapmasına yardım etti." Noah duraklayarak kardeşlerine baktı ve "Bana bunun aynı şey olmadığını bir kez daha söyleyin" dedi. Kimse yanıt vermeyince Noah yenilgiyle iç çekti. "Bakın, tek söylediğim hepinizin nefret ettiği o kız. O kız da kendi başına bir insan. O kızın kendine ait bir akli var. Ve o kız ben olabilirdim."

NUH'UN GERÇEK YÜZÜNÜ BİLSEYDİK NE HİSSEDERDİK?

O zamanki miras mı?

Bu kadar yargılayıcı olmayacağımızı ve Noah Messina'nın ne kadar harika bir insan olduğunu dikkate alacağımızı düşünmek isterdim, ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

İstemedenden de olsa, Tillie'nin Rachel'dan farklı bir insan olduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kaldım. İstesem de istemesem de onu teyzesinin davranışlarına göre yargılayamazdım. Teyzesi, teyzemi öldüren ve annemi vuran deli bir sürtük olsa bile.

Bugün dışarısı kuruydu ve güneş nihayet parlıyordu. Yaşadığımız ıslak ve kasvetli bahar nihayet yerini yaz başındaki ihtişama bırakmıştı ve ben de en az beş ay daha palto, şapka ve atkıya sarınmak zorunda kalmayacağım için sevinliyordum.

Kamyonetimden inerek evin ön kapısına kadar yürüdüm ve zili çaldım, bir yandan da içimdeki büyük bir endişe ve dürüst olmak gerekirse korkuyla mücadele ediyordum.

Birinin kapıya gelmesi birkaç dakika sürdü ama nihayet kapı içeri doğru açıldığında ve gözlerim Tillie Grayson'dan başkasına ait olmayan yuvarlak karına takıldığında her şey yerli yerine oturdu. Büyük bir şişlik değildi ama kesinlikle bir şişlikti. Kız incecikti ve gömleğinin altında neyin büyüdüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Kardeşimin kapı aralığındaki dehşete düşmüş kadına karşı vahşi koruyuculuğu mu?

Aile hayatından aniden uzaklaşması mı?

Onunla ilgili bir ultiatom verildiğinde ikinci bir bakış atmadan kardeşlerinden uzaklaşabilmesi mi?

"Lanet olsun." Farkındalığım artarken başımı salladım.

Cam o sırada kapıda Tillie'nin yanında durmak için geldi. "Hope," diye onayladı Tillie'nin şişmiş karnının üzerine koruyucu bir el koyarken. "Seni içeri davet edeyim mi?" Ağabeyimin sesi hararetti ve dile getirilmemiş bir uyarıyla doluydu. "Yoksa gitmeni mi istesem?"

Bana bir seçenek sunuyordu; bunu kabul etmek ya da çekip gitmek. Ama aynı zamanda hangi seçimi yaparsam yapayım, bu onun kadınıydı ve onu güvende tutmak için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Buna onun için dünyaya sırtını dönmek de dahil.

İsa Mesih, o gerçekten babamızın oğluydu.

Bakışlarım Tillie'nin yumruğundan ağabeyimin yüzüne gidip geldi ve sonunda onun yüzüne indi.

Yıpranmış - lanet olsun, teyze olacağım - düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım, kafamı sallamadan ve "Beni içeri davet et" sözlerini boğuk bir şekilde söylemeden önce sahip olduğum her şüphe ve endişeyi ittim. Bakışlarım

bir kez daha bebek yumrusuna düştü ve yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim. "Beni kesinlikle içeri davet et."

Yirmi Altıncı Bölüm

UMUT

JORDAN'IN EVINE GİRDİĞİMDE AKLIM HÂLÂ BAŞIMDAYDI.

O gecenin ilerleyen saatlerinde.

Cameron *baba olacaktı*.

Küçük kardeşim baba olacaktı. Ve ailede
bunu ilk öğrenen bendim!

Hala kafamı toparlayamıyordum. Onun yanında olmadığım için bir kardeş olarak berbattım.

Geçmişte ne olduğu artık umurumda değildi. Geçmişte olan tam olarak buydu; geçmişte. Bir yeğen sahibi olma ihtimali tüm saçma geçmişimizin önüne geçmişti. On altı haftalık hamile olan Tillie, Teagan'la aynı hamilelik evresindeydi ve her ikisi de Eylül ayında doğacaktı. *Aman Tanrım...*

Kökenini sevsem de sevmesem de, Tillie Grayson kardeşimin doğmamış çocuğunun annesiydi. Ve Cam onu çok seviyordu. Bu benim için yeterliydi. Kardeşlerimizin de benim gibi hissedeceğinden şüpheliydim ama bu uykularımı kaçırarak bir şey değildi. Pervasız ve dik başlı kardeşlerimi kontrol etmeye çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Ben yatak odamıza dans ederek girdiğimde Jordan yatağında oturmuş kitap okuyordu. Aptal gibi sırtıyıyordum ama umurumda değildi. İlk kez teyze olma düşüncesi beni bulutların üzerine çıkarmıştı.

"Eve geç geldin," diye sessiz bir ses tonuyla onayladı, dikkatini elindeki ciltsiz kitaba geri vermeden önce bana doğru hızlı bir bakış fırlattı. Düşündüm de, bu üç kelime günlerdir benimle konuştuğu ilk kelimelerdi. Geçen gün Jordan'ın başına her ne geldiyse, hâlâ

Annabelle'in tavsiyesine uyuyor ve onun bana gelmesini bekliyordum.

"Cam'i ziyaret ediyordum," diye cevap verdim mutlulukla. "Çok güzel bir gün geçirdim." Yatağın kendi tarafıma doğru uzandım, memnun bir iç çektim ve yüzümü ona bakacak şekilde çevirdim. "Bir bebek istiyorum."

Tamam, bunun kulağa pervasızca, sorumsuzca ve benim karakterime tamamen aykırı geldiğini biliyordum ama umurumda değildi. Üremek için kocamın benimle seks yapması gerektiğini her zaman biliyordum ve son zamanlarda bu konuda pek şanslı değildim ama iyimser bir kadındım. Etrafımdaki herkes bebek sahibi oluyordu ve ben de bir tane istiyordum.

Jordan kitabını komodinin üzerine bırakıp okuma gözlüğünü çıkarırken kalbim ağzımda onu izledim. "Bütün bunlar nereden çıktı Hope?" diye sordu sonunda, gözlüğünü hâlâ elinde tutarken.

"Cam ve kız arkadaşının bir bebekleri olacak," diye heyecanla cevap verdim. Karnımın üzerine dönerek dirseklerimin üzerinde doğruldum ve kocama gülümsedim. "Buna inanabiliyor musun, Jord? *Cameron* baba olacak!"

Jordan'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Biliyorum, değil mi?" Kıkırdadım. "Ve bunu bilen tek kişi benim."

Bana yedi başım varmış gibi bakmaya devam etti. "Hamilelik bir sır mı?"

"Sanırım." Omuz silktim. "Ama Eylül'de doğum yapacak, yani bunu nasıl saklayacaklarını gerçekten anlamıyorum."

"Yani, insanların güvenini kırmayı alışkanlık haline mi getirdin?" Sorusu karşısında kaşlarımı çattım. "Ne?"

Jordan derin bir iç çekti ve başını salladı. "Boş ver." Çenesini ovuşturduktan sonra ekledi: "Demek Cameron Carter baba olacak. Lanet olsun."

"Evet," diye sevinçle bağırdım, önceki sözlerini görmezden gelmeyi seçtim. Bu gece, şu anda aşağı çekilemeyecek kadar mutluydum. "Eylül'de doğacak." Bir kez daha sırt üstü dönerek kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve tavana doğru gülümsedim. "Teagan'ın bebeğiyle aynı." En tatlı gülümsememi takındım ve göz kırptım. "Bir sürü bebek, Jord. Kulağa oldukça cazip geliyor, değil mi?"

Jordan kesin bir ifadeyle, "Bebeğimiz olmayacak Hope," dedi.

Öfke içimdeki hayal kırıklığıyla birleşti ve bağırmağa istedim: "*Peki ya benim istediğim ne olacak?* Ama içimde bir güç buldum ve dedim ki, "Hemen şu anda demek istemedim. Ama ileride. Gelecekte. Bir bebek güzel olurdu."

Kocam bana iki kafam varmış gibi baktı. "Anne olmak mı istiyorsun?" Ses tonu kuşkulu, ifadesi şüpheciydi.

Evet! "Olabilirim." Yirmili yaşlarımda doğru ilerliyordum ve bu tam da benim yaşlarımdaki bir kadını dürtecek türden bir düşünceydi. "Zamanla" diye eklemekten önce derin derin yutkundum.

Jordan uzun bir süre bana sertçe baktıktan sonra derin bir nefes verdi. "Baba olmak istemiyorum Hope." Burnunun kenarını sıkmasını içim burkularak izledim. "Ne şimdi, ne ileride, ne de hiçbir zaman."

Ağzım açık kaldı ve dehşet içinde ona bakakaldım. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye tekrarladı, açıkça sinirlenmişti. "Neden bu boktan dünyaya bir çocuk getirmekten kısmen de olsa sorumlu olmak isteyeyim ki?"

"Çünkü o *bizim* bir parçamız olacak," diye ısrar ettim, kendimi oturur pozisyona çekerek.

"Ve genlerimin yarısına mı sahiptin?" Jordan tükürdü. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama bu istediğim bir şey değil."

"Ama nihai bir karar vermeden önce en azından bunu konuşmamız gerekmez mi?" Bebek hayallerimin pencereden uçup gitmesini izlerken soğukkanlılığımı korumaya çalışarak karşı çıktım. "Bu ikimizi de etkiliyor."

"Konuşacak ne var ki?" diye karşı çıktı. "Bu dünyaya çocuk getirmekle ilgilenmiyorum Hope."

"Ama... ama Ryder'la aranız çok iyi," diye atıldım, boşa kürek çekerek.

"Ryder benim oğlum değil," diye belirtmekte gecikmedi.

"Bir ailem olsun istiyorum Jordan," diye fısıldadım. "Hemen değil. Ama eninde sonunda... Hayatım boyunca bunu istiyorum."

"Özür dilerim." Başını salladı ve derin bir iç çekti. "Ama benim gibi olma ihtimali olan hiçbir şeyi doğurmayacağım. Ya da daha kötüsü, ailem."

"Yani, bu kadar mı?" Artık kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden talep ettim. "Kararın kesin mi?"

"Özür dilerim," diye cevap verdi.

"Üzgünsün." Sözlerim alaycılık ve incinmişlikle doluydu. "Çocuk istemediğini ne zamandır biliyorsun?"

Jordan omuz silkerek "Her zaman," dedi. "Çocuklar hiçbir zaman benim geleceğim olmadı. Baba olmak istemediğimi her zaman açıkça belirttim Hope. Bu konuda neden bu kadar şaşırmış gibi davrandığını anlamıyorum."

Şaşırmak, şu anda ne kadar ezilmiş hissettiğimin yanına bile yaklaşamazdı. "Biz çocukken de böyle şeyler söyledin," diye savunmaya geçtim,

Çocuklar hakkında konuştuğumuz birkaç zamanı düşündüm. "Hiçbir genç baba olmak istemez." Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Gerçekten ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Evet, öyleydim," diye fısıldadı. "Seni seviyorum Hope - hayattan daha çok - ama bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğim. Asla çocuk istemeyeceğim." Bunu söyledikten sonra yan döndü ve bana sırtını dönerek, "İyi geceler, Anahtarlık," diye fısıldadı.

Cevap

vermedim.

Veremezdim.

Soyunmaya zahmet etmeden yorganın altına girdim ve kocama sırtımı döndüm. Kalbim kırılıyordu ve ağzımdan çıkabilecek kelimelere güvenmiyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

JORDAN

LEE İLE YAPTIĞIM KONUŞMAYI UNUTMAYA ÇALIŞIYORDUM.

ya da en azından aklımın bir köşesine koymam gerektiğini düşündüm ama bunu yapmak imkansızdı.

Hope'a her baktığımda ihanetini hatırlıyordum. Güven benim için kolay değildi. Yıllar önce iyi nedenlerden dolayı kendimi kapatmışım.

Ona duyduğum güveni boşa çıkardığını bilmek içimde bir şeyleri değiştirdi. Kabuğuma geri çekildiğimi hissettim ve bunu durduracak gücüm yoktu. Ne de olsa bu, içimde kök salmış ve beni bunca yıldır hayatta tutan bir hayatta kalma içgüdüsüydü.

Lee'yle olan konuşmamı aklımın bir köşesine koymaya ve karıma ihanetini bildiğimi söylememeye karar vermişim ama sonra Hope bana bebek kartını gösterdi. Ve o geceden beri aramızdaki her şey cehenneme dönmüştü.

Onu bu şekilde geri çevirdiğim için kendimi hâlâ bir pislik gibi hissediyordum. Belli ki istediği bir şey hakkında onunla konuşmaya bu kadar isteksiz olduğum için. Ama bir aileye sahip olma konusuna bir çizgi çekmişim. Aslında, yıllar önce bu soruların altına bir çizgi çekmişim.

Ben yapmıyordum.

Ne kendime ne de aileme benzeyebilecek bir çocuk yetiştiriyordum. Bu hayatı en kötü düşmanım için bile istemezdim, hele ki hiçbir çocuğum için.

Artık aramız gergindi ve kendimi onunla yalnız kalmaktan kaçınırken buluyordum. Bütün hafta boyunca birbirimizle neredeyse hiç konuşmamıştık. O incinmişti ve ben de incinmişim.

Örneğin şu anda Hope, Teagan'la birlikte oturma odasında ve onlarla arama yeterince mesafe koyamıyordum. Hope Carter'ı ne yapacağımı bilemediğim kadar çok seviyordum ama onun tekrar hayatıma girmesinin bende yarattığı değişikliklerle başa çıkmakta zorlanıyordum. Onu ve Teagan'ı oturma odamda gülerken ve şakalaşırken duyabiliyordum ve tek yapmak istediğim kaçmaktı. Normal bir erkek oraya gider ve karısının en yakın arkadaşıyla sohbet eder, çaba gösterir ve onun dünyasına karışmaya çalışırdı.

Yapamadım işte.

Bunun yerine, kahve fincanımdaki kalıntıları süzüp lavaboya koydum ve çıktım. İş, hayattaki tek tesellimdi ve bugün kendimi ona vermeye niyetliydim.

Umut

"Onun sorunu ne?" Ön kapı çarpıp Jordan'ın uzun gövdesi bisikletine doğru yürürken oturma odasının penceresinden geçtiğinde Teagan sordu.

Garaj yolundan çıktığını görünce omuzlarım çöktü. Ayrılmadan önce veda etmeye bile gelmemişti. Jordan ve ben evliliğimizi uzlaştırmak yerine ayrı hayatlar yaşıyormuşuz gibi hissediyordum. "Geçen hafta bir anlaşmazlık yaşadık," dedim o felaket gecesini düşünerek.

"Seni seviyorum Hope - hayattan daha çok - ama bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğim. Asla çocuk istemeyeceğim..."

Etrafımdaki herkes bebek sahibi oluyordu ve ben sıkışmış hissediyordum. Bu adil değildi.

Şu anda bir çocuk istediğimden değil ama çocuk sahibi olmanın geleceğimin bir parçası olduğunu bilmek istiyordum. Jordan'a göre bu konuda kılını bile kıpırdatmıyordu ve bu durum o kadar canımı yakıyordu ki son zamanlarda ona bakmakta zorlanıyordum.

Hani birisi size bir şeye sahip olamayacağınızı söylediğinde, onu tamamen takıntı haline getirirsiniz ya? İşte ben de şu anda öyle hissediyorum. Bebek ateşim vardı ve hayatımdaki hamile kadın sürüsü yüzünden bu durum milyonlarca kat daha kötü bir hal almıştı.

Teagan ikinci çocuğuna hamileydi, Cam ve Tillie ebeveynliğin eşiğindeydi ve eski lise arkadaşım Ashlynn'den gelen bir e-posta

Brookes, geçen hafta bana sadece kendisinin ve eşinin üçüncü çocuklarını beklediklerini değil, aynı zamanda kardeşi Layton'ın eşinin de kısa bir süre önce bir kız çocuğu dünyaya getirdiğini bildirmişti.

Bu arada ben hala kocamı yatağımı paylaşması için ayartmaya çalışıyordum.

Ben.

Kendi çocuğum olsun istiyordum. Bunu ne kadar çok istediğimi hiç fark etmemiştim.

anne olma seçeneğim elimden alınana kadar.

"Alo?" Teagan parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak seslendi. "Dünya'dan Umut'a."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. İç karartıcı düşüncelerimden arınmak için başımı sallayarak gülümsemeye zorladım ve "Son zamanlarda çok dalgınım," dedim.

Teagan koltuktaki tüneğinden küçük oturma odasına baktı ve yüzünü buruşturdu, "Seni suçlamıyorum bebeğim. Bay Fun'la yaşamak zorunda kalsaydım ben de boşluğa düşerdim."

"Teagan," diye uyardım.

"Ne?" diye karşılık verdi, ikimiz de onun masum olmadığını bildiğimiz halde iri kahverengi gözlerini masumca kırpıştırarak. "Sadece Jordan'ın partinin can damarı olmadığını söylüyorum." Omuzlarını silkti ve elindeki çikolatadan bir ısırık daha aldıktan sonra ekledi: "O bir cenaze törenine daha uygun."

"Teagan!" Tersledim, sesim artık daha sertti. "Onun hakkında böyle konuşma." "Bunu yanlış anlama ama belki de bu işe Önce bir düşün."

"Cidden bana düşüncesizlik dersi mi veriyorsun Teagan Messina?" Ben talep ettim. Her şeye balıklama atlamaktan bahseden biriydi.

Gözlerini devirerek bir elini havada salladı ve "Evet, tamam. Her neyse." Elindeki son çikolatayı da bitirdi ve dizüstü bilgisayarımı açıp yerde oturduğum yeri işaret etti. "Peki, yakında bitirecek misin?" Şeytani bir parıltıyla ekledi, "Çünkü buraya oyun oynamaya geldim, ödev yapmaya değil."

"Oynamak mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Neyiz biz Teegs, dokuz mu?"

Parmaklarını yumruğuna vururken, "Hadi ama," diye sızlandı. "Burada çok sıkıldım Hope. Hadi gidip eğlenceli bir şeyler yapalım."

"Noah nerede?" Ben sordum. "Neden gidip onunla eğlenceli bir şeyler yapmıyorsun?"

"Antrenman yapıyor." Kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu. "Bu tamamen anlamsız çünkü ona bir daha asla içeri girmesine izin

vermeyeceğimi söyledim.

o kafesi tekrar."

Noah geçen yıl bir çatışmada aldığı yara nedeniyle MFA'dan kısa süre önce emekli olmuştu ve bunun kalıcı bir şey olması gerekse de, karma dövüş sanatları ve sokak dövüşü dünyasının amcamın sonunu görmediğini hissediyordum. Sadece yirmi altı yaşındaydı. Eldivenlerini henüz asacağını sanmıyordum. Düşmanı Anthony Cole ile görülecek bir hesabı vardı.

Tabii ki düşüncelerimi Teagan'a söylemeye cesaret edemedim. Kocasını kafese her adım attığında büyük acı çekiyordu. Noah ve MFA'nın kokusunu bile alsa çılgına dönerdi.

"O gün için kotam olan beş bin kelimeyi tamamlayana kadar oynayamam," dedim ve kendimi şimdi ve buraya geri çektim.

"5k'ya yaklaştın mı?" Teagan yüzüne kazınmış umutlu bir ifadeyle sordu.

Ekrana baktım ve onu alıp en yakın pencereden dışarı atma isteğimi bastırdım. "Hayır," diye feryat ettim. "Yaklaşamadım bile." Yedi saatlik çalışmamın karşılığında toplam üç yüz otuz sekiz kelimem vardı. "Berbatım, Teegs," diye inledim. "O kadar kötüyüm ki komik bile değil."

"Yok," diye alay etti gözlerini devirerek. "Sadece dikkatin dağınık. Kısa bir süre içinde çok şey yaşadın. Senin yerinde kim olsa yaratıcılığını ortaya koymakta zorlanırdı."

"Yaratıcı gücüm şu anda Sahra Çölü kadar kuru," diye iç çekerek karşılık verdim.

"En azından vajinana uyuyorlar."

"Böyle bir kaltakla nasıl bu kadar uzun süre arkadaş olabildim?" Teagan sırttı. "Çünkü beni seviyorsun."

"Evet, evet." Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına çevirerek, "Belki de onu yalnız bırakmalıyım?" demeden önce üzerinde çalıştığım şeyi hızlıca okudum. Şu anda yazmakta olduğum hikâyeye tabu niteliğindeydi ve yazmakta olduğum sürekli bir kitap serisindeki sevilen bir ikincil kadın karakter olan Harley Jacobson'a dayanıyordu. Bu, 'Beklenmedik Seri'nin dokuzuncu kitabıydı ve Harley'nin ana kahraman olarak yer aldığı ilk kitaptı. Hikayede Harley iki kardeş arasında kalmıştı - Rhett ve Peter.

"En azından okuyucularımı şaşırtır," diye ekledim, Teagan'ın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum. O da bu karakterlere neredeyse benim kadar bağlıydı. Önceki kitapları yazarken yanımda olmuştu. "Bunun sonsuza dek mutlu olması gerekmiyor."

"Sen gerçek misin?" Teagan talep etti. "Aldatma mecazına dokunman yeterince cesurca ve şimdi de HEA yapmamayı mı planlıyorsun?" Parmağıyla kendini kafasından vuracaktı gibi yaptı ve ekledi: "Sen cesur bir kadınsın Hope Carter. Kariyer intiharına meyilli ama cesur."

"Her hikâye mutlu sonla bitmek zorunda değil Teagan," diye küstahça çıkıştım.

"Sen romantizm yazıyorsun," diye karşılık verdi anlayışsızca.

"Romantizm
bir HEA olması *gerekiyordu*."

Savunmacı bir şekilde omuz silktim. "Hayır, öyle değil."

"Evet, öyle," diye ısrar etti. "Romantizm türünde *her zaman* bir mutlu son vardır."

"O zaman romantizm türü yalancı bir sürtüktür," diye karşılık verdim. "Bu gerçek hayat değil."

"Bunun gerçek hayat olması gerekmiyor," diye karşı çıktı. "Bu bir kurgu. Biz okurlar için bir kaçış yolu. Sonu birlikte gelmeyecekse neden değerli okuma zamanımızdan aylarımızı bir dizi kitaba ayıralım ki?"

"Çünkü bu *benim* hikayem."

"Hayır, değil," diye karşı çıktı Teagan. "Bu senin ve benim okuyucu hikâyemiz!" "Hayır." Başımı salladım ve bir çocuk gibi surat astım.

"Benim hikâyem."

"Hope, hadi ama. Harley ve Peter sonunda birlikte olmak zorundalar. Onu çocukluğundan beri seviyor. Son oyun olarak onları alamazsın!"

"Neden?" Savunmacı davranıyordum. Neden Harley onu sonsuza dek mutlu etsin ki?

Peter'ın gerçek hayattaki versiyonuyla yapamadığımdan sonra mı?

"Çünkü!" Teagan kollarını genişçe salladı. "Çünkü, ben öyle dedim, şimdi yap. O kıza ölümsüzlüğünü ver Hope Carter."

"Dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz bıçaklanmış gibi hissetmeme neden oluyorsun." Sırıtarak ekledim, "Sanırım hepsini öldüreceğim."

"Ugh," diye ciyakladı sanki ona fiziksel bir tokat atmışım gibi. "Sakın buna cüret etme!" Ellerim dizüstü bilgisayarımın klavyesinin üzerinde gezinirken, öfkeyle yazmaya başladım. "Uh-uh, hepsi ölüyor." Teagan'ın dehşete düşmüş yüz ifadesine baktım ve acımadan yazmaya devam ederken bir kahkaha attım. "Hâlâ

ölüyorlar...uh...uh...ve şimdi öldüler. Son." "Tamam, şimdi sadece bir velet oluyorsun."

"Bu küçümseyici yorumun için s o n s ö z ü unutabilirsin," diye alay ettim. "Belki ben de bir son eklerim."

"Ugh," diye inledi Teagan, kanepede arkasına yaslanarak. "Mutluluğum

üzerinde çok fazla gücün var."

Bu yorum beni gülümsetti. Karakterlerime ne kadar bağılı olduğunu duymak hoşuma gitti. İşimi o kadar da kötü yapmadığım konusunda bana umut verdi.

"Biliyor musunuz? Bunu kapatacağım," diye ilan ettim on dakika daha boş boş baktıktan sonra. Dosyamı kaydedip dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatırken, "Kelimeler gelmiyor ve artık zorlamaktan bıktım," diye ekledim.

"İsa'ya şükürler olsun," diye alaycı bir şekilde tezahürat yaptı Teagan. "Aslında - sanırım yazar tıkanıklığını aşmana neyin yardımcı olacağını biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," diye onayladı sırtarak. "Kurabiye."

Ayağa kalkmadan önce teslimiyetle başımı salladım. "Sen bir ineksin. Bu kadar küçük kalmayı başarmın tamamen haksızlık." "Sen her gün kilolarca şeker yiyorsun ve hâlâ süper model gibi görünüyorsun, bense sadece hamura bakıyorum ve o da doğrudan kıcıma gidiyor." diye eklemenden önce ona ters ters baktım.

Fırın malzemelerinin bulunduğu dolabı açtım ve ihtiyacım olan malzemeleri çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. "Eğer yediğimi görürsen beni tokatlayacağına söz verersen senin için bir parti yaparım."

"Sen tam bir ucubesin Hope Carter," diye homurdandı Teagan, beni küçük mutfaka kadar takip edip masaya otururken. "Seninki gibi kıvrımlara sahip olmak için adam öldürürdüm."

"Tabii ki yaparsın," diye alaycı bir şekilde homurdandım.

Teagan daracık mutfakta kaşlarını çatarak bana baktı. "Özgüvenin gerçekten çok düşük." Sesi nazık ve endişe doluydu. "Bunu daha önce hiç fark etmemiştim."

Şimdi homurdanma sırası bendeydi. "Eğer meşhur *Carter üçüzlerinin* yanında büyümek zorunda kalsaydın ve baban Kyle Carter olsaydı, senin de özgüvenin pek yüksek olmazdı." Biraz un ölçüp bir fırın kabına eledikten sonra, "Büyürken kaç kez annem gibi küçük ve minyon olmayı dilediğimi bilemezsin," diye ekledim. Unla işim bittiğinde kâseye bir yumurta kırdım ve biraz tereyağı aldım. "Ne yazık ki, dev genini miras almışım - şimdi pek kadınsı bir görünüm değil, değil mi?"

"Hope, sen 1.80 boylarındasın," diye karşılık verdi Teagan. "Hadi ama, bu seni dev bile yapmaz."

Buna cevap vermedim. Onun yerine kurabiyelerini hazırlamaya odaklandım. "Kocaman memelerin ve müthiş bir kığın var," diye ekledi Teagan.

hevesle. "Ve katil bacaklar."

"Teşekkürler Teegs," diye mırıldandım, elimdeki işe odaklanarak. "Ama beni iltifatlarla şişirmene gerek yok. Ben kendimle iyiyim."

"Burada ciddiym Hope," diye ısrar etti, kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ne kadar inanılmaz derecede harika olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Oh, tek kelimeyle harikayım," diye mırıldandım, ses tonum bir kez daha alaycılıkla damlıyordu.

"Öylesin," diye ciddi bir şekilde karşı çıktı. "Güzelsin, akıllısın ve bağımsızsın." Başını salladı ve sanki dünyadaki en bariz şeyi işaret ediyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Avrupa'nın en iyi üniversitelerinden birinden onur derecesiyle mezun oldun. Ve bu muhteşem kariyeri kimsenin yardımı olmadan tek başına inşa ettin. Söz konusu kariyer sayesinde finansal olarak güvendesiniz. Kendi arabanız ve eviniz var-"

"İrlanda'da," diye cevap verdim, küçümseyerek. "Burada pek işime yaramıyor..."

"Ama hâlâ *sahibi sensin*," diye düzeltti Teagan. "Bu da yirmi altı yaşındakilerin çoğunun söyleyebileceğinden çok daha fazla bir şey."

"Sanırım," diye mırıldandım, utanmış hissediyordum.

"Bu doğru," diye ısrar etti Teagan. "Arkanızda düşüşünüzü engelleyecek bir adam olmadan, kendi başınıza çok şey başardınız. Sen lanet olası bir rock yıldızısın Hope Carter."

"Evet," diye fısıldadım, Noah'la sahip olduklarına sahip olmak için her şeyden gözümü kırpmadan vazgeçebileceğimi ona söyleme zahmetine girmeden.

"Bu kadar mı?" Teagan uzun bir aradan sonra fısıldadı. "Kendini konfor alanının dışına hiç itmemenin nedeni düşük özgüvenin mi?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve tüm dikkatimi arkadaşşıma verdim. "Seni takip etmiyorum."

"On yedi yaşımızdan beri benim en iyi arkadaşşımsın," diye açıkladı. "Ve on yıl boyunca bir kez bile Jordan'dan başka bir erkekle birlikte olduğunu görmedim."

"Belki de tanıştığımızdan beri onunla birlikte olduğum içindir," diye ekledim, bu noktada açıkça sadece alaycı bir şekilde cevap verebiliyordum.

"Ya da belki de o senin *güvenlik ağı*n olduğu içindir," diye karşı çıktı. "Burada ne söylemeye çalışıyorsun Teagan?"

"Onunla çok hızlı bir şekilde tekrar birlikte oldun," diye açıkladı, kaşları hâlâ derin bir çatıktı. "Ve aylardır onu neden bu kadar çabuk geri aldığını ya da nasıl geri alabildiğini anlamaya çalışıyorum... ama hepsi

şimdi anlam kazanmaya başladı." Sanki yüzümü ilk kez görüyormuş gibi bana baktı ve şöyle dedi: "Kendine güvenin ve inancın yok. Dünyanın geri kalanının gördüklerini görmüyorsun. Aslında, bir farenin özgüvenine sahip olduğuna dair iyi bir paraya bahse girerim."

"Bir fare mi?"

"Bir fare," diye onayladı. "Kocan dediğin o koca pislik tarafından çoktan yerin dibine sokulmuş, gergin, güvensiz, korkmuş küçük bir fare."

"Tamam!" Ellerimi kaldırarak onu uyardım. "Konuyu değiştirmen gerekiyor."

"Haklıyım, değil mi?" diye bastırdı. "Onunla birliktesin çünkü seni zorlamıyor. Sana veremediği şeyler, yaşamaktan korktuğun şeylerin ta kendisi!"

"Teagan, durmalısın -"

"Tüm yumurtalarını Jordan Porter'ın sepetine koyuyorsun çünkü o güvenli bir bahis," demeye devam etti, yalvarışımı görmezden gelerek. "Çünkü seni asla daha fazlası için zorlamayacak. Onunla birlikte olduğun sürece, asla kafanın derinliklerine inmek zorunda kalmayacaksın. Asla sınırlarını zorlamak zorunda kalmayacaksın."

"Teagan!" Tersledim. "Dur." Belki de gerçeklerle yüzleşmekten daha güvenli olduğu için tüm yumurtalarımı onun sepetine atmıştım. Yüzleşmek zorunda kalana kadar kendime dair imajımın ne kadar zayıf olduğunu hiç fark etmemiştim. Jordan çocukluğumdan beri benimleydi ve onun yanında kendimi hiç utangaç hissetmemiştim. Ancak diğer erkekler beni geriordu. Kendimi aşağılık ve çirkin hissediyordum. Babanızın ve erkek kardeşlerinizin ne kadar yakışıklı olduğunu dinleyerek büyümek zordu. İçten içe kendimi hep ailenin çirkin ördek yavrusu gibi hissetmiştim. "Artık bu konu hakkında konuşmayacağım," diye onu uyardım. "Ciddiyim, Teags. Beni bu konuda zorlama."

"Yeterince adil," diye kabul etti Teagan. "Ama şunu söylememe izin verin, yemin ederim bu konuyu kapatacağım."

İç çekerek devam etmesi için başımı salladım. Zaten onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. O her zaman kazanırdı.

"Sınırlar zorlanmak için vardır, Hope," diye ısrar etti. "Yoksa yaşamamanın ne anlamı kalır ki?" Öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı ve anlamlı anlamlı bana baktı. "Aşık olmanın en güzel yanı o korkunç sınırları zorlamak ve diğer taraftan yepyeni bir bakış açısıyla çıkmaktır... ya da yepyeni bir insan olarak."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Fısıldadım.

"Çünkü var olmayı bırakıp *yaşamaya* başlamanı istiyorum Hope," diye karşılık verdi hararetle. "Seni görüyorum ve bu beni üzüyor, çünkü anlamıyorsun. Gerçekte ne kadar inanılmaz derecede zeki olduğunu görmüyorsun. İşte ve dışta ne kadar yetenekli ve güzel bir insan olduğunu fark etmeni ve hayatına dört elle sarılmanı istiyorum! Hayat denen bu çılgın trende sadece tek bir şansın var ve ben bunu asla unutamayacağın bir yolculuk haline getirmeni istiyorum."

Yirmi Sekizinci Bölüm

UMUT

AILEMIN EVİNDEKİ AİLE GECELERİNİ ÇOK SEVERDİM. HER SALI GECESİ

Hatırlayabildiğim kadarıyla, annem, babam, kardeşlerim, Derek Amcam ve ben çocukluğumun geçtiği evde toplanır ve hiçbirimizin üzerinde anlaşılamadığı bir filmi izleyerek geceyi tamamlamadan önce berbat masa oyunları için sokak kedileri gibi kavga ederken paket servis ve abur cuburla tıka basa doyarız.

İlk dikişlerimi üçüncü sınıftayken bu aile gecelerinden birinde almıştım. Berbat bir kaybeden olan Cam, bir Monopoly oyunu sırasında bana karşı fena halde kaybetmiş ve öfkeyle süslü botu bana fırlatmıştı. Tüm gücüyle üst dudağımın üstüne isabet etmiş ve kendimi telaşla bakan bir babayla birlikte acil serviste bulmuştum.

Çarpık ya da değil, aile gecesine dair güzel anılarım vardı ve İrlanda'da yaşarken evimle ilgili en çok özlediğim şeylerden biriydi.

Bu geceki aile gecesini de diğer yüzlercesinden farklı değildi. Bunun tek istisnası, Teagan, Noah ve Hunter gibi birkaç aile üyesinin daha eklenmesi ve Cameron'ın gözle görülür bir şekilde yokluğuydu. Ailemin yanındayken Cameron ve Tillie ile ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzak tutmaya çalıştım. Cam hala yaklaşan babalık konusunu diğerlerine açmamıştı ve ben de onlara söylemek için can atıyordum ama bu benim paylaşmam gereken bir haber değildi. Ayrıca, annem ve babam hâlâ Cam'ın kız arkadaşının nereden geldiğini bilmiyorlardı ve bunu onlara söyleyecek kişi kesinlikle ben olmayacaktım. Kardeşim için Grayson'ın kurşununa hedef olmamın imkanı yoktu. Nasıl olsa herkes yakında öğrenecekti.

Bu Jordan'ın aile gecesini ilk kaçırışı da değildi. Aslında, tekrar bir araya geldiğimizden beri, benim evimde *tek* bir aile gecesini bile yapmamıştı.

ailesinin evinde. Ya çalışıyordu ya da başka bir mazereti vardı. Bu beni derinden yaraladı ama üzerinde çok fazla durmaya cesaret edemedim. Eğer yapsaydım, kendimi delirteceğimi biliyordum. Bu gece bir iş arkadaşının vardiyasını devralmak zorunda olduğunu bahane etti. Beni hala donduruyor olmasına rağmen onu yine de davet ettim ve bu gecelerden birinde geleceği umuduna tutundum.

Jordan ve Cam'in yokluğu dışında, aile gecesi her hafta olduğu gibi geliyordu. Derek Çin yemeği paketinin besin değerinden şikâyet ediyor, çok daha iyisini yapabileceğini söylüyor ve bir yandan da tavuk satay ile karnını doyuruyordu. Mutfakta Teagan, Noah, Hunter ve babam arasında tam anlamıyla savaş ilan edilmişti. Görünüşe göre Teagan da Monopoly'de babam kadar rekabetçiydi ve ortalık karışıyordu. Sadece son otuz dakika içinde, babamın bankacının - Hunter'ın - ve tırnak içinde söylüyorum, 'rüşvetçi bir piç' olduğunu ilan ettiğini duydum.

Ve dahi Colton, İrlanda'dan getirdiğim 'Game of Life' adlı masa oyunundan, iki araba dolusu 'çubuk figürlü çocuğunu' tahtadaki bir köprüden aşağı attığı için diskalifiye edilmişti.

Annem oturma odasındaki sehpadan uzaklaşmasını söylediğinde Colt savunmaya geçerek, "Onlar gerçek değil," dedi. "Tanrım, herkes bunu çok ciddiye alıyor. Gerçek hayattaki çocuklarımı bir kenara attığım hayat değil bu."

"Bazen beni endişelendiriyorsun Colton," diye mırıldandı annem onu kovalarken. "Onlar senin çocuklarındı."

"Benim çocuğum falan yok," diye güldü Colt.

"Colton," diye azarladı annem. "Ağzını bozma."

"Anne, hadi ama," diye kıkırdadı Colt, yüzünü asmadan duramıyordu. "Bu bir oyun." "Dört araba dolusu çocuğa gücüm yetmedi, o yüzden en sevdiklerimi sakladım" diye eklemekten önce kıs kıs güldü.

"Küçük kardeşlerine kötü örnek oluyorsun," diye karşılık verdi annem. Elini küçük kardeşlerinin oturduğu yöne doğru salladı ve dehşet içinde başını salladı. "Cash ve Casey az önce seni bunu yaparken izlediler," diye devam etti tahtayı katlayıp tüm taşları kutuya geri koyarken. "Onlara ne öğrettiğini sanıyorsun?"

Colton annemize üç kafası varmış gibi baktı. "Alacakaranlık kuşağında mıyım ben?" diye sordu siyah saçlarını kaşıyarak.

kafa karışıklığı. Logan'la benim oturduğumuz yere baktı ve ağzı açık kaldı. "Hope, bana yardım eder misin?"

Yapamadım.

Ailemin gülünçlüğüne kıcımla gülmekle meşguldüm.

Colt, "Evet, çok teşekkürler abla," diye homurdanarak odadan çıktı, annem de peşindeydi ve Tanrı'nın tüm yarattıklarına saygı gösterilmesi gerektiği konusunda nutuk çekiyordu.

Colt'un koridordan, "Onlar plastik bir arabaya tıktırdığın plastik sopa adamlar anne," dediğini duydum. "Onlara ne tür bir saygı göstermemi bekliyorsun bilmiyorum."

Kardeşimin sesindeki öfke gülmekten iki büklüm olmama neden oldu.

Logan eğlenen bir ses tonuyla, "Bazı şeyler asla değişmez," dedi.

"Bir de bana sor." Ayaklarımı kanepeye uzatıp başımı omzuna yasladım ve "Nasıl hissediyorsun Low?" diye sordum. Ailemizin sürpriz bebekleri Cash ve Casey'yi bir kenara bırakırsak, Logan ailenin bebeği idi. Üçüzlerin en küçüğüydü, Cam ve Colt'tan çok farklıydı ve bazı açılardan her zaman benim favorim olmuştu. En sevdiğim kardeşe sahip olmanın korkunç bir şey olduğunu biliyordum, ama Logan'da inanılmaz derecede kırılğan bir şey vardı ve bu ona kalbimden biraz daha fazla yer veriyor gibiydi.

"Ben iyiyim Hope," diye beni temin etti. Sesi parlak ve nazikti ama gerçeği saklıyordu. Acı çekiyordu. Her zaman acı çekiyordu. Logan MS hastasıydı. Sadece yirmi dört yaşındaydı ve Juvenil Romatoid Artrit ve Raynaud Hastalığına ek olarak çocukluğundan beri bu hastalıktan muzdarip olan dünyadaki talihsiz insanlardan biriydi. Stres MS'ini daha da kötüleştiriyor ve soğuk hava onu kelimenin tam anlamıyla sakat bırakıyordu. Ancak Logan aynı zamanda fiziksel acı içindeyken ve tekerlekli sandalyeye mahkumken bile bir gram acıma kabul etmeyen bu inanılmaz nadir insanlardan biriydi. Acısını içinde sakladı ve bize gerçekte nasıl hissettiğini asla göstermedi. O kadar güçlü, o kadar kahramanca özveriliydi ki, ne zaman onun yanında olsam, her zaman mutlak bir huşu içinde hissederdim. MS gibi bir hastalığı asla Logan gibi kabullenemeyeceğimi biliyordum. Kardeşim bana ilham verdi. Her gün.

"Jordan nerede?" Logan beni düşüncelerimden uzaklaştırarak sordu.

"Bu gece gelemedi," diye mırıldandım. Kot pantolonumdan cep telefonumu çıkardım.

cebimde, ekrana baktım. Cevapsız arama ya da mesaj yoktu. "Yine mi?"

Logan bilerek, "Muhtemelen onun için çok zordur, Hope," dedi. "Buraya geri mi dönüyorsun?" Başını kapıya doğru eğdi. "Ve Derek'le birlikte." Ağır ağır iç geçiren kardeşim, "Ben olsam kişisel olarak algılamazdım," diye ekledi. Almamaya çalışıyordum, gerçekten çalışıyordum ama kolay değildi. Hele de bu kadar kişisel hissettirirken. "Evli olmak beklediğimden çok daha zormuş Low," diye itiraf ettim ve diğer kardeşlerime asla söylemeyeceğim her şeyi Logan'a anlattım. Cash ve Casey sadece sekiz yaşındaydı ve Cam ile Colt'u sevmeme rağmen onlar çok açık sözlülerdi. Eğer Cam nasıl hissettiğimi bilseydi, Jordan'ın kışına tekme basma ihtimali çok yüksekti. Cam'in çoğu gün zar zor dizginleyebildiği korkunç bir öfkesi vardı. Ya Colton? Cehennemlikti, Colt'un hava durumu kadar ne yapacağı belli olmazdı. Ya şaka yapar ya da kendini kaybederdi. Onunla konuşmak zordu. Tuhaf bir adamdı.

"Onu çözemiyorum," diye itiraf etmeye devam ettim. "O kapalı bir kitap gibi ve ben sadece arka kapağına bir göz atabiliyorum. Sanki hayatının özetini biliyorum ve tanıtım yazısını okudum, ama önemli ayrıntıların dışında kaldım - iç bölümler benden saklanıyor. Onun mutlu olmasını o kadar çok istiyorum ki Low. Çok çabalıyorum."

Jordan'ın maruz kaldığı istismar artık ailemiz içinde herkes tarafından biliniyordu.

Kocamın arkasından ailemi ve Logan'ı oturtup onlara her şeyi açıkladım. Cameron ve Colton'ın bilgilendirildiğine hiç şüphem yoktu. Bundan emindim. Bunu bilmeleri, beni neden yalnız bıraktıkları ve Jordan'ın evine neden gelmedikleri konusunda düşünebildiğim tek yanlış nedendi.

Annem her zaman Jordan'ın en büyük şampiyonu olmuştu ve barıştığımızı duyurduğumda mutluluktan havalara uçmuştu. Babam ve kardeşlerim o kadar da değil. Jordan'ın arkasından iş çevirdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum ve hepsine gizlilik yemini ettirmiştim ama babam ve kardeşlerimin evliliğimize neden ikinci bir şans vermeyi seçtiğimi anlamalarını sağlamanın tek yolu onlara bunu söylemekti. Jordan'ın beni terk etme nedenlerinin geçerli olduğunu ve kalbimi kasıtlı olarak kırmadığını bilmeleri gerekiyordu. Onlara söylememiş olsaydım, bizi asla bir çift olarak kabul etmeyeceklerdi.

Logan sakın ve kararlı bir ses tonuyla, "Kocanız istismara uğramış," dedi. "Korkunç bir çocukluk geçirdi ve yetişkinliğe daha da kötü bir başlangıç yaptı. Onu mutlu etmek istemeniz son derece normal." "Ama bu senin mutluluğun pahasına olmamalı, Hope." diye eklemekten önce uzun bir süre durakladı.

"Mutlu olmadığımı kim söyledi?" Zayıf bir gülümsemeyi zorlayarak

karşılık verdim.

"Ben senin kardeşinim, Hope Carter," diye karşı çıktı Logan, gri gözleriyle bana sabit bir şekilde bakarak. "Seni neredeyse tüm hayatın boyunca tanıdım. Mutlu olmadığın zaman bunu anlayabilirim."

"Mutsuz değilim," diye geçiştirdim. "Sadece... alışmaya çalışıyorum." "Neye?"

"Artık onun dünyasında nereye uygun olduğuma." "Ne demek istiyorsun?"

"Onun işi söz konusu olduğunda kendimi arkada oturuyormuşum gibi hissediyorum," diye boğuldum. "Onun işinde ikinci planda kalıyorum ve bu beni deli ediyor. Onu istiyorum. Evliliğimizin kurtarılması gerekiyor ama başka biri aradığı anda o dünyayı kurtarmaya gidiyor, bizimki ise etrafımızda parçalanıyor." Başımı salladım ve dudağımı ısırarak ağlama isteğimi bastırdım. "İyileşiyor ve benden uzaklaşıyor." Sesim alçak ve acılıydı. "Artık ihtiyacı olan ben değilim. O artık kendi başına bir insan ve ben onun kendisi için yarattığı bu hayata uymadığımı hissediyorum."

"Neye alışmaya?" Cash, şöminenin önünde Casey'yle birlikte lego yaparak yayıldığı yerden seslendi.

"Konuşmalarımı mı dinliyorsun Cash Carter?" Bu konuşmadan kurtulduğum için içten içe rahatladığım halde öfkelenmiş gibi yaparak sordum.

"Kulak hırsızlığı mı?" Cash bana yarı korku içinde baktı. "O da ne?"

Casey sessiz ses tonuyla, gözlerini inşa etmekte olduğu Angry Birds Lego kalesinden ayırmadan, "Kulak misafiri olmak demek," diye açıkladı. "Ve evet. Dinliyordu. Herkesin konuşmalarını dinliyor."

"Kapa çeneni Case," diye homurdandı Cash kollarını göğsünde kavuşturup sevimli bir şekilde surat asarken. "Sen de yapıyorsun."

"Evet ama bu işte senden daha iyiyim," diye atıldı Casey, Cash'in öfkesi karşısında gözünü bile kırpmadan. "Ben yakalanmam."

"Okaaay," diye kıkırdadım ve ayağa kalkmadan önce Logan'ın dizini okşadım. "Bu ikisiyle sen ilgilenebilirsin. Ben gidip bir fincan kahve alacağım."

Mutfığa girdiğimde Teagan ve babamın mutfak masasında hala mücadele ettiklerini görünce yüzüme yayılan gülümsemeyi gizleyemedim.

Teagan babamın otellerinden birine iniş için ödeme yapmaktan vazgeçmeye çalışıyordu ve babam rekabetçi bir pislik olarak elini uzatmış parasını bekliyordu.

"Acımasısızsın," diye homurdandı Teagan istemeye istemeye hamuru öksürürken.

"Oyunun adı, Sarışın," diye karşılık verdi babam kocaman bir sırıtışla ve sahte parasıyla yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeledi. "Ah. Şimdi bununla ne almalıyım?"

Ortalarında oturan Noah acı dolu bir ifadeyle onları izliyordu. "Ona eziyet etme," diye inledi. "Yoksa bütün gece burada kalırız."

"Bütün gece burada olacağımızdan emin olabilirsiniz, lanet olası Noah Messina," diye homurdandı Teagan, zarları neredeyse şiddetle sallayarak. "Kardeşini iflas ettirene kadar bu masadan kalkmayacağım."

"Deneyebilirsiniz," diye alay etti babam, elindeki kocaman para yığınıyla alay ederek. "Sen ilk olmayacaksınız."

"Güvenliği çağırayım mı?" Kahve makinesine doğru yürüyüp kendime bir fincan kahve yapmak için işe koyulurken yarı şaka yaptım.

Masada oturmuş maçı izleyen Derek, "Hayır," diye atıldı. "Kyle asla bir kıza vurmaz."

"Doğru," diye karşılık verdim. "Ama ben onun hakkında konuşmuyordum." "Hey - ben şiddet yanlısı biri değilim," diye seslendi Teagan.

Noah yüksek sesle alay etti, açıkça bu ifadenin saçmalık olduğunu düşünüyordu, ancak hamile karısının bir bakışıyla yüz hatlarını hızla düzeltti.

"Bundan daha fazla var mı?" Hunter'ın tanıdık sesi arkamdan geldi ve ona doğru döndüm. Gözlerim yüzüne iliştiği anda, Hunter'ı her gördüğümde beni ele geçiren o korkunç, şaşırtıcı mide çarpınması torpidosu saat gibi işledi. Hâlâ beklenti dolu bir ifadeyle bana baktığını fark edince, "Ha?" demeyi başardım.

"Kahve," diye açıkladı Hunter gülümseyerek. "Boş ver," diye ekledi yanımdan geçip kendine bir fincan doldurmadan önce.

"Özür dilerim," diye mırıldandım bir fincan kahve istediğini fark ettiğimde. "Bu gece yanımda değil."

"Hayır, bence gayet iyisin, HC" diye karşılık verdi rahat bir gülümsemeyle.

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için sadece gülümsedim. Hunter söz konusu olduğunda artık her şey bulanıktı. Konuşmalarımız eskisi kadar basit ve kaygısız değildi ve kendimi

Bana söylediği her kelimeyi sorguluyor ve ikinci kez tahmin ediyor, orada olduğundan bile emin olmadığım gizli anlamları arıyordum.

"Biraz dışarı çıkacağım." Hunter parmağını kulağının arkasında duran sigaraya dokundurdu ve "Bana eşlik et," dedi.

Hunter arkasını dönüp mutfaktan çıktı ve beni bunun bir soru mu yoksa bir emir mi olduğunu düşünürken bıraktı. Her iki durumda da fark etmezdi, çünkü tüm sağduyuma rağmen onu ön bahçeye kadar takip ettim.

Kalın örgü hırkamı ortama sararak kamyonetimin yan tarafına yaslandım ve Hunter'ın bir sigara yakıp dudaklarına götürürken beni izlemesini izledim. "Ee," dedi sert bir sesle ve ardından büyük bir duman bulutu çıkardı. "Ne var ne yok, HC?"

"Pek bir şey yok," diye cevap verdim, Mart soğuğuna karşı koymak için kollarımı kendime dolayarak. "Biliyor musun, bu alışkanlıktan gerçekten kurtulman gerekiyor." Sigarasını tuttuğu elini anlamlı bir şekilde başımla işaret ettim ve içimi çektim. "İğrenç bir şey ve seni öldürecek."

Uyarım Hunter'da istediğim tepkiyi uyandırmadı ve başını geriye atıp bana pervasızca güldüğünde içimdeki öfke kükredi. "Ben ciddiylim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye kabul etti, hâlâ deli gibi sırtıyor, sahip olmayı hak etmediği inci gibi beyaz dişlerini gösteriyordu. Her gün içtiği birkaç paket sigaraya rağmen. "Çok sevimli."

"Kes şunu," diye uyardım onu. "Bu bir şaka değil." Ona kızmaya çalışıyordum ama o bana böyle gülümsemeye devam ederken bu imkânsızdı. Kamyondan inerek doğruca ona doğru yürüdüm ve şakacı bir şekilde göğsünü ittim. Artık gülümsüyordum. Ona sırtarak karşılık veriyordum ve bu beni ne yapacağımı şaşırmış hissettiriyordu. "Sen bir pisliksin."

Sigarasından derin bir nefes daha çekmeden önce kıkırdarak "Doğru," diye cevap verdi. "Pisliklerden bahsetmişken, senin WIP nasıl gidiyor?"

"Berbat," diye hüznle itiraf ettim, kitabımı sormasına hiç şaşırmamıştım. Yazmak, Hunter'la aramızdaki her şey boka sarmadan önce özgürce tartıştığımız uzun bir konu listesinden biriydi. Hatta bu kitabın taslağını çizmeme bile yardım etmişti. Sorun şu ki, hikâye için tüm motivasyonumu kaybetmiştim ve birlikte yarattığımız pislik kahraman artık benimle konuşmuyordu. "Bu lanet kitabı seriden çıkarmayı, Harley'nin hikâyesini atlamayı ve okuyucularıma bir özür bülteni göndermeyi ciddi düşünüyorum."

Gözlerinde sempatik bir parıltıyla, "Kötü bir kitap ortası gerginliği mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak kocaman bir iç geçirdim. "Haziran ayındaki Aspen imza gününe yetiştirmem gerekiyordu. Bu lanet şey ön siparişlerim arasında yer alıyor." İmza gününe herkesin benden istediği kitap olmadan gideceğim düşüncesiyle ürperdim. "Tanrım, berbatım."

"Sana yardım edebilirim," diye teklif etti sonra. "Beyin fırtınası yapmana yardım edebilirim. Bilirsin, fikirler her zaman etrafta biraz zaman geçirdikten sonra aklına gelir." Heyecanın ardından içimde büyük bir endişe dalgası belirdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Hunter," diye kendimi zorladım.

ve söyle.

Bakışlarımı kaşlarını çatarak karşıladı. "Neden?"

"Çünkü ben *evliyim*."

Yine kaşlarını çatı. "Senin evli olman burada yeni bir şey değil Hope."

"Hayır," diye nazıkçe kabul ettim. "Ama benim kocamla barışmam yeni bir şey." "Ben mazoşist değilim, tatlım. Sen seçimini yaptın. Ben yapmayabilirim

Ama sana bunu kabul edecek kadar saygı duyuyorum." Durdu ve elini dağınık sarı saçlarında gezdirdikten sonra ekledi: "Ama bana bir iyilik yap Hope. Üç ay boyunca her günümüzü birlikte geçirdik ve şimdi..." sesi kesildi ve boynunda bir damarın tıkanmasını izledim. "Siktir et," diye mırıldandı esprisiz bir kahkahayla. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Böyle kendini kapatma. Ne söylemek istiyorsan söyle." "Peki," diye karşı çıktı. "Arkadaşımı özlediğimi söylüyorum."

"Ben de arkadaşımı özlüyorum," diye fısıldadım, içimde bir yalnızlık sızısı hissederek. Bir zamanlar hiç denemeden doldurduğu yalnız, ağrıyan bir boşluk.

Sigarasından bir nefes daha çekmeden önce uzun süre bana baktı. Bitirdiğinde izmariti yere fırlattı ve dumanlı bir nefes verdi. "Benim için ne olduğunu biliyor musun?"

"Hunter." Başımı salladım ve onu uyarmak için titrek bir el kaldırdım. "Lütfen, yapma..."

"Sen onun karısı ya da University Hill'deki ünlü Carter kardeşlerden biri değilsin," diye cevap verdi, dinlemiyordu. "Çok satan bir yazar ya da otel kralı Kyle Carter'ın tek kızı değilsin. Noah 'The Machine' Messina'nın yeğeni ya da bir fetih değilsin." "Sen Hope'sun." dediğinde mavi gözleri benimkileri yaktı. Sadece Hope. Ve sen benim en iyi arkadaşımsın."

Sözleri, kışın en soğuk gecesinde sıcak bir battaniye gibi kalbimin etrafında kıvrıldı. Ona bir zamanlar benim de en iyi arkadaşım olduğunu ve onu çok özlediğimi söyleyecek cesareti toplamaya çalıştım ama *yapamadım*.

Ben de orada, ailemin evinin önünde öylece durdum ve kabul etmeye cesaret edemeyeceğim kadar çok özlediğim adama baktım.

"Bak ne diyeceğim, kendine yalan söylemeyi bitirdiğinde gelip beni bul" dedi Hunter, aramıza yerleşen rahatsız edici sessizliği bozarak. "Sadece bir telefon uzağındayım." Bunu söyledikten sonra eve doğru yürüdü ve beni karanlıkta bırakarak arkasından bakakaldı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

UMUT

GEÇENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE EVE GİRDİĞİMDE

Jordan ve Annabelle'in kanepenin iki yanında oturduğunu gördüm. Daha önce görmediğim bir filme dalmışlardı ve birbirlerinin yanında o kadar rahat görünüyorlardı ki ağlamak istedim.

Kadın ayaklarını adamın kucağına uzatmış, adam da ayaklarının üzerine bir minder koymuştu. *Onun* dokunuşundan çekinmedi.

Birlikte çok doğal ve rahat görünüyorlardı. Bu anı bölmek istemediğim için gizlice yukarı çıkıp yatmayı düşündüm ama sonra bir çift kadın cesareti gösterip ışığı yaktım.

"Hope," diye onayladı Jordan sevgiyle, boynunu büküp bana bakarak. "Gelip bunu izlemelisin."

Annabelle koltuktaki tüneğinden bana bakarak, "Harika bir film," diye ekledi. "Leo bu filmdeki rolüyle ilk Oscar'ını kazandı."

"O lanet filmi izlemek istemiyorum," diye tısladım, öfkemi gizlemeye bile çalışmadan. "Bu gece çalışman gerektiğini sanıyordum?"

Sözlerim Jordan'a sertçe çarptı ve irkilecek kadar terbiyeli davrandı ama yalan söylemedi. Sadece "Ne söylememi istiyorsun Hope?" dedi.

Ne söylemesini istiyordum?

"Bana yalan söylediğin için özür dilemekle başlasan nasıl olur!" Ceketimi çıkarıp bana en yakın koltuğun arkasına attıktan sonra bakışlarımı kocamın üzerinde yoğunlaştırdım. "Bu akşam aile gecesine gelemeyecek kadar önemli olan şey bu muydu?" dediğimde ses tonumun ne kadar soğuk olduğuna kendim de şaşırdım. Önce Annabelle'e sonra da televizyon ekranına baktım.

bakışlarımı ona çevirmeden önce. "Lanet olası bir film senin için daha önemliydi."

Yorgun bir şekilde iç geçiren Jordan ayağa kalkmadan önce elini yüzüne sürdü. "Onlar benim ailem değil Hope," diye cevap verdi sonunda, ayağa kalkıp bana bakarken aramızda sadece kanepe vardı.

"Onlar *benim*, Jordan!" Annabelle'in odada olduğunu ve beni izlediğini umursamadan bağırdım. "*Benim ailem*. Ve sen onlar için bir çaba bile göstermiyorsun."

"Neden yapayım ki?" diye karşılık verdi, sesi aynı derecede kızgındı. "Lee hariç, aileden hiç kimse beni sevmiyor bile. Kardeşlerin bana zar zor tahammül ediyor ve Kyle? Baban beni görmeye dayanamıyor, Hope."

"Jay," diye seslendi Annabelle uyarıcı bir tonda. "Sakin ol. *Şimdi*."

"Sen karışma," diye tersledim onu ve dikkatimi tekrar kocama çevirdim. "Arada bir çaba gösterirsen belki seni severler." Ailemin kocamı sevmediği gerçeğini inkâr etme zahmetine girmedim. "Ama denemiyorsun bile."

"Hayır, yapmayacağım," diye kabul etti, sesi yükseliyordu. "Çünkü kendimi ayıklığımı tehlikeye atacak bir duruma sokmayı reddediyorum."

"Jordan!" Annabelle tısladı, şimdi ayağa kalkmıştı. "Sakinleşmen gerek. Hemen şimdi."

Bu arada, sözleriyle beni fiziksel olarak tokatlamış gibi hissederek irkildim. "Ve ailemin bunu yaptığını mı söylüyorsun?" Boğazımda oluşmaya çalışan yumruyu temizleyerek, "Ailem senin ayıklığını tehlikeye mi atıyor?" diye homurdandım.

"Bunları sana açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok," diye hırladı sabırsızca. "Benim yerimde olmadığın sürece, asla anlamayacaksın."

İşte *bu* gerçekten bir darbeydi.

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum," diye boğuldum.

Dünyada söyleyebileceği onca şey varken, en incitici olanı kullandı.

Hayır, nasıl hissettiği ya da hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama buradaydım. Onun yanındaydım ve umutsuzca evliliğimizi yürütmeye çalışıyordum.

Bana bakarken gözlerindeki suçluluk duygusu beni çileden çıkardı. Böyle bir yorumu yüzüme vurmaya hakkı yoktu. Onun nasıl hissettiğini bilmediğim için şükrediyordum. Onun ait olduğu korkunç, hayatımı değiştiren bir kulüpte olmak istemiyordum. Dünyaları verseler onunla yer değiştirmezdim ama lanet olsun, ben onun karısıydım ve bu evliliğin yürütmesi için yüzde yüz elli çaba harcıyordum. Onun da aynısını yapmasının adil olacağını düşündüm.

Ailem benim için önemliydi. Onları ölesiye severdim. Mükemmel olmayabilirdik ama onlar benim kanımdan geliyordu ve onlara değer veriyordum. Onun kendi ailesi için aynı şeyleri hissetmediğini anlıyordum ama benim için çaba gösterebilirdi. Hiçbir şey benimle ilgili gibi görünmüyordu. Kendimi onun duygularının hizmetkârı gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. Bu şekilde hissetmekten bıkmıştım.

"Her şey seninle ilgili değil, Jordan," diye tısladığımı duydum, ağzımdan döküldükleri için pişmanlık duydum ama onları durduramadım. Tüm gerçeklerimi ve duygularımı içinde tutan baraj iyice patlamıştı. "Burada acı çeken tek kişi sen değilsin!" Bedenim titriyor, kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. "Ve bu ilişkide kararları veren tek kişi de sen değilsin!"

"Ben mi?" diye karşılık verdi, açıkça öfkeliydi. "Seni mutlu etmek için kıcımlı yırtıyorum Hope!"

"Beni dışarıda bırakarak mı?" Başımı arkaya attım ve sertçe güldüm. "Ve geleceğimizle ilgili kararları bana danışmadan alarak mı? Evet, çünkü bu beni çok mutlu ediyor Jordan!"

Jordan'ın yüzü morardı. "Buradayım, değil mi?" diye hırladı, bir elini buklelerinin arasında gezdirerek. "Kahretsin Hope."

"Bu yeterli değil!" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

Annabelle endişeli bir ses tonuyla, "Tamam Hope, sanırım biraz soluklanman gerekiyor," diye araya girdi. Durduğum yere doğru yürüyerek elini omzuma koydu ve "Neden yukarı çıkıp biraz sakinleşmiyorsun? Ben Jordan'la konuşacağım."

Hakarete uğramış ve sinirlenmiş bir halde kolunu kabaca omzumdan ittim ve öfkemi ona yönelttim.

"Neden yukarı çıkmıyorsun?" Isırdım, ters ters baktım. "Ya da daha iyisi, neden sadece gitmiyorsun, nokta!" Bana bakarken mavi gözlerindeki acı belliydi ama bu aşamada umursamanın ötesine geçmiştim. "Sen buraya ait değilsin," diye ekledim. "Aileden bile değilsin, o yüzden git buradan!"

"O benim ailem," diye hırladı Jordan, sesi daha önce hiç duymadığım kadar öfkeliydi. "O ve Ryder. Ve evimde *her zaman* hoş karşılanır. Hayatımdaki herkes bana sırtını döndüğünde onlar benim ailemdi."

"Ben yapmadım!" Ben de ona bağırarak karşılık verdim. Gözlerimden yaşlar boşanmak üzereydi. Buna izin vermeye cesaret edemezdim. Şimdi olmazdı. Ağlayamayacak kadar öfkeliydim. "Sana bir kez bile sırtımı dönmedim." Öfkeyle, yıpranmış otokontrolümün her zerresini kaybettim ve incinmişliğimin ve acımın her zerresinin dilimden zehir gibi damlamasına izin verdim. "Sen beni bırakıp gittin! Sen."

Ben değil, Jordan. Asla ben değilim. Bize sırtını döndün. Seni önemseyen herkese. Sana yardım etmek için yeterli olmadığımıza karar verdin ve çekip gittin. Yaptığın Şey için seni suçlamıyorum. Yaşadıklarından kurtulmak için buna ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama sakın burada durup suçu bana atmaya kalkma."

Ryder'ın irkilerek attığı çığlıklar beni büyük bir gürültüyle dünyaya geri getirdi. Hemen suçluluk duygusu bedenimi kapladı ve beni yutmakla tehdit etti.

Sesimi ykselttiğim ve bebeği uyandırdığım için kendimden utanarak Annabelle'e hızlıca bir özür mırıldandım ve topuklarımın üzerinde dönüp yatak odamıza koştum.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatarak kendimi yatağa attım ve tamamen hareketsiz kaldım, her Şeyin nerede bu kadar korkunç bir Şekilde yanlış gittiğini anlamaya çalışırken tek bir kasımı bile oynatmadım. İçimden eve, çocukluk odama koşmak ve kendimi yorganımın altına gömmek geldi. Çocukluk, bu saçma sapan, fatura ödeyen, vergi kaçıran, ölümlülüğe doğru inen yoldan çok daha kolaydı.

Ben küçükken her Şey daha iyiydi. Benim için endişelenen ailem vardı. Tek yapmam gereken ocuk olmaktı.

şimdi mi?

şimdi her Şey berbat ve bulanıktı ve kendimi içine çekmeyi başardığım karmaşada düz bir çizgi göremiyordum.

Otuzuncu Bölüm

JORDAN

"BURADA ÖYLECE DURACAK MISIN?" ANNABELLE, "BURADA ÖYLECE DURACAK MISIN?" DIYE SORDU.

kollarında ürkmüş görünen Ryder'la oturma odasına geri döndü. "Yoksa şu merdivenlerden yukarı çıkıp karınla aranı düzeltecek misin!"

Yorgun bir şekilde iç çekerek kanepeye uzandım ve başımı ellerimin arasına aldım. Her şey karmakarışık. Düzgün düşünemiyordum. Damarlarımda endişe ve adrenalin dolaşıyordu ve şiddetli bir şeyler arzuluyordum.

"Jordan," diye tersledi Annie ona cevap vermediğimde. "Bu şekilde bırakamazsın. Onunla *konusmak* zorundasın."

"İçimde hiçbir şey kalmadı," diye itiraf ettim. "Çok yorgunum Annie."

"Bunu sen *seçtin*," diye cevap verdi, bu kez daha yumuşak bir tonda. "Buna hazır olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi?" Ellerimi hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdirerek tısladım. "Belki de yanılmışımdır."

"Bunu kastetmediğini biliyorum," diye fısıldadı, yanımdaki kanepeye çökerek. "Üst kattaki kadın son altı yıldır senin tüm odak noktan oldu. Ve şimdi onu geri aldın, ona *yalan mı söylüyorsun?* Ondan kaçıyor musun?" Başını salladı. "Anlamıyorum."

"Oraya gidemem," diye ısırdım. "O insanların etrafında olamam."

Annabelle sakince, "Onlar *onun* ailesi, Jord," dedi. "Carter'lar gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileyle evlenmek bir tür paket anlaşmasıdır."

"Bunu yapamam," diye boğuldum. "Lanet olası aklımı kaybetmeme çok az kaldı Annie. Tek yapmak istediğim en yakın barı bulup kendimi unutana kadar içmekken, ayıklığıma dişlerimin derisiyle tutunuyorum."

"Yardıma olmayacak," diye fısıldadı. "Ve geçmişini değiştirmeyecek." Haklıydı.

Tabii ki haklıydı.

Yine de hissettiklerimi değiştirmedim.

"Bak ne diyeceğim," dedi sonra. "Bir dahaki sefere seni oraya davet ettiklerinde ben de geleceğim."

"Ne yani, korumam mı olacaksın?" Şimdi sırtarak karşılık verdim. "İhtiyacın olan buysa," diye gülümseyerek karşılık verdi. "

"Teşekkürler," diye iç geçirdim. "Ama her zor durumda kaldığımda elimi tutmanı isteyemem."

"Sen benim en iyi arkadaşımın," diye cevap verdi, mavi gözleri ısınmış ve yüzüme kilitlenmişti. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok ve eğer senin için Kyle Carter ve onun tüm kopyalarıyla yüzleşmem gerekirse, bunu yaparım." Ryder'ı diğer koluna geçirdi ve küçük yumruğunu bana doğru uzattı. "Takım arkadaşları mı?"

"Her zaman," diye fısıldadım, yumruğumu sırtına vurarak.

Umut

Alt kattan gelen boğuk sesleri duyabiliyordum, bu yüzden bir yastık kaptım ve başımın üzerine tuttum. Birbirlerine ne söylediklerini duymak istemiyordum. Bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Telefonumu çıkarıp Teagan'ı aramayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Jordan'ı zaten pek sevmiyordu. Eğer ona bu kavgadan bahsedersen, bunu sonsuza dek ona karşı kullanacaktı. Ailemle de konuşamazdım çünkü Jordan'a ne kadar kızgın olsam da onu korumak istiyordum. Kimsenin onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordum.

Ne yaptığımı pek düşünmeden - ya da eylemlerimin yankılarını hesaba katmadan - mesajlarımı açtım ve gönder tuşuna basmadan önce hızlıca bir metin yazdım.

Mesajda sadece altı kelime vardı. Ama içten içe bu altı kelimenin her şeyi değiştireceğini biliyordum. Gerçek şu ki, şu anda dünyada konuşmak istediğim tek bir kişi vardı.

Hope: *Bu gece arkadaşşıma gerçekten ihtiyacım var.*

Saniyeler sonra telefonum elime çarptı.

Hunter: *Lanet olsun, çok hızlı oldu. Buradan yeni ayrılmadın mı?*

Verdiği yanıt beni gülümsetti.

Hope: *Evet. Hala 13th sokağında mısın?*

Hunter: *Aynen öyle. Teegs'in ne kadar sürede çıldırıp tahtayı Kyle'ın kafasında parçalayacağına dair Derek'le bahse girdim.*

Öyle mi? Peki senin için nasıl gidiyor?

Hunter: *Derek önümüzdeki 15 dakika içinde olacağına 10 dolar yatırdı ama ben biraz daha bekleyeceğim. Kızımızın kazanırken dayanıklı olduğunu biliyorum. 30 dakikaya bahse giriyorum.*

Umut: *Lol.*

Hunter: *Sorun ne, HC?*

Sorun neydi? Tüm hayatım boyunca.

Umut: *Neden yanlış bir şey olsun ki?*

Hunter: *Şu anda sana "benimle dalga geçme" bakışı atıyorum. Konuş, Carter.*

Derin bir iç çektim. Neden bende bir sorun olduğunu her zaman biliyor gibiydi? Ve neden her zaman ona tam olarak ne olduğunu söylemek istiyordum?

Bu gece sadece bir arkadaşına ihtiyacım var, hepsi bu.

Hunter: *O zaman beni istediğin kadar kullanmakta özgürsün. İstersen tüm hayatın boyunca.*

Cevap vermeden önce sözlerini okuyup tekrar okurken nabzım düzensiz bir şekilde hızlandı.

Hunter. Hunter: İyi

olacağım. Teşekkür

ederim.

Durakladım ve ardından hızlıca başka bir mesaj yazdım.

Yalnızım Hunter.

Hunter: *Gelip seni kıyamet kulesinden kurtarmamı ister misin, Sindirella?*

Verdiği yanıt beni gülümsetti ve telefonumun diğer ucunda onun olduğunu bilmek içimdeki yalnızlık hissini yatıştırdı.

Sindirella mı? Rapunzel'i dene, dangalak.

Hunter: Hem iç karartıcı hem de çılgınca eğlenceli bir şey duymak ister misiniz?

Umut: Her zaman.

Hunter: İddiayı kaybettim.

Saniyeler sonra resimli bir mesaj geldi. Bağlantıya tıkladım ve Teagan'ın monopoly tahtasını babamın kafasında parçaladığı görüntü ekranı doldurduğunda kahkahayı patlattım.

Tanrım. Kanaması mı var?

Hemen cevap vermeyince kalbim sıkıştı. Bir dakika daha geçtikçe daha da battı. Ama tam ondan ümidi kesip telefonumu komodinin üzerine fırlatmak üzereyken, yüksek sesle çaldı.

Hunter'ın adı ekranda belirdi ve ben de kabul tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?" Hızla çarpan kalbimi umutsuzca sakinleştirmeye çalışarak sıçradım.

"Bunun için üzgünüm," diye kıkırdadı. "Dişi şeytan beni ona gülerken yakaladı ve bir yemek çubuğuyla üzerime saldırdı."

"Aman Tanrım." Teagan'ın Hunter'ı ailemin mutfağında kovaladığı düşüncesiyle yüksek sesle güldüm ve sesi bastırmak için ağzımı kapattım. "Seni yakaladı mı?"

"Bunu sormana gerçekten gerek var mı?" Hunter cevap verdi ve ses tonundan gülümsediği anlaşıyordu. "O minyatür bir ninja suikastçı gibi - tabii ki beni yakaladı."

"Nereye?" Güldüm.

"Kıçım," diye onayladı. "Neyse ki sadece sol yanağım. Onu *deliğimin en üst kısmına sokacağına* söz verdi." Son kısmı söylerken İrlanda aksanı takındı ve beni neredeyse kasılmalara sürükledi.

"Aman Tanrım," diye güldüm, kendimi kontrol etmek için parmak eklemlerimi ısırdım. "Hormonları onu çıldırtıyor"

"Bunun için hamileliği suçlama," diye karşı çıktı gülerek. "Bu kız iyi gününde bile deli gibi davranıyor."

Bu doğruydu. Teagan Messina saldırgan bir hayvana rakip olabilecek bir öfkeye sahipti. Sevimli, küçük bir Maltese yavrusu gibi görünebilirdi ama kuduz bir Pitbull'un mizacına sahipti.

Onu bu yüzden sevdim.

"Söylediklerini düşünüyordum," diye fısıldadım, alt dudağımı ısırarak. "Ve haklısın. Arkadaşımı geri istiyorum."

"Hangisi?"

"Seni aptal," diye karşılık verdim gülümseyerek. "Eskiden sahip olduğumuz şeye sahip olmamızı istiyorum," diye ekledim. "Biliyor musun? Daha önce..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi Hunter, sesi artık ciddiye. "Ve ben de bunu istiyorum. Seninle birlikte olmayı özlüyorum."

"Ama şimdi durum farklı," diye araya girdim, cesaretimi kaybetmeden önce bunu ortaya koymam gerekiyordu. "Ve önce bana bir söz vermeni istiyorum."

"Taleplerini sırala, HC," diye kıkırdadı.

Gözlerimi kapattım ve utanç içinde büzülmeden önce "Bana aşık olmayacağına söz ver," diye geveledim.

Hunter uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda, "Kendinden çok emin görünüyorsun, HC," dedi.

"Ciddiyim," diye fısıldadım. "Bana asla aşık olamazsın Hunter. Bu her şeyi mahveder ve seni tekrar kaybetmek istemiyorum." *Sana hayatımda ihtiyacım var.* "Eğer arkadaş olmak istiyorsak, bu tamamen platonik olmalı."

"Anlaşıldı, HC," diye cevap verdi. "Ama siz de aynı sözü vermek zorundasınız."

Kaşlarımı çattım. "Yine mi geldin?"

"Sen de bana aşık olamazsın," dedi ses tonunda alaycı bir tını ile. "Karşı konulmaz karakteristik özelliklere sahip harika bir insan olduğum için bunun neredeyse imkânsız bir görev olacağını biliyorum ama dürtüne direnmek için elinden geleni yapmalısın."

"Çok aptalsın," diye güldüm. "Tamam. Eğer istersen *deneyeceğim.*"

"Ee, *dostum,*" diye düşündü. "Yeniden arkadaş olduğumuza göre, seni bu kadar öfkeliendiren her ne olduysa ondan bahsetmek ister misin?"

"Beni sen aradın," diye suçladım.

"Bana ihtiyacın vardı," diye sakince karşılık verdi. Şaşkına dönmüştüm.

Ona ihtiyacım *vardı.*

En azından konuşmak için.

"O zaman konuş," dediğimi duydum. "Lütfen."

Ve yaptı da.

Göz kapaklarım kapanana ve uyku beni yakalayana kadar konuştu ve konuştu.

Bölüm Otuz Bir

UMUT

"SELAM, BEN JORDAN PORTER. ŞU ANDA TELEFONUMA ULAŞAMIYORUM. Adınızı ve numaranızı bırakın, müsait olduğumda size geri döneceğim... *bip*." "Selam, benim," diye fısıldadım telefona. "Sadece ne olduğunu merak ediyordum.

Bu gece eve ne zaman geleceksin?" Ayaklarımı altına alarak kanepeye yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Bunu konuşmamız gerekecek çünkü - *bip* - yalnızım," diye fısıldadıktan sonra aramayı sonlandırdım ve telefonumu yanıma fırlattım.

Kavgamızın üzerinden iki hafta geçmişti ve hiçbir şey çözülmemişti.

Jordan beni hâlâ donduruyor, hâlâ kol mesafesinde tutuyordu ve ben hâlâ içimde yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyordum. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Geçen her gün, kalbimde bir şekilde sebat edebileceğimize ve bunu atlatabileceğimize dair umudun titremesine ve solmasına neden oldu.

O sırada kapı zili çaldı, yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde, ağrıyan düşüncelerimi böldü.

Kapımızda kimin olduğunu anlamak için kalkmama gerek yoktu. Şüphesiz ayık dahilerinden biri daha.

Bu evde bozuk insanlar için bir döner kapı varmış gibi görünüyordu. Jordan madde bağımlılığı ve cinsel istismar mağdurları danışmanıydı ve görünüşe göre oldukça da iyiydi. İnsanları *iyileştiriyordu*. Daha iyi hissetmelerini sağlıyordu. Ama evliliğimizde büyüyen çatlağı iyileştiremiyordu. *Kendini* iyileştiremedi. O iyi, saf ve zeki biriydi. Kocam dünyaya çıkıp onu daha iyi bir yer haline getirirken, ben kurgu icat etmek için para alan profesyonel bir yalancıydım. Onun yanında kendimi hem aşağılık hem de güvensiz hissediyordum.

şimdi. Onun iyiliği parladı ve içimdeki çirkinliği gün ışığına çıkardı.

Belki daha önce Jordan'la ilerleme kaydetmeye başladığımızı düşünerek saflık etmiş olabilirdim ama artık bu saflık kesinlikle ortadan kalkmıştı.

Kaydettiğimiz ilerleme hızla azalıyor, birçok telefonumdan biri cevapsız kaldığında ve her gece yatağa yalnız girdiğimde hızla yok oluyordu.

Annabelle'in dediğini yapmaya ve yaşadığı sorunu kendi başına çözmesi için ona alan tanımaya çalışıyordum, ancak kendimi giderek daha fazla yalnız hissettiğimde bu çok zordu.

Bu eve ait değildim, hiçbir zaman da olmamıştım ve şimdi aramızdaki bu tepeyle kendimi burada daha da yabancı hissediyordum.

Kapı tekrar çaldı ve içimden avazım çıktığı kadar *"Siktir git" diye bağırma isteğini bastırdım. Kapının diğer tarafında kim olursa olsun burada birinin olduğunu bileceğini bilmek, pijamalı kırımın ağzımı sıkıca kapatarak kanepede kalmasının nedeniydi.*

Çalan kapı zili yerini pencere gürültüsüne bıraktı ve ellerimin içine doğru inledim.

Tanrım.

"Seni içeride görebildiğimin farkındasın değil mi?" diye seslendi tanıdık bir ses yakındaki pencereden, irkilmeme ve kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

Bakışlarım doğruca cumbalı pencereye gitti ve işte oradaydı, dudaklarından sarkan sigarasıyla garaj yolunda duruyordu.

"Hunter?" Ayağa fırlayarak pencereye doğru yürüdüm ve ona baktım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bir aydınlanma yaşadım," diye karşılık verdi, gözleri camın arkasından bana kilitlenmişti.

"Bir aydınlanma mı?" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne hakkında?" "Kitabın hakkında," diye cevap verdi sırtarak.

"Kitabım mı?" Ciyakladım.

"Evet, nerede başarısız olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi. "Öyleyse git ve dizüstü bilgisayarını, ajandanı ve yazarken ihtiyacın olan tüm o çıkartmaları ve kokulu kalemleri al ve gidelim."

"Gitmek mi?" Ona bakakaldım. "Nereye gideceksin?"

Hunter bana "Evim," dedi, mavi gözleri aramızdaki camı delip geçerek benimkilere dikilmişti.

"Ev," diye tekrarladım, kelimeyi neredeyse özlemle fısıldayarak. Dikkatimi tekrar pencerenin dışındaki adama çevirmeden önce oturma odasına bir göz attım.

O zaman içime bir huzur yerleşti. Ona bakarken üzerime kalın bir rahatlık örtüsü örtüldü. O mavi gözlerde yargılama, öfke, kızgınlık ya da acı yoktu. Gözlerine baktığımda görebildiğim tek şey... koşulsuz kabuldü.

Bu adamın bana sunduğu arkadaşlığı istiyordum.

Onun yanındayken kendimin o kaygısız versiyonu olmak istiyordum.

Ona mesaj atmak içimde bir şeyleri değiştirmişti. Sanki geleceğimle ilgili muazzam bir karar vermiştim ve onu da bu kararın içinde görmek istiyordum.

"Tamam," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Geliyorum."

Şanslı

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" Hope, South Peak Road'daki sehpanın üzerine diz çöküp masayı kaplayan sayısız sayfaya ve yapışkan notlara bakarken soluk soluğa kaldı.

"Dün gece," diye cevap verdim, arkasındaki kanepeye çökerek.

"Hunter..." diye fısıldadı notlarla dolu her bir sayfayı okurken.

Yüzüne saf bir hayranlık ifadesi kazınmıştı. "Bu günlerinizi almış olmalı." Öyle oldu.

Lanet olası hafta boyunca her geceyi mutfak masasında oturup onun WIP'i için fikirler ve kavramlar karalayarak geçirdim.

"Önemli bir şey değil," diye onu temin ettim. Zaten hiç uyuyamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda onu o lanet evde tek başına düşündüğümde değil. Çok fazla şey için endişeleniyordu ve bunların çoğunda ona yardım edemiyordum. Ama kitap? Yardım etmeye çalışabileceğim bir kitap. "Muhtemelen hepsi saçmalıktır," diye ekledim, karakterleri için aklıma gelen çılgın fikirleri ve uykusuz halimde icat ettiğim aşırı dramatik olay örgülerini düşünerek. "Ama bazı fikirleri kullanabileceğini düşündüm."

"Bazılarını mı kullanacaksın?" Hope ıslık çaldı. "Sen lanet olası bir dahisin." Sonra dönüp bana baktı. "Çok etkilendim."

Sesindeki heyecan beni güldürdü. "O kadar ileri gitmezdim ama teşekkürler HC."

"Yaratıcı yazma konusunda harika bir yeteneğin var," diye ısrar etti, üzerinde karaladığım el yazımın bulunduğu kâğıtlardan birini sallayarak.

Hayır, sana karşı bir yeteneğim var. "Bunlardan herhangi biriyle çalışabileceğini düşünüyor musun?" Bunun yerine, kartlarımı şimdi masaya koyarsam kaçacağını çok iyi bildiğimi söyledim. Hope arkadaş olmamız için bir şans vermeye karar vermişti. Bu onun için çok büyük bir şeydi. Sabırlı olmalı ve bunu kendim için berbat etmemeliydim, çünkü dürüst olmak gerekirse, sahip olabileceğim tek şey onun arkadaşı olmaksa, bunu memnuniyetle kabul ederdim.

"Evet!" diye heyecanla bağırdı dizüstü bilgisayarını koruyucu kılıfından çıkarıp masanın üzerinde açarken. "Gerçekten yazmak *istiyorum*."

Otuz İkinci Bölüm

UMUT

NASIL YAPTIĞINA DAIR HIÇBİR FIKRİM YOKTU AMA HUNTER'IN WIP'IMLE İLGİLİ NOTLARINDA

zihnimin etrafındaki duvarı yıktı. İlhamım içimde canlandı ve akşam yemeğine kadar on üç bin kelime yazmayı başardım.

Buna inanamadım.

Üç ay boyunca bu kadar çok kelime yazmayı başaramamıştım.

Gurur duyarak belgeyi kaydettim ve beyin yakıtı için mutfağa gitmeden önce hızlıca kendime bir kopyasını e-postayla gönderdim.

Mutfağa girip gözlerim Hunter'a takıldığı anda boğazımdan bir kahkaha tufanı koptu. "Aman Tanrım," diye sıçradım gülerken ve onu işaret ettim. "Çok gülünç görünüyorsun." Onu Colton'ın geçen Noel'de Noah'ya aldığı, üzerinde kocaman bir penisin asılı olduğu yeni önlükle görünce iki büklüm oldum.

"İstersen kendi sikimi çıkarabilirim," diye karşılık verdi, tam bir alet gibi görünmesini umursamadan. "Bu, zavallı adamın hakkını vermiyor."

"Zavallı adam mı?" İçimden kaçan homurtuya engel olamadım. "Çok tuhafısın."

Hunter gülümseyerek, "Bunu kabul ediyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi git ve otur. Ben..." Elindeki güveç tabağına bakıp kaşlarını çatarken sesi kesildi. "Bir şey."

"Bir şey mi?"

"Bunun chili con carne olması gerekiyordu," diye yanıtladı, hâlâ yemeğe kaşlarını çatarak. "Fırına koyduğumda chili con carne gibi *görünüyordu*."

"Ya şimdi?" Güldüm.

"Şimdi mi?" Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Söyleyemem."

"Tanrım," diye kıkırdadım ve masaya oturdum. "Bu beni öldürecek mi?"

"Umarım değildir," diye karşılık verdi. Masaya doğru yürüdü ve yanmış gibi görünen yemek tabağını masaya koydu ve bana bir çatal uzattı. "Belki de emin olmak için önce tadına bakmalıyım." Çatalını tabağa sapladı ve küçük bir parça aldı.

"Birlikte mi?" Kendi çatalımı kullanarak biraz daha az yanmış bir parça seçmeyi teklif ettim.

"Emin misin?" diye sordu, kararsız görünüyordu.

"Evet. Üç deyince yapalım," diye cevap verdim. "Bir... İki... Üç -"

İkimiz de çatallarımızı ağızımıza soktuk ve birbirimize baktık.

"Bunu yapamam," diye zorladı Hunter, belli ki boğazından zorla geçirmeye çalışarak hırsıyla çiğniyordu.

"Ugh," ekşi tat duyularıma çarptığında öğürdüm, ardından baharat ve biberin yakıcı sıcaklığı dilimi sardı. "Oh Tanrım..."

"Yüce Tanrım." Hunter sandalyesini geriye iterek lavaboya koştu ve yüzünü musluğun altına soktu. "Yutma onu," diye seslendi, dilini akan suyun altında tutarken hâlâ titriyordu. "Sakın bunu kendine yapma."

"Merak etme," diye söz verdim tabağa uzanıp yemeği geri tükürürken. "Yapmayacağım."

Hunter sonunda musluğu kapattığında "Siktir," diye mırıldandı. Ürperdi ve neredeyse ikimizi de öldürecek olan maddenin bulunduğu tabağa dik dik baktı. "Lütfen şunu gözümün önünden kaldır," diye inledi karnını ovuşturarak. "Ona bakamıyorum."

Tepkisine gülerek ayağa kalktım, tabağı aldım ve çöp kutusuna doğru yürüyüp zehri içine boşalttım.

"Hepsini at gitsin," diye emretti acımasızca.

"Ne, tabağı da mı?"

"Değiştireceğim." Bir kez daha ürperdi ve ekledi: "*Bunun* berbatlığını gidermek için sabuna güvenmiyorum."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Anladığım kadarıyla yemek pişirmek uzmanlık alanlarınızdan biri değil?"

"Ellerimle kesinlikle daha üretken şeyler yapabilirim," diye onayladı Hunter bana o yarım gülümsemelerinden birini vererek. "Pizza sipariş etmek için kullanmak gibi mi?"

"Pizza kulağa harika geliyor." Önerisine parlak bir şekilde gülümsedim. "Gördün mü, senin bir dahi olduğumu biliyordum!"

Ürdün

Yorgunluk iliklerime kadar işlemişti ve bu gece işten eve döndüğümde tek yapmak istediğim yüzüstü yatağı uzanıp sızdıyordu ama dizüstü bilgisayar ve yatağımızın her tarafına dağılmış bir sürü çarşaf ve kâğıt bunu imkânsız kılıyordu.

Hope odamızın kapısında durduğumu fark edince, "Dağınlık için özür dilerim," dedi. Saçları başının üstündeydi ve üç kalemle dağınık bir topuz yapmıştı. Öfkeyle yazarken, "Bu bölümü bitirmek üzereyim," diye açıkladı. "Bana bir saat ver, eşyalarımı taşıyayım."

"Merak etme," diye mırıldandım, bir elimi çeneme sürterek. *Çok yorulmuştum.* "Bu gece kanepede yatacağım."

Hope yaptığı işi bıraktı ve dönüp bana baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Jordan," dedi, sesi incinmiş gibiydi. "Burası senin evin. Eşyalarımı taşıyacağım."

"Hayır, sorun değil." Elimini umursamaz bir şekilde salladım. "Dolaptan bir battaniye alıp aşağıya ineceğim."

Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden odadan çıktım çünkü onunla kavga edemeyecek kadar incinmiş ve yorgundum.

Güvenim gitmişti.

Ve şimdi ona her baktığımda, görebildiğim tek şey bir yabancıydı.

Otuz Üçüncü Bölüm

UMUT

"H A D I , " DIYE EMRETTİ TEAGAN. "BIRAK KİÇİNİ, HOPE!"

"Deniyorum, köle-sürücü," diye mırıldandım. Dışarıda, ön bahçede hafif ve nazik bir egzersiz yapmaya çalışıyorduk. Teagan'ın keyfi yerindeydi. O bir fitness fanatığıydı - her zaman öyleydi. Onunla tanıştığım ilk günden beri koşmaya ve Pilates ve - ürperti - korkunç koşu bandı gibi diğer şeytani ritüellere takıntılıydı.

Bu arada, bu sabah acı evine girdiğim için pişmanlık duyuyordum. Buraya gelmenin evde kalıp Jordan'dan sessizlik muamelesi görmekten daha iyi olacağını ummuştum ama şimdi o kadar da emin değildim çünkü kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki hayatımda hiç bu kadar gerilmiş ve kırılmış hissetmemiştim.

"Hadi bakalım," diye neşeyle seslendi. "O Kim-K kışını çimlere bırak."

"Kapa çeneni, Teagan!" Vücudumun çok utanç verici yerlerinden ter damlarken ofladım. "Ben sadece senin kadar esnek değilim."

Bir akrobatın gurur duyacağı şekilde uzuvlarını bükerken, "Hepsi senin kafanda," diye reddetti. "Hepimizin vücudunda aynı uzuvlar ve kaslar var. Hadi, bacaklarını aç. Yanmayı hisset ve tadını çıkar."

"Sen lanet olası bir sadistsin," diye sızlandım, sonunda insanoğlunun bildiği en acı verici, en berbat split versiyonuna yığıldığımda. "Noah'ı uyarmalıymışım gibi hissediyorum."

"Gerek yok," diye sırtarak karşılık verdi. "Sadist eğilimlerimden hoşlanıyor."

Tanrılara vajinamın kırılmasına izin vermemeleri için dua ederken "İğrenç," diye fısıldadım.

"Bak," dedi. "Bacaklarının arasında kalın bir çift kalça hayal et. İtiş için gerin!" "*Ciddi*

misin sen?"

"Kesinlikle, şimdi kıcını çimlere koy -"

"Bunu bana bir kez daha söylersen, ayağımı kıçına sokarım," diye homurdandım.

En kötü kâbusum bir dakikadan kısa bir süre sonra, bir araba motorunun sesini ve yakın mesafeden gelen çakıl çıtırtılarını duyduğumda gerçekleşti ve gururumun buruşup içimde ölmesine neden oldu.

Noah'ın Lexus'undan inişini yarı dehşet içinde izledim.

Hunter - Hunter ayakta zor duruyordu, *bana* o kadar çok gülüyordu ki.

Geçen haftaki çalışma seansımızdan beri onu görmemiştim ve o zamandan beri her gün mesajlaşmamıza rağmen, bu onu ilk kez yüz yüze görüşümdü. Tekrar yüz yüze geldiğimizde içinde bulunmayı umduğum pozisyon da bu *değildi*. *Yine de*, bu sabah ben arabayı çekerken o da evden çıkarken *arkadaşını bir an için görebildim*.

Evet, bunun beni neden hâlâ kızdırdığından emin değildim.

Geceleri kimlerle eğlendiği beni ilgilendirmezdi. Artık arkadaştık.

Sadece arkadaşız.

Başka kadınlarla görüşüyor olması beni rahatsız etmemeliydi.

Diğer kadınlar mı?

Benim sorunum neydi? Neden böyle düşünüyordum?

Haftanın her gecesini için farklı bir kadınla birlikte olması benim için önemli olmamalıydı. Eğer bir fahişe gibi davranmak istiyorsa, ben kim oluyordum da onu yargılıyordum?

"Şimdi ne halt ediyorsun, Thorn?" Noah gözlüğünü yüzünden çekip karısına ters ters bakarken ses tonu öfkeliydi. Bir eliyle Ray Bans gözlüklerini tutarken diğer eliyle de avlunun öbür ucundan bize bakıyordu. "Sizi bir dakika bile yalnız bırakamam."

"Oh, hey, Noah," diye seslendi Teagan, uzuvlarını alıştırma yaptığı tehlikeli ve insanlık dışı pozisyonlardan kurtarıırken. "Sadece biraz hamilelik yogası yapıyorduk." Ayağa sıçrayarak kollarını başının üzerine uzattı ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Tamamen güvenli."

"Ne olursa olsun, bunların *hiçbiri* benim fikrim değildi," diye seslenme ihtiyacı hissettim. Ayağa kalkabilirdim ama biri bana merhamet edip kalkmama yardım edene kadar bu pozisyonda sıkışıp kalacağımdan oldukça emindim. Karnında karpuz büyüyen kişinin ben olmadığımı düşünürsek, bu gerçekten acınası bir durumdu. Henüz Nisan ayında olmamıza rağmen, bugün yetmişlerin altındaydık ve Teagan hava koşullarına uygun olarak bir çift dar siyah kapri ve bir egzersiz sütyeni giymişti. İyi görünüyordu, ikinci hamileliğinin on sekizinci haftasında olduğu düşünülduğünde çok iyi görünüyordu. Karnı küçük ve sıkıydı ve karnının alt kısmından geçen sezaryen izi dışında inanılmaz görünüyordu. Tanrı aşkına, hamileydi ve hâlâ *iki* beden giyyordu - İngiltere 6.

Bu arada ben 10 bedendim - İngiltere'de 14 beden - ve lise birinci sınıftan beri öyleydim. Hiçbir diyetin ya da yiyecek kısıtlamasının değiştiremediği bir kum saati şeklim vardı. Kıvrımlarımın asla kaybolmayacağı gibi iç karartıcı bir sonuca varmıştım, bu yüzden şu anda bol bir tişört ve eşofman giyyordum.

Şişman olmadığımı biliyordum ama vücudumu dikey olmayan herhangi bir pozisyona getirdiğimde ortaya çıkmayı seven o sinir bozucu kıvrımlarım vardı.

"Gir şu lanet eve," diye homurdandı Noah, dehşet içinde karısına bakarak. "Bir şey patlatmadan önce."

"Bir şey patlat," diye homurdandı Teagan. "Çok tatlısın."

Çimenlerin üzerindeki çarpık pozisyonumdan Teagan'ın yüzünde kocaman bir sırıtişla Noah'ya doğru zıplayışını izledim. Uzun sarı saçları, sırtının alt kısmına kadar uzanan bir örgüyle geriye taranmış, hareket ettikçe bir o yana bir bu yana savruluyordu. Kucaklaşmalarını izlerken mideme bir sıcaklık hissi yerleşti.

Evet, Noah ve Teagan birbirleri için oldukça mükemmellerdi.

Lisedeyken devler gibi birbirleriyle çarpıştıkları andan beri bunu biliyordum.

Noah savaşçıydı ama ilişkilerinde eldivenleri Teagan giyyordu.

Patron oydu, kraliçe arı oydu ve o da buna uymaktan oldukça memnun görünüyordu.

Onları birlikte izlemeyi komik buldum; büyük, kötü dövüşçü ve onun ufacak, minicik fatih karısı.

"Bekle, kalkamıyorum!" Teagan, yanında sıkıntılı görünen kocasıyla eve doğru fırladığında kendi kendime feryat ettiğimi duydum.

Hunter bana doğru yürürken, "Şu anda ne kadar iyi bir arkadaş olduğuna mı hayranım, yoksa o pozisyonda ne kadar inanılmaz görüldüğün için tamamen tahrik mi oldum karar veremiyorum," diye kıkırdadı. Daha iyi bir kelime bulmak için yayıldığım yerin hemen yakınında durdu, bana baktı ve sıırttı. "İkincisi. Kesinlikle ikincisi."

"Kapa çeneni ve kurtar beni," diye inledim eline uzanırken.

Hunter uzattığım eli görmezden gelerek, "Biliyor musun?" diye düşündü. "Eğer bir egzersiz arkadaşısı arıyorsan, bunu senin için çok daha eğlenceli hale getirebilirim." Önümde çömelerek elini koltuk altlarımdan geçirdi ve beni ayağa kaldırdı, kalçalarımdan biri diğeriyle birleşirken acı içinde inlediğimde güldü.

"Komik," diye karşılık verdim, hâlâ omuzlarına yapışmış bir şekilde kendimi geçici olarak uzatıyordum. "Bunun hakkında konuştuğumuzu sanıyordum? *Flört etmek yok!*"

"Sadece gevşemenin daha kolay yolları olduğunu söylüyorum," diye alay etti Hunter. "Daha eğlenceli yollar."

"Ve sen de bu yöntemler hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Hunter kaşlarını çattı, belli ki ses tonumdaki küstahlığı duymuştu. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, *dostum?*"

Ses tonu beni daha da öfkeliendirdi ve kendimi "Evet, aslına bakarsan öyle *dostum*" demekten alıkoyamadım. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ekledim: "Bu sabah bu evden çıkarken gördüğüm sarışın hakkında söyleyebileceğim çok şey var."

Hunter ses tonumdaki şıretlikten hoşlanmışa benziyordu çünkü sıırttı ve hareketlerimi yansıttı. "Al bakalım."

"Yani, inkâr etmiyor musun?" Telaşla tersledim. "Senin yüzünden burada olduğunu mu?"

"Hayır," dedi sakince, hâlâ sıırtarak. "Neden inkâr edeyim ki?"

"*Neden?*" Başımı salladım ve ona bakakaldım. Ugh! Çok sinir bozucuydu. "Çünkü... Çünkü..."

"Seni istediğim için mi?" diye teklif etti, göz

kırparak. "*Evet,*" diye ağzımdan kaçırđım.

"Ama sen evlisin?" diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle," diye karşılık verdim, kendimi bu berbat konuşmanın içine soktuğım için nefret ediyordum.

"Eğer beni istiyorsan, seninim tatlım," diye cevap verdi o öldürücü gülümsemelerinden biriyle. "Tek yapman gereken bir kelime söylemek ve ben *sadece* senin olacağım."

"Aynen böyle, ha?" Ondan titrek bir adım geri çekilirken alay ettim. Hunter başını salladı. "Aynen öyle, HC," diye açıkladı parmaklarını şıklatarak.

Başımı sallayıp uzaklaşmadan önce uzun bir süre onun aptal ve güzel yüzüne baktım. "Senin gibi bir adamı neden isteyeyim ki?" Yanaklarımın ısındığını hissetmekten nefret ederek tersledim. "Sen bir sürtüksün," diye ekledim, kelimeleri ona tükürerek. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu bir mahkûm olmayan bir erkeği tercih ederim." Bunu söyledikten sonra, arkamı dönüp uzaklaşmadan önce kıyafetlerimdeki toprak ve ot parçalarını fırçaladım

"Ve cinsel yolla bulaşan hastalıklı mahkûm?" Hunter kıkırdayarak tekrarladı. "Hiç prezervatif diye bir şey duydun mu tatlım? Hayır, doğru, duymadın çünkü sen bir bakiresin," diye homurdandı. "Yirmi altı yaşında, *evli bir bakir.*"

"Ben bakire *değilim!*" Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Bakire olsam bile, seks hayatımın *seninle* hiçbir ilgisi yok."

"Var olmayan seks hayatını mı kastediyorsun?" diye kaşlarını sallayarak karşı çıktı. "Seni duydum, unutma," diye alay etmeye devam etti, sesimi taklit etmek için kötü bir girişimde bulundu. "Becerilmeye ihtiyacım var. Yüce Tanrım, biri beni siksin." Bir elini alnına dayadı ve diğer eliyle kendini yelpazeledi. "Biri bana sikini gösterebilir!"

"Biliyorsun," diye homurdandım, yüzüm kızarmış ve mahcup olmuş bir halde. "Şu anda sana söylemek istediğim o *kadar* çok şey var ki Hunter Casarazzi, ama söylemeyeceğim. Çünkü senin aksine, ben bir yetişkinim ve bunun yerine yüksek yolu seçeceğim."

"Anayol mu?" Hunter, ben *ondan uzaklaşıp* eve doğru yürürken beni çıldırtmak için sürekli kullandığı o öfke uyandıran mizahi ses tonuyla seslendi. "Seni kocana geri götüren yolla aynı yol mu?"

Ona cevap vermedim.

Şu anda ağzıma güvenemezdim.

Çılgılık atmak için can attığım her şey yüzeyin ucundaydı ve eğer o kelimeleri söylersem geri dönüşü olmayacaktı.

"Çünkü bu çok sıkıcı bir yol, HC!" diye alay etti arkamdan. "Hayatında bir kez olsun off-road yapmayı denemelisin. Asla bilemezsin, belki aradığın o büyük siki bulursun."

"Kapa çeneni Hunter." Ön kapıyı açtım ve yüzüne çarpmadan önce aceleyle içeri girdim. Vücudunu kapının içinde yakalamayı başardım ve acı içinde homurdandığında zevkle parıldadım. "Ve unutma," diye ekledim, hiç şüphesiz alaycı bir şey söylemek için ağzını açtığı anda. "Biliyorum

Silahını nereye sakladığını ve harika öğretmenlik becerilerin sayesinde artık kanıtları nasıl sileceğimi de biliyorum." Hunter'ın ağzı açık kaldı ve parmağımla hafifçe vurarak ağzını kapattım. "İşte bu yüzden beni kızdırmak senin yararına değil, Casarazzi."

"O zaman sana şu anda ne kadar tahrik olduğumu söylememeliyim," diye cevap verdi garip bir şekilde hayranlığa benzeyen bir tonda. "Şu anda gözümde canlandırdığım tek şey senin silahımı tuttuğun."

Boyun eğerek başımı salladım ve omzuna bir yumruk attım. "Sen imkansızsın."

"Kılıfımdan başka bir şey giymiyorum," diye ekledi.

Onu azarlamaktan vazgeçtim, çünkü bu onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramıyordu, oturma odasına geçtim ve kanepeye uzandım.

Kıçım yogadan dolayı hâlâ o kadar ağrıyordu ki Hunter yanıma oturduğunda kalkıp yer değiştirmeye zahmet etmedim. Çok ağrım vardı ve muhtemelen beni takip edecekti, o halde neden zahmet edeyim ki?

Yine de, ona sert bir bakış atmadan önce omuzlarıma gelişigüzel attığı kolunu kaldıracak enerjiyi topladım. O da buna dolgun dudaklarını birbirine yapıştırarak ve yüzünü benimkine doğru eğerken iğrenç derecede yüksek bir öpücük sesi çıkararak karşılık verdi.

Elim havaya kalktı ve yüzünü avuçladım. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardım, yüzüme yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Ağzından ne çıkacağından asla emin olamıyordum ve bu heyecan vericiydi. Heyecan vericiydi. Heyecan verici. Karizmatik ve mıknaş gibi...

Hunter uyarıma dilini çıkarıp elimi yalayarak - *evet, yalayarak* - karşılık verdi.

"Cidden az önce elimi mi *yaladın*?" Şok yüz hatlarımı kapladığında nefesim kesildi ve elimi yüzünden çektim.

"Seni başka bir yerinden yalamamı mı tercih edersin?" diye karşılık verdi, utanmadan ve sıkılmadan. "Çünkü benim için sorun yok."

"Berbat bir arkadaşsın," diye nefes nefese göğsüne vurdum.

Şeytani bir göz kırpmayla, "Ben korkunç olanın mümkün olan en iyi versiyonuyum," diye karşılık verdi.

Ağzım açık kaldı ve kalbim göğsümde çılgınca çarparken ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Benimle flört ediyordu ve bu konuda tamamen utanmazdı da. Umurunda değildi. Hem de hiç. Bu beni kızdırıyor muydu, yoksa heyecanlandırıyor muydu emin değildim.

Her iki şekilde de işe yarıyordu. Benden bir tepki alıyordu. Niyeti buydu.

Bana ne yapmaya çalışıyordu?

Jordan'a büyük bir meşe ağacının kökleri gibi bağılıydim ama Hunter beni bildiğim her şeyden uzaklaştırıyordu. İçten içe ve en derin üzüntümle, ben de çekilmek istiyordum. Vahşi, ulaşılmaz ve karizmatikti. İstedigimi hiç bilmediğim her şey bu adamın içindeydi. İçindeki bir şey ruhumun en derin kısmına şarkı söylüyordu. Karşı koyamadığım ya da reddedemediğim bir çağrıydı bu.

"Beni bir daha yalama. Tamam mı?" diyebildim. *Zavallı*.

"Emin misin?" Hunter alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Seni yalayarak ne kadar iyi hissettirebileceğimi bilersen şaşardın." Kaşlarını salladı. "Tekrar ve tekrar."

"Oh, lütfen," diye güldüm, yorumuna gözlerimi devirerek. "Ne saçmalık ama."

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu, açıkça şaşırmıştı.

"Bana şunun cevabını ver," diye karşılık verdim sırtarak. "Dev, ateş püskürten ejderhalara inanıyor musun?"

Hunter kaşlarını çattı. "Bu hileli bir soru mu?" "Hayır." Sırıttım. "Şimdi soruya cevap ver."

"Um, belki?" Bir dakika durakladı, belli ki sorumu düşünüyordu. "Bir zamanlar var olduklarına inanıyorum."

"Ben de!"

"Öyle mi?"

"Tek boynuzlu atlar ve deniz kızları gibi efsanevi yaratıklara inanır mısınız?"

Hunter sırttı. "Dokuz yaşından büyük kimsenin deniz kızlarına inandığını sanmıyorum, tatlım."

"Kesinlikle," diye onayladım coşkulu bir baş sallamasıyla. "Bu bir *kurgu*. İnsanları mutlu etmek için uydurulmuş hikayeler."

Hunter uzun bir süre bana baktı ve yüzünde sevimli bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Seni takip etmiyorum," diye itiraf etti sonunda, şaşkın görünüyor.

"Çoklu orgazmlar ve vücudunuzun bu zevki alamayacağından kesinlikle emin olduğunuz için ağlayıp durmaları için yalvarana kadar 'dilleriyle' boşalmanızı sağlayabilen erkekler mi?" İnanmayarak kaşlarımı kaldırdım. "Benim gibi on sekiz yaş ve üstü kategorisi için masallar yazan insanlar tarafından yaratılmış saçma sapan kurgular."

Şimdi Hunter şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Bekle, bir kadının birden fazla orgazm olabileceğine inanmıyor musun?"

"Evet, öyle," diye karşılık verdim, tatlı tatlı gülümseyerek. "Sadece onlara sahip olmak için işi kendisinin yapması gerektiğine inanıyorum."

Hunter sonunda, "Kocanız tam bir k a h k a h a fiçisi gibi," diye açıkladı. "Sen o adamın gururunu okşayan bir varlıksın."

"Ben gerçekçiyim," diye düzelttim. "Ve bu sadece benim kocam değil. Bu gerçekler. Böyle bir şey yok."

"Hangi taşın altında yaşıyordun?"

"Aman ne olacak, Hunter," diye alay ettim. "Sanki kadınları birden fazla orgazm yapma konusunda ustasın!"

"Hiç şikâyetim olmadı," diye karşılık verdi gururlu bir gülümsemeyle. İğrenerek yüzümü buruşturdum. "Sen bir sürtüksün, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Pratik yapmak mükemmelleştirir, HC." Sırıtarak ekledi, "Her şey klitoriste." "*Pardon?*" Ben sıçradım.

"Klitoris mi?" Hunter sırtıttı. "Belki de arada bir seninkinin tozunu alıp kullanmalısın. Ne kadar iyi bir fu-"

Teagan elinde bir yığın broşür ve parlak katalogla oturma odasına girerken, "Güzel, ikiniz de birliktesiniz," dedi. "Sizinle konuşmamız gerekiyor."

"N'aber Teegs?" Parlak bir tonda, tüm dikkatimi ona vererek, bir yandan da istemeden yaptığı müdahale için Tanrı'ya şükrederek söyledim.

Hunter Casarazzi benimle flört ederken fazlasıyla küstahtı ve içten içe bunu seven yanımdan nefret ediyordum. Onun için sadece şaka olsa da, istemeden de olsa bana umutsuzca arzuladığım ilgiyi veriyordu. Yalnızdım ve içimdeki kargaşa beni yutmakla tehdit ettiğinde bile gülümsememi ve gülmemi sağlayarak acımı dindirdi.

Çünkü hayatımın acı gerçekleri şunlardı; kocam hâlâ benden kaçıyordu. Hâlâ Annabelle ile yaşamaya katlanmak zorundaydım - birkaç hafta önce korkunç derecede kaba davrandığım ve asla özür dilemediğim aynı Annabelle. Kariyerim her geçen gün daha da kötüye gidiyor, aşk hayatım da tuvalete düşüyordu.

"Onlara henüz söylemedin mi?" Noah oturma odasında bize katılarak sordu. Teagan heyecanla, "Ben de tam söylemek üzereydim," diye cevap verdi.

"Bize neyi anlatacaksın?" Hunter sordu. "Bekle -" Nefes nefese kaldı ve sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "*Hamile misin?*"

Teagan bana ters ters bakmadan önce, "Çok komik, göt herif," diye takıldı. "Umut!

Gülmeyi kes - sadece onu cesaretlendiriyorsun."

Kahkahamı öksürükle bastırmaya çalışırken, "Özür dilerim," diye boğuldum. "Haberlerinize devam edin."

Teagan heyecanla ellerini çırparak, "Evleniyoruz," diye duyurdu.

"Um." Hunter sanki sınıfta oturuyormuşuz da öğretmene bir soru soruyormuş gibi elini kaldırdı. "Sizin zaten evli olduğunuza eminim."

Noah başını salladı ve gülümsemesini bastırdı. "Thorn, yeminlerimizi yenilediğimiz anlamına geliyor. Sonbaharda bebek gelmeden önce."

"Ve ikinizin de düğünde yer almanızı istiyoruz!" Teagan yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi ayaklarının üzerinde zıplarken çok mutlu görünüyordu. "Hope, baş nedimem olmanı istiyorum ve Noah da seni sağdııcı olarak istiyor, Luck!"

Otuz Dördüncü Bölüm

ŞANSLI

YANI BEN SAĞDIÇ, HOPE DA NEDİME MIYDI?

Ona sıırttım, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Bu çok ilginç olacaktı.

"*Elbette, baş* nedimen olacağım." Koltuktan fırlayan Hope koşarak geldi ve kollarını Teagan'a doladı. "İlk seferinde beni ektiğin için hâlâ kızgıyım. Bu telafî edecek."

"Bunun için ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun," diye karşı çıktı Teagan, Hope'a sıkıca sarılırken. "Ama kendimi savunmam gerekirse, o gece o kadar sarhoştum ki *Elvis*'le evlenebilirdim."

Noah başını sallayarak, "Bu çok rahatlatıcı," diye mırıldandı. "Peki, bu ne zaman olacak?" Hope bunu yaparken heyecanla sordu berbat bir dans. Yine de şikayet etmiyordum. O böyle sallanırken kıcı harika görünüyordu ve ben de bu gösterinin tadını çıkarıyordum.

Lanet olsun, Jordan Porter bu kadından nasıl uzaklaşabildi? Sürekli gözetim altında tutulması gereken bir yüzü, uğruna ölünecek bir vücudu ve yürüyen bir rüya gibi bir kişiliği vardı.

"Ağustos başında," diye yanıtladı Teagan gülümseyerek. "Çok heyecanlıyım Hope. Bu bizim ikinci şansımız gibi." O anda durakladı ve ben de onun duygu seline kapılmasını izledim. Tekrar konuştuğunda sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Geçirdiğimiz bir yıldan sonra, ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde durmak ve dünyaya bunu başardığımızı göstermek istiyorum. Bana ve Noah'ya olanlar bizi yıkmadı."

"Çünkü biz kalıcıyız, Thorn," diye söze girdi Noah.

"Evet," diye kabul etti ve kocasına gülümsedi. "Kalem gibi, değil mi?"

"Titanyum gibi," diye düzeltti ve kadının durduğu yere doğru yürüyüp başına bir öpücük kondurdu. "Ne diyorsun dostum?" diye sordu ve dikkatini bana çevirdi. "Sağdıcım olur musun?"

Sormasına gerek var mıydı?

"Her zaman, dostum." Hope'un daha önceki hareketlerini taklit ederek koltuktan kalktım ve Noah'ya sarıldım. "Her zaman."

"Minnettarım," diye mırıldandı Noah hışımla, bir adım geri çekilmeden önce sırtımı sıvazladı. "Hayır deseydin ne yapacaktım bilmiyorum."

Sırıttım. "Boş ver onu dostum. Benim yerimi almaktan mutluluk duyacak üç yeğenin var."

"Doğru." Noah başını sallayarak onayladı. "Ama o gün yanımda durmasını istediğim kişi sensin."

Teagan alaycı bir tavırla, "Ah, Hope," dedi. "Belki de bu ikisi evlenmeli."

Hope başını geriye attı ve güldü. "Birbirlerini yeterince sevdikleri kesin."

"Zaten yapmadığımızı kim söyledi?" Ben de karşılık verdim. "Belki de hapisteyken benim sürtük karımdı."

Hope'un ağzı dehşet içinde açık kaldı.

"Çok komik, göt herif," diye homurdandı Noah. "Belli ki seninle taşak geçiyor Hope."

Teagan yorumlarımdan etkilenmeden, "*Noah* senin sürtük karın gibi," diye alay etti. "Daha çok tam tersi gibi, tatlı çocuk."

"Benimle daha kolay bir hayatı olur," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim, tamamen şaka yapıyordum ama Hope'un tepkilerinden duramayacak kadar keyif alıyordum. "Ben çok sevimliyim."

Teagan omzumu okşayarak, "*Tabii ki öylesin*," diye mırıldandı. "Şimdi git ve çaydanlığı koy. Konuşmamız gereken renk şemaları var!"

Noah'nın rengi soldu. "Renk şemaları mı?"

Teagan başını salladı. "Çiçek aranjmanlarından, potansiyel mekanlardan ve düğün kıyafetlerinden bahsetmiyorum bile -" Cümlesinin ortasında durdu ve dikkatini Hope'a çevirdi. "Senin için kırmızı bir elbise almalıyız. Kırmızının içinde çok seksi görünüyorsun, bebeğim."

"İyi seçim," diye onayladı Hope, en az Teagan kadar kendini bu düğün saçmalığına kaptırmıştı. "Ve buketinde güllere ihtiyacın var."

"Ve canlı bir grup," diye karşılık verdi Teagan sırtarak. "Bunu dışarıda yapmak istiyorum. Açık havada."

"Çardak gibi bir şey mi?" Hope gözleri keyifle dans ederek cevap verdi.

"Aynen öyle. Sen benim ruh kardeşimsin." Teagan bir alkış gibi manyak. "Kutlama için dışarıda bir gece düzenlemeliyiz."

"Tanrım, evet!"

"Bu gece
mi?"

"Evet!"

"İçki için mi?"

"Ve akşam
yemeği." "Ve
dans!"

"Tanrım," diye mırıldandı Noah, saatte doksan mil hızla sohbet eden iki kızı görünce. "Birbirlerini aylardır görmediklerine yemin edebilirsin."

Hope'un yanında kendisi gibi olabileceği bir arkadaşı olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Yalnız olmadığını bilmek hoşuma gitti.

Zamanının çoğunu bu şekilde hissederek geçirdiğini hissediyordum. Onu Teagan'la gördüğümde kalbim daha az acıyordu.

"Lucky, seninle biraz konuşabilir miyiz?" Noah o zaman sordu ve dikkatimi bakışlarımdan uzaklaştırdı. "Şimdi mi?" diye ekledi odadan çıkmadan önce. Onu dışarıda takip etmeden önce kızlara son bir kez baktım.

Verandaya çıkıp kapıyı arkamdan kapattığımda "Ne yapıyorsun dostum?" diye sordu.

"Şu anda mı?" Ben çizdim. "Burada durmuş seninle konuşuyorum ve bir sigara içmeyi planlıyorum."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye homurdandı Noah, ben bir sigara yakıp derin bir nefes çekerken beni şahin gibi izliyordu.

"O zaman geri çekil," diye karşı çıktım, bir nefes duman çıkararak. "Ve onu içine çekmek zorunda kalmayacaksın."

"Ya kendini beğenmiş bir piçin tekisin ve kimsenin ne düşündüğünü umursamıyorsun," diye karşı çıktı Noah, yemi yutmayarak. "Ya da onun yanındayken ne kadar şeffaf olduğunun farkında değilsin." Ses tonundaki onaylamama hissini duyabiliyordum - bu his ondan kovalar halinde sızıyordu - ve neredeyse anında tüylerim diken diken oldu. "İstesene de onu daha fazla isteyemezsin Lucky ve bu tüm dünyanın görebileceği kadar açık, dostum."

"Biz arkadaşız," diye ısırdım.

"Arkadaşlar," diye alay etti Noah. "Ama daha fazlasını mı istiyorsun?"

Başımı salladım ve bir nefes daha çektim. Yalancı değildim ve ayrıca saklayacak bir şeyim de yoktu. Bütün dünya nasıl hissettiğimi bilebilirdi ve Hope bildiği sürece umurumda bile olmazdı.

Hope dalga geçtiğimi sandı.

Kız kardeşimi bu sabah Noah'nın evinden çıkarken gördüğünde o da öyle düşünmüştü.

Hayden kafayı bulmuş bir halde beni aramıştı ve ben de ertesi sabah ilk iş olarak evden çıkması şartıyla onu buraya getirmiştım. Dürüst olmak gerekirse dün gece onunla ne yapacağımı bilememiştim.

Kan bağı olsun olmasın, kardeşimi gerçekten tanımıyordum. Onun varlığından ancak geçen yıl haberdar oldum.

Babamın birçok ilişkisinden birinin ürünüydü ve dürüst olmak gerekirse, eyaletin dört bir yanına dağılmış yarım düzine Hayden'dan daha şüpheleniyordum.

On dokuz yaşında, Hayden sadece bir bebektir. Ama burnundan kokain damlaları akarken kendini bok deresine atmayı başarmıştı.

Uyuşturucu bana göre değildi. Hiç olmadı.

Elbette, hapishanede kendi payıma düşen otu içmiştim ama daha sert olanlara hiç dokunmamıştım. Damarlarını o bokla doldurmanın bir adama neler yapabileceğini ilk elden görmüştüm. Hiç hoş bir şey değildi ve eyalet hapishanesi bunun sonuçlarıyla doluydu.

Noah, "Cezalandırılmaktan hoşlanıyorsun," diyerek beni şimdiki zamana geri çekti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu bir cehennem kedisiyle evlenen adam mı söylüyor?"

"Bence burada anahtar kelime evli," diye karşılık verdi Noah, alaycılığımın etkilenmemişi. "O *evli*."

"Evli," diye alay ettim. "Ve bu evlilik ne lanet bir şaka." Beni istediğini biliyordum.

Biliyordum amına koyayım.

Ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu beni her gün reddeden başka bir kadın olsaydı, şimdiye kadar çekip gitmişim, ama o başka bir kadın değildi.

O *Hope*'tu.

Altın çocuğa karşı hiç şansım olmadığının tamamen farkındaydım. Tanrım, onlar neredeyse doğuştan nişanlıydılar. Ve evet, bir parçam Noah'ın tavsiyesine uyup bu yarıştan çekilmem gerektiğini biliyordu, ama ben

gitmiyordum. İçimde beni *kalmaya* zorlayan bir şey vardı. *Asla* sahip olamayacağım bir kadın için her şeyi riske atmaya zorluyordu.

"O kızın peşinden koşarak ateşle oynuyorsun," diye mırıldandı Noah bana ters ters bakarak. "Ve yanacak tek bir kişi var, dostum. *Sen*."

"Neden sen kendi alanında kalmıyorsun dostum, ben de kendi alanımda kalacağım." Noah'la bu konuda tartışmaya girmek istemiyordum ama geri adım atmaya da niyetim yoktu. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Hiç de bile," diye karşılık verdi Noah hararetle. "O benim lanet olası yeğenim, Lucky!" Yüksek sesle homurdandı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Cidden dostum. Kendine bir kız bulmalısın."

"Neden?" O zaman öfkemi kaybederek talep ettim. "Ona sahip olduğu için mi? Geçmişte ona çok iyi davrandığı için mi?" Başımı salladım ve dudak büktüm. "Saçmalık, Noah. Kızın parmağına bir yüzük taktı ve kaçtı." Öne doğru bir adım attım ve hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Anlamamıştı. Hiçbiri anlamamıştı. "Eğer parmağına yüzük takmış olsaydım, ne yapardım biliyor musun?"

"Bu senin ne yapacağınla ilgili değil..."

"*Kalırdım*," diye kükreyerek sözünü kestim. "Tüm bu saçmalıklara ve dehşete rağmen. Kalırdım amına koyayım."

"Peki ya Hayley?" diye tısladı. "Eğer hayatta olsaydı, bunu düşünmezdin bile -"

"Sakın oraya gitme," diye uyardım başımı sallayarak.

Hayley.

Her şey dönüp dolaşıp Hayley'e geliyordu.

Hayatıma devam etmeye hakkım yok
muydu?

Hayatımın geri kalanında oturup rastgele kadınlarla yatmam ve bir daha hiçbir şey hissetmemem mi gerekiyordu?

Tekrar aşık olmaya hakkım olmadığı yönündeki berbat görüşe değer vermedim.

Çünkü hissediyordum ve düşüyordum.

Ben de bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama başıma geliyordu ve bu şimdiye kadar yaşadığım en gerçek duyguydu. On sekiz yaşında yaşadığım her şeyden daha gerçek ve daha tüketkendi.

"Oraya gitmek zorundasın," diye homurdandı Noah. "Bunu düşünmek zorundasın dostum. Hope bir ribaund değil. O *kalıcı*. Onu ondan uzaklaştırırsan, kendi suçluluk duygusuna öylesine gömülür ki karanlıkta kalır.

Gerçekten karanlık. Bu siyah ve beyaz değil, kardeşim. Her şey berbat durumda ve kendini öyle derin bir çukura sokmuşsun ki kimsenin sana ulaşabileceğini sanmıyorum." "Biliyor musun," diye düşündüm bir duman bulutunu dışarı verirken ve sigaramın külünü savururken. "Kendim için kazdığım 'çukurda' oldukça memnunum, ama endişen için teşekkürler - yine de gereksiz." Sigaramdan bir nefes daha çektikten sonra şöyle dedim: "Aldığım kararlardan memnunum.

Noah, ve konu o olduğunda, hiç pişmanlık duymuyorum."

Noah ellerini hüsrarla havaya kaldırarak, "Şu saçma sapan düşüncenin senin lehine döndüğünü söyle," diye karşı çıktı. "O bizim gibi değil, Lucky. Bizden biriyle birlikte olmanın getirdiği tüm saçmalıkları ve dehşeti kaldırabileceğini mi sanıyorsun?"

Buna cevap

vermedim.

Veremezdim.

Noah beni orada yakalamıştı ve bunu biliyordu.

Umut iyi ve saftı ve hayatımdaki her şeyin tam tersiydi. "Ve diyelim ki çuvalladın ve kendini tekrar içeride buldun," diye ekledi, tuz dökerek yaranın üzerine. "O zaman Hope'a ne olacak? Sana ne olacağını söyleyeyim; yolunun kesiştiği her pislik için açık bir hedef olarak kalacak."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim kardeşim," diye savunmaya geçtim ve bu düşünce karşısında duyduğum dehşeti gizlemeye çalıştım. "Eğer içeri geri atılırsan Teagan ve bebeğe ne olacak?"

Sözlerim Noah'ın tereddüt etmesine neden oldu. "Sakın öyle söyleme, dostum." Gözle görülür bir şekilde titredi. "*Tanrım!*"

"O zaman bunu benim için de söyleme," diye karşı çıktım hararetle. "Çünkü içeri geri dönmeye hiç niyetim yok. Ama güven oyu için teşekkürler," diye ekledim, tiksintiyle karışık bir ses tonuyla. "Tüm bu olanlarda sadakatının nerede yattığını bilmek güzel. Pislik herif."

"Benim sadakatım sana, seni aptal bok," diye hırladı Noah. "Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Ama belanın bir kasırga gibi geldiğini görebiliyorum dostum. Onun peşinden gitmeye devam edersen bu işin sonu felaket olur. Ve ikincil hasar *sen* olacaksın. Yani evet, belki bu konuda senin arkanda değilmişim gibi görünüyor ama bu saçmalık. Seni uyarmaya çalışıyorum, Lucky. Bundan kurtulmana yardım etmeye çalışıyorum."

Tek yanıtlım "Onu seviyorum," oldu ve bu üç kelime Noah'yı şaşırtmış gibiydi.

İlk kez hislerimi yüksek sesle dile getirmiştim ve bu benim için sürpriz olmadı. Neredeyse bir yıldır bu kadına aşıktım. Bunu yüksek sesle ve en iyi arkadaşıma söylemek duygularımı daha da pekiştirdi.

Noah uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra derin bir nefes verdi. "Biliyorum." Yenilgiyle başını salladı ve "Ama o seni alt edecek, dostum" dedi.

"Belki de yapmasını istiyorumdur," diye karşılık verdim sessizce. *Ya da belki çoktan istemiştir.*

Bölüm Otuz Beş

UMUT

TEAGAN'IN EVINDEN AYRILDIKTAN SONRA DOĞRUCA JORDAN'IN EVINE GİTTİM. duş alıp kıyafetlerimi değiştirecektim. Boulder şehir merkezinde hepimizin sevdiği yerel bir restoran/bar olan Darby's'de saat altı buçukta buluşmak üzere plan yapmıştık.

Kendimi içeri attığımda ev boştu, bu yüzden kocamla paylaştığım odaya çıktım ve arkadaşlarımla dışarıda geçireceğim bir gece için hazırlanmaya başladım.

Saat 16:25'te duştan çıkıp en sevdiğim siyah skinny jean pantolonumu ve geçen hafta aldığım limon peplum üstümü giydiğimde işi sıkı tuttuğumu biliyordum. Kotumun kumaşı inanılmaz derecede bağışlayıcıydı ve kıvrımlarımı ortaya çıkarıyordu.

Üstümün kesimi göğüslerimi biraz normal bir boyuta indirirken şeklimi de güzelleştirdiği için mutluydum, nadiren yapmaya zahmet ettiğim bir şeyi yapmadan önce bir çift siyah ayakkabı giydim; buklelerimi düzelttim. Kahverengi saçlarımın lüle lüle olmadığı zaman bu kadar uzun olması çılgıncaydı ve işim bittiğinde sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. Her zaman şiş olan dudaklarıma kırmızı rujla son dokunuşu yapmadan önce gözlerime bu gece dumanlı bir efekt vermeyi seçerek tüm yüzüme makyaj yaptım.

Ben hazır olduğumda saat 17:15 olmuştu ve daha önce ayırttığım taksi dışarıda beni bekliyordu. Onu davet etmenin anlamsız olduğunu bilsem de Jordan'a kısa bir mesaj atarak nereye gittiğimizi bildirdim ve telefonumu çantama atıp taksiye koşmadan önce onu da davet ettim.

Ürdün

Hope'un telefonuma gönderdiği mesajı okuyan Annabelle'in ilk söylediği "Gidiyoruz!" oldu. "Git üstünü değiştir," diye ekledi ve Ryder'ın kirli bezini değiştirme işine dönmeden önce telefonumu bana geri verdi.

"Yorgunum," diye itiraf ettim, yanlarındaki yatağın kenarına çöktüm. Yan yatarak Ryder'ın tombul küçük yüzünü gıdıkladım, dikkatini dağıtarak annesinin itiraz etmeden onu temizleme işini yapmasını sağladım.

Ryder bana sırtarak, "Baba," diye mırıldandı. "Da-da-da-da."

"Selam dostum," diye mırıldandım, güzel yüzüne gülümseyerek. Bana Jordan demesini öğretmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişim. Bunun zamanla olacağını düşündüm. "Aferin oğlum - annenin seni temizlemesi için kıpırdamadan dur."

"Da-da-da-da," diye ciyakladı, heyecandan ahududuları üflüyordu.

"Yukarı.

Da-da...yukarı!"

"Yakında, dostum." Buklelerini okşadım ve gülümsedim. "Ama önce annenin o kokuşmuş kıcını temizlemesine izin vermelisin."

Annabelle kirli bezi bana uzatırken, "Her zaman yorgunsun," diye azarladı.

Fikrimi savunmak için geri dönmeden önce bezi onun için çöpe götürdüm. "Oraya gitme konusunda rahat değilim."

Oğlunu temizleyip yeniden giydirirken, "Ve anlıyorum," diye kabul etti. "Anlıyorum. Ama yine de gidiyoruz."

Beni zorlamaya çalışan başka biri olsaydı, muhtemelen kendimi kaybederdim. Ama bu Annabelle'di. Onun geçmişini biliyordum, yaşadığı dehşeti ilk elden görmüştüm ve bu beni alçaltmıştı. Bu kadına duyduğum saygı ölçülemezdi. Ayrıca onun fikirlerine ve tavsiyelerine de büyük saygı duyuyordum. Her zaman aynı fikirde olmayabilirdim ama bu farklı bir hikayeydi.

"Bakıcımız yok," diye belirttim, elimden geleni yaparak.

Annabelle bana 'gidiyoruz, oyalamayı bırak' der gibi bakarak, "Sally'yi arayacağım," dedi.

"Hayır." Başımı salladım. "Asla olmaz. Onu en son işe aldığımızda ne olduğunu biliyorsun. Biz kapıdan çıkar çıkmaz erkek arkadaşını çağırmıştı." Hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Etrafında yabancıların olmasını istemiyorum."

Annabelle gözlerinde kararlı bir bakışla, "Peki," diye karşı çıktı. "O zaman onu da yanımıza alırız."

"Bara mı?" Ona bakakaldım. "O daha on üç aylık. Bara falan gitmiyor."

"Burası bir restoran."

"Dışarıda olması için çok geç."

"Biz *gidiyoruz*."

"Ama -"

"Gidiyoruz," diyerek sözümü kesti, ses tonunda kesinlik vardı.

"Bu gece için planlarımızı belirlediğimize göre." Ayağa kalktı ve bebeği bana vermeden önce bir nefes alıp verdi ve "Ne giymem gerektiği konusunda bir fikrin var mı?" dedi.

Başımı salladım ve güldüm. "İnanılmazsın."

"Hey, sık sık dışarıda bir gece geçirmiyorum," diye karşılık verdi sırtarak. "Ve kim bilir, belki bu gece hayallerimin erkeğiyle tanışırım." Dramatik bir şekilde içini çekti ve ekledi, "Umarım toplu alım yapmayı seviyordur."

Kaşlarımı çattım. "Toptan mı alıyorsun?"

"Evet," diye göz kırparak cevap verdi. "Beni satın alırsa iki erkeği bedavaya getireceğini biliyorsun."

"Sana parası yetmezdi," diye karşılık verdim gülerek. "Sen çok pahalısın."

"Ben sadece paha biçilmezim," diye havalı bir şekilde konuştuktan sonra dolabının kapısına doğru yürüdü ve çekerek açtı. "Şimdi, kırmızı elbise mi siyah mı?"

"Gerçekten mi?" Ryder'la birlikte yatağa uzanırken inledim. "Gerçekten her dışarı çıktığımızda bunu mu yaşayacağız?"

"Evet," diye karşılık verdi tatlı tatlı. "Bunu bir kadın en iyi arkadaşa sahip olmanın dezavantajı olarak düşün."

"Annen çıldırmış, Ryder," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ne?"

"Kırmızı olan," dedim iç çekerek ve her zamanki gibi söylediğimin tersini seçmesini bekledim.

"Gerçekten mi?" diye kaşlarını çattı. "Sence de siyah olan, ne bileyim, üzerimde daha güzel durmuyor mu?" Elbiseyi önünde tuttu ve içini çekti. "Kırmızıda bebek karnımı görebilirsin."

"Gördün mü," diye mırıldandım, Ryder'a gıdıklama saldırımı sürdürürken. "Sana annenin deli olduğunu söylemiştim. Karnında bir bebek olduğunu sanıyor."

"Bebek karnım var."

"Hayır, yok."

"Evet, biliyorum."

"*Hayır...* gerçekten

bilmiyorsun." "Jord, bana

yalan söyleme..."

İsa. "Tamam, siyah elbiseyi giy."

"Yani, katılıyor musun? Kırmızı olan bebeğimin karnını gösteriyor."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Tüm bu konuşmayı nasıl benim üzerime çevirdin?"

Bana uzun süre baktıktan sonra başını salladı ve "Boş ver. Kırmızı elbiseyi giyeceğim."

Yüce İsa.

Otuz Altıncı Bölüm

UMUT

TEAGAN HERKESİN SAHIP OLDUĞU BİR ARKADAŞTI.

onları yeni insanlarla bir araya getirmeden önce *'kibar ol'* demek için? Hava durumu kadar sağı solu belli olmayan biriydi ve düzenli aralıklarla düpedüz kaba olabiliyordu.

Ayrıca bir aslanınki kadar cesur bir kalbe ve eşi benzeri olmayan nadir bir sadakat özelliğine sahipti. Onu ölesiye seviyordum ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğini biliyordum, bu yüzden şu anda Annabelle için gerçekten korkuyordum.

Teagan normal bir günde yeterince korkutucuydu.

Hamile, hormonlu Teagan hesaba katılması gereken bir güçtü.

Barda oturmuş, Annabelle'in Ryder'ı kucağına almış kocamın peşinden restorana girişini izlerken, Teagan *içimden geçenleri* dile getirerek, "Tamam, hemen siktir olup gitmesi gerekiyor," dedi.

"Kibar ol," diye mırıldandım. "Hiç dışarı çıkmıyor." Daha önce mesajıma cevap vermediğinde, beni görmezden geldiğini düşünmüştüm. Ama şimdi burada mıydı? Gerçekten gelmiş miydi? *Sersemlemiştim.*

"Ve bunu yaptığında *onu da* getirmek zorunda mı?" Teagan bakışlarını onlara dikerek karşılık verdi. "Boş ver onu Hope."

Teagan elbette haklıydı ve tam da içimden geçenleri yüksek sesle dile getiriyordu.

Tanrım, Annabelle neden gelmek zorundaydı?

Bunun Noah ve Teagan için bir kutlama yemeği olması gerekiyordu. Onun burada işi yoktu.

Arkadaşlarımı tanımıyordu.

Neden Noah ve Teagan'ı ikinci evlilikleri için tebrik etsin ki?

İlk düğünlerinde yanlarında değildi!

Onlar hakkında ya da geçtiğimiz yıl yaşadıkları korkunç mücadeleler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Lütfen kibar ol Teegs," diye ekledim onlar yaklaştıkça endişeyle. "Bebek onlarla birlikte."

"Şansına," diye homurdandı portakal suyunu geri fırlatmadan önce. "Gecenin bu saatinde bara bebek getirerek ne halt ettiğini sanıyor?"

"Teknik olarak burası da bir restoran." Odanın içinde birlikte yemek yiyen birçok aileye el salladım. "Ve burada çocuklu olan tek kişi o değil."

"Peki," diye karşılık verdi Teagan çenesini öne çıkararak. "Bebek kalabilir. Ama Gidebilir!"

"Şiddet dürtülerini bastır," diye yalvardım, ses tonum alçaktı. "Ve bu gece onları Noah'ın üzerine sal."

Teagan'ın yüzünde kedi gibi bir gülümseme belirdi. "Oh, niyetim o." "Ew."

"Merhaba Hope," diye seslendi Annabelle, bize doğru yaklaşırken. Bana doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Annabelle... selam," diye garip bir şekilde onayladım bar taburemden kayarken ve onu selamlamak için gülümsemeye zorladım. "Bu Teagan." Dönüp Teagan'a baktım ve ona en iyi 'sakın beni hayal kırıklığına uğratma' bakışımı attım. "Teagan, bu Annabelle Walker."

Annabelle Teagan'a doğru elini uzatırken parlak bir sesle, "Harika haberiniz için sizi tebrik ederim," dedi. "Gecenizi böldüğüm için özür dilerim. Umarım Ryder'la benim de peşinize takılmamızın bir sakıncası yoktur."

Bu sırada nefesimi tuttum ve hamile bir kadını bardan güreşerek çıkarmak zorunda kalıp kalmayacağımı görmek için bekledim.

Hunter masamıza oturmadan önce sigara içmek için dışarı çıkmıştı ve Noah da onunla birlikte gitmişti - şüphesiz karısının arkasından sigara içmek için - ama şu anda acele edip buraya geri dönmelerini umuyordum.

Eğer pençelerini uzatmaya karar verirse Teagan'ı tek başıma idare edebilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Hiç de değil," dedi Teagan sonunda, sesi normalden biraz daha gergin çıkmıştı. "Bize katılabildiğinize çok sevindim."

Rahatlayarak sarktım.

Teşekkürler, İsa.

"Harika bir bar," diye ekledi Annabelle heyecanla.

"Cuma geceleri burada canlı müzik var," diye önerdim, çaba gösterme ihtiyacı hissederek. "Yani gelmek için doğru geceyi seçtik."

"İyi mi?"

"Grup mu?" Teagan başıyla onayladı. "Harikalar. En iyi coverları yapıyorlar."

"Öyle mi?" Annabelle cıvıldadı. "O zaman belki beni dansa götürecek hoş bir adam bulurum."

"Evet," diye cevap verdim. "Belki." Sonra Jordan'a tüm dikkatimi vererek etrafımda döndüm. "Gelebildiğine sevindim," diye fısıldadım, kendimi gülünç derecede gergin hissediyordum. "Benim için anlamı çok büyük."

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Jordan huysuzca, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu gece çok hoş görünüyorsun."

"Oh." İltifat karşısında kızardım. "Teşekkür ederim." Minik kırmızı elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla Annabelle'in ve hamilelik göğüslerini ön plana çıkaran beyaz maksi elbisesiyle Grek tanrıçaları gibi giyinmiş Teagan'ın yanında patates çuvalı gibi kalıyordum. "Daha fazla çaba göstermeliydim," diye mırıldandım. "Bir elbise giymeliydim..."

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Ryder'ı diğer koluna doğru kaydırırken. "Opie," diye mırıldandı Ryder mutlulukla. "Opie."

"Gördün mü?" Jordan kıkırdadı. "Şimdiden bir hayranın var."

Ryder küçük bir solucan gibi kıvrılarak tombul ellerini bana doğru uzatırken, "Opie kalk," diye bağırdı.

"En sevdiğim ufaklık nasılmış bakalım?" Onu Jordan'ın kollarından kaptığım gibi öpücüklere boğdum ve o da sevinçle ciyakladı. "Bir masanın boşalmasını bekliyoruz," diye açıklarken buldum kendimi, tıklım tıklım dolu barın etrafında küçümseyici bir el salladım. "Burada rezervasyon kabul etmiyorlar."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz barın uzak köşesinde bir masa açıldı. Teagan, her zamanki zarafetiyle, yaşlı bir çifti geçerek masaya doğru ilerledi. Çift ona kötü kötü bakınca, Teagan bariz bir şekilde fark edilen bebeğini işaret etti ve dilini çıkardı.

"Onunla nasıl arkadaş olabilirim ki?" Teagan'ın masayı birkaç yaşlıdan korumasını izlerken utanç içinde fısıldadım.

"Hiç değişmemiş," diye kıkırdadı Jordan, Teagan'ın bize el salladığını görünce eğlendiği belliydi.

El sallamayı kes, seni velet!

Ve kendinle bu kadar gurur duymayı bırak.

"Hayır," diye başımı sallayarak onayladım. "Ve asla da olmayacak."

Annabelle önüme geçip Ryder'a uzanırken, "Dur, şu ufaklığı senden alayım," dedi. "Neden siz gidip arkadaşınızın yanına oturmuyorsunuz? Ben gidip bir mama sandalyesi bulayım."

Jordan hemen, "Ben yaparım," diye teklifte bulundu. "İdare edebilirim."

"Bebeği tutuyorsun," diye karşı çıktı. "Mama sandalyesini de taşıyamazsın."

"Jordan? Ben hallederim," diye karşılık verdi Annabelle ve Ryder'ı kollarının arasına *aldı*. "Git ve karınla otur."

Garip diyebilirsiniz ama Jordan'a ne yapması gerektiğini söylediği hissine kapıldım.

Benimle zaman geçirmesini sağlamaya çalıştığı için ona karşı sıcak mı hissediyordum, yoksa bunu yapmasının söylenmesi gerektiği için kırılıyor muydum emin değildim.

Her iki durumda da dinlemek için beklemedim, onun yerine masaya doğru ilerledim. "Tanrım," diye homurdandım ve Teagan'ın yanında, süslü bir şekilde dekore edilmiş yuvarlak masadaki sandalyeye çöktüm. Tanrı aşkına, masa benden daha iyi giyinmişti. Bembeyaz masa örtüsüne baktım ve inledim. "Öldür beni şimdi."

"Yine de senin için onun kışını tekmeleyebilirim," diyerek ön kolumu okşadı. "Ben yaparım Hope. Sadece söyle yeter."

"Yapacağını biliyorum," diye yarı güldüm, yarı inledim, başımı omzuna yasladım. "Seni bu yüzden bu kadar çok seviyorum."

O sırada Jordan, Annabelle ve Ryder masaya geldiler. Annabelle'in elinden Ryder'ı almadan önce masaya ahşap bir mama sandalyesi koydu ve onu nazıkçe içine yerleştirdi. Sonra yapması için dua ettiğim bir şeyi yaptı; yanımdaki sandalyeye oturdu.

Benimle oturduğu için içimden küçük bir mutluluk dansı yaptım, ama sonra Annabelle onun solundaki koltuğa oturdu ve dans eden ikinci benliğim büzüşüp öldü.

Ben ağlamamak için kendimi zor tutarken, onlar Ryder'ın mama sandalyesini her zamanki şefkatli *ebeveynleri olarak* aralarına yerleştirdiler.

Teagan'ın elinin masanın altında benimkini sıkıldığını hissettim ve bu küçük temas anı beni sandalyemde tutan şeydi çünkü kocamı küçük vekil ailesiyle görmek beni kaçmak istememe neden oldu.

Annabelle yüksek sesle, "Aman Tanrım," diyerek hepimizin dikkatini çekti. Odak noktası masamıza doğru ilerleyen iki adamdı. "Kim o?"

Odanın diğer ucundan Annabelle'in işaret ettiği yere baktım ve etrafları aşırı gayretli MFA hayranları tarafından sarılmış olan Hunter ve Lucky ile göz göze geldim. Bir an amcamın ne kadar muhteşem olduğunu takdir ettim. Gittiği her yerde yakasına yapışılması ve etrafının sarılması kolay değildi ama inanılmaz derecede zarifti. Ayağa kalktı ve kendisine telefon uzatan herkesle fotoğraf çekti. Onun yerinde olsaydım, hayatıma sürekli müdahale edilmesiyle asla başa çıkamayacağımı biliyordum. Ama Noah sadece... devam etti. Hayatı onlar tarafından kesintiye uğratıldığında sızlanmıyor ya da öfke nöbetleri geçirmiyordu. Mahremiyetinin olmamasından ya da karısı ve arkadaşlarıyla dışarıda bir gece geçirmeye çalışmasından şikayet etmedi. Adam alçakgönüllüydü. Objektifin diğer tarafında Hunter vardı, hayranları tarafından okşanırken ve ellenirken fotoğraf çekiyordu. Bu hoşuma gitmedi. Onlarda hiç

Ona bu şekilde dokunmak için bir neden ve iş yok.

"O," diye karşılık verdi Teagan ölümcül soğuklukta bir ses tonuyla ve dikkatimi tekrar masaya çekti. "O *benim* kocam."

"Kocanın kim olduğunu biliyorum," diye kıkırdadı Annabelle. "Herkes Makine'nin kim olduğunu biliyor." Alt dudağını ısırды ve "Ben de ondan bahsediyordum," demeden önce adamlara bir bakış attı. Gizlice Hunter'ı işaret etti ve hülyalı bir şekilde iç çekti. "Lütfen bana o dövmeli erkek şekerinin bekâr olduğunu söyle?"

"Dövmeli erkek şekeri mi?" Jordan düşündü. Rahat bir gülümsemeyle, "Sormalı mıyım?" diye sordu.

Ona bilmiş bir gülümseme fırlattı. "Sana daha önce söylemiştim."

Jordan Hunter'ın durduğu yere doğru baktı ve başını salladı. "Belki de çıtayı biraz daha yükseğe koymalısın, Annie." Sırıtarak ekledi, "Belki de hayatının yarısını turuncu bir tulum içinde geçirmemiş birine odaklanmalısın."

Hemen tüylerim diken diken oldu. Onu savunmak için ağzımı açtım ama Teagan önce davrandı. "Peki bu da ne demek oluyor?"

masanın üzerinden ters ters baktı. "Lucky'nin tanıdığım en iyi erkeklerden biri olduğunu bilmenizi isterim - turuncu tulum ve her şey." "Buradaki diğer erkeklerin aksine." diye eklemekten önce burnunu çekti.

Jordan dönüp Teagan'ın yüzüne baktı. "Sadece bir şakaydı," diye cevap verdi. "Özel bir şaka."

"Öyle bir şey demek istemedi," diye araya girdi Annabelle. "Eski sevgilim hapiste. Bu yüzden turuncu tulumlar hakkında öyle dedi."

"Vay anasını," diye ıslık çaldı Noah, tam zamanında yetişerek. "Bakın sonunda kim geldi." Karısının yanına oturmadan önce Jordan'ın omzunu alkışladı. "Seni görmek güzel, dostum."

Jordan'ın tüm vücudu temastan dolayı kaskatı kesildi. Bu manzara karşısında kalbim kırıldı.

Noah gerçekten arkadaşça davranıyor, onu herhangi bir kardeşime yaptığı gibi karşılıyordu, ancak dokunuşunun şaşkınlığı kocamın psikolojik acı çekmesine neden oldu.

"İyi misin?" Elini tutmak için uzanarak fısıldadım.

Jordan elini dokunuşumdan çekerken gülümsemeye zorlayarak, "Noah," diye onayladı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Reddedilmenin verdiği utançla ellerimi hızla kucağıma bıraktım ve Jordan ile Noah'nın konuşmalarını izlerken kayıtsızmış gibi davrandım.

Göz ucuyla Annabelle'in sempatik bir ifadeyle bana baktığını fark ettim.

Hunter masada kalan son boş koltuğa, yani *onun* yanına oturunca gözlerindeki sempati yerini şehvete bıraktı. Koltuğuna yerleşti ve Jordan'ı başıyla onaylamadan önce bana göz kırptı.

Sonunda dönüp Annabelle'e baktı ve gülümsedi. "Selam," diye onayladı, sesi dostça çıkıyordu.

"Selam," diye cevap verdi, sesi boğuk çıkmıştı. Hunter'a tüm dikkatini vermek için koltuğunda dönerek elini uzattı ve "Ben Annabelle Walker," dedi.

"Tahmin etmiştim," dedi gülümseyerek ve elini tutup sıktı. "İsme bir yüz eklemek güzel."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, eli onun elinin üzerinde duruyordu. "Adını bilmiyor muyum?"

"Şanslı Casarazzi," diye cevap verdi, elini yavaşça onunkinden çekerek.

"Şanslı mı?" diye düşündü, ona doğru eğilerek. "Bu bir takma ad mı yoksa

Bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey," diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Evet, Lucky," diye mırıldandı. "Görünüşe göre masadaki tek bekar biziz. Tesadüfe bakar mısınız?"

"Evet," diye yanıtladı Hunter. Gözleri kısa bir an için bana ve Jordan'a kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Burası garip bir dünya, tamam mı?"

Annabelle onun yanıtı karşısında kıkırdadı - aslında lanet olası bir okul kızı gibi kıkırdadı - ve ben kaşlarımı çattım.

Ne sikime gülüyordu?

"Dövmelerine bayıldığımı söylemeliyim," diye ekledi, gözleri utanmadan adamın mürekkepli kollarında ve boynunda geziniyordu. "Başka dövmelerin de var mı?" Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "*Başka* yerlerde?"

Ugh.

Hiç utanması yoktu.

Annabelle'in Hunter'a bir et parçasıymış gibi bakmasını izleyene kadar ne kadar kıskanç bir kadın olduğumu hiç fark etmemiştim. Birdenbire, yirmi altı yıllık uysal bir yaşamdan sonra, kedi pençelerim tüm gücüyle ortaya çıkmıştı ve kaltağı kesmeye hazırdım.

Jordan'ı benden aldığı yetmiyormuş gibi şimdi de Hunter'ı almak istiyordu.

Dayanamadım.

Ona gülümsedi ve ben *çığlık atmak* istedim.

Her zamanki dost canlısı halini takındığını biliyordum ama onu kızdan uzaklaştırmak, güvenli bir yere kilitlemek ve tüm gülümsemelerini bana saklamak istiyordum.

Yüksek bir topuğun ayağıma battığını hissettim ve şaşkınlıkla irkildim. "Ne?" Yaralı ayağımı diğer ayağımla ovarak tısladım.

"Onlara bakıyorsun," diye fısıldadı Teagan sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma. "Ve bu konuda çok açık davranıyorsun."

Kıpkırmızı kesilerek döndüm ve ona bakakaldım. "Ben mi?"

"Evet." Başını salladı, sesi hâlâ fısıltıydı. "Masanın üzerinden atlayıp onu boğmak istiyormuş gibi görünüyorsun."

Sikeyim.

Tam bu sırada, yerimize oturduğumuzdan beri Ryder'a bakıp duran Noah, Annabelle'e döndü ve "Şirin çocuk," dedi.

"Annabelle sevinçle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Jordan'a dönüp "Senin mi?" diye sormadan önce bir dakika kadar daha ona bakmaya devam etti.

Bu yorum neredeyse yutmak üzere olduğum bir ağız dolusu şaraptan boğulmama neden oluyordu.

"Hayır," diye ısırdı Jordan. "O değil."

Jordan'ın sert ses tonundan etkilenmeyen Noah, dikkatini tekrar kocama vermeden önce bebeğe bir kez daha baktı. "Senin olmadığına emin misin? Çocuk sana çok benziyor."

Jordan soğuk bir ifadeyle, "Elbette," diye karşılık verdi.

"Da-da!" Ryder'ın ciyak ciyak bağırması Noah'nın kaşlarını çatmasına ve Hunter'ın kıs kıs gülmesine neden oldu.

Garson siparişimizi almaya geldiğinde, elinde not defteri ve kalem olan bir adam gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Garip.

Neyse ki masadaki herkes başlangıç yemeğini atladı ve sadece ana yemek sipariş etti. Buna sevindim. Bu gece benim için yeterince çabuk bitemezdi.

Yemeğimiz boyunca bara en az yedi kez gittim, her gidişim bir öncekinden biraz daha sallantılıydı. Aşırı cömert bir kadeh şarapla döndüğüm her seferinde Jordan'ın bana attığı onaylamayan bakışları umursamadım. Bu lanet yemeği atlatmak için Hollanda cesaretine ihtiyacım vardı.

Yemeğimi sessizce yedim, zorla sohbet etmeye çalışamayacak kadar yıpranmış hissediyordum. Yine de bu konuda kaba davranmadım ve bana yöneltilen nadir soruları cevapladım. Yüzümü yere eğmek ve bifteğime konsantre olmak daha güvenliydi.

Otuz Yedinci Bölüm

ŞANSLI

DOĞRUCA EN GARIP SIKIŞMENİN OLDUĞU YERE GIRDİM.

Aşık olduğum kadın, kocası, onun sahte nişanlısı, ona çok benzeyen bir bebek, eski hücre arkadaşım ve onun hamile karısıyla birlikte insanlığın bildiği akşam yemeği partisi. Şu anda birinin Dr.Phil'i araması gerekiyordu çünkü ona ihtiyacımız olacağına dair bir his vardı içimde.

Dürüst olmak gerekirse, sigara içmekten döndüğümde onları bir masanın etrafında otururken gördüğümde, bunun lanet bir şaka olması gerektiğini düşünerek ikinci kez baktım ve bir kamera olup olmadığını kontrol ettim.

Yanına bırakıldığım sarışın da bana bakarak beni korkutuyordu. Gözleriyle ilgili bir sorunu olabileceğini düşünmeye başlamıştım çünkü tıbbi bir nedeni olmadan beni izleyecek kadar cüretkâr olmasının imkânı yoktu.

Bekâr annelerle bir sorunum yoktu ve onun ne kadar seksi olduğunu takdir edebiliyordum ama ilgilenmiyordum.

Herkesin içinde.

Ne yazık ki, aletim ve kalbim bir akorla birbirine bağlı gibiydi ve onu içine sokmak istediğim tek kişi karşımda oturan ve dördüncü parmağında yüzük olan kadındı.

Hayatımı sikeyim.

Neden gelmeyi kabul etmiştim ki? Bu tam bir saçmalıktı. Ayakta durup onun kendini aptal yerine koymasını izlemek. Oraya gidip onu eve bir dakika bile erken gelen kocasından çalmak istedim.

Hope yemek sırasında Teagan ve Jordan'ın arasında otururken mutsuz görünüyordu. Onunla konuşmuyordu.

Aslında, tüm bu lanet süre boyunca ona doğru bakmadı bile. Burada, bizimle olmak istemediğini daha fazla belli edemezdi ve kız mahcup görünüyordu.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmak istedim. Ona bunun onun hatası olmadığını ve utanacak bir şey olmadığını söylemek istedim. Ona parmağını kışından hemen çekmesini söylemek istedim.

Dikkatini sarışına ve bebeğe odaklamıştı ve Hope ne zaman koluna dokunsa ya da ona sürtünse kılları diken diken oluyordu.

Onunla memnuniyetle yer değiştirdim.

Sürekli onun dikkatini çekmeye çalışıyor ve o da onu görmezden geliyordu.

Hiç uğraşmadan tüm dikkatimi çekmesi Hope için önemli değildi.

Kadının içinde tükenmişim. Her kaş çatışı, gülümsemesi ve yalnız bakışı. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Konuştuğu her kelimeye takılırdım, hakkında hiçbir fikrim olmayan şeylerden bahsettiğinde bile, yine de dinlerdim, sesinin sesi etrafımdaki sıcak bir battaniye gibiydi.

Lanet olsun, yerimden kalkmamak ve masanın diğer tarafına geçip ona bir tokat atmamak için her şeyimi verdim. Ona *yalvarmayı bırakmasını* söylemek istedim. O rahatsız etmiyordu, o neden etsin ki?

Çünkü onu seviyor, diye tısladı içimden bir ses.

Onun görmezden gelinmesini ve değerinin bilinmemesini bir saniye daha izlemeye dayanamayarak öne doğru eğildim ve dikkatini çekmek için elini okşadım. "Kitap nasıl gidiyor?"

"Bu inanılmaz, Lucky," diye cevap verdi, sesi biraz bulanık çıkmıştı. Buna şaşırmamıştım. Akşam yemeği sırasında masada geçirdiği zamandan daha fazlasını barda üzüntülerini boğarak geçirmişti. Ve her zamanki gibi o da bunu fark etmedi. "Neredeyse bitti."

Bana sadece yalnızken ya da arkadaşlarımızla birlikteyken Hunter demesi beni rahatsız mı ediyordu yoksa bunun aramızda kişisel bir şey olmasından hoşlanıyor muydum emin değildim.

Her iki şekilde de, bu gece Lucky olmaya geri döndüm.

"Bunu yapabileceğini biliyordum, HC," diye cevap verdim, vücudumu büyük bir gurur dalgasının kapladığını hissederek.

"Öyle mi?" Güldü ve öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sanki sana yüzde elli pay vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum..." O

Kaşlarını çattı ve parmağını havada döndürdü ve o anda bana kahverengi bukleleri düzeltilmiş mavi gözlü bir Pocahontas versiyonunu hatırlattı.

"Royalties?" "Royaltiler?" diye sordum, ne kadar sevimli olduğuna gülümseyerek.

boşa gitti.

"Evet!" Başını salladı ve güldü. "İşte kelime bu."

"Senin paranı istemiyorum, HC," diye karşılık verdim, gülümseyerek.

"Öyle mi?" diye kıs kıs güldü. "O zaman yardımın için seni başka nasıl öldürebilirim?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni öldürmek mi?"

"Evet." Başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Öde bakalım."

"Ee, evli misin?" diye araya giren bir ses Hope'un bakışlarını tabağına indirmesine neden oldu.

"Hayır." Dönüp adını ezberlemek için zaman ayırmadığım sarışına baktım ve hissettiğim kızgınlığı bastırmaya çalıştım. "Ben değilim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye tersledim. "Kız arkadaş mı?"

"Hayır."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz."

"Vay canına," diye cevap verdi gülümseyerek. "Senin gibi bir adamın yıllar önce kapılıp mihraba götürüleceğine inanıyordum."

Hope'tan yüksek sesli bir homurtu yükseldi ve ben de ona sırtıtmak için döndüm. "Çok komik, değil mi?"

Hope koltuğunda sallanıp şarap kadehini umursamazca sallarken, "Özür dilerim," diye kıs kıs güldü. "Sadece senin bir sunakta sürüklendiğini düşünüp gülüyorum." Bakışlarını Sarışın'a çevirmeden önce bir yudum şarap daha aldı. "Lucky dindar değil."

"Yeterince içmedin mi sence?" Jordan'ın sonunda Hope'a biraz ilgi gösterdiğini duydum.

Suçlu bir ifadeyle ona baktı. "Susadım."

"Sarhoşsun," diye düzeltti, gözlerini ona dikerek. "Durman gerek."

Bardağı Hope'un elinden almasını izledim ve Noah'nın dirseği sertçe yanıma girene kadar hareket ettiğimi fark etmemiştim. "Bu işe bulaşma Lucky," dedi alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla. "Eğer onu söylediğin kadar çok seviyorsan, o zaman kışının üstüne oturur ve bu işi kendi başına halletmesine izin verirsin."

Bu işten sıyrılmak için ihtiyacım olan soğukkanlılığı bulmaya çabalarken ona uzun süre ters ters baktım. Noah haklıydı. Tabii ki haklıydı. Yine de bunu kolaylaştırmadı.

"Bakın, grup başlıyor," dedi Teagan masadaki gerginliği hissederek. Odanın uzak köşesinde dört kişilik bir grubun ses kontrolü yaptığı yeri işaret etti. "Bu adamlara bayılıyorum."

Konserlerine başlayan gruba konsantre olmaya çalıştım, gerçekten çalıştım ama Hope benden bir metre ötede oturmuş, gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünürken bunu yapmak imkânsızdı. İçimdeki her içgüdü onu ondan uzaklaştırmamı, bu mutlak saçmalıktan kurtarmamı istiyordu. Ama bu olayda ne istediğimin bir önemi yoktu. Bunu onun için berbat edemezdim. Hangi yolu seçerse seçsin geleceğini tehlikeye atmak istemiyordum.

Çünkü bu kadını incitmek isteyeceğim son şeydi.

Tanrım, buradan gitmem gerekiyordu.

Ona bakmayı *kesmem*

gerekiyordu. Lanet bir içkiye ihtiyacım vardı.

Otuz Sekizinci Bölüm

UMUT

JORDAN İÇKİMİ ELİMDEN ALDI VE BENİ LANET BİR ÇOCUKMUŞUM GIBİ AZARLADI.
Çocuk.

"Ben *iyiyim*," diye homurdandım ve grubun müziği etrafımızda patlarken bardağıma tekrar uzandım. "Ben *iyiyim*!"

Jordan başını sallayıp bıkkın bir iç çekmeden önce bana sertçe baktı.
"Her neyse Hope."

Utanarak yüzümü başka yöne çevirdim ve Hunter'a odaklandım. Nuh'un Hunter'ın kulağına konuşmasını şaşkınlıkla izledim; gitarların, davulların ve diğer şeylerin gürültüsünden sesi duyulmuyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra Hunter masadan kalktı ve bara doğru yürüdü.

Onu izlediğimi belli etmemeye çalıştım ama damarlarımda dolaşan alkol umursamamı zorlaştırdı. Ne de olsa bütün gece beni dikkate almış gibi görünen tek kişi oydu.

Bu adamdan sızan özgüven inkar edilemeyecek kadar çekiciydi. Kovalar dolusu seksapeli vardı ve odadaki her kadın ona ilgi gösteriyor gibiydi.

Elinde gevşekçe sallanan bira şişesiyle bara yaslanıp barmenle konuşurken kadınlar aval aval ona bakıyordu. Kendi teninde o kadar rahat görünüyordu ki, olduğu kişiden o kadar memnundu ki, kalbimi acıttı.

Uzun boylu bir sarışının ona doğru yaklaşıp elini omzuna koyduğunu gördüğümde midem bulandı. Yüzünü ona dönüp tüm dikkatini ona vermesini izledim.

Yaklaşmasını izledim ve nefesim göğsümde durdu. Onu öpecek miydi?

Onunla dans

etmek mi? Ona

bir içki

ısmarlamak? Eve

mi götürüyüm? *Oh*

Tanrım...

Oraya dalıp onu ondan uzaklaştırmak, ona ait olmayan şeylere dokunmamasını söylemek istedim ama nasıl yapabilirdim ki?

O benim de değildi.

Ona *sahip* değildim.

Bakışlarımı kaçırarak dikkatimi Jordan'a çevirdim, ancak onun bir kez daha Annabelle ile derin bir sohbete daldığını fark ettiğimde kalbimin dibe vurduğunu hissettim.

Destek için Teagan'a baktım ama onun dikkati Noah'taydı ve boynuna sokulurken kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Sarhoş ve depresif bir halde şarap kadehimi kaptığım gibi hepsini yudum yudum içtim ve acı alkolün midemi rahatsız etmesini umursamadım. Kalbim ağrıyordu, bu yüzden midem de ona katılabilirdi.

Hunter birkaç dakika sonra elleri birkaç kadehle dolu olarak masaya döndüğünde rahatladım. *Yalnızdı.*

"Kutlama kadehleri," diye duyurdu her zamanki kaygısız ses tonuyla, kahverengi sıvıyla dolu cam bardakları masaya çarparken. "Kadeh kaldıralım."

Annabelle, Noah ve ben hepimiz bir atıcıya uzandık ve onu kaldırdık, ama Jordan bir tane almak için hiçbir hareket yapmadı.

Gecenin erken saatlerinde, hepimizin iyileşmekte olan bir alkoliğin etrafında içiyor olmasını önemsemiştim, ama şimdi?

Umursamayacak kadar sarhoştum.

"Bu da ne böyle?" Noah bardağının içindekilere kaşlarını çatarak sordu.

"Hepinizin *kaygan* bir *meme ucunu* gördüğünüzde anlayacağınızı düşünmüştüm.

Bir tane," diye karşılık verdi Hunter. İçinde portakal olan tek shot bardağını aldı ve Teagan'a uzattı. "Senin için bakire," dedi Teagan'a göz kırparak ve bir kadeh de kendisi için istedi. "Ömür boyu sürecektir dostluklara, karşılıksız aşka ve sağdıcınız olarak yanınızda durma onuruna."

Noah ve Hunter kadehlerini tokuşturup "Şerefe" dedikten sonra içkilerini geri fırlattılar. Ben de benimkini Teagan'ın portakal suyuyla tokuşturdum.

ve sonra acı tadından biraz öğürerek hızla yuttu.

Grup Walk the Moon'un *Shut up and Dance* şarkısının kendi versiyonunu çalmaya başladı ve Teagan'ın sevinç çığlıkları atmasına neden oldu.

Ayağa fırlayarak Hunter'ı işaret etti. "Hadi, Şanslı çocuk. Bakalım sende ne varmış!" Kıkırdayarak parmağını Hunter'a doğru kıvırdı ve dans ederek masamızdan uzaklaşıp yere indi.

Hunter sırtarak bir kadeh daha aldı ve bardağı masaya çarpmadan önce geri fırlattı. "Başlıyoruz, sarışın." Hunter sandalyesini geriye iterek Teagan'a doğru yürüdü, bir yandan da saçma sapan el -ve kalça- hareketleri yapıyordu.

DJ kabininden çalan şarkının her sözünü gülerek ve yeniden canlandırarak odanın içinde çok hareketli bir şekilde dans ettiler.

Kesinlikle çok komiktiler.
Gerçekten görülmesi gereken bir manzaraydı.

Teagan tam bir fişekti -her zaman öyleydi- ama görünüşe bakılırsa Hunter'la birlikte çılgınlık konusunda dengini bulmuştu.

Çok eğlenceli, vahşi ve kaygısızdı. Barın etrafında dans ediyordu, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Olduğunu biliyordum ama bunu çok iyi saklıyordu.

Kimsenin onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi ve ben onun yaydığı özgüvene hayranlık duyuyordum. Hayatı *kendi* şartlarına göre yaşıyordu ve insanlar ona yaklaştığında titremiyor ya da sarsılmıyordu. Okulda herkesin etrafında olmak istediği o çocuğu hatırlatıyordu.

Kızlar onunla birlikte olmak, erkekler de onun gibi olmak istiyordu.

Merak içimi yaktı; bu adamı daha önce hiç kimsenin bilmediği bir düzeyde tanıma dürtüsü içimi yaktı.

Hayata bakış açısı bulaşıcıydı.

Gördüğü ve yaptığı onca korkunç şeye rağmen Hunter Casarazzi hâlâ orta parmağını havaya kaldırmış, *hepinizi sikeyim* diyordu...

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Jordan'ın Noah'ya sorduğunu duydum ve hemen savunmaya geçtim.

Noah başını salladı ve güldü. "Muhtemelen öyle olmalı, ama hayır." Teagan'ın Hunter'la birlikte etrafta dans etmesini izlemekten keyif alıyor gibiydi. Sanki en iyi iki arkadaşın dans edişini izliyor gibiydi. "Kardeş gibiler."

"Jord?" Annabelle seslendi ve hemen kocamın dikkatini çekti. "Ben gidiyorum." Ryder'ın telaşlanmaya başladığı yeri işaret etti ve ayağa kalktı. "Burası onun için çok gürültülü."

Jordan sandalyesinden kalkıp Ryder'ın alt değiştirme çantasını yerden alırken otomatik olarak "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"şimdi gitme," dediğimi duydum ve sesim yalvarıyormuşum gibi geldi. Uzanarak elimi koluna koydum ve "Uzun zamandır ilk kez böyle birlikte oluyoruz. Dışarıda kalıp eğlenemez misin?"

"Sorumluluklarım var Hope," diye fısıldadı.

"Onlar senin sorumluluğunda *değil*," diye tısladım, karnımdaki alkol bana sonunda fıkrımı söyleme cesareti vermişti.

"Hope -"

"Ciddiyim," diye ısrar ettim, Annabelle'in beni duyup duymamasını umursamadan. "Tüm zamanını çalışarak ve onunla takılarak geçirmek zorunda değilsin, biliyorsun."

"O benim
arkadaşım." "Ben
senin karınım."
"Farkındayım." "O
zaman öyle
davran."

"Burada olamam Hope." Jordan burnunun kenarını sıktı ve titrek bir nefes verdi. "Böyle bir ortamda olmak mı? Alkolün etrafında?" aresizce omuz silkti. "Bu benim için çok zor. Eve gitmem gerekiyor. Herhangi bir hata yapmayı göze alamam."

"Tamam," diye fısıldadım, büyük bir suçluluk duygusuyla. Masanın altına uzanarak çantamı aldım ve ayağa kalkmak için hareket ettim. "Ben de geleceğim."

"Hayır. Sen kal ve keyfine bak."

"*Seninle eğlenmek* istiyorum."

"Bu şu anda yapabileceğim bir şey değil, tamam mı?" Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ama burada kalmayacağım."

Sonra arkasını döndü ve benden uzaklaştı.

Sandalyeme geri çökerek gidişlerini izledim, içimdeki her şey parçalanırken kendimi bir arada tutmaya zorladım. Gözlerimi dolduran yaşları kırıpıştırarak yenilgi içinde bara baktım. Kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Hayatım kontrolden çıkıyordu ve bunu durdurmak için kendimi güçsüz hissediyordum.

Ancak güçlü bir kolun omuzlarıma dolandığını hissettiğimde dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık koptu. "Seninle ne yapacağım ben, ha?" Noah beni yanına yatırırken homurdandı.

Amcamla yüzleşmek için döndüğümde, yüzümü onun kocaman göğsüne gömdüm ve ağladım. Masada sadece ikimiz kalmıştık ve buna sevinmiştim. En azından benim kişisel çöküşüme tanıklık eden tek kişi oydu. "Artık beni sevmiyor Noah," diye boğuldum, temiz beyaz gömleğini rimel lekeli gözyaşlarımla boğdum. "Ve bu çok canımı yakıyor."

Noah eliyle kolumu okşarken, "Öyle olduğunu sanmıyorum Hope," diye yatıştırdı. "Bence seni gerçekten seviyor ama bunu gösteremeyecek kadar kafası karışık."

"Az önce gördün işte," diye itiraz ettim burnumu çekerek. "Ona kalması için *yalvardım ama o kızla birlikte çekip gitti!*"

"Bu umursamadığı anlamına gelmez." "Umurunda değilmiş gibi geliyor."

"Bak," dedi Noah iç çekerek. "Ben de senin şu anda yaşadıklarına benzer şeyler yaşadım."

"Teegs ile mi?" Fısıldadım.

"Evet." Başını salladı. "Yedi yıl ayrı kalmak için çok uzun bir süre. Zaman her şeyi değiştirir Hope ve insanlar birbirinden uzaklaşır."

"Siz de dahil misiniz?"

"Elbette," diye kabul etti. "Birbirimize geri dönmenin yolunu bulduğumuzda farklı insanlardık. Birlikte durabileceğimiz bir orta yol bulmaya çalışmak çok zordu." Başını salladı, belli ki hayatının daha önceki bir dönemini düşünüyordu. "O zamanlar birbirimize o kadar kırgındık ki, ikimiz de artık önemi bile olmayan şeyler için birbirimizi suçluyorduk. İkimiz de diğerine güvenmekten korkuyorduk."

"Ama siz onu buldunuz." Bu bir soru değildi, daha çok bir gerçeğin ifadesi gibiydi. "Birbirinize geri dönmenin yolunu buldunuz."

"Onu seviyorum," diye yanıtladı basitçe. "O kadın için ölürüm. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok - onu kaybetmemek için. Kahretsin, eğer orta yolu bulamazsam, kendim bulur ve onu da yanımda sürüklerdim."

"Ama aradaki *fark bu* Noah," diye fısıldadım başımı göğsünden kaldırarak. "Siz ikinizin sahip olduğu o çılgın tutku? Birbirinizin yanındayken hissettiğiniz o 'Kıyafetlerini yırtıp atmak ve kendimi senin içinde kaybetmek istiyorum' hissi? O ölüm kalım aşkı? Jordan ve ben buna sahip değiliz." Nefesimi keserek kendimi itiraf etmeye zorladım: "Bizde hiç olmadı."

"Burada ne diyorsun Hope?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Çıkmak mı istiyorsun?" Gözlerimin içine baktı ve "Çünkü bu da sorun değil. Yenilgiyi kabul etmek suç değildir."

"Artık ne dediğimi bilmiyorum," diye sıkılarak ona baktım. "Berbat durumdayım sanırım."

Noah bana bir yaş gibi gelen bir süre boyunca kaşlarını çattı; karanlık gözleri yüzüme kilitlenmiş, açıkça ölçümü alıyordu. Sonunda küçük bir gülümsemeyle, "Evet, öylesin," dedi. "Rakun gibi görünüyorsun."

Ellerim otomatik olarak yüzüme gitti. "Kahretsin," diye yarı güldüm, yarı hıçkırdım. "Makyajım mı?"

"Şimdi yanaklarında," diye ekledi sırtarak. "Git ve temizlen ve yüzüne bir gülümseme yerleştir. Küçük İrlandalı geri gelip ağladığını görmeden ve kocanın peşine düşmeden önce."

"Tanrım, yapardı," diye kıkırdadım. Ayağa kalktım ve tuvalete doğru yöneldim, ancak adımımın ortasında durdum. "Noah?" Ona dönerek seslendim. Amcam az konuşan bir adamdı ama bu gece bana düşünecek çok şey vermişti.

"Öyle mi?"

"Konuşma için teşekkürler."

Noah bana sempatik bir gülümseme fırlattı ve "Ben her zaman buradayım Hope" dedi.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

UMUT

SONUNDA SARHOŞ KİÇİMİ TOPARLAMAYI BAŞARDIĞIMDA VE yanaklarımdaki rimel lekelerini silerek tuvaletten çıktım.

Bara döndüğümde başım hâlâ hafifçe dönüyordu ve lanet olası şaraptan gerçekten pişmanlık duymaya başlamıştım. Sabah nasıl hissedeceğimi düşündüm ve acı dolu bir beklentiyle inledim.

Şarap akşamdan kalmalığı en kötüsüydü.

Masamıza geri döndüm ama gözlerim yarım düzine yabancı yüze takılınca kaşlarımı çattım. Kafam karışmış bir şekilde odada arkadaşlarımı ararken dans pistinde Noah ve Teagan'ı gördüm.

Birlikte dans ederken onları mide bulandırıcı bir şekilde aşık görmek neredeyse midemdeki şarabın yeniden ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Neyse ki savaşı kazandım ve onu içeride tutmayı başardım.

Moralim bozuktu ve çifte kumruları rahatsız etmek istemediğim için çantamdan cep telefonumu çıkardım ve çıkışa yönelmeden önce bir taksi çağırdım.

Suya ihtiyacım vardı, hem de bolca. Ve bir hamburger. Ve belki biraz patates kızartması.

Evet, gres yağı şu anda gerçekten iyi bir fikirdi!

Taksi şoförünün benim için arabaya servis noktasında mola verme olasılığını düşünürken dışarı çıktım ve sarhoş bakışlarım Hunter'a takıldı.

Yalnız değildi.

Daha önce barda konuştuğunu gördüğüm sarışın da onunla birlikte tentenin altında duruyordu. İkisi de sigara içiyordu. Kadın hararetli bir şekilde konuşuyor, adam da onu dinliyor ve söylediklerine gülüyordu.

Bu manzara karşısında içimde bir öfke yandı. Bu korkunç duygunun neden ve nereden kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yoktu ama birdenbire ikisinin de yanına gidip ortalığı birbirine katmak istedim.

Onunla utanmadan flört ediyordu ve ben kıskanıyordum. Hayır, onu geçtim, kıskançlığın da ötesindeydim.

Hiçbir kadının ona bakmasını, dokunmasını, onu eve götürmeye çalışmasını istemedim.

Ellerini onun üzerine koyma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta hissettirdi.

Sarhoşken yaptığım hareketlerin sonuçlarını düşünmeden, onların durduğu yere doğru yürüdüm.

Hunter'ın donuk gözleri benimkilere takıldı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gittiğini sanıyordum," dedi, beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi.

Uzarak dudaklarından sarkan sigarayı aldım ve fırlatıp attım. "Onu becerecek misin?"

"Affedersiniz?" Sıska sarışının arkamdan tısladığını duydum ama umurumda bile değildi. Sırtımı ona dönerek Hunter'a dik dik baktım.

"Eee?" Göğsüm kabarak sordum. "Öyle misin?"

Hunter'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama herhangi bir cevap vermedi. Bunun yerine, çenesini hafifçe sıkarak bana baktı.

"Cevap ver bana, lanet olası!" Göğsünü iterek tısladım. "Öyle misin?"

"Olay çıkarıyorsun, HC," diye yanıtladı Hunter, sesi yumuşak, gözleri karanlık ve tehlikeliydi. "Evine git."

"Yapamam," diye ısırmayı başarırken vücudumun her yeri titriyordu. Olay çıkarıyordum. Birkaç çift gözün üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Hem de hiç. "*Onu* becermek istiyor *musun*?"

Bana cevap vermeyince kendimi kaybettim. "Hunter, bana şimdi söyleyen iyi olur, lanet olsun."

"Ne söylememi istiyorsun Hope?" diye sordu sonra, tonu sinirlenmişti. "Bu soruya nasıl cevap vermemi istiyorsun?"

"Hayır demeni istiyorum," diye bağırdım - evet, bağırdım - onu tekrar sertçe iterken. "Kahretsin, Hunter!"

"Ne önemi var ki?" Sesi teslim olmuş gibiydi, yüzü yorgun. "Biz birlikte değiliz Hope."

Olmalı.

Tanrım, önemli olmamalı.

"Önemli," diye karşı çıktım titreyerek. "*Benim* için önemli."

"Durmalısın," diye uyardı, mavi gözlerini benimkilere dikmişti. "Şimdi." "Onunla eve gitme," diye ağzımdan kaçırdım ve ona yaklaştım. Sarsılarak

Hunter başıyla benden uzaklaşmaya çalıştı ama ona izin vermedim. "Yapma," diye yalvardım, aramıza koymaya çalıştığı boşluğu geri alarak. "Yapma."

"Sakin ol tatlım, sadece konuşuyorduk," diye alay etti arkamdaki kadın. "Gerçekten kendine hakim olman gerekiyor."

"Ve senin de gerçekten siktir olup gitmen gerekiyor," diye hırladım, yüzünü ona dönerek. "O sana göre değil, *tatlım!*"

Hunter başını arkaya attı ve boğuk bir ses çıkardı, neredeyse kahkaha gibiydi ama acılıydı. "Yüce Tanrım, Hope."

"O benim," diye bağırdım, kendime olan hakimiyetimin her zerresini kaybederek. Akli dengesi yerinde olmayan bir kadın gibi gömleğini avucumun içine aldım. "Benim," diye homurdandım, sarışına öfkeyle bakarak. "Anladın mı?"

Sarışın dikkatini Hunter'a çevirmeden önce bana ters ters baktı. "Biliyor musun, kız arkadaşın için gerçekten bir ağızlık almalısın," diye tükürdü sigarasını söndürüp uzaklaşmadan önce. "Sahiplenici sürtük."

O gider gitmez ve tehdit ortadan kalkar kalkmaz, az önce yaptığım şeyin gerçekliği üzerime çöktü.

Tanrım, bana neler oluyordu.

Aklımı kaçıırıyordum.

Sersemlemiş bir halde Hunter'la yüzleşmek için geri döndüm.

Başımı kaldırıp Hunter'ın ölümcül yüz ifadesine baktığımda yüzümdeki tüm kan çekilmişti. Bana dik dik bakarken çenesi sıkıca kenetlenmişti, mavi gözleri karanlıktı ve benimkilere kilitlenmişti.

"Özür dilerim," diye boğuldum. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Bunu bana yapamazsın Hope," diye ısırды boynunda bir damar tikanırken. Sesi sakindi ama patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Siktir," diye hırladı. Başını sallayarak sert bir nefes verdi. "Siktir!"

"Lütfen bana kızma," diye yalvardım, ona doğru belli belirsiz bir adım atarken kelimeler biraz bulanıklaştı. "Benden nefret etme."

"Sana kızgın değilim." Kesik kesik bir nefes verdi ve gökyüzüne baktı. Birkaç keskin nefes alırken göğsünün kabardığını görebiliyordum. Sonunda bakışlarını tekrar bana çevirdi ve tısladı: "Söyle bana, benden ne istiyorsun Umut?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadım.

"*Hiçbir şey,*" diye tekrarladı, sesi inançsızlıkla karıştı.

"Hayır, hiçbir şey değil! İstiyorum... Yapamazsın... Ben sadece..." Başımı salladım ve çılgın düşüncelerimi anlamlandırmaya çalıştım. "Onunla gitmeni istemedim," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Neden olmasın?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Neden olmasın, Hope?"

"Sana söyledim, bilmiyorum!"

"Saçmalık," diye hırladı. "Neden olmasın ki?" "Çünkü."

"Çünkü ne?" diye sordu, sesi yırtılmıştı. "Mutlu olmamı istemediğin için mi? Yalnız ve sefil olmamı istediğin için mi? Ha? Hangisi Hope?"

"Çünkü seni başka bir kadınla düşünmek bile ölmemi istiyor!" Çığlık attım.

"Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?" diye tısladı, yüzü kızarmıştı. Daha da yaklaşarak enseme kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti. "Benimle taşak mı geçiyorsun Hope?"

"Hayır," diye boğuldum, alnımı onunkine bastırdım. "Senin başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek beni deli ediyor."

"O zaman nasıl *hissettiğimi* sanıyorsun?" diye hırladı. Yüzümü bırakarak başını salladı, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. "İstediğim tek bir kadın var," diye kükredi, artık tüm kontrolünü kaybetmişti. "*Bir tane!* Ve parmağında lanet olası bir alyans var."

"Hunter," diye hıçkırdım. "Yapma -"

"Ben *seninim*," diye hırladı, göğsü kabarmıştı. Beni daha yakına çekti, o kadar yakındı ki nefesini dilimde hissedebiliyordum. "Ama *beni* istemiyorsun."

"Çünkü sana sahip *olamam*," diye ağladım. "Bunu biliyorsun."

"Ama beni istiyorsun," dedi sakince, mavi gözleri ısınmış ve tepkimi ölçmek için benimkilere kilitlenmişti.

"Bilmiyorum," dedim titreyerek nefes vermeden önce. "En azından yapmamalıyım." "Yani, bana sahip olamadığın için, başkasının da bana sahip olmasını istemiyorsun."

Bana mı?" diye ters ters baktı ve ne kadar sarhoş olsam da gözlerindeki acıyı ya da sesindeki çatlamayı fark etmedim. "Bu kadar mı?"

"Hayır. Evet. Tanrım, belki!"

"O zaman benden ne yapmamı istiyorsun Hope?" diye boğuldu, çaresizce omuz silkti. "Benden ne istiyorsun?"

"Hunter..."

Bir arabanın korna sesi yüksek sesle çaldı ve dikkatimi dağıttı. Yana doğru döndüğümde siyah taksinin kaldırırma yanaştığını gördüm. "Hope Carter?" diye seslendi taksici yaralı camdan.

"Evet, benim," diye seslendim ve avucumu ona doğru kaldırarak beş dakika içinde geleceğimi belirttim.

Taksi şoförü bana pis bir bakış attı ve bileğine dokundu.

Hunter yorgun bir ses tonuyla, "Devam et, HC," dedi. Başını sallayıp bara doğru dönmeden önce bana son bir kez daha baktı. "Evine, kocanın yanına git," diye seslendi omzunun üzerinden.

Benden uzaklaştı ve ben *dur diye* bağırarak istedim. Ona gitmemesi için yalvarmak istedim ama buna hakkım yoktu.

O benim değildi ve ben de ona ait değildim.

Ben evli bir kadındım, bir kocam ve beni bekleyen bir hayatım vardı. Bunu engellemesine izin vermeliydim.

Onun mutlu olmasına izin vermeliydim ve bunu yapabildiği için onun adına mutlu olmalıyım.

Yapamadım.

"Bekle," diye arkasından seslendim. "Oraya geri dönme."

"Neden? Bana eşlik mi edeceksin, HC?" diye karşılık verdi, bir kez daha benimle yüzleşmek için döndü. "Beni becermek için mutlu küçük karısı oynamaktan biraz zaman ayıracak mısın?"

Cevap vermeyince bana doğru hışım ile yürüdü. "Benimle eve gelmek ister misin, HC?" diye sordu. Kolumdan tutarak beni bekleyen taksiye doğru götürdü. "Gerçekten istediğin bu mu?" diye tısladı. Kapıyı açarak beni arka koltuğa itti ve yüzüme doğru eğildi. "Çünkü bu taksiye binip ona evimin yolunu tarif etmekle ilgili bir sorunum yok."

Hunter başını sallayıp "Hiç sanmıyorum" demeden önce bana sertçe baktı. Taksi şoförüne bir tomar para attı ve "Gitmeden önce onun içeri girdiğinden emin ol," dedi.

Bununla birlikte, yumruğunu taksinin kaputuna vurdu ve uzaklaştı.

Kırkınıc Bölüm

ŞANSLI

SABAHIN KRNDE İĞRENÇ BİR SESLE UYANDIM.

Cep telefonumun zil sesi kulaklarımı delip geçerken, yatak odamın zemininde bir yerden yüksek sesle titreiyordu.

Tembelce uzandım, bir elimi yastığımın altına soktum ve yüzüme çektim, nihayet çınlaması durduğunda rahatlayarak i çektim, ancak birkaç saniye sonra tekrar başladığında yüksek sesle inledim.

Lanet olsun!

Yorganı vücudumdan uzaklaştırarak bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve kot pantolonuma uzandım. Kimin aradığını kontrol etme zahmetine girmeden, parmağımı telefonumun ekranında gezdirdim ve kulağıma götürdüm. "İyi bir şey olsa iyi olur," diye homurdandım, gözlerimi ovuturarak, sulu güneş pencereden içeri girip zaten çarpmakta olan başımı daha da ağırlatırırken. "Gerçekten çok iyi."

"Benim," dedi Hope'un tanıdaık sesi kulağıma doldu.

İsa.

"İyi misin?" diye sordum. Bir elimi çeneme götürürken, uykunun verdiği sert ve kalın bir sesle sordum. Bu sabah kendisinden haber almayı beklediğim son kiiydi. Dn geceki berbat yzlememizden sonra tepelere kaçmasını bekliyordum. Bakılarım komodinin üzerindeki çalar saate kaydı ve kaşlarını çattım. "Saat sekiz buçuk Hope."

"Biliyorum," diye mırıldandı, sesi kısık ve boğuktu. "n kapıdaayım." Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Seni gerçekten görmem gerek," dedi.

Beynimin yetişmesine fırsat kalmadan ayaklarım harekete geçti. Cezaya a bir obur gibi, onu içeri almak için doğruca aşağıya indim.

Ön kapıyı açtığımda onu kapının eşiğinde, iki eliyle evrensel barış işareti yaparken gördüğümde yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Az önce yataktan mı düştün?" Makyajlı yüzünü ve yataktan kalkmış saçlarını işaret ederek sordum.

"Uyuyamadım," diye itiraf etti, inkâr etme zahmetine girmeden. "Hayır mı?"

"Ben bir pisliğim," diye ağzından kaçırdı bir ayağından diğerine geçerken. "Ama gerçekten üzgün biriyim."

"Dün gece biraz pislik gibiydin," diye onayladım, sırtarak.

"Öyleydim," diye iç geçirdi ve alt dudağını ısırıldı. "Ama umuyorum ki dün geceki kısa erimeye kadar önceki ağırbaşlı ve sevimli karakterim daha fazla işe yarar ve sen hala benimle arkadaş olmak istersin."

Kaşlarımı çattım, az önce bana yönelttiği uzun soruyu anlamaya çalışıyordum.

"Beni affedebileceğini düşünüyor musun?" diye ekledi, utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Bir sürtük olduğum ve seni engellediğim için mi?"

"Affedilecek bir şey yok."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Başımı salladım.

Öfke içime aktı. Dün gece beni engellemedi. Kendini *ifade* etti. Aylardır ilk kez kendine karşı *dürüsttü*. Sanırım yine inkar etmeye geri dönmüştü.

"Evet, HC. İstiyorum."

Sürekli bana geri dönüyordu. İşin özü buydu.

Kadın, beni istemediğini ne kadar iddia etse ve beni uzaklaştırmaya çalışsa da, bana geri dönmeye devam etti.

Birinci sınıf bir zihin sikiciydi ve ben de onun gibi bir kadını istemenin getirdiği o berbat heyecana kapılıyordum.

Dün gecenin benim için ne kadar zor olduğunu asla bilemezdi. Karşımda sahiplenici ve çılgınca durması çok kafa karıştırıcıydı. Kafa karıştırmanın canı cehenneme; lanet olası kalbimi söküp atmıştı. Dün gece bana bakışı? Sesindeki yalvarış? Tek istediğim onu elimde *tutmakken onu* taksiye bindirip göndermek içimdeki *her şeyi* aldı.

"Sence..." "Dün gece hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?" diye eklemeyen önce bir an durakladı.

"Hangi kısmı?"

"Çizgiyi aştığım kısım."

Bir hayal kırıklığı patlamasını bastırdım ve başımı salladım. "Sorun değil."

"Harika." Kocaman bir iç çekti ve gülümsedi. "Yani..." Bakışları yüzüme inmeden önce vücudumda gezindi. "Pantolonunu giyip benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" dediğinde yanakları pembeleşmişti.

Tanrım, bu kadın beni mahvediyordu ve ben kendimi onun mahvetmesi için ortaya koymaya devam ediyordum.

Önce benimle tanışmış olsaydı, bu durumda olmazdım.

Kocasını pisliğin tekiydi ve onu hak etmiyordu. Ona daha iyisini verebilirdim.

Ona *daha fazlasını* verebilirim.

"Elbette," dedim, gözlerim onunkilere kilitlenmiş, kendi lanet kalbimi kırıyordum. "Seninle yürüyüşe çıkacağım, tatlım."

Umut

Yan yana saatlerce yürüdük. Dışarısı inanılmaz derecede sıcaktı; Teagan ve Noah'nın on beş dönümlük etkileyici arazisini çevreleyen ormanlık alanda yürürken altımızdaki çimenlerin üzerinde bir çiy parıltısı vardı. Hunter biz yürürken flört etmeye ya da kolunu omzuma atmaya çalışmadı ve ben de buna minnettardım. Zaten kocama karşı duygusal olarak sadakatsizlik ettiğimi hissediyordum. Omuzlarımdaki yüke bir de fiziksel temas eklemek istemiyordum.

Dün gece her şeyi
berbat ettim. Anıt
gibi.

Bütün gece dönüp durmuş, onunla birlikte olmaya nasıl *bu kadar* yaklaştığımı düşünmüştüm. Sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu, acı gerçekler *a c ı* bir gerçeklik kontrolüydü.

"...O ZAMAN NASIL HİSSETTİĞİMİ SANIYORSUN? SADECE BİR KADIN VAR istiyorum. "Bir! Ve parmağında lanet olası bir evlilik yüzüğü var..."

BURADA OLMAMALIYDIM.

Dün geceden sonra olmaz.

Ama buraya gelmek yıpranmış beynime mantıklı gelen tek *şeydi* ve onunla birlikte *olmak* bana doğru gelen tek şeydi.

Hunter Casarazzi dünyama girdi ve her şeyi alt üst etti. Geldiğini hiç görmediğim bir yıkım topu gibi çarptı bana.

Her şeyi daha iyi yapıyor gibiydi. Bu aurayı beraberinde getirdi. Kaygısız, sakin. Rahat. Açıklaması zordu. Ama o açıkladı.

Etrafında olmak çok kolaydı.

Temiz hava gibi.

Bir arada bunaltıcı ve eziciydi. Ondan çok korkuyordum. Bir suçlu olduğu için değil. Arzuladığım eller birden fazla kez insan hayatını elinden aldığı için değil, bana *hissettirdikleri* yüzünden.

Doğru ya da yanlış, onun etrafında olmaya ihtiyacım vardı. Ne de olsa o, günümün en iyi parçasıydı.

Birlikteyken sanki etrafımızdaki herkesten farklı bir dalga frekansında koşuyor gibiydik. Kendimi ona o kadar kaptırmış ve kaptırmıştım ki, her zaman yaptığım gibi aşırı analiz yapmaya ve kendimi korkutmaya vaktim yoktu.

Garip bir şekilde Hunter kendini evinde gibi hissetti.

Bölüm Kırk Bir

UMUT

BİRKAÇ HAFTA İÇİNDE KENDİMİ ÜÇÜNCÜ KEZ

Cameron'ın mutfağında, elimde bir fincan sıcak çikolatayla içimi döküyordum.

Dertlerimi neden ona anlattığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Cameron genellikle sorunlarımı paylaştığım dünyadaki son kişiydi.

Ama içinde bir şeyler değişmişti ve bana bebekle ilgili sırrını açmıştı.

Bende de aynısını yapma isteği uyandırdı.

Onunla ilgili bir şey artık kendimi güvende hissettiriyordu. Kulağa garip geldiğini biliyordum. Hâlâ aynı Cam'di ama değildi.

Beş erkek kardeşim vardı ama bana babamı en çok hatırlatan Cameron'dı. İnatçı ve gururlu, fevri ve güçlü - tıpkı babam gibi.

Garipti ama Tillie kardeşimi değiştirmişti. Onun o kapalı kalbine ulaşmış ve bir düğmeye basmıştı. Babamıza olan benzerliği giderek artıyor gibiydi.

Tillie'yle birlikte bir çıkıntıya çıkmak tam da tipik bir baba işiydi. Onu sevdiği için bildiği herkese ve her şeye karşı çıkmak mı?

Bu çılgınca bir hareketti ve bana babamın annem için yaptığı bir şeyi hatırlattı.

Artık Cam ile aynı dalga boyunda olduğumu hissediyordum ki bu bir ilkti. Cam ile daha önce hiç ilişki kuramamıştım. O en az yakın olduğum kardeşimdi.

Colton, düştüğünüzde sizi her zaman kaldıran sevimli, şakacı bir kardeşti.

Logan en iyi tavsiyeyi veren derin ve anlamlı kişiydi. Ama Cam?

Cam her zaman patlamaya hazır biriydi. Etrafında nasıl olunacağını asla bilemediğin kişi.

Şimdiye kadar.

"Her şey çok boktan Cam," diye mırıldandım kupamdan bir yudum alırken ve çikolatanın tadı damağıma ulaştığında zevkle inledim. Cameron harika bir sıcak çikolata yapardı. Çocukken annemi ne zaman kızdırsa ona sıcak çikolata yapardı. Yirmi beş yaşına geldiğinde ve annemi sayısız kez kızdırdıktan sonra, kardeşim imza içeceğini mükemmelleştirmişti.

Cam homurdanarak, "Diyeceğim,"

diye onayladı. "Yardımcı olmuyor."

"Özür dilerim."

"Yani?" Beklentiyle sordum. "Hadi gel ve bana hayatım olan bu araba kazasını nasıl düzelteceğimi anlat."

Cam kupasından bir yudum alarak, "Şey," diye düşündü. "Lucky ile aranız yine iyi, değil mi?"

"Evet," diye rahatlamış bir iç çekişle kabul ettim. "Neyse ki." Bardaki maskaralıkları Cam'e anlatırken, Hunter'ı tek taraflı olarak engellediğim delilik anımla ilgili kısmı atlamıştım. "Yine iyiyiz." Sandalyeme çökerek devam ettim, "Ama Jordan ve ben?" Başımı salladım. "O kadar da değil."

"Hâlâ sana soğuk mu davranıyor?"

Alay ettim. "Onun omzunu alabilsem

şanslıyım." Cam sempatik bir şekilde kaşlarını

çattı. "O kadar kötü, ha?"

"En kötüsünü hayal et," diye karşılık verdim. "Sonra onu onla çarpın."

"Ah," diye mırıldandı. "Bu sefer kendini iyi becerdin, Hopey-Bear."

"Lütfen bana bir daha öyle deme," diye inleyerek karşılık verdim. "Aksi takdirde, sana verdiğim terfiyi yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağım."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Terfi mi?"

Başımı salladım ve sıcak çikolatamdan bir yudum daha aldım. "Son zamanlarda en sevdiğim kardeşim oldun. O yüzden çocukluğumuzdan kalma aptal evcil hayvan isimleriyle bunu berbat etme."

"Not edildi," diye kıs kıs güldü. "Terfi için de teşekkürler."

"Sorun değil - yeğen için teğekkrler." Bardağıma fledim ve kenarından yükselen buharı izledim. "Peki, Tillie bu sabah nerede?"

Cam derin bir nefes verdi ve çenesini ovuşturdu. "Redford'daki ailesini ziyarete gitmesi gerekti."

Kaşlarını attım. "Onunla gitmedin mi?"

"Ailesinin yanında pek hoş karşılanmıyorum" demeden önce rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı.

"Peki neden olmasın?" İçimde bir savunma duygusu canlandı. "Deli teyzesi olan sen değilsin!"

"Hope," dedi Cam uyarıcı bir ses tonuyla, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Oraya gitme."

"Peki," diye homurdanarak yatıştırdım. "Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim." "Teğekkr ederim." Elini saçlarında gezdirdikten sonra itiraf etti: "Ama hadi

Ailesi onaylamayan tek kişi ben değilim. Bu Tillie için de zor. Ailesi onun bir Carter'la çıkmasından pek hoşnut değil." Omuz silkerek ekledi, "Her neyse. Ben sadece bunu onun için olabildiğince kolaylaştırmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

"Sen iyi bir adamsın Cameron Carter" demeden önce uzun bir süre kardeşime baktım.

Cam sırtımdan önce bana '*iyi misin*' der gibi bir bakış attı.

"Ciddiyim," diye ekledim içtenlikle. "Dnştğn adamla gurur duyuyorum... sorumluluklarını nasıl yerine getirdiğinle."

"Ona aşığım Hope," diye sertçe karşılık verdi. "Onunla ne yapacağımı bildiğimden daha fazla. Bir kadın hakkında bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama doğru." Gülümseyerek sol yanağındaki derin gamzeyi ortaya çıkardı. "Kendimi sorgulamama ve daha önce yaptığım her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor. O kadar batmış durumdayım ki, komik bile değil."

O zaman güldüm; küçük kardeşimin babamızın batmakla ilgili benzetmesini kullandığını duymak gerekstyd. "Kesinlikle değişiyorsun."

"Mesele de bu," diye cevap verdi hevesle başını sallayarak. "O bende daha iyisini yapma, daha iyi *olma isteği uyandırıyor*. Bunu tam olarak aıklayamam - kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorsun - ama onunla birlikteyken daha fazlasına, daha derine inmeye ihtiyaç duyuyorum. Hep *daha fazlasını* istiyorum. Peki ya onunla değilken?" Başını salladı ve mizahsızca güldü. "Sanki o kapıdan tekrar girene ve ben onu tekrar görene kadar nefes alamıyorum."

"Vay canına," diye düşündüm çenemi elime dayayarak. "Gerçekten

batmışsın." "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Senin için de aynısı geçerli, değil mi?" Cameron, "Jordan'la" demeden önce yüzünü buruşturdu.

"Eskiden öyleydi," diye dürüstçe itiraf ettim. Ama artık her şey farklıydı.

Jordan'dan ayrı sekiz yıl geçirmiştım ve bu süre içinde kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmişim. Hâlâ yaralarımı sarıyor, kalbimin ortasındaki sekiz yıllık açık yarayı iyileştirmeye çalışıyordum.

Bıraktığı yara hâlâ açıktı ve hiçbir zaman tam olarak kapanmayacağını hissediyordum.

Ayrılmamızın nedenleri ve bahaneleri bir yana, onun tacizinin ardından yıkılmışım.

Ben ikincil hasar olmuşum.

Ve kötü bir adamın suçları yüzünden acı çeken bendim.

Bunu itiraf etmek bana çok acı verse de, Jordan'ın sekiz yıl önce evliliğimizi terk etmesi ve sonra fikrini değiştirmesi arasında bir yerde, benden bir parça kaybetmişti.

Yolun bir yerinde, Hunter kalbime girmişti ve bunun olmasına izin verdiğim, kendimi umursamaktan alıkoyamayacak kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum ama olmuştu işte.

Kocamı seviyordum ama zamanımı başka bir adamla geçirmek istiyordum. Bu ne kadar berbat bir durum?

Telefonumun titreşimini her duyduğumda ya da ekranın aydınlandığını her gördüğümde, midemde keleklerin saldırısına uğruyordum. Kalbim çırpınıyordu. Avuçlarım terden kayganlaştı. Hunter'ın büyüüne kapılmışım. Bu iyi, güvenli ya da mantıklı bir şey değildi ama tam olarak böyle hissediyordum. Ve tehlikeyi arzuluyordum. Mesajlaşmaları ve tesadüfî karşılaşmaları özlemle bekliyordum. *Onu* arzuluyordum.

O benim siyah beyaz dünyama giren canlı bir renk gibiydi. Hayat hakkında daha önce hiç düşünmediğim şekilde düşünmemi sağladı. Kendimi yeniden sorgulamamı sağladı.

Beni *özgür* hissettirdi.

Jordan'a hayatım boyunca tamamen sadık kalmayı başardığımı bilmek ve ona sadece kalbimi, sevgimi ve bedenimi verdiğimi bilmek, artık bunun yeterli olmaması beni içten içe öldürüyordu.

Ruhumu mahvediyordu.

İlişkimizdeki sorunları çözmek için ne yapacağımı bilmiyordum. Bedenimi kullanamıyordum çünkü o bunu istemiyordu. Onun listesinin başında değildim ve bu beni çok üzüyordu.

Hayatım boyunca onu bir numaraya koydum. Ve şimdi benden memnun küçük ev kadını rolüne girmem mi bekleniyordu?

Ben değildim.

Sıkılmıştım ve heyecana ihtiyacım vardı. Başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Daha fazlası.

"Hope, fikrini her zaman değiştirebileceğini biliyorsun," dedi Cam beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Bana dikkatle bakarken, "Bu hayat için imza attın mı?" diye ekledi. "Kalıcı olmak zorunda değil. Hele de seni şu anda görüldüğün kadar mutsuz ediyorsa."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Cam?"

"On sekiz yaşındayken verdiğiniz bir kararın hayatınızın geri kalanını etkilemek zorunda olmadığını söylüyorum."

"Ondan vazgeçmiyorum," diye terslendim, bunu yaptığımı ima etmesinden bile dehşete düşmüştüm. "Ben buradayım. Onun için buradaydım ve burada olmaya devam edeceğim. Ondan asla boşanmayacağım Cameron. Cesedimi çiğnemedim." Kardeşime ters ters baktım ve *tısladım*, "Ben asla bu kadar bencil olmam ve böyle düşündüğümü bilmek beni incitiyor!"

Cam başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Birbirinizden uzaklaştığınızı ve eskisi gibi olmadığınızı kabul etmek seni başarısız yapmaz Hope. Ve bu onu sevmediğin ya da ondan vazgeçtiğin anlamına da gelmez." Cam masanın öbür ucuna uzanarak elimi tuttu ve sıktı. "Bu senin hayatın Hope. Geleceğin bir başkasının duygularına göre şekillenemez. Hayatta bencil olman *gereken* zamanlar olduğunu söylediğimde bana güven."

Ürdün

İşten sonra odamıza girdiğimde Hope yatağında dizüstü bilgisayarını açmış oturuyordu.

Beni fark ettiği anda vücudunun gözle görölür bir şekilde gerildiğini gördüm ama tek kelime etmedi.

Onun yerine, bilgisayarında tıklamaya devam etti.

"Hey," diye teklif ettim, aramızdaki gerginliği kırmak için bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum.

"Selam," diye tek kelimelik bir yanıt

verdi. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Seninki?"

İki kelime.

"Uzun," diye itiraf ettim, ayakkabılarımı tekmeleyip gömleğimi başımın üzerine çektim.

İş yerinde geçirdiğim uzun bir günün yorgunluğu üzerimdeydi ve onunla kavga etmek yapmak isteyeceğim son şeydi.

Neyse ki o da aynı şeyi hissediyor gibiydi çünkü "Yorgun görünüyorsun Jord," diye fısıldadı.

Öyleydim.

Çok yoruldum.

Yorganı geri çekerek yüzüstü yatağa uzandım ve ayakta durmanın baskısı bedenimi terk ettiğinde rahatlayarak inledim.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" diye sordu, yumuşak bir ses tonuyla. Eli sırtımın ortasına inmeden birkaç dakika önce dizüstü bilgisayarının kapanma sesini duydum. "Bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz, Jordan."

"Ne gibi?"

"Yabancılar.

"

"Benimle birlikte olmanın kolay olmayacağı konusunda seni uyarmıştım," diye fısıldadım, dokunuşunun altında sertleşerek. "Sana elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum," diye kabul etti, boyun eğerek.

"Arkadaşlarıyla tanışma şeyini yaptım," diye ekledim, o korkunç geceyi düşününce yüzümü buruşturarak.

"Ve bunu takdir ediyorum," dedi. "Ama daha fazlasına ihtiyacım var."

Yastığıma doğru derin bir nefes vererek gözlerimi kapattım ve daha iyi bir adam olmayı diledim - onun benden istediği adam olmayı.

Neye benzediğimi

biliyordum. Kalpsiz bir

piç.

Bu durumu kötü idare ettiğimin, onu kendimden uzak tuttuğumun tamamen farkındaydım ama tek bildiğim buydu. Her gün benim için bir

mücadeleydi. Sadece yaşamak ve nefes almak bile benden çok şey götürüyordu.

Benim sözlerimi istedi.

Bunları ona veremezdim.

Artık ona güvenmiyordum ve güvensen bile, acımı maskeleyem ve hayatım boyunca maruz kaldığım istismarı gizlemek bildiğim tek şeydi.

Hayatımda pek çok hata yapmıştım.

Bazılarından ders almıştım.

Bazılarının geri dönüşü olmadığını biliyordum.

Hope'un anlayışını o zaman da istememiştim, şimdi de istemiyorum.

Onun yardımını ya da acımasını da istemiyordum.

Bu saçmalıkların hiçbirine maruz kalmasını ve bana farklı gözle bakmasını istemiyordum.

Onun beklentilerini

karşılayamazdım. *Yapamadım.*

Kirliydim. Kirlenmişim. Lanet bir pislik. O ise saf, mükemmel ve herkesten daha iyiydi.

Onu incittiğimi bilmek bana işkence ediyordu.

Bunu yapıyordum.

Ben.

Tüm bunları ona nasıl açıklayabilirdim ki?

Bir parçamın da ona kızgın olduğu gerçeğini nasıl açıklayabilirdim ki? Onu seven bir ailesi olduğu için. Korunduğu, sevildiği ve el üstünde tutulduğu için.

Yıllarca dışarıya atıldım. Geride bıraktığım bir hayata bakıyordum. Geride bırakmaya zorlandığım bir hayata. Arkadaşlarımın, ailemin hayatlarını bensiz yaşamalarını izlemek zorunda kaldım. Acı veriyordu. Bana acı veriyordu. Ama geri adım atma kararını yıllar önce vermiştim. Geri alamazdım. Ne kadar çok istesem de.

O zaman bununla başa

çıkamazdım. Hala da

yapamıyorum.

"İyi geceler, Anahtarlık," diye fısıldadım.

Onun ağır iç çekişini duydum ve bir parçam içimde ölmek

istedi. "İyi geceler, Jordan."

Bölüm Kırk İki

UMUT

JORDAN'LA ARAMIZA YERLEŞEN O KORKUNÇ GARIPLIK

nihayet ertesi cumartesi kaynama noktasına geldi. Aylardır ilk kez Jordan çalışmıyordu ve evde birlikteydik. Annabelle Ryder'ı Boulder'daki kız kardeşini ziyarete götürmüş ve bizi boş bir evde bırakmıştı.

Bu değerli zamanı bir şeyler konuşmak ve aramızdaki havayı dağıtmak için kullanmak istedim.

Belli ki bir tek ben varmışım.

Çocuk sahibi olmayı konuştuğumuz geceden beri benimle yalnız kalmaktan kaçınıyordu. O zamandan beri sayısız kez aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye çalıştım ama ne zaman denesem ya konuşamayacak kadar yorgun olduğunu ya da işe geç kaldığını söyleyerek beni başından savdı.

Kanepenin karşı taraflarında oturuyorduk.

Jordan televizyon ekranına bakarken ben de onun yan profiline bakıyordum.

Son zamanlardaki davranışları kafamı tamamen karıştırmıştı. İlişkimizde üç adım ileri atmışız da on adım geri gitmişiz gibi hissediyordum.

Kocamın bu soğuk, mesafeli haline karşı sabrım tükeniyordu ve sonunda bunu söyledim. "Sorun nedir?"

"Hmm?" diye cevap verdi, bana bakmadan.

"Sana sorunun ne olduğunu sordum," diye tekrarladım sakince, yapması zor bir şey olmasına rağmen. Görmezden gelinmekten nefret ederdim. Bu benim için zor bir sınırdı. Neredeyse sekiz yılımı bu adam tarafından görmezden gelinerek geçirmiştım. Bunu tekrar yapmaya hazır değildim, hele de aramızda iki metreden daha az mesafe varken. "Bir aydan fazla bir süredir benimle iki kelimedenden fazla konuşmadın," diye ekledim.

sakin ve soğukkanlı kalmaya çalıştım. İkimiz de yetişkindik ve bunun medeni bir konuşma olmasını istiyordum. "Bebek istediğimi söylediğim için mi?"

"Bebek istediğini söylediğin için mi?" diye cevap verdi, çenesini sıkarak, hâlâ televizyonu izliyordu.

Öfke içimde alevlendi. "Bu sessiz muamele, Jordan." Bu o l m a l ı y d ı . Bunu biliyordum. Erkekler bebeklerden korkardı.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bebek meselesini konuştuk. O konu kapandı."

"Bar yüzünden mi?"

Kaşlarını çattı. "Bar mı?"

"Evet," diye tersledim, kızarak. "Sarhoş olduğum için mi?"

"Sen yetişkin bir kadınsın Hope," diye cevap verdi sıkıca. "Ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin."

"O zaman neden böyle davranıyorsun?" Hararetle sordum.

"Ne gibi?" diye düz bir şekilde sordu.

"Bana karşı çok *soğuksun*," diye tısladım ve çığlık atmamak için ağzımın içini çiğnedim.

"Sana karşı hiçbir şey yapmıyorum," diye tersledi. "Birlikte vakit geçirmek istediniz ve ben buradayım. Birlikte yemek yemek istedin, ben de yemek pişirdim. Bir film izlemek istedin ve ben de izliyorum. Benden başka ne istediğini bilmiyorum Hope. Ne istediysen yapıyorum."

"Konuşmak istiyorum," dedim bıkkınlıkla iç çekerek.

"Ve istemiyorum," diye kestirip attı, sesindeki duygusuzlukla beni susturdu. Kahretsin, lanet bir robot gibi davranıyordu.

"Lütfen konuş benimle Jordan," diye fısıldadım. "Çünkü artık seni tanıımıyormuşum gibi hissetmeye başladım." Ve gerçek şu ki, tanıımıyordum. O benim severek büyüdüğüm çocuk değildi. Kesinlikle hayatımın yarısını birlikte geçirmeye söz verdiğim adam değildi. O adam gitmişti.

"Eskiden çok iyi arkadaştık," diye boğuldum. "Birbirimize her şeyi anlatırdık." Ne yapacağımı bilemez bir halde başımı salladım. "Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye ısırdı çenesi titrerken.

"Beni ilk dansıma sen götürdün. Sen benim ilk öpücüğümdün. Her şeyi birlikte yaptığım ilk kişiydin. Ya şimdi?" İçimi tehdit eden hıçkırığı zorla bastırdım. "Şimdi, soluyor."

"Hope, yapma -"

"Neden olmasın?" diye sordum. "Gerçek bu, değil mi? Artık benimle konuşmuyorsun. Beni sevdiğini göstermiyorsun. *Umursuyor gibi* bile görünmüyorsun!"

"Tabii ki umurumda."

"O zaman kanıtla," diye karşılık verdim, göğsüm kabararak. "Ve *konus* benimle."

Vücudunun sertleşmesini ve çenesinin çalışmasını izledim. Sonunda, "Tamam. Ne hakkında konuşmak istiyorsun Hope?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim. "Peki ya evliliğimiz? Ya da senin nasıl hissettiğin? Şu anda Derek hakkında ne hissediyorsun? Ya da belki annen?"

Anne sorusunu aylardır ona sormak istiyordum ama bir türlü cesaretimi toplayamamıştım. Karen hakkında ya da The Hill'den ayrıldıktan sonra ona ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Çocukluğumuzda ona o kadar içerlemiştim ki soracak kadar önemsememiştim. On yaşındaki aklımla, en iyi arkadaşımı benden çalan ve cehenneme kadar yolu olan bir kadındı. Yıllar geçtikçe onu ara sıra düşündüm, ama hissettiğim kızgınlık hala çok canlıydı, bu yüzden asla daha derine inmedim. Sadece Jordan'ın iyiliğini düşünüyordum. Annesininkini asla.

Jordan koltukta kaskatı kesildi ama cevap vermedi. Bunun yerine televizyon ekranına bakmaya devam etti ve beni açıkça görmezden geldi.

Bu beni rahatsız etti.

"Sana bir soru sordum," diye tersledim, genelde ona karşı kullandığımdan biraz daha ateşli bir tonda. Bir sürtük gibi görünmek istemiyordum ama görünmez de değildim. Ben onun karısıydım ve bir cevabı hak ediyordum.

"Biliyorum," diye cevap verdi sıkıca. Çenesinin çalışmasını ve adem elmasının boğazında sallanmasını izledim. "Onun hakkında konuşmaya hazır değilim Hope. Başka bir şey hakkında konuş. *Lütfen*."

Ben de çılgılık atmak istedim! Ama bu onun seçimiydi. Onu benimle konuşmaya zorlayamazdım.

Beni ne kadar içeri almak istediği onun kararıydı.

"Sana yardım etmek istiyorum Jordan," dedim yorgun bir iç çekişten sonra. Yorulmuştum.

Savaşmaktan ve zemin kaybetmekten yoruldum.

Kenarda durup izlemekten yoruldum. Her şeyi açıklamak istedim.

Sırrını açtığı kadın olmak istedim.

Annabelle değil.

"Bana yardım ediyorsun." Yüzünü bana döndüğünde gözleri yeşil zümrüt gibi parlıyordu. "Burada benimle olmak mı?" diye neredeyse çaresiz bir ses tonuyla mırıldandı. "Kalmak mı? Bana ikinci bir şans vermek?"

Bunların hepsi bana *yardımcı oluyor.*"

Ama bu bana yardımcı olmuyor, bağırmak istedim, bu benim için yeterli değil.

Dilimi tuttum.

Bu konuda onunla tartışmak bana ihtiyacım olan cevapları vermeyecekti. Sadece karşı karşıya olduğumuz büyüyen sorunların uzun listesine bir yenisini ekleyecekti.

Bu yüzden, televizyona bakmak için geri dönmeden önce ona gülümsedim.

İzlediğimiz filmde neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve daha da az umursuyordum.

Kendimle olan savaşıma kaybetmeden önce on dakika boyunca ağzımı kapalı tutmayı başardım.

Uzaktan kumandaya uzandım, elime aldım ve kocama dönmeden önce televizyonu kapattım.

"Bunu yapamam Jordan," dedim ona kanepede, kaskatı kesilmiş bedeninin yanında diz çöküp eline uzanırken. "Soracağım bir sonraki sorunun seni uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını merak ederek etrafında yumurta kabukları üzerinde yürümeye devam edemem." Çaresizce omuz silktim ve benim bakış açımı anlamasını diledim. "Burada ne işim var Jordan?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu doğru değil," diye ısırdım. "Bunların hiçbiri bana *doğru* gelmiyor." "Böyle söyleme."

"Gerçek bu." Başımı salladım ve yorgun bir iç çektim. "Sanki ben bu ilişkinin yürümesi için elimden geleni yapıyormuşum ve sen de... ben seni mutlu etmek için dağları yerinden oynatmışken beni kendi dünyana sokuyormuşsun gibi hissediyorum."

Yanıt yok.

"Ben senin *karınım*." Bu unvanın onun için hâlâ bir şey ifade etmesi için dua ederek kelimeyi vurguladım. "Sorularımın yanıtlanmasını hak ediyorum." Ellerinden birini iki elimin arasında tuttum ve sıktım. "İyi ya da kötü, hatırladın mı?"

Jordan tamamen hareketsiz kaldı. Cevap vermedi ya da yüzünü çevirip bana bakmadı. Sadece artık boş olan televizyon ekranına bakmaya devam etti. Elimi geri sıkmadı. Elimde ölü bir ağırlık gibiydi.

Sözlerimi dinlediğine dair elimdeki tek ipucu nefes alıp verişinin artması ve çenesini sıkıp açarken burun deliklerinin hafifçe kıvrılmasıydı.

"Sana söyledim," diye ısırdı sonunda, hâlâ önüne bakıyordu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ben biliyorum!" Neredeyse çığlık atacaktım ve tiz ses beni şaşırttı.

"Onun hakkında konuşmak istiyorum," diye ekledim daha yumuşak bir tonda. "Bilmek istiyorum, Jordan.

Her lanet şeyi. Anneni bilmek istiyorum. Düşüncelerini ve nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Hepsini bilmek istiyorum." Sesim yine yükseliyordu ama elimde değildi. Sonunda benden sakladığı hayatı hakkında onunla yüzleşecek cesareti toplamıştım ve şimdi durmaya cesaret edemiyordum. "Ve Paul," diye boğuldum. "Ne kadar hapis yattığını bilmek istiyorum." Şimdi ben titriyordum ve Jordan da titriyordu. Belki de şeytani piç üvey babasından bahsederek çizgiyi aşmıştım, ama bilmem gerekiyordu, lanet olsun! "O hain piçin sana yaptıklarının bedelini ödediğini bilmek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

"Neden?" Jordan sonunda soğukkanlılığını kaybederek kükredi. Kanepeden sıçrayarak küçük odanın izin verdiği ölçüde benden uzaklaştı ve o güne kadar gördüğüm en öfkeli ifadeyle bana baktı. "Koşarak On Üçüncü Cadde'ye dönüp hayatımın her ayrıntısını ailene anlatasın diye mi?"

Yüzümdeki kan her zerresiyle çekilmişti. Zihnim allak bullak olmuştu. "Sen nasıl..." Söylemeye başladım ama kocamın gözlerindeki ihanet ifadesini görünce sözlerim kesildi.

"Ailene *benim işimden bahsettiğini* nasıl öğrendim?" diye sordu sert bir tonda. "Annen yüzünden."

"Annem mi?" Nefes nefese kaldım.

Jordan başını salladı. "Mart ayında buraya Rahibe Teresa gibi geldi ve af diledi." "Sana güvenmişim Hope!" diye tıslamadan önce bir elini kabaca saçlarında gezdirdi.

"Biliyorum," diye boğuldum, mahcup olmuşum. "Çok özür dilerim."

"Bu senin anlatacağın bir hikâyeye değildi," diye devam etti öfkeli bir şekilde. "*Benim hikâyemdi* ve başıma gelenleri tüm dünyanın bilmesini isteseydim, söylerdim. Bu senin kararın değildi!" Elini bir kez daha saçlarında gezdirdi ama bu kez uçlarından sertçe çekti. "Başka kime söyledin?" Sonra döndü ve bana ters ters baktı. "Noah ve Teagan? Onlar da biliyor mu?" diye sordu. "Peki ya birlikte yaşadıkları o suçlu - ona ne dersin?"

"Kim?" Ağzım açık kaldı. "Lucky mi?"

Jordan başını salladı. "Peki ya o? O da benim işimi biliyor mu?"

Hayır demek için ağzımı açtım ama Jordan'ın yalanlarımı anlayabileceğini çok iyi bildiğimden hemen kapattım. "Özür dilerim."

Yeşil gözlerinde öfke parlıyordu. "Lanet olsun, Hope!"

"Özür dilerim, tamam mı?" Nefes nefese kaldığımı hissederek sıkıldım. "Sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Bana yardım etmek mi?" Sert bir şekilde güldü. "Denediğin için teşekkürler. Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

"Jordan," diye mırıldandım, sözlü patlaması yüzünden kendimi fiziksel olarak yaralanmış hissediyordum. "Seni seviyorum. Yardım etmeye çalışıyorum -"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok!" diye kükredi, gözle görülür bir şekilde titriyordu. "O yüzden dur Hope. Yardım etmeye çalışmayı bırak! Geçmişim seni etkilemiyor, o yüzden lanet olası sorular sormayı bırak. Bu benim lanet olası işim Hope. Seni değil. Beni ilgilendirir!"

"Bunu nasıl *düşünebilirsin*?" "Bunu nasıl düşünebilirsin?" diye sordum, sözleri kontrolümü kaybetmeme neden oldu. "*Tabii ki* beni de etkiliyor." Ciddi miydi lan bu? "Ben senin karınım, Jordan!"

"Ben de sana söylemek istediğim her şeyi söyledim Hope," diye titreyerek karşılık verdi ve öfkesini dişlerinin arasında tuttuğunu görebiliyordum. "O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve daha fazlası için zorlamayı bırak."

"Hayır!" Çığlık attım, hiç geri adım atmadım. Bunun olduğuna inanamıyordum. Bu nasıl bu kadar çabuk tırmanmıştı? "Sen dur! Bu kadar bencil ve inatçı olmayı bırak," diye tısladım. "Ve konuş benimle, lanet olsun."

"Bencil mi?" diye tekrarladı, yüzü solmuştu. "BENCİL? "Jordan'ın televizyona doğru ilerleyip duvara monte edildiği yerden çekerek karşımdaki duvara fırlatmasını şaşkınlık ve dehşet karışımı bir duyguyla izledim. Bu şiddet ihtiyacını tam olarak karşılamayınca, sehpayı tekmeledi ama şöminenin üzerindeki tüm fotoğraf çerçevelerini devirmeden önce değil. "Yüce Tanrım!" diye kükredi, daha önce bana karşı hiç kullanmadığı bir ses tonuyla. Ses tonu korkutucuydu ama öfkem içimdeki tüm korkuyu bastırdı

"Yaptığım her şey seni güvende tutmak içinken bana böyle demeye nasıl cüret edersin?" Sesi kesildi ve çenesini ovuşturdu, belli ki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ama işe yaramıyordu.

Jordan hâlâ öfkeyle doluydu. Ondan dalga dalga yayılıyordu ve etrafımda kırmızı bayraklar uçuşuyordu.

Ama hareket etmedim.

Bunun yerine, yerimde durdum ve onunla yüzleştim. Jordan bana zarar vermezdi.

Ne kadar öfkeli olsa da bana asla el kaldırmayacağını biliyordum.

"Sakinleştiğinde bunu yaptığına pişman olacaksın," diye ısırdım, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırarak.

"O zaman bunu zaten yaptığım uzun hatalar listesine ekleyeceğim," diye alay etti. "Buraya geri gelmek de dahil!"

"Bu da ne demek oluyor?" Titreyerek karşılık verdim.

"Hiçbir şey," diye tükürdü. "Unut gitsin. Muhtemelen hayatında hiçbir şeyden pişmanlık duymamışsındır."

"Pişmanlıklarım var," diye bağırdım titreyerek. "Çocukken senin sırlarını sakladığım için pişmanım. Seni kurtarabilecek bilgi ve güce sahip tek kişi olduğum ve bu bilgiyi kullanmadığım için pişmanım. Seni önümdeki kalpsiz canavara dönüşmekten kurtaramadığım için pişmanım."

Ağzımdan çıkan acımasız kelimelerden irkildim ve farklı bir yaklaşım denedim.

"Bak," dedim o anki koşullar altında toplayabildiğim kadar sakin bir ses tonuyla. "İkimiz de ergen gibi davranıyoruz." Ellerimi barış işareti için havaya kaldırarak, "İkimiz de sakinleşelim ve bunu olgun yetişkinler gibi konuşalım," diye ekledim.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" Jordan burnunun kenarını acı çekiyormuş gibi sıkarak hırladı. "Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum ve konuşmayacağım da. Ne şimdi ne de hiçbir zaman! Sonunda anlamın için yazmamı ister misin, ateşli yazar? Yoksa lanet hayatında bir kez olsun beni gerçekten dinleyecek misin?"

Evet, burada çiğnenmek ve bir bok parçasıymışım gibi konuşulmak için kalmıyordum.

Sehpadan çantamı kaptığım gibi koltuktan fırladım ve doğruca ön kapıya koştum.

"Kahretsin Hope, özür dilerim - bekle," diye seslendi Jordan arkamdan ama cevap vermedim ve yürümeyi de bırakmadım.

O anın sıcaklığıyla özür dilemek benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunlar hem gururu hem de vicdanı rahatlatmak için söylenen otomatik sözlerdi. Benimle bu şekilde konuştuktan sonra hemen onun kollarına atılmayacak kadar kendime saygım vardı.

Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı ve arkadaki televizyonların dağınıklığına bakılırsa Jordan'ın da öyle.

Ürdün

"Sıçıp batırdım," diye fısıldadım, beni yere sabitleyen tek şeymiş gibi telefonumu elimde tutuyordum. Dehşet içinde darmadağın olmuş oturma odasına ve Hope gittikten sonra sebep olduğum katliama baktım ve utanç içinde başımı öne eğdim. "Çok fena sıçtım."

"Neredesin?" Annabelle'in tanıdık sesi kulaklarımı doldurdu ve kanepeye yaslandım. "Evdeyim." Gözlerimi sıkarak kapattım ve beni boğmakla tehdit eden her kötü görüntüyü ve anıyı madenimin ön noktasından uzaklaştırdım. "O gitti."

Koştı.

Benden kaçtı ve arkasına bile bakmadı.

Adını söylediğimde, kalması için yalvardığımda bile kaçmaya devam etti.

Bir parçam onun gitmesine izin vermek istiyordu. Eğer şimdi benimle başa çıkamayacaksa, ne anlamı vardı ki? Bu hafif bir şeydi. Daha kötü olabilirdim. Çok daha kötü olabilirdim.

Hope'un bana bir daha öyle bakmasından asla sorumlu olmak istemedim. Az önce gözlerindeki yıkımı görebiliyordum. Bu beni mahvetti. İğrenme ve kendimden nefret etme duygusu vücudumun her santimini doldurmuştu. Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmak istedim. Beni affedeceğini biliyordum. Sorun şuydu ki, bunu asla hak etmeyecektim ve ona bugünkü gibi bir olayın bir daha yaşanmayacağına dair söz veremezdim. Ruh halimdeki değişimler öngörülemezdi. Onları kendim bile anlayamıyordum. Ve şu anda, hızla umutsuzluk çukurlarına düşüyordum.

"Bunun olacağı konusunda beni uyarmıştın ve ben dinlemedim," diye boğuldum, beni ele geçirmekle tehdit eden acıya rağmen nefes almak için kendimi zorladım. "Benden bu kadar Annie. Buradan gitmem gerek. Bundan çok yoruldu."

"Her şey yoluna girecek Jay," diye yatıştırdı Annie. "Sadece olduğun yerde kal. Ben yoldayım."

"Nasıl?" Kırık bir sesle fısıldadım. Her şey nasıl yoluna girecekti? "Hepsi *biliyor*." Öfke içimde kaynaştı. "Onlara *ondan* bahsetmiş!"

Artık hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Emin olduğum tek şey buydu.

Bölüm Kırk Üç

UMUT

KALBİMİN KIRILMASINA ALIŞMIŞTIM.

Yıllar önce aşına olduğum bir duyguydu bu. Yetişkin hayatım boyunca beni takip eden bir duyguydu.

Bu duyguyla o kadar uzun süre yaşamıştım ki, bir sabah uyandığımda midemde -kalbimde- o boşlukta, tanımlanamaz duyguyu hissetmezsem onu gerçekten özleyebileceğimi düşündüm.

Ama şimdi ne hissediyordum?

Bu daha kötüydü.

Yaralanmı

ştım. Kötü

bir şekilde.

Jordan'ın göğsüme sapladığı bıçak bana sorun yaratıyordu. Nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kendimi aptal gibi hissediyordum; ona sahip olduğum her şeyi veriyordum ama karşılığında soğukluk görüyordum.

Karşılığında bana aynısını sunmadığı o r t a d a y k e n neden kalbimin her köşesine girmesine izin vermeliydim?

Daha önceki sözleri zihnimde tekrar tekrar dönmeye devam etti. Bu yorumlarla beni incitmeye çalışıyordu.

Bunun bir savunma mekanizması olduğunu anladım.

Anlamıştım. Ama bu daha az acı verdiği anlamına gelmiyordu.

Bana çok bilmiş bir yazar dedi ve bunu öyle bir şekilde söyledi ki hakaret olarak algılanması gerekiyordu.

Bana deli diyebilirsiniz ama bu her şeyden daha çok acı veriyordu. Yazar olmam gurur duyduğum bir şeydi. Bu kariyeri başarmıştım.

Babamın ya da onun yardımını olmadan. Her şey benimdi ve bunu benim için kirlletmesinden nefret ediyordum.

Nereye gittiğimi biliyordum.

Home.

Gerçekçi olmak gerekirse, bunun büyük bir mesele olmadığını biliyordum.

Teagan ve Noah her zaman böyle kavga ederlerdi. Kavgaları sırasında biri ya da diğeri tarafından mutfak duvarlarında parçalanan tabakların sayısını sayamazdım.

Ama ben Teagan değildim. *Hope*'tum.

Ve ben öyle yuvarlanmadım.

Şiddet yanlısı biri değildim ve zehirli davranışlar üreten bir ilişki içinde olmak istemiyordum. Lanet olası televizyonu parçaladı. Tam yanımdaki duvara fırlattı. Yüzüme *bu kadar* yakındı.

Bu *normal* değildi.

Belki başka kadınları rahatsız etmiyordu ama beni kesinlikle rahatsız ediyordu. Böyle bir şeyle ilgilenmiyordum. En ufak bir şekilde bile.

Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama ben sorunlarımla başa çıkmak için kelimeleri kullanmayı tercih ederim.

Üzgün olduğunu ve buna hakkı olduğunu biliyordum ama eğer kalsaydım, o zaman bu tür bir fiziksel şiddete göz yumduğum tepkisini verecektim.

Ben yapmadım ve bunun bir parçası olmayacağım.

Ailemin evine vardığımda, anneme ağzının payını vermek gibi bir niyetim vardı.

Neden bunu yapmak zorundaydı ki?

Neden?

Aptal değildim, hatta hiç değildim ve Jordan'ın beni dışlamasının nedeninin artık bana güvenmemesi olduğu sonucuna çabucak varmıştım.

Bana olan inancının o küçük parçasını kırmıştım. Bunun için kendimi çok kötü hissediyordum ama televizyonların duvarlara fırlatıldığı ve öfkeyle çirkin sözlerin sarf edildiği bir evde kalacak kadar değil.

Kamyonetimi her zamanki yerine park ettim ve verandanın merdivenlerinden eve doğru yürüdüm. Kendimi içeri attığımda doğruca mutfığa yöneldim.

Kapıdan içeri girdiğimde beni karşılamasını beklediğim son kişi Hunter Casarazzi'ydi.

Ama işte oradaydı, kışını annemin mutfak masasına dayamıştı, üstsüzdü ve küçük kardeşlerimi eğlendiriyordu.

Her ne söylüyorsa komik olmalı çünkü Cash ve Casey kontrolsüzce gülüyorlardı.

"Ne yapıyorsun burada?" Önümdeki manzaraya şaşkınlıkla bakarak sordum. "Annemle babam nerede?"

Hunter bakışlarını bana doğru çevirdi ve gerçekten de şehvet dolu bir gülümseme takındı. "Günaydın, HC," diye mırıldandı ve ağzına bir lokma kuru mısır gevreği tıktırdı.

Bu manzara karşısında gözlerimi devirdim.

Adamın kuru mısır gevreğine karşı bir takıntısı vardı. Her zaman bir kase ya da süt ve kaşık olmadan doğrudan kutudan yedi.

Düşündüm de, Hunter her şeyi farklı yapardı. Bir sonraki hamlesini ya da ağzından ne çıkacağını asla tahmin edemezdim.

"Aç mısın?" diye sordu, elindeki Cheerios kutusunu bana doğru sallayarak.

Başımı salladım ve ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Neden annemin mutfak masasında yarı çıplak oturduğunu açıklamak ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı ve sırtıttı. "Tamamen çıplak olmamı mı tercih edersin?" "Başlama," diye uyardım, onun saçma sapan flört etme havasında değildim.

Şimdi. Çok kızındım. Jordan'a. Anneme. *Kendime!* "Söyle bana, burada ne işin var?"

Hunter rahat bir ses tonuyla, "Bebek bakıcılığı yapıyorum," diye cevap verdi.

"Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun?" Kaşlarım çatıldı ve ona bakakaldım. "Sen mi?" Hunter kaşlarını kaldırdı. "Peki benim neyim var?"

"Bebek bakıcılığı yapacak b i r i n e benzemiyorsun," diye mırıldandım, yüzüm kızarmıştı.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, HC," diye karşılık verdi Hunter flörtöz bir göz kırpmayla. "Ben harika bir bebek bakıcısıyım. Öyle değil mi çocuklar?"

"Evet," dedi küçük kardeşlerim hep bir ağızdan. "Lucky'yi seviyoruz."

"Şirin," diye ısırdım, tüm bu olanlar karşısında biraz şaşırmış

hissediyordum. "Yani, *babam*

onlara bakman için *sana* güvendi mi?"

"Neden y a p m a s ı n k i?" Hunter eşit bir şekilde karşılık verdi. "Ben

sorumluluklarımı yerine getiririm, tatlım. Baban da bunu biliyor."
Kahretsın, bu doğruydu.

Hunter sorumluluklarını yerine getirdi ve babam ona saygı duyuyor gibiydi - Noah ile hayatımıza girdiği andan itibaren saygı duyuyordu.

Babam Hunter'a her zaman bir *erkek* gibi davranmıştı. Sanki çocuklarıyla aynı yaşta değilmiş gibi.

Belki de onlar hapisteyken devreye girip kardeşine baktığı içindi.

Belki de değildir.

Anlamamıştım ama yine de babamın ne düşündüğünü hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

Annem açık bir kitap gibiydi. Kalbini koluna takardı ve içi de dışı kadar güzeldi, ama ya babam?

Babam derin biriydi.

Onu anlamak zordu.

Ya da belki babam Hunter'a saygı duyuyordu çünkü onunla çok karanlık bir ortak noktası vardı.

Gerçeğin üstünü örtmek için para kullanabilirlerdi ama babamın yirmi beş yıl önce Jimmy Bennett'i öldürdüğü bilinen bir aile sırrıydı. Ve bunu annemin intikamını almak için kör bir öfkeyle yapmıştı.

Ayrıca babamın onu güvende tutmak için tenezzül etmeyeceği hiçbir seviye, tırmanmayacağı hiçbir dağ olmadığı da buralarda oldukça iyi biliniyordu.

Annem yıllar önce babamın yaptıkları sayesinde yürüyor ve nefes alıyordu ve babam sadece inatçı bir piç olduğu için değil, annemi geride bırakmayı beceremediği için de hayatta kalamayacak bir şeyden - boğazına aldığı bıçak darbesinden - kurtulmuştu.

Birbirlerine duydukları sevgi mi?

Bu delice, çılgınca, hayatta bir kez yaşanabilecek türden bir aşktı ve romantizm yazmamın sebebiydi.

Benim aşk konusunda pek tecrübem yoktu ama ailem?

Beni *alçalttılar*.

Küçük kardeşlerimin Hunter'la gülüşme ve şakalaşma sesleri beni gerçeğe döndürdü ve irkildim. "Annem ve babam nerede?"

Casey küçük bir gülümsemeyle, "Annemle babamın hafta sonu için şehir dışına çıkmaları gerekti," dedi.

"Ve sorumluluğu Lucky'ye bıraktılar," diye kıs kıs güldü Cash, ailemizin bebek bakıcısı seçiminden memnun olduğu belliydi.

Bütün hafta sonu boyunca mı? "Ve *Lucky*'yi sorumlu mu bıraktılar?" Şaşkınlıkla tekrarladım. "Neden bana sormadılar?"

"Çünkü o belalı ve senden çok daha eğlenceli?" Cash alaycı bir tavırla, benim kaşlarımı çatmamı ve Hunter'ın beşlik çakmasını sağladı. "Ve akşam yemeğinde mısır gevreği yememize izin veriyor."

"Bütün hafta sonu cezalı olmaya ne dersin Cash Carter?" Arsız küçük puşa ters ters bakarak karşılık verdim. "Çünkü bu konuşma oraya doğru gidiyor."

"Oh, lütfen," diye karşı çıktı küçük elini sallayarak. "Benim üzerimde hiçbir gücün yok. Babam dizginleri *Lucky*'ye bıraktı." Sırıtarak ekledi, "Ve *Lucky* beni seviyor. Beni asla cezalandırmaz, değil mi Luck?"

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye araya girdi her zamanki bilge Casey. "Öyle mi?" Cash bakışlarını ikiz kardeşine çevirdi. "Peki neden?" "Çünkü en çok *Hope*'u seviyor," diye yanıtladı Casey ve sözleri

Kalbim göğsümde yerinden çıkacaktı. Bir tür ilahi müdahale için Hunter'a baktım ama tek yaptığı bana göz kırpmak oldu. Kardeşlerime gülüyor ve aralarında geçen konuşmanın tadını çıkarıyordu. Casey bir kaşık mısır gevreği alırken, "Çok açık," diye devam etti. "Değil mi Luck?" diye sordu, iri mavi gözleriyle ona bakarak.

Hunter'ın "Hepinizi seviyorum çocuklar" demeden önce kahkahasını bastırmaya çalışmasını izledim.

"Gördün mü," diye alay etti Cash. "O hepimizi seviyor, Case."

Casey başını sallayarak, "Her neyse," diye mırıldandı. "Ben hâlâ en çok onu seviyor diyorum."

"Bu iğrenç, Case," diye homurdandı Cash. "*Lucky kızları* sevmez. O havalı biri."

"Öpüştüler," diye karşılık verdi Casey. "Onları gördüm."

"Öpüşmedik!" Yüzüm kızarmış ve utanmış bir halde ağzımdan kaçırdım. "Öpüştük," diye homurdandı Hunter.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye tısladım.

"Öpüştüm," diye tekrarladı, sanki hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi. Casey sakince, "Sen de öpüştün," diye karşılık verdi. "Seni gördüm."

"Ne zaman?" Küçük kardeşime dehşet içinde bakakaldım. "Beni ve *Lucky*'yi ne zaman *öpüşürken* gördün?"

Casey masumca, "Geçen yıl annemle babamın Cadılar Bayramı partisinde," diye cevap verdi. Dikkatini Cash'e çevirdi ve "Onun yatak odasıydı ve Colton ne dedi biliyor musun?" dedi.

Cash'in yüzü soldu ve sertçe başını salladı. "Kızlar öpüşmek istediklerinde seni odalarına davet ederler." Hunter'a tiksinti dolu bir ifadeyle baktı. "Kız kardeşimi mi öptün? Bu çok iğrenç, dostum."

"Sözlerine dikkat et Cash Carter," diye tısladım, telaş içinde, umutsuzca bu işten sıyrılmanın yolunu bulmaya çalışırken.

"Ben hallederim," diye araya giren Hunter beni kurtardı. "Çocuklar, Colton size hiç kızlarla erkeklerin öpüşmeden de arkadaş olabileceklerini anlattı mı - Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum -?"

Cash ve Casey, Hunter'a yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktılar. "Hayır," dediler hep bir ağızdan, birbirinin aynı küçük kafalarını sallayarak.

Hunter elini saçlarında gezdirirken, "Tabii ki yapmadı," diye mırıldandı. "Okulda en iyi arkadaşın var mı?" diye sordu sonra. "Birlikte vakit geçirmekten hoşlandığın bir arkadaşın? Seni mutlu eden ve sürekli yanında olmasını istediğin biri?"

İki çocuk da başını salladı.

Hunter, "Kız kardeşin *benim* en iyi arkadaşım," diye açıkladı ve yine kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. "Ve o gece onun odasındaydım çünkü birlikte takılmayı severiz." Bana baktı ve gülümsedi. "O beni mutlu ediyor."

Casey başını salladı, Hunter'ın açıklamasıyla yatışmış gibi görünüyordu ama Cash dehşet içinde bakmaya devam etti. "Ama o çok *sıkıcı*," dedi. "Ve bir *kız*!"

"Erkekler ve kızlar da arkadaş olabilir Cash," dediğimi duydum, arkadaşlık kervanına atladım. Bunu açıklamak çok daha kolaydı. "Kızlar da harika arkadaşlar olabilir, biliyorsun."

"Ugh," diye mırıldandı Cash başını sallayarak. "Benim yerime seni tercih ederim." "Sekiz yıl sonra gel ve bunu bana söyle, evlat," dedi Hunter

masadan aşağı atlamadan önce sıırttı.

Durduğum yere doğru yürüdü ve başını kapıya doğru eğdi.

Sözsüzce onu dışarı kadar takip ettim.

Verandada ona katıldığımda Hunter alçak ve tuhaf bir ciddiyetle, "Baban dün gece geç saatte beni aradı," dedi. "Büyükbaban hastaymış ve avukatı merhamet koşullarına dayalı bir şartlı tahliye duruşması için başvuruda bulunmuş."

"Şefkatli terimler mi?" Ağzım açık kaldı. "David Henderson'ın vücudunda merhametli bir kemik bile yok."

"Ne olursa olsun, sana katılıyorum," diye cevap verdi Hunter. "Ama görünüşe göre adam kanserden ölmek üzere ve mahkeme erken şartlı tahliye başvurusunu onayladı." Omuz silkerek ekledi, "Annen ve baban bununla mücadele etmek için oraya gittiler. Derek de onlarla birlikte gitti."

Cebinden bir paket sigara çıkaran Hunter bir sigara yaktı ve bir nefes çektikten sonra, "Seni ya da kardeşlerini bu konuda endişelendirmek istemediler, bu yüzden gelip çocuklarla kalmam için beni çağırdılar," dedi. Sigarasından bir nefes çekti ve "Amcan babanın temyiz başvurusuna itirazını desteklemek için İngiltere'den uçakla geliyor" dedi.

Ağzım açık kaldı. "Mike Amca bunun için mi eve geliyor?" Başını salladı.

"Peki ya Noah?" diye sordum. "O da David'in oğlu."

Gayrimeşru ama yine de.

"Noah bu konuda hiçbir şey bilmiyor," dedi Hunter. "Babanız da en az sizin kadar onun bundan korunmasını istiyor."

"Tanrım, bu çok kötü Hunter," diye mırıldandım, az önce öğrendiğim şeyi anlamaya çalışırken parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Büyükbabam çok kötü bir adam."

Biyolojik büyükbabamı en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum, babam biz küçükken onu bizden uzak tutmuştu ama onun ve Noah'nın annesi Kelsie Mayfield'in beni beşiğimden kaçırıp fidye için alıkoydukları günü biliyordum.

Bunu düşünmek bile şiddetli bir şekilde ürpermeme neden oldu.

Babam o gün beni güvende tutmak ve annemi korumak için her şeyden vazgeçmişti. Otelleri ve parasını devretmişti... her şeyi!

Çocuklar gençliğimizin zorluklarını ve yoksulluklarını hatırlamıyor olabilirler ama ben hatırlıyordum.

Her şeyi hatırladım.

Babam ne kadar çok çalışıyordu, başımızı sokacak bir evimiz olsun diye günde bir düzine işle uğraşıyordu ve bunların hepsi David Henderson'ın suçuydu.

Annemle babam arasındaki gece yarısı sessiz konuşmaları ve babamın mutfak masamızda oturup yetişemediği fatura yığınları için ölümüne endişelendiği sayısız geceyi hatırladım.

Çocukken babama baktığımı ve onun ayı asan kişi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bu büyük, güçlü, yenilmez dev adam beni her şeyden koruyabilirdi.

Babamın insan olduğunu ancak gecenin karanlığında, annemle babamın yatak odasının kapısını dinlemek için yataktan kalktığımda fark edecektim. Annemin kollarında ağlarken çıkardığı ses yıllarca kulaklarımdan gitmedi. Ya da kardeşim hastalandığında ve tekerlekli sandalyesi için paramız olmadığında.

Hepsi David Henderson'ın suçuuydu.

Babam kendisinden çalınan her şeyi geri kazanmak için çok çalıştı.

Büyükbabam aileme karşı işlediği suçlar nedeniyle nihayet hapse gönderildiğinde henüz on üç yaşındaydım. Her zaman orada öleceğini düşünmüştüm.

Belli ki öyle değil.

Başımı sallayarak biraz sendeledim, tamamen bunalmış hissediyordum. "Eğer o adam serbest bırakılırsa, bizi aramaya gelecektir." Gerçeklik bir yıkım topu gibi yüzüme çarptığında içimi bir endişe kapladı. "Babamdan intikam almaya çalışacak."

"Bırak denesin," diye karşılık verdi Hunter. "Fazla uzağa gidemez."

"Anlamıyorsun," diye ısrar ettim, şimdi titriyordum. "JD Dennis'in kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Büyükbabam iki kat daha zeki ve on kat daha acımasız."

"Hope -"

"Ciddiyim," diye boğuldum. "Eğer onu serbest bırakırlarsa..." İçimde büyüyen korkuyla baş edemeyerek irkildim. "O ailemizin kanseri ve babamın sahip olduğu her şeyi yok edene kadar durmayacak!"

Annemle babamın başına gelen her kötü şey o adamın elinden ya da emrinden kaynaklanmıştı.

Annem onun yüzünden vuruldu. Babam bıçaklandı.

Teyzem Camryn onun yüzünden yerin dibine girdi.

Çünkü Rachel Grayson'ı bir kitle imha silahına dönüştürmüş ve manipüle etmişti.

Hunter'ın hareket ettiğini ya fark etmemiştim ya da fark edemeyecek kadar düşüncelerime dalmıştım ama kolları bedenime dolandığında ona doğru sarktığımı hissettim.

Kollarının gücü beni rahatlatı.

Onun yakınımda olması ve beni güvende tutma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu bilmek, kalbimdeki endişeyi yatıştırdı.

Göğsü çıplaktı, ağzından bir sigara çıkıyordu ve tek istediğim onun gücüne tutunmak ve beni asla bırakmamasını sağlamaktı.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadı. "Babanın benden göz kulak olmamı istediği tek kişiler çocuklar değil."

"Ne diyorsun sen? Senden de mi bana bakmanı istedi?"

"Benden seni güvende tutmamı istedi," diye düzeltti, beni sıkıca tutarken sesi yatıştırıcıydı. "Ben de ona yapacağımı söyledim. Hayatım pahasına."

Ona inandım. Her kelimesine.

Bu ona inanmaktan daha fazlasıydı; ona *güveniyordum*. Sahip olduğum her şeyle.

Ondan söz vermesini istememe gerek yoktu, çünkü bunun bir önemi yoktu.

Onun için önemli olduğumu açıkça belirtmişti ve bu çılgın ve öngörülemeyen dünyada, güçlü, cesur ve bize atılan bok kadar vahşi bir adamın kollarında olduğumu bilmek rahatlatıcıydı.

Onun kollarına sarıldığımda, babamın en küçük oğullarını neden Hunter'ın bakımına emanet ettiğini anladım.

O bir askerdi.

Beklenmedik biri, ama yine de bir asker.

"Ailemi aramam gerekiyor," diye açıkladım, kendi iyiliğim için çok fazla zevk aldığım sarılmadan ayrılarak. "Neler olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Tamam," diye cevap verdi sakince. "Bunu yapmak için içeri gelmek ister misin?"

Evet! "Hayır, burada her şey kontrolün altında." Başımı sallayarak ondan güvenli bir adım uzaklaştım ve gülümsemeye zorladım. "Ben gidiyorum. Çocuklarla ilgili yardıma ihtiyacın olursa numaramı biliyorsun." Bunu söyledikten sonra arkamı döndüm ve aceleyle verandanın merdivenlerinden kamyonetime doğru indim.

Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Onüçüncü Cadde'den uzağa.

"HC?" Kamyonetime ulaştığımda Hunter seslendi. İsteksizce arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Evet?"

Kaşlarını çatmış bana bakıyordu, sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi. "Her şey yoluna girecek, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye kabul ettim, gülümsemeye zorlayarak. "Aklı başında hiçbir yargıç o adamın tekrar dünyaya gelmesine izin vermez." Yine de buna inanmadım. Bu adam

En dürüst insanları bile etkileyecek kadar zeki, kurnaz ve manipülatif.

"Doğru," diye kabul etti Hunter, kaşları hâlâ çatıktı. "Ama ben ondan bahsetmiyordum." Sigarasını söndürdü ve ellerini kalçalarına dayadı, güzel yüzü hâlâ endişeyle kazınmıştı. "Ben senin arkadayım. Her konuda."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, boğazımda oluşan kocaman yumruyu yutkunarak. "Minnettarım."

Ürdün

Birkaç saat sonra Ryder'ı dizimde zıplatırken "Onun yanında bana nasıl güvenebilirsin ki?" diye mırıldandım. "Ben gerçekleşmeyi bekleyen bir tren enkazıyım."

Bu yüzyılın en hafif deyimiydi.

Darmadağınık oturma odamız ne kadar dengesiz olabileceğimin en iyi örneği idi.

Eğer Annabelle geri dönmeseydi, evin geri kalanının zarar görmemiş olma ihtimali çok düşüktü.

"Sen nesin," diye karşı çıktı Annabelle hararetle. "İyi bir adamsın." Masaya doğru eğildi ve elimi kendi eliyle kapattı. "Seni görüyorum Jordan Porter," diye ekledi, mavi gözleri yüzüme kilitlenmişti. "İçinde derinlere gömdüğün şefkatli, terbiyeli, harika insanı görüyorum." Elimi bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ve o da öyle." Başını Ryder'ın bana sırtıttığı yere doğru eğdi. Onu bu kadar masum ve mükemmel görmek kalbimin etrafındaki buzların erimesine neden oldu.

O bebeği dünyaya geldiği ve doktor onu kollarıma verdiği andan itibaren sevmiştim. O gün ona bir söz vermiştim; hayatta benim korunmadığım tüm korkunç şeylerden onu koruyacağıma dair bir söz. Annesine de bir söz vermiştim. Her zaman ikisinin de yanında olacağıma dair.

Dürüst olmak gerekirse, terapistimden en iyi arkadaşşıma dönüşen Annabelle Walker olmasaydı bu gece bu mutfakta oturuyor olmazdım. Hayatıma girdiği günden beri hayatımı kurtarıyor. Ve bugün bile, tamir edilemeyecek kadar berbat olduğumda, araya girdi ve olayları anlamlandırmama yardımcı oldu. Her şeyi açıkça görmemi sağladı. Bazen bunu tek başıma yapamıyordum.

Kafamın içinde çok kayboldum. Her zaman beni dışarı çeken ve gerçekliğe geri dönmemi sağlayan kişi o oldu.

"Ona ne söyleyeceğini biliyor musun?" Annabelle sordu.

Ne diyeceğimi bilemez halde başımı salladım. "Özür dilemekle başlayıp oradan devam edeyim diye düşündüm."

"Üzgün olmak başlamak için iyi bir yer," diye yanıtladı gülümseyerek. "Ve çiçekler. Onlar da iyidir."

"Ona çok kızgınım," diye itiraf ettim, göz göze geldik. "Ona güvendim ve o benim sırlarımla kaçtı." Başımı salladım ve titrek bir nefes verdim. "Benim için imkansız hale getiriyor -"

"Ona tekrar güvenmek için mi?"

"Evet." Derin bir nefes verdim. "Ona tekrar güvenmem imkansız ve ona söyleyecek kadar güvenmediğim için minnettarım..." Annabelle'in zaten bildiği şeyi kelimelere dökemediğim için sözümü kestim.

"Jay," diye iç geçirdi. "Hope genç ve toy. Seni incitmek istemedi. Muhtemelen bunu ne kadar kötü karşılayacağını farkında bile değildi. Kendin de söyledin, korunaklı bir hayatı var. Ama seni seviyor. O burada ve çabalıyor ve seni gerçekten seviyor."

"Ailesinin bilmesini istemedim," diye ısırdım. "Onları her gördüğümde gözlerinde *o bakışı* görmek istemiyorum." Şimdi olacak olan buydu. Bundan emindim. *Her zaman* olan buydu.

Annabelle uzun bir aradan sonra, "Sanırım bir seçim yapman gerekiyor," dedi. "Karınla birlikte bunu geride bırakmaya çalış ya da on adım geriye git ve hayatını gölgeler içinde yaşamaya devam et."

"Onunla birlikte olmak istediğimi biliyorsun," diye boğuldum. "Her şeyden çok." "O zaman onunla *ol*, Jord," diye karşılık verdi Annie, sesi duygu yüklü bir tonda çıkmıştı.

"Sadece *onunla ol*!"

"Aynen böyle, ha?" Fısıldadım, sonra başımı salladım. "Benim için o kadar kolay olmadığını biliyorsun."

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum," diye kabul etti. "Ama tahmin et ne oldu? Hope da bunu biliyor. Ve hâlâ senin için *savaşmaya* istekli. Asıl soru şu: Sen istekli misin Jordan? *Onun* için savaşmaya istekli misin?"

Bölüm Kırk Dört

UMUT

O AKŞAM JORDAN'IN EVINE GİRDİĞİMDE

burayı tertemiz bulduğuma şaşırdım. Cidden, yerinde olmayan tek bir kitap bile yoktu.

Kafam karışmış bir halde oturma odasına doğru ilerledim, önceki tartışmamıza dair bir kanıt aradım ama bulamadım.

Kayıp televizyon ve onu fırlattığı yerdeki duvardaki göçük dışında, hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu.

Depresif ve endişeli hissederek üst kattaki odamıza çıktım ve içeri süzıldüm. Kıyafetlerimi çıkarıp Jordan'ın tişörtlerinden birini giydikten sonra yatağa uzandım ve babamın numarasını çevirmek için telefonumu aldım.

Üç kez çaldıktan sonra tanıdık sesi kesik kesik, tek kelimelik bir cevap şeklinde geldi: "Carter."

"Baba," diye fısıldadım, alt dudağımı kemirerek. "Benim."

"Umut." Sonra sesi belirgin bir şekilde yumuşadı. "İyi misin tatlım?"

"Evet." Ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım ve yatağın ortasına bağdaş kurup oturdum. "Ama senin öyle olduğundan emin değilim."

Babam sinirli bir nefes vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Lanet olası Lucky," diye homurdandı. "Sana ne söyledi?"

"Her şeyi," diye kısık sesle itiraf ettim.

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı babam. "Battı, orospu çocuğu."

"Bu doğru mu baba?" Sesimin titremesinden nefret ederek sordum. "David dışarı mı çıkıyor?"

"Ciğerlerimde hava varken olmaz," diye karşılık verdi babam öfkeyle. "Endişelenecek bir şey yok, Angel. Mahkemeyi o kadar çok bürokrasi ile uğraştırdım ki, çözmeleri haftalar sürecektir."

"Peki ya yaptıklarında?" Nefes aldım. "Bürokrasiyi hallederler. Ya dışarı çıkarsa ne olacak?"

Babam o sırada sessizdi ve sessizliği sadece içimde yükselen endişeyi cesaretlendirdi.

"Baba?"

"Bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum," diye cevap verdi, sesi yorgun bir iç çekişe dönüşmüştü. "Bunu düzeltmek için gerçekten çok uğraşıyorum Hope. Annen için... ve hepiniz için."

"Bu senin hatan değil baba," diye karşılık verdim hararetle. "Sperm donörün olması için onu sen seçmedin."

Çünkü David Henderson babam için sadece buydu.

Bir sperm donörü.

Babam koruyucu aile yanında büyümüş. Üç yaşındayken annesi intihar edince sistemin içine atılmış. O bir yetimdi.

Tanıdığı tek aile bizdik ve bizi hayatımız buna bağlıymış gibi korurdu. Bazen de öyleydi.

"Artık ona zarar veremez baba," dediğimi duydum, onu teselli etmek için çırpınıyordum. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Her zaman aklından geçen aynı şeydi.

Annem.

"Lucky kanserden ölmek üzere olduğunu söyledi.

Yakında ölecek." "Yeterince yakında değil," dedi babam.

"Hayır," diye üzülerek kabul ettim, bunun herhangi biri için dilemek için korkunç bir şey olduğunu biliyordum ama yine de diliyordum. "Yeterince yakın değil."

"Bütün bu acı Frank Henderson'ın mirası yüzünden," diye yarı güldüm, yarı hıçkırdım, büyük büyükbabamın yıllar önce vasiyetinde her şeyi ona bıraktığında babamın başına gelecek belayı fark edip etmediğini merak ettim.

"Bana bir iyilik yap Hope," dedi babam ve düşüncelerimi şimdiki zamana geri çekti.

"Her şeyi yaparım," diye söz verdim.

"Annene ya da kardeşlerine bunları bildiğini belli etme..." durakladı ve "Yine uyumuyor, uyuduğunda da çığlık atarak uyanıyor" demeden önce derin bir nefes verdiğini duydum. I

Çocukların kendilerini kaybedip bu işe karışmalarına gerek yok. Annenizin onlar için endişelenmeden de yeterince derdi var."

Aman Tanrım.

"Kabuslar geri mi döndü?"

"Hem de büyük bir intikamla."

Yüreğim daraldı ve anneme karşı daha önce duyduğum tüm öfke buhar olup uçtu.

"Mücadele ediyor," diye ekledi babam, sesi yırtık ve acı doluydu. "Jordan'ın başına gelenler için kendini suçluyor. Bu onu yiyip bitiriyordu ve şimdi de bu mu?" Bir kez daha derin bir nefes verdi. "Onu tutmam gerek -"

"Güvenli," diye tamamladım, ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

"Evet," diye onayladı babam. "Ve hayat şu anda pek de benim lehime işlemiyor."

"Tek kelime etmeyeceğim baba. Söz veriyorum."

"Yine de iyisin, değil mi?" diye sordu sonra. "Her şeyle başa çıkabiliyor musun?"

"Benim için endişelenmene gerek yok baba," diye ona güvence verdim. "Sen sadece haritadaki kendi köşeni idare etmeye odaklan, ben de benimkini."

"Sen benim kızımsın," diye karşılık verdi, sesi şimdi daha hafifti. "Senin için her zaman endişeleneceğim."

O sırada yatak odasının kapısı içeriye doğru gıcırdayarak beni irkiltti ve aklım başımdan gitti.

Jordan'ın elinde bir demet gülle kapıda durduğunu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

"Baba, gitmem gerekiyor," diye mırıldandım telefonda. "Seni yarın ararım. Seni seviyorum."

Aramayı sonlandırmadan ve telefonumu yatağın üzerine bırakmadan önce babamın cevabını duymayı beklemedim.

"Çiçekler mi?" Tüm dikkatim kocamın üzerindeyken mırıldandım. "Benim için mi?"

"Evet," dedi huysuzca, hâlâ kapı aralığında duruyordu. "Sana borçlu olduğum özürle birlikte gidiyorlar."

"Çok güzeller," diye mırıldandım, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Jordan sonunda gerginliği bozana kadar ikimiz de donmuş bir şekilde birbirimize bakmaya devam ettik.

"Tanrım, Anahtarlık," diye inledi yatak odasının kapısını arkasından kapatıp doğruca bana doğru yürürken. "Verdiğim tepki için çok özür

dilerim.

daha önce."

Bir yanımda bugün bana davranışından dolayı onu suçluluk duygusu içinde kıvrandırmak istese de, yine de kendimi yataktan fırlayıp ona doğru ilerlerken buldum.

"Sorun değil," diye fısıldadım, onu odanın ortasında karşıladım. "Ben de üzgünüm," diye fısıldadım ve kollarımı boynuna doladım. "Onlara söyleyerek hata yaptım ama seni asla incitmek istemedim."

"Biliyorum," diye yatıştırdı, kollarını bana doladı, çiçekler yatak odamızın zemininde unutulmuştu. "Şimdi anlıyorum."

"Seni çok seviyorum," diye nefes aldım. "Güvenini kırmak ya da seni incitmek gibi bir niyetle *asla yola çıkmam*."

"Bunu mahvediyorum Hope," diye boğuldu, yüzünü boynuma gömdü. "Her gün birbirimizden biraz daha uzaklaşıyoruz ve ben ne yapacağımı ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Vücudunun titrediğini hissedebiliyordum ve onu iyileştirmek için yanıp tutuşuyordum. Başına gelen her kötü şeyi yok etmek için.

"Bir sabah uyanıp benim kötü bir fikir olduğumu fark etmenden çok korkuyorum."

"Ciddi misin sen?" İtirafı karşısında kalbim kırıldı. "Seni terk etmeyeceğim, Jordan." Sesim boğuk ve duygu yüklüydü ve her kelimesinde ciddiydim. "Yemin ederim, hiçbir yere gitmiyorum!"

"Kafam çok karışık Hope," diye cevap verdi Jordan, sesi yırtılmıştı. "Ve sana doğru davranmadığımı biliyorum... sana hak ettiğin şekilde davranmadığımı. Tanrım, bunu *biliyorum*! Sadece bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Sadece sev beni," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Sadece beni sev ve kocam ol ve bizden şüphe etmeyi bırak." O anda sesim çatladı ve devam etmeden önce kendimi toparlamak için bir an durmak zorunda kaldım. "Çünkü sen benden her şüphe ettiğinde, *ben de kendimden şüphe ediyorum*!" Kesik kesik bir nefes verdim. "Seni seviyorum. Seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Seks benimle istediğin bir şey değil ve bu sorun değil çünkü bunu anlıyorum. Anlıyorum. Ama bu kısmı aşabilir ve birlikte bir hayat kurabiliriz."

"Seninle seks yapmak istemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu sözümü keserek.

"Sorun değil. Anlıyorum, Jordan." Yanaklarım utançtan pırıl pırıl yanıyordu. "Seni zorlamaya çalışmıyorum -"

"Hayatım boyunca tek istediğim seninle birlikte olmaktı," diye araya girdi, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Her şekilde."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ama yapamazsın sanıyordum-"

"Seninle olmak *istiyorum* Hope," diye hırladı, yeşil gözleri içimi delip geçiyordu. "Ama kontrolün bende olması gerekiyor. Bana nerede dokunacağını, bunun nasıl olacağını ve seni hangi pozisyona sokacağımı. Güce sahip olanın *ben* olduğuma dair güvenceye ihtiyacım var. İstedğim zaman durabilirim. " Sesi kesildi ve devam etmeden önce düzensiz bir nefes verdi, "Benim şartlarımda olmalı, hepsi ve benim için bir fuckbuddy paspas olmayı kabul etmeni bekleyemem."

"Bana sahip olabilirsin!" Başımı hevesle sallayarak ağzımdan kaçırdım. "Senin paspasın olacağım. Beni gerçekten *istediğini* bilmek beni çok rahatlatmış," diye gevelemeye devam ettim, kaşlarını çatmasına ve itirazlarına aldırmadan.

"Hope, burada ne demek istediğimi anlamıyorsun." Jordan kaşlarını çatarak, "Anlasaydın bu kadar çabuk kabul etmezdin," dedi.

"İstiyorum," diye ısrar ettim, bu düşüncenin beni ne kadar heyecanlandırıldığını hissediyordum. "Cidden istiyorum ve bunu yapmaktan mutluluk duyarım... Aslında mutluluktan da öte. Sevinmek daha doğru olur."

"Hope..." başını iki yana salladı ve kesik kesik bir nefes daha verdi. "Ben... ben *nazik* olamam."

Sert seks mi?

Kesinlikle evet!

"Nereye kaydolabilirim?" Nefes aldım ve saf bir sevinçle mutluluk dansı yapmamak için kendimi zor tuttum.

"Emin misin?" diye fısıldadı. "Ben hatırladığın çocuk değilim Hope. Artık farklıyım... daha sertim."

Hay sikeyim.

Tek kelime etmeden ondan titrek bir adım geri çekildim ve gömleğimin eteğine uzanıp tek bir hareketle başımın üzerinden çektim.

"Tamamen seninim," diye fısıldadım, karşısında çırılçıplak dururken. "Eğer beni istiyorsan."

"Seni istediğime inansan iyi edersin," diye inledi. "Hem de çok." Tişörtünü başının üzerine çekip bedenlerimiz arasındaki boşluğu kapatmasını izledim. "Bunu istediğine emin misin?" diye sordu, vücudunu benimkine bastırırken sesi sert ve kalındı.

"Bunu istiyorum," diye nefes nefese ağzımdan kaçırdım. Ereksiyonu bana karşı gerildi ve beni arzuyla zayıf hissettirdi. "Ben hazırım -"

Jordan'ın dudakları sert ve acı verici bir şekilde dudaklarıma yapıştı ve ben buna bayıldım. Ağzımı kendi dudaklarıyla cezalandırmasından zevk alıyordum.

Geçmişindeki şeytanları silmek istiyordum ama onu tekrar içime almak istediğim kadar değil.

Beni kollarının arasına alıp duvardaki düğmeye doğru götürürken nefes nefese kollarımı boynuna doladım. Işıkları kapatıp bizi tamamen karanlıkta bıraktıktan sonra yatak olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerledi.

Saniyeler sonra sırtım yatağa çarptı ve ardından vücudu ağır bir şekilde üstüme düştü.

"Tanrım," diye inledim, aralarından geçmesi için kalçalarımı açtım. Sert ve aceleciydi ve her saniyesini sevdim, o kadar ki zevkle haykırdım.

Bu adamın vücudumun özlemini çektiği şeyleri yaptığını hissediyordum. Diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırdım ve tamamen bu ana odaklandım.

Bizden.

Bu anla ilgili her şey gerçeküstü geliyordu.

Bana karşı ezilmesi, bana karşı zorlanması, ellerinin vücudumda ve ağzının benimkinde olması.

İstediğim her şey vardı.

"Emin misin?" diye fısıldadı. Ellerimi başımın üzerinde sabitleyerek boynumdan aşağı öpücükler bıraktı ve köprücük kemiğimi emmeyi bıraktı. "Ben eskisi gibi değilim."

"Eminim," diye haykırdım, bacaklarım açık bir şekilde altında kıvranıyordum. Tekrar deniyorduk. Taze istiyordum ve onu istiyordum. Herhangi bir şekilde ya da biçimde.

Sonra öpüşmemizi keserek benden uzaklaştı ve ani temas eksikliği beni hayal kırıklığı içinde ağlattı.

"Lütfen durma Jordan," diye yalvarırken yatağın üzerinde şiddetle titrediğimi duydum. Sesimin çaresiz çıkması umurumda değildi. *Çaresizdim* ve bu adamı bacaklarımın arasında tutmak için ne gerekiyorsa söyleyecek ve yapacaktım. "Bunu bana bir daha yapma."

"Durmayacağım," diye söz verdi karanlığın içinde. Oh, *Tanrıya şükür...*

Ancak o zaman kıyafetlerin karıştırılma sesini duydum ve soyunduğunu fark ettim. "Geri gel," diye inledim, kalçalarımı umutsuzca sallayarak. "Sana *ihtiyacım var*."

Ağırlığı tekrar üzerime ağır bir şekilde indi ve temastan zevk alarak nefes nefese kaldım, ancak dudaklarıma sahip olduğunda nefes alma yeteneğimi kaybettim.

sadece ruh yakan bir öpücük olarak tanımlayabilirdi.

Hareket edemeyecek kadar ağırlaşmış olmam umurumda değildi ve ellerimin sıkışmış olması ve ona dokunamamam da umurumda değildi.

Bunların hiçbirisi umurumda değildi, çünkü bana uzun zamandır istediğim şeyi tam olarak vermek üzereydi.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti, sesi huysuz ve sabırsızdı. "Ne-ne?"

Yanıt vermemi beklemeden üzerimden kalktı, kalçalarımı kavradı ve beni yüzüstü çevirdi.

Saniyeler sonra, dizlerimin üzerine geri sürükleniyordum. Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Bu pozisyondan emin değildim. Kelimenin tam anlamıyla yüzüstü yatmışım ve kığım yataktaydı.

Biraz aşağılayıcı hissettirdi.

Ama Jordan'ın sikinin başının girişime yaptığı baskıyı ve kulağıma gelen sesini hissettiğimde bunu düşünmek için fazla zamanım olmadı.

"Aç bacaklarını," diye homurdandı, bir eliyle üst bedenimi yatağa bastırırken diğer elini saçlarımda düğümledi. "Şimdi, Hope."

Bu konuda ne hissettiğimden emin olmamakla birlikte onu memnun etmeye hevesli olduğum için istediğini yaptım.

Bacaklarımı olabildiğince açarken tüm vücudum korku, şehvet ve beklenti karışımıyla titriyordu.

Ve sonra içime girdi, çok dar olan girişime çarptı, beni öyle agresif bir güçle içine aldı ki şok ve acıyla haykırdım.

"Kahretsin," diye inledim, rahmimden akan acıyla nefes alıyordum.

Bekaretimi yıllar önce bu adamla kaybetmişim ama bu gece sanki her şeyi yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

"Tanrım," diye ısırdım içimdeki yanma ikiye bölünüyormuş gibi hissederken. "Yavaşla biraz."

Yavaşlamadı.

Bunun yerine beni bir köpek gibi becermeye devam etti, vücudumu boyun eğmeye zorladı.

Sertliğe ihtiyaçı olduğunu söylediğinde ne beklediğimden emin değildim ve şaşırmamam gerektiğini biliyordum, ama bu o değildi.

Bu hoşuma gitmedi.

Bu işte samimiyet ya da sevgi yoktu.

Bu karı koca değildi.

Bu erkek ve fahişeydi. Bu ięrenęti.

Gözlerimi kapatarak, titreyen bedenimi olduğum yerde kalmaya ve içimden geldiği gibi bir yığın halinde çökmemeye zorladım.

Vücudum bu müdahaleye şiddetle karşı çıktı ve ben de bundan zevk almaya çalıştım. Gerçekten denedim ama tek yapmak istediğim ağlamaktı.

Sonunda ilk hıçkırık boğazımdan koptuğunda, onun hâlâ içimde olduğunu hissettim. Bu o gece döktüğüm gözyaşlarının ilkiydi çünkü Jordan içimden çıkıp fısıldadığında, "Üzgünüm Hope. Bildiğim tek şey bu," diye fısıldadığında, bunun bizim için son olduğunu çirkin ve istenmeyen bir şekilde anladım.

Pantolonunu giyip beni karanlıkta yalnız bırakmadan önce bir kez daha "Özür dilerim," diye mırıldandı.

İşte bu, diye düşündüm kendi kendime.

Bundan sonra alacağım tek şey buydu.

Bana sunabileceği tek şey buydu - alabileceğim tek şefkat biçimi.

Ve ben bunun bir parçası olmak istemedim.

Bölüm Kırk Beş

JORDAN

KALBİMİN DAHA FAZLA KIRILMASININ MÜMKÜN OLDUĞUNU SANMIYORDUM.
parçalar.

Yanılmışım.

Umut'un ağlama sesi ve bunun sorumlusunun ben olduğumu bilmek,
kara kalbimden geriye ne kaldıysa paramparça olmasına neden oldu.

Yatak odamızın kapısının önünde yere çöktüm, başımı ellerimin arasına
aldım ve birkaç adım ötede onun yıkılışını dinledim.

O odaya geri dönüp onu teselli etmek istedim ama yapamadım.
Ağlamanın sebebi benken olmazdı.

Tekrar.

Onun sessiz hıçkırıklarını dinlerken tiksinti vücudumun her santimini
doldurdu. Bir daha onun gözlerinin içine bakabileceğimi sanmıyordum.

Kendimi onun hayatından silmek ve onu ben ve dokunduğum her şey
olan dehşetten kurtarmak istedim.

Onu bu şekilde almamam gerektiğini bilmeliydim.

Lanet olsun bilmeliydim!

Saniyeler dakikaları kovaladı ve ben olduğum yerde kaldım, utancımın
kaslarımı bile oynatamıyordum.

Gözlerim yaşlarla doldu ve farkındalık yüzüme tokat gibi çarparken
onları silme zahmetine girmeden düşmelerine izin verdim.

Hope'un özgür olması gerekiyordu. Onu bu acıdan kurtaracak
kadar seviyordum. Bu lanet işkenceyi.

Hayatım boyunca doğru olan tek şey oydu ve *bundan* daha iyisini hak
ediyordu. Tanıdığım en iyi insandı ve onu seviyordum.

 irkinliğimi onun ışığından uzak tutmaya yetecek kadar.

Ve artık  irkindim.

İ im     m    . Ondan

vazgeçmek zorundaydım.

Bunun başka bir yolu yoktu.

Kirliydim. Kirli. *Onun* pisliği bana da bula mı tı. İçten dışa doğru    yordum.

Aradan bir saatten fazla zaman geçmişti ki yatak odasının kapısı içeriye doğru açıldı ve Hope pijamalarını giymiş, gözleri  ı mı  ve yanakları ya armı  bir halde kapıda belirdi.

Kendini yanımda yere bıraktığında tüm vücudum kaskatı kesildi. " z r dilerim Hope," diye mırıldandım. "Bu gece için... her şey için."

"Ben de," diye fısıldadı ba ını omzuma yaslayarak.

"Nasıl h    buradasın?"  u anda benim yanımda olmaya nasıl dayanabildiğini anlayamadığım için boğuldum.

Kendini bana adamı tı, az önceki davranışları bunu kanıtlıyordu ama bunun doğru nedenlerle olup olmadığından emin değildim.

Zaman içinde, bir ömür boyu sürecek nedenlerden dolayı.

"     seni seviyorum," diye yanıtladı Hope bana yaklaşarak. "Her zaman."

Evet, beni h    seviyordu ama sevdiği ben değildim. *Eskiden olduğum* adamdı.

 nce...

Umut

"H     zg n hissediyor

musun?" Başını

salladı.

"Senin için tamir

edebilir miyim?"

Başını salladı.

Kalbim sıkı tı.

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Kimse bana yardım edemez Hope," diye fısıldadı.

"Onarılamayacak durumdayım."  imdiye kadar yapabileceğimi sanıyordum.

Bu geceye kadar, onun yanıldığını düşünüyordum.
Onun hayatını kurtaracak kişinin ben olacağımı düşünmüştüm.
Hayatımın yirmi altı yılını kurtarılamaz olanı kurtarmaya adadım.
Gerçek şu ki, yanılmıştım ve onu haklı çıkarmak için bir ömür harcadım.

Ve şimdi buradaydım, onun dünyasının tam ortasıdaydım, parçalanmış varlığımı parçalıyordum, onun çöküşünün merkez noktasıydım.

Onunla birlikte boğulmak.

"Benden daha fazlasını hak ediyorsun," diye fısıldadı Jordan kırık bir sesle. "Sana normal bir evlilik veremem." Kırık bir hıçkırıkla nefes verdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı özgürce aktı. "Buradayım ama yapamam... o parçam artık orada değil."

Bana bir çıkış yolu
veriyordu. Kabul
etmeliydim.

Bu gece olanlardan sonra, onu almam
gerekiyordu. Ama almazdım.

Yapamadım.

Ondan vazgeçen ve onu hayal kırıklığına uğratan insanların uzun listesindeki bir başka isim olmayı reddettim.

Çok daha iyisini hak ediyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yemin ettim. "Buradayım, seni seviyorum ve seni bırakmayacağım."

"Sen..." Sözleri kesildi ve başını öne eğdi. "Bu gece... öyle mi yaptım?" Başını sallayarak kendini bana bakmaya zorladı. "Seni zorlamak mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır," diye hıçkırdım, birleşik sefaletimizde ona katıldım. Hıçkırıkları beni ele geçirme tehdidiyle karşı karşıya kaldığında burnumu çekerek, "Sakın bunun rızaya dayalı olmadığını düşünmeye kalkma," dedim. "Farklı olacağı konusunda beni uyarmıştın."

"Ve artık biliyorsun," diye fısıldadı Jordan, sesi kendinden nefretle doluydu.

"Ve şimdi biliyorum," diye onayladım,
uyuşmuş bir şekilde başımı sallayarak.
Bundan sonra ikimiz de tek kelime
konuşmadık.

Küçük koridorunda yerde yan yana oturmuş, kalbi kırık bir sessizlik içindeydik.

Bu gece yaşananlar evliliğimizde muazzam bir kırılmaya işaret ediyordu ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Bölüm Kırk Altı

UMUT

JORDAN O GECEDEDEN SONRA BANA HIÇ DOKUNMADI.

Ve ondan bunu hiç istemedim.

O gece hakkında bir daha hiç konuşmadık; ikimiz de ya çok utandık ya da kelimelere dökemeyecek kadar utandık.

Geceleri yatakta yan yana uzanırdık, sarmaş dolaş ellerimiz vücudumuzun birbirine değen tek parçasıydı ve gün boyunca ayrı yolculuklara çıkan gemiler gibi birbirimizin yanından geçerdik.

Ne kadar çelişkili hissettiğimi, içimin ne kadar perişan olduğunu biriyle konuşmak istedim ama anlatacak kimse yoktu.

Ailem beni anlamayacaktı ve Noah ile Teagan uzun zamandır ilk kez mutlu olduklarını hissediyorlardı. Saçma sapan dramımla onları üzmemek istemedim, bu yüzden içimde tuttum ve kimseye içimde ne kadar kırılmış hissettiğimi söylemedim.

Zaten onlarla yüzleşmek istemiyordum ve tüm hafta boyunca onlarla iletişim kurmaktan kaçınarak evde kalıp kitabım üzerinde çalışmayı tercih ettim. Artık mutluymuşum gibi davranacak enerjim yoktu, belli ki bu da işimde harikalar yaratıyordu.

Çatışma ve sefaletin bir yazarın en iyi arkadaşı olduğunu çok net bir şekilde anlamıştım. Sonunda hayatımın boktan olduğunu kabul etmişim ve bu durum yazarlığım için inanılmaz şeyler yapıyordu. Salı günü bitirmeyi başarmıştım.

O zamandan beri her gece bana e-posta gönderen ve bunun şimdiye kadarki en iyi çalışmam olduğu konusunda övgüler yağdıran editörümle birlikteydim. Bu konuda ciddi şüphelerim vardı ama iş hayatımın istikrar kazandığını bilmek beni rahatlatıyordu.

Gelecek ay Aspen'deki imza gününe kadar kitabı yetiştirmiş olurum.

Aspen.

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı.

Şampanya ve gül yapraklarıyla dolu romantik bir otel süiti hazırladığım ve saf ruh halimle evliliğimizdeki çatlağı iyileştireceğini düşündüğüm tüm o saçmalıklar sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Evet, haklısın.

"Aç mısın?" Jordan beni hayallerimden uyandırarak sordu.

Hayal kurduğum yerden başımı kaldırdım ve onu elinde kahverengi bir paket servis poşetiyle mutfak kapısında dikilirken gördüm. "Çin yemeği aldım."

Onu gördüğümde kalbim kırıldı.

O kadar güzeldi ki.

Çok güzel kırılmış.

Bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek acı veriyordu ama artık bunu kabullenmiştim.

Onu düzeltemedim.

İçindeki kırık parçaları iyileştiremedim.

Bunu kabul etmek kalbimden bir parçanın daha kopmasına neden oldu.

Zihnimdeki karanlık düşünceleri zorlayarak parlak bir şekilde gülümsedim ve şöyle dedim,

"Açlıktan ölüyorum."

Ürdün

"Daha çok deneyeceğim Anahtarlık," dedim, masanın karşısından onu izlerken aramızda oluşan sessizliği bozarak.

Bu gece eve en sevdiği Çin yemeğini getirmiştim, onu sürüklediğim hayatı bir şekilde telafi edebileceğimi umuyordum. *Ben* olmayı telafi etmeyi.

Hope o kocaman mavi gözleriyle bana baktı ve kalbim göğsümde sıkıca sıkıştı.

"Ben iyiyim Jordy," diye cevap verdi gözleriyle buluşmayan küçük bir gülümsemeye. "Benim için endişelenme."

Yüzünü tekrar eğerek önündeki yemek tabağına konsantre oldu ve bu bende hayal kırıklığı içinde inleme isteği uyandırdı.

Umut hâlâ buradaydı.

Hala deniyorum.
Hala benim için
savaşıyor. Bizden
geriye kalanlar için.
Ama artık *benimle* değildi. Tam
olarak değil.

Evet, benimkinin karşısındaki sandalyede oturuyordu. Bedenen benimle
birlikteydi ama aklı tamamen başka bir yerdeydi.

Ve hepsi benim yüzümdendi.

Hayatımı hayranlıkla geçirdiğim o vahşi, kaygısız
kız mı? O gitmişti.

Onun ruhunu kırmıştım.

Benim hayatım onunkinden mutluluğu çekip almıştı.

Ve şimdi, onu korumaya çalıştığım her şeyle birlikte yaşıyordu.

Parmaklarını vahşi buklelerinde gezdirmesini izledim ve acı dolu bir iç
çekişi bastırdım.

Muhteşemdi. Çok
güzeldi.

Ama zihni onun en güzel yanıydı. Sırlarla dolu
karanlık bir uçurum gibiydi.

Artık benden bir şeyler sakladığını
biliyordum. Bunu hak ettiğimi de
biliyordum.

Acaba ben de onun içinde bulunduğu o yakın çevreye girebilecek
miyim diye merak ediyordum.

İçimin derinliklerinde, Hope Carter'ın bir parçasının artık benim için
ulaşılmaz olduğunu biliyordum. Kalbinin bir parçası kapanmış ve emekli
olmuştu. Başka bir yere aitti.

Sadece en büyük parçanın hâlâ bana ait olmasını umuyordum.

Bölüm Kırk Yedi

ŞANSLI

"GÜNAYDIN, LUCK," DIYE CIVILDADI TEAGAN MUTFAĞINA GİRDİĞİMDE
Perşembe sabahı.

Onu bir haftadan uzun bir süredir ilk kez görüyordum ve karnı iki katına çıkmış gibiydi. Kyle ve Lee yokken On Üçüncü Sokak'ta kalıyor, Cash ve Casey'e bakıyordum.

Bu sabah dönmüşlerdi ve ben de doğruca buraya geldim.

"Sahanda yumurta ister misin?" Teagan elinde bir spatula ile ocağın önünde dururken teklif etti. "Bu sabah canım yağ çekiyor."

"Yok, böyle iyiyim," diye başımı salladım ve kahvaltı barındaki taburelerden birine otururken kahvaltı teklifini geri çevirdim.

Yemek yiyemeyecek kadar endişeliydim.

"Hope'un nesi var?" Hemen sordum.

Geçen hafta sonu ailesinin evine geldiğinde gerçekten çok üzgün göründüğünden beri ondan haber alamamıştım. O zamandan beri ona bir düzine mesaj göndermiş ve iki kez aramayı denemiştim.

Hepsi cevapsız kaldı.

Bir şeyler yanılttı ve endişeliydim, ki bu benim için tamamen yeni bir duyguydu.

Hiçbir şey için endişelenmedim. Bunun için hiç sebebim olmadı.

Şimdiye kadar.

Hissetmedim ve dahil olmadım.

Bu iki kurala göre yaşadım ve hâlâ nefes alıyordum.

Kadınları becerdim, hafifmeşrep kadınları ve bunu zerre kadar suçluluk duymadan yaptım. Sevişmedim.

Kimseye değil.

Ruhumun o parçası gitmişti, onunla birlikte gömülmüştü.

Ta ki Hope Carter on iki ay önce dünyama girip beni kık üstü yere serene kadar.

İşin boktan tarafı, onun geldiğini bile görmedim. Ve beni bir kasırğa gibi devirmediyse ne olayım.

"Seni de mi görmezden geliyor?" Teagan dönüp bana baktı ve kocaman bir iç geçirdi. "Oh, Tanrı'ya şükür. Sadece ben varım sanıyordum."

Kaşlarımı çatıttım. "Buraya gelmiyor mu?" Genelde her gün buraya gelirdi.

"Geçen haftadan beri değil," diye cevap verdi, kaşları çatılmıştı. "Onu kızdıracak bir şey yaptığımı düşündüm, bu yüzden sakinleşmesi ve ne kadar harika bir insan olduğumu hatırlaması için ona zaman tanıyordum. Ama şimdi? Şimdi endişeliyim."

"Evet," diye mırıldandım, bir elimi çeneme sürterek. *Ben de öyle.*

"Kahvaltıdan sonra onu arayacağım," dedi. "Bakalım neler oluyor." Sonra yüzü karardı. "Eğer o sik kafalı onu üzdüyse, onu öldüreceğim."

"Jordan?"

"Başka kim olacak?" Teagan kaşlarını çatıttı. "O kızı ezmeyi hayatının misyonu haline getirmiş. Buradaki sorunun o olduğuna hiç şüphem yok.... ne var biliyor musun? Yumurtaların canı cehenneme. İştahım kaçtı," diye inledi ve ocağın gazını kapatmadan önce spatulayı tezgâhın üzerine bıraktı. "Şimdi yapacağım. Onun iyi olduğunu öğrenene kadar yemek yiyemeyeceğim."

Teagan birkaç dakikalığına koridorda gözden kayboldu ve yüzüne kazınmış bir kaşla geri döndü.

"Eee?" Kendimi çok endişeli hissederek sordum.

"O iyi," diye mırıldandı, hâlâ kaşları çatıktı. "Otelde - babasını görmeye gitti."

"O zaman neden öyle bakıyorsun?"

"Çünkü..." Teagan'ın sesi kesildi. Elindeki telefona baktı ve bana bakmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "İçimde kötü bir his var, Luck. Midemin çukurunda." Dudağını çiğnedi. "Sesi *ağlıyormuş gibi geliyordu.*"

Tabureden kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

"Onu görmek için."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye karşılık verdim ve kapıya doğru yöneldim. "Ben hallederim."

Hope'a her ne oluyorsa, onu düzeltecektim. Evet, artık tamir eden adam bendim.

Umut

Babam bu sabah beni arayıp öğleden sonra otelde buluşmak istediğini söylediğinde, büyükbabam hakkında konuşmak istediğini anlamıştım.

Seyahatten yeni dönmüşlerdi ve babamın sesindeki ciddiyet, işlerin onun istediği gibi gitmediğini gösteriyordu. Beni oturtup yargıcın David'i serbest bırakmaya karar verdiğine dair kötü haberi vereceğine tamamen ikna olmuşum.

O öğleden sonra babamın ofisine girdiğimde onu Henderson imparatorluğunun tahtında otururken ve her santimiyle acımasız bir iş adamı gibi görünürken gördüğümde merak etmeye başladım.

"Otursana Hope," dedi babam, kapının eşiğinde gezindiğimi fark edince, bir iş adamı edasıyla.

"Okaaay," diye cevap verdim, karşısındaki sandalyeye otururken kendimi son derece gergin hissediyordum.

Nedense ne zaman bu ofiste otursam, olmam gereken kendinden emin, özgüvenli, yetişkin kadın gibi hissetmiyordum. Hayır, babam bana o şekilde bakarken, utangaç ve sırlarla dolu bir ergenliğe geri dönüyordum.

Bu neyle ilgiliydi?

Kötü bir haber mi almak

üzereydim? Başım belada mıydı?

"David çıktı mı?" Bilinmeyene dayanamayarak sonunda ağzımdan

kaçırdım. "Hayır," diye cevap verdi babam, benim dehşet içinde bakan yüzüme kaşlarını çatarak.

ifade. "İşitme duyusunu iki hafta boyunca süslemeyi başardım."

Bir elimi göğsüme bastırdım ve sandalyeme çöktüm. "Oh, şükürler olsun," diye fısıldadım, rahatlama kalbimi doldururken. "Beni buraya kötü haberi vermek için çağırdığınızı sanıyordum."

"Ama bence öyle olma ihtimaline karşı kendimizi hazırlamalıyız," dedi ve dünyamı paramparça etti. "Bir süredir

Avukatım - aslında birkaç tane - ve durum hiç iyi görünmüyor, tatlım."

"Ne?" Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüş bir halde nefes aldım. "Ama sen dedin ki -"

"Ne dediğimi biliyorum Hope," diye ısırdı babam, mavi gözleri acıyla doluydu. "Ama o mükemmel bir mahkûm. Mükemmel sabıka kaydı. Mükemmel davranışlar. Doğru insanlara pişmanlığını gösterecek kadar akıllı. Ve cezasının on üç yılını çoktan çekti." Kabaca yutkunarak ekledi: "Merhametli bir şekilde salıverilsin ya da salıverilmesin, zaten gelecek yıl çıkacaktı."

"Ama o *ölüyor*," diye hırladım. "Orada ölmesine izin veremezler mi?"

"Umarım-"

"Bunun olmasına izin veremezsin baba," diye boğuldum. "Bunu durdurmalısın." "Bu kesin değil Hope," diye yanıtladı babam, sesi yorgun ve acılıydı. "Ve ben

Her adımda mücadele edeceğiz, tatlım. Ancak birkaç hafta içinde özgür bir adam olabileceği gerçeğini kabul etmek zorundayız."

"Onu dışarı çıkaramazlar baba," diye boğuldum. "Doğruca bizim için gelecek."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin etti. "Söz veriyorum, sizin yanınıza bile yaklaşamayacak."

"Buna nasıl söz verebilirsin?" Sıkıştırdım.

"Çünkü ben senin babanım," diye homurdandı, bir elini saçlarında gezdirerek. "Ve senin saçının teline zarar gelmesine izin vermeden önce lanet olası dünyayı yerle bir ederim." Derin bir nefes verdi ve ekledi, "Herhangi biriniz! Sizi güvende tutacağım."

O sırada telefonu çaldı, dikkatini berbat konuşmamızdan uzaklaştırdı ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Carter," dedi babam kısık bir sesle.

Diğer hatta konuşulanları dinlerken yüzünü izledim. "Burada bağıyım, Kenny," diye tersledi, sesi sabırsızdı. "Ne bu aciliyet?" Sonra kaşlarını çatı ve bana doğru bir bakış attı. "O burada mı?" Babam derin bir iç çekti ve bir elini daha saçlarında gezdirdi. "Hayır, hayır, onu beş dakika içinde yukarı gönderebilirsin." Sonra sırtıttı. "Evet, geleceğini sanmıyordum."

"Bu neyle ilgiliydi?" Aramay sonlandırdığında sordum. "Ev sahibiyle konuşmak isteyen saldırgan misafir mi?"

"Onun gibi bir şey," diye karşılık verdi babam alaycı bir gülümsemeyle. "Sen neye *sırıtıyorsun*?"

"İroni, tatlım," diye yanıtladı babam.

"İroni mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Neyin ironisi?" "Tarihin tekerrür etmesi," diye cevapladı sonunda.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Tarih mi?"

"Tarih," diye onayladı babam. "Bu da beni seninle konuşmak istediğim ikinci konuya getiriyor." Omuz silkerek ekledi, "Bilirsiniz, ailenin geri kalanı kendi fikirlerini eklemekten."

"Dahası mı var?" Ağzım açık bir şekilde sordum. "Lütfen bana daha fazla kötü haber olmadığını söyle, baba?"

"Fena sayılmaz." Babam elini saçlarında gezdirdi ve iç geçirdi. "Nasıl... hayat?"

Ağzım açık kaldı. "Hayat mı?"

Başını salladı. "Evet, hayat."

Rahatsız bir şekilde omuz silktilim. "Sen bana dengesiz, psikopat büyükbabamın hapisten çıkabileceğini söyleyene kadar her şey yolunda gidiyordu."

"Deli dede saçmalıkları bir yana," diye karşı çıktı babam, kendi sözlerine biraz kaşlarını çatarak. "Her şey... nasıl?"

"İyiyim, sanırım." Şu anda ne kadar rahatsız görüldüğüne baktım ve sordum, "İyi misin baba? Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?"

"Tam tersine, benimle konuşmak isteyebileceğin bir şey olduğunu umuyordum," diye cevap verdi.

"Ben mi?" Kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim baba.

Rapor edilecek bir şey yok." "Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Ben *iyiyim*," diye tekrarladım.

"Jordan'la işler nasıl gidiyor..." Sesi kesildi ve uzanıp kravatını gevşettikten sonra "Sana iyi davranıyor mu?" dedi.

"İyiyiz," yalanını dudaklarımdan zorla çıkardım ve parlak bir şekilde gülümsedim. "Öyle mi?" diye karşılık verdi, ikna olmamış görünüyordu.

"Evet," diye onayladım.

Babam, rengi benimkine ürkütücü derecede benzeyen keskin mavi gözleriyle yüzümü incelemeye devam etti.

Sandalyesini geriye iten babam ayağa kalktı ve masasının etrafında yürüdü. Masanın önüne yaslandı, elini komik bir şekilde dağınık kahverengi saçlarında gezdirdi ve bir nefes verdi. Söylemek üzere olduğu şeyin hem itiraf etmesi hem de dile getirmesinin onun için acı verici olduğunu hissediyordum, bu yüzden ona tüm dikkatimi verdim. "Bak. Sana karşı nasıl

olduğumu biliyorum. Sana karşı

Sana kardeşlerinden farklı davrandılar. Seni bir kaide üzerinde tuttu. Seni pamuklara sarmaya çalıştım." İç çekerek ekledi, "Belli ki yanlış bir şey yapmışım..."

"Baba-"

"Beni dinle." Tekrar iç çekti ve şöyle dedi: "On sekiz yaşında evden kaçtın. Onunla gizlice evlendin ve neredeyse on yıl boyunca bu acıyla yaşadın. Sen... yalnızdın." Sanki konuştuğu kelimeler ona fiziksel acı veriyormuş gibi burnunu kırıştırdı. "Çünkü benimle konuşmadın. Çünkü ben senin bir... bir... olmanı imkânsız hale getirdim.

"Kadın mı?" Konuşmadaki büyük değişiklik karşısında gülümsememi bastırarak teklif ettim.

"Evet." Babam başını salladı. "Çünkü senin bir kadına dönüştüğünü kabullenmekte zorlandım." Başını salladı ve bir iç çekti. "Özür dilerim Hope. Gerçekten üzgünüm. Ve şu anda bulunduğun yer için kendimi suçluyorum."

"Baba-"

"Benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum," diye araya girdi. "Yargılanmadan. Sana söz veriyorum tatlım, benden alacağın tek şey desteğim ve sevgim olacak. Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki!"

"Bu da ne demek oluyor baba?" Yanaklarımın yandığını hissederek fısıldadım. "Burada ne söylememi bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Belki de gerçekten nasıl hissettiğinle ilgili gerçeği?"

Arkama yaslandım ve ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Çocuklarımdan birinin mutsuz olduğunu göremediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Kahretsin, şu anda gözlerinde görebiliyorum. İçindeki acıyı. Sakladığın sırları."

"Benim hiçbir sırrım yok ve mutsuz da değilim baba," diye karşılık verdim, algısı karşısında sinirlenmişim. "Ben *iyiyim*."

Babam kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sırtıma işeyip bana yağmur yağdığını söyleme Hope Carter ve sakın bir daha *iyi olduğunu söylemeye kalkma*." Yine harekete geçmiş, yerde volta atıyordu. "O lanet kelimedenden nefret ediyorum, özellikle de bir kadının ağzından çıktığında."

"İyi olmanın nesi yanlış?"

Babam homurdandı. "Neredeyse otuz yıldır annenle birlikteyim Hope. *İyi* kelimesinin ne kadar yanıltıcı olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu benim ilk rodeom değil tatlım," demeden önce sırtıttı.

"Zor, tamam mı?" İtiraf ettim, sesim yırtılmıştı ve duygularım yoğundu. "Onca yıl ayrı kaldıktan sonra tekrar birlikte olmak?" Devam etmeden önce boğazımdaki yumruyu yuttum, "İkimizin de... alışması biraz zaman alıyor."

"Ayarlamak mı?" Babam kaşlarını çatarak tekrarladı. "Yaşlandığımı biliyorum ama bu da ne demek oluyor? Bu bir şeyin şifresi mi?"

"Hayır," diye homurdandım. "Ne anlama geliyorsa o anlama geliyor."

"Ayarla," diye bir kez daha tekrarladı babam, hâlâ şaşkın görünüyor. "Neye?" "Ah, baba," diye inledim. "Lütfen bunu senin için hecelememi isteme."

Farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Uyum sağlamak," diye yutkundum, soluk soluğaydı. "Yani... romantik olarak mı?"

"Bunu gerçekten konuşmak zorunda mıyız?" Mahcup bir şekilde feryat ettim.

"Yok artık," diye hırıldadı babam, sesi iyice tiksiniş gibiydi. Sonra ayağa kalktı ve ofisinin kapısına doğru yürüdü. "Bana yalan söylemeye ve iyi olduğunu söylemeye devam et..." Kapıda duraklayarak arkasını döndü ve "Sadece bir soruma cevap ver" dedi.

"Okaaay?"

"Onu seviyor musun?"

Ne biçim bir soruydu bu?

"Tabii ki onu seviyorum," diye göz devirerek karşılık verdim. "O benim kocam."

"Bu iyi," diye yanıtladı babam tereddüt etmeden. "Ama ben Charlie Hunnam'ın ikinci gelişinden bahsediyordum. Hani şu eve geldiğinden beri sana hasretle bakmaktan vazgeçmeyen amcanın hücre arkadaşı var ya?"

"Baba!" Doğru tanımlama teknikleri için ona zihinsel olarak beşlik çakmak için bir an ayırmadan önce tısladım. Bu sırada kalp atışlarım hızlandı. "Ciddi olamazsın?"

"Bir kayanın altında yaşadığımı düşünüyor olmalısın," diye karşılık verdi babam. "Söz konusu sen olduğunda çoğu zaman bir kayanın altında yaşamayı tercih ediyorum, ama görebildiğim zaman, sana nasıl bakıyor? Senin ona nasıl baktığını? Bu oldukça ciddi bir şey." "O yüzden bana doğruyu söyle tatlım. Adama aşık mısın?"

"O benim arkadaşım," diye tükürdüm, umutsuzca hızlanan nabzımı sakinleştirmeye çalışırken. "Hepsi bu kadar. Tanrım, baba!"

"Huh," diye düşündü babam elini kapı koluna koymadan önce. "Şey senin arkadaşınız sizi görmek için burada."

Babam ofisinin kapısını çekerek açtı ve gözlerim kapının girişinde duran Hunter'a takıldı.

Onu görür görmez, ani bir tepkiyle ayağa fırladım.

Benden babama baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Kyle."

"Şanslısın," dedi babam, eliyle içeri girmesini işaret ederek.

Kaşları çatılmıştı. Endişe yüzüne kazınmıştı.

"Neyin var senin?" diye sordu, sesi alçak ve hırçındı, dikkatini tekrar bana çevirdi. "Teagan telefonda sesin üzgün geliyordu dedi."

Hunter, babamın kapıda durup aramızdaki etkileşimi izlemesini umursamıyor gibiydi.

Doğruca bana doğru yürüdü ve beni kucakladı. "İyi misin?"

Sersemlemiş bir halde, beni kollarıyla sararken orada öylece durmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, sırtını sıvazlayarak. "Gerçekten, ben iyiyim."

"O tamamen senin, Luck," diye seslendi babam omzunun üzerinden. "Belki onun açılmasını sağlayabilirsin."

Bununla birlikte babam bizi yalnız bırakarak ofisinden çıktı.

"Sanırım babam senden hoşlanıyor." Bu düşünce karşısında kaşlarımı çattım. "Boşver onu; kesinlikle senden hoşlanıyor."

"Tabii ki öyle." Hunter bana baktı ve sırtıttı. "Herkes beni sever."

"Vay canına Hunter," diye kıkırdadım, bir adım geri çekildim ve sarılmamızı kestim. "Çok mu ukalasın?"

"Kendine güvenmenin yanlış bir tarafı yok, HC," diye göz kırparak karşılık verdi. "Bir ara sen de denemelisin - Tanrı biliyor ya, övünecek çok şeyin var."

"Gerçekten mi?" Babamın sandalyesine doğru yürüyüp içine otururken karşı çıktım. "Peki ya başarısız evliliğim? Bununla övünmeli miyim?"

Hunter buna hemen bir şey söylemedi.

Onun yerine karşımdaki koltuğa oturdu ve masanın karşısından bana baktı.

Ben.

"Lütfen az önce söylediğimi unutun," diye mırıldandım, içgüdüsel tepkimden utanmıştım.

bu adama bir bebek gibi gevezelik etmek. "Aşırı dramatik davranıyordum."

"Yapamam," diye karşı çıktı, buz mavisi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedim yüzüm kızarak.

"Saçmalık," diye karşılık verdi, kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak.
"Saçmalık, HC."

"Peki, bu konuda konuşmak istemediğime ne dersin?" Biraz sinirli bir şekilde tersledim.

"Daha iyi," diye cevap verdi, hiç vakit kaybetmeden.

"Ve özellikle *seninle* bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Tamam, kulağa şirretçe geliyordu ama elimde değildi. "Evliliğim hakkında konuşmak isteyeceğim dünyadaki son kişi sensin!" diye eklemekten de kendimi alamadım.

Jordan'ın neden olduğu ama tamamen Hunter'a yönelttiği öfke içimde kaynıyordu.

Şu anda tam bir sürtük gibi davrandığımı ve hıncımı yanlış adamdan çıkardığımı biliyordum ama *burada* olan oydu.

"Biliyorsun, telefonlarına cevap vermememin bir nedeni vardı, *Lucky!*" Söylediğim her kelimedede kendimden daha fazla nefret ederek alay ettim. "Seninle konuşmak istemediğimi anlaman gerekirdi ama hayır. Buraya gelip bana eziyet etmek zorundaydın!" Nefesimi keserek tısladım, "Şu anda senin etrafında olmak istemiyorum. Ve bir şey daha; neden senin gibi biriyle konuşmak *isteyeceğimi* düşündüğünü bile bilmiyorum."

Bölüm Kırk Sekiz

ŞANSLI

KENDİMİ BU KADINA KAPTIRMAK KÖTÜ BİR FIKIRDI.

Onunla birlikte olmasını bekledikleri türden bir adam değildim. Temiz yakalı ve profesyonel değildim. Kalbimde yükler ve dolabımda iskeletler vardı.

Evet, iyi bir adamla birlikte olmayı hak ettiğini biliyordum; sağlıklı, temiz bir hayat süren biriyle. Benimle bunu asla yapamazdı. Çok fazla düşmanım vardı. Ama hiç kimse onu benim sevdiğim gibi sevemezdi. Benim yanımda herkesten daha güvende olurdu. Ve eminim ki onu *ondan* daha iyi sevebilirdim.

Onu gördüğüm an başıma bela olacağını anlamıştım.

Noah'ın uyarısına kulak vermeliydim.

Uzak durmalıydim. Uzak durmadım.

Ve şimdi, bağlanmıştım.

Gitmemi bekliyordu.

Ondan uzaklaşmamı izlemeye tamamen hazırды.

Kocası dediği adam onu o kadar kötü mahvetmişti ki, seilmeyi hak ettiğine inanmıyordu.

Sekiz yıllık terk edilme onu çok kötü bir şekilde mahvetmişti, yerleşiyordu, hak ettiğini düşündüğü bir hayatta yaşıyordu.

O daha iyisini hak ediyordu. Daha fazlasını.

Ve bunu ona vermeyi planladım.

Kafayı yemiş olmam gerektiğini biliyordum, çünkü onun zalim yumruklarına ve bel altı vuruşlarına kızmak yerine, sonunda canlandığını görmek beni çok heyecanlandırmıştı.

Burada, babasının ofisinde bir volkan gibi patlıyordu ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

Tam zamanıydı.

Umut

Hunter öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve gözlerini bana dikti.

Sandalyeme geri oturdum ve gözlerimi ona diktim.

Neden gitmiyordu?

Neden gitmesin ki?

"Benim gibi biri mi?" dedi sonunda, sırtarak.

"Bir suçlu," diye suçladım.

"Elbette öyleyim," diye sırtarak karşılık verdi. "Daha önce de öldürdüm ve büyük ihtimalle yine öldüreceğim."

Gah! Çok sinir bozucuydu. Beni o kadar kızdırdı ki, iyilikle olan savaşı kaybetmeden ve gözlerini oymadan ona tekrar bakabileceğimden emin değildim.

Hemen bu düşüncemin üzerine bir sansür etiketi yapıştırdım ve kendimi azarladım. Ben böyle düşünmezdim. Ben o tür bir kız değildim. Bu tür çılgınlıklar Teagan'a özgü şeylerdi. Ben olgun, sakın bir arkadaşım.

Bana ne yapıyordu?

Beni neye dönüştürüyordu?

"Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun?" Tısladım.

Yüzüne yayılan gülümseme sadece içimdeki öfkeyi besledi ve kendimi "İçinde masum bir kadın olan bir evi yaktın" diye tıslamaktan alıkoyamadım.

Hunter inkâr etmeye bile çalışmadan başını salladı. "Kesinlikle öyle tatlım ve sen de bana bir mazeret verdin."

Koltuğunda tekrar kıpırdandı ama kalkıp gitmek için bir hamle yapmadı. Tam tersine, rahatlamış gibi görünüyordu.

Bu beni daha önce hiç bilmediğim kadar sinirlendirdi.

"Bir şey daha var," diye tersledim. "Babam David'i bilmemi istemedi ama *sen* bana söyledin!" Sanki işlediği bir suçu sıralıyormuşum gibi kelimeleri tükürdüm.

Bu ani saldırganlığın nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir türlü dizginleyemiyordum. Sözlerimde pervasız davranıyor, ondan bir tepki almak için çaresizce çırpınıyordum.

Yine, neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama öyleydi ve şu anda acımın hedefi oydu.

Kaldı.

O her zaman kaldı.

Ne kadar kararsız ve mantıksız olursam olayım. Beni terk etmedi.

Çekip gitmedi. *Kaldı.*

Bundan nefret ettim!

"Bunu öğrenmenin beni üzeceğini biliyordun ve yine de devam edip bunu ortaya koydun. Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Jordan asla böyle bir şey yapmaz. Beni üzeceğini bildiği bir şeyi bana *asla* söylemezdi."

Jordan'dan bahsederek ona yem atıyordum. Neden, hiçbir fikrim yoktu.

Ama kesinlikle ona yem atıyordum.

Hunter çenesini sıkarak, "Elbette yapmaz," diye karşılık verdi. "Çünkü seni karanlıkta bırakmayı ve yalan söylemeyi tercih ediyor." Burnunu çektikten sonra ekledi: "Gerçekten mükemmel bir adam!"

"O *iyi* bir insan," diye hırladım. "Ve tek yaptığı beni korumaya çalışmak, ki bu senin için sayılabileceklerden çok daha fazlası *dostum!*"

"Yani sana her şeyi açıkladığım için arkamı kollamıyor muyum?" diye sordu. "Bunun için bir bok parçası mıyım?" Elini saçlarında gezdirdi, belli ki sinirlenmişti. "Duygularını korumak için sana yalan söylemeyeceğim, çünkü bu saçmalık! Sen çocuk değilsin HC. Sen yetişkin bir kadınsın ve öyle muamele görmeyi hak ediyorsun," diye tısladı bana cevap verme şansı tanımadan. "Benimleyken benimle *eşitsin*. Aramızda hiçbir zaman saçma sapan bir cinsiyet politikası olmadı. Sen hiçbir zaman bir şebboy gibi muamele görmek ve bir amcığa sahip olduğun için dünyadan korunmak isteyen o çırpınan kadınlardan biri olmadın, bu yüzden şimdi öyleymiş gibi davranmaya başlama."

Ne zaman I yapmadı Cevap ver, o attı onun Kafa geri ve mizahsızca güldü.

"Bilmiyorum Hope. Gerçekten bilmiyorum." Bununla birlikte ayağa kalktı ve kapıya doğru döndü.

"Sonunda," diye boğuldum, benden uzaklaşmasını izlerken göğsümdeki acıyı görmezden geldim. "İpucunu alıyorsun ve gidiyorsun."

Sözlerim Hunter'ın adımlarının ortasında durmasına neden oldu.

"Dö v ü ş e c e k birini mi istiyorsun, HC? Acını çıkaracak birini mi?"

Arkasını dönerek masaya doğru yürüdü ve üzerine eğildi. "Güzel. Bana en kötüsünü ver, tatlım. Her şeyi anlat. Her şeyi suçla

O şerefsizin sana yaptıklarını bana yapamazsın. Çünkü muhteşem kocanın aksine, bana ihtiyacın olduğunda seni bırakıp gitmeyeceğim. Ben böyle korkunç, bencil bir piçim."

"Çık dışarı!" Kalbim şu anda göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki, patlamasından korkuyordum. Üzerimde yükseliyor, kişisel alanıma yaklaşıyor, onun devasa gövdesine kıyasla kendimi küçücük hissetmemeneden oluyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Git buradan!"

"Hiç şansı yok," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Hunter, git buradan!"

"Hayır."

Öfke damarlarımda dolaşıyor, onun içimde canlandırdığı çok daha derin ve karmaşık duyguları ateşliyordu.

Hareketlerimin yansımalarını bir an bile düşünmeden elimi geri savurdum ve yanağına bir şaplak attım. "Git başımdan, lanet olası!"

"Sen buna tokat mı diyorsun?" Hunter güldü, irkilmedi bile. Yüzünü benimkine yaklaştırarak, "Hadi babasının kızı, bundan daha iyisini yapabilirsin!" diye alay etti.

Tüm sağduyumu kaybederek ayağa kalktım, masanın diğer tarafına uzandım ve saçlarından bir tutam yakaladım. Tırnaklarımı kafa derisine batırarak yüzünü kabaca kendime doğru çektim.

"Sen bir pisliksin," diye tısladım. Ve sonra onu öptüm.

Dudaklarım onunkilere değdiği anda korkunç bir hata yaptığımı anladım ama sahip olduğum sağduyunun her zerresi buhar olup uçtu, yerini içimi kavuran bir sıcaklık aldı.

O da beni öptüğünde ve dilinin benim dilime değdiğini hissettiğimde, saf, katıksız bir zevk dalgası vücuduma yayıldı ve inlememe neden oldu

ağızına.

Ellerinden biri saçlarımda düğümlenmişti, diğeri ise beni şiddetli bir tutkuyla öperken boynumun kıvrımındaydı.

Dudakları hâlâ benim dudaklarımdayken ve dili ağızımdayken, Hunter masanın üzerinden uzandı ve beni kendisine doğru sürükledi.

Kendi isteğimle gittim; babamın masasındaki bir yığın evrakı ve diğeri önemli belgeleri karıştırarak ona ulaşmaya çalıştım.

Bedenimin umutsuzca olmak istediği yere ulaşmak için.

Onun için tuttuğumu fark etmediğim alev, göğsümde bir ateş topu gibi tutuşmuştu.

Elleri ortama dolandı ve beni daha yakına çekti. Kendimi durduramayınca ya da yaklaşmakta olduğum çıkıntıdan kendimi alıkoyamayınca masanın kenarına diz çöktüm ve onun sert, kaslı göğsünü göğsüme bastırmanın verdiği harika hisle ürperdim.

Ancak yakınlarda bir yerden yüksek bir ses gelince ne halt ettiğimi anladım.

"Bay Carter," diye seslendi babamın yaşlı sekreteri Bayan Brimble, neyse ki *kapalı olan* ofis kapısının diğeri tarafından. "Marcus üç aylık rapor için burada. Onu yukarı göndereyim mi?"

"Siktir," diye nefes nefese kaldım ve ağızımı Hunter'inkinden ayırdım. "Cevap verme ona," diye inledi Hunter, beni tekrar öpmek için hamle yaparken.

Dudaklarından kaçınarak başımı iki yana salladım. "Yapamam..." Dehşet içinde başımı salladım. "Bunu yaptığım için çok özür dilerim."

Hunter aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Ne?"

"I..." Sesim kesildi ve utanç içinde sızlanmadan önce şişmiş, iyice öpülmüş dudaklarına baktım. "Seni öpmemeliydim."

Hunter bana ters ters baktı. "Şu anda ciddi misin?"

Tiksintiyle başımı salladım.

"Bay Carter?" Bayan Brimble yaşlı bir kadın için etkileyici bir vuruşla tekrar seslendi. "Lobide bekliyor. Yukarı göndereyim mi?"

"Babam şu anda burada değil Bayan Brimble," diye mırıldandım, gözlerim Hunter'a kilitlenmişti. "Öğle yemeği için dışarı çıktı."

Hunter'dan ayrılıp masadan kalkarken vücudumun her zerresi titriyordu.

"Hope, bekle," diye hırladı Hunter. "Bu konuyu

benimle konuş." Konuşamadım.

En azından şimdi değil.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Onu iterek kapıya koştum ve kapıyı açtım.

"Onu cep telefonundan aramalısın," diye mırıldandım babamın sekreterine, yanından geçip gitmeden önce.

Bölüm Kırk Dokuz

UMUT

BEN İÇERİ DALDIĞIMDA JORDAN VE DEREK MUTFAKTAYDI.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, sinirlerim yıpranmış ve beynim kulaklarımın arasında bir pelte birikintisi halindeyken eve döndüm.

Az önce ne halt ettim ben?

Onu öptüm.

Hunter'ı öptüm!

"Ateş nerede?" Derek fırfırlı görünümümü ve nefes nefese kalmış göğsümü görünce şaka yaptı.

Külotumun içinde, kafamın içindeki bir ses acımasızca kıkırdadı.

"Selam Derek Amca," diye boğuk bir ses çıkardım, hâlâ nefes nefese hissediyordum. Bakışlarım Jordan'a takıldı ve "Hey Jord," diyecek kadar kendimi toparlamadan önce irkildim.

"Hope?" Jordan yüzünü bana dönerken kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

Hayır! Hayır! Hayır! "Evet," diye ciyakladım.

"Mükemmel. Harika." Kaşları endişeyle çatıldı. "Emin misin?"

"Evet!" Başımı sallamaya başladım ama sonunda dengesiz bir aptal gibi çılginca başımı salladım. "Ben sadece..." Başımı sallayarak mutfaktan çıktım. "Hemen döneceğim!"

Topuklarımın üzerinde dönerek dar merdivenlerden yukarı doğru son sürat koştum ve kapısı arkamdan sıkıca kilitlenmiş küçük aile banyosuna girene kadar durmadım.

Yere çökerek başımı kapının pervazına yasladım ve titrek bir nefes verdim.

Telefonum cebimde titremeye başladı ve dehşete kapılarak geri çekildim. Kot pantolonumun cebini karıştırarak sefil cihazı aldım ve Hunter'ın adı ekranda belirdiğinde yüksek sesle sızlandım. Reddet düğmesine bastım ve gözlerimi kapattım. Onunla konuşamazdım. Nefes alamıyordum. Kısa, kabarık nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım ama bu kolay olmuyordu. Bir öpücük aldatma sayılır mı? Çünkü eğer öyleyse, o zaman zina yapmış olurdum. "Siktir," diye inledim ve başımı banyo kapısına vurdum. "Siktir!" Bu ben değildim. Başka erkeklerle öpüşen bir kadın değildim. Belki de içimde annemden çok Cam teyzem vardı. Önümdeki şeye odaklanmam gerekiyordu. Telefonum tekrar titrediğinde parmağımı ekranda kaydurdım ve kulağıma götürdüm. "Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok!" Göğsüm kabarıyordu, kelimelerim hızlı ve beceriksizce geliyordu, az önce yarattığım devasa hatayı düzeltmek için acele ediyordum. "Lütfen..." Yüzümü buruşturarak gözlerimi sıktım ve acı dolu bir nefes verdim. "Bu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz... *lütfe*?" Saniyeler geçtikçe nefesimi tuttum ve yanıtını bekledim. "Neyi unutacaksın HC?" Hunter sonunda hafif bir ses tonuyla sordu. Cevabı o kadar mükemmeldi ki ağlayacak gibi oldum. Derin bir nefes vererek omuzlarımın çökmesine izin verdim ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Şanslı

Lanet olsun. Bu kadın. Beni kırdı.

Kahretsin, beni kırmaktan daha kötüsü, beni *düzeltti*.

Bunu ben istemedim.

Tekrar *hissetmek* istemedim.

Ondan önce hayatımın gidişatından gayet memnundum. Peki ya şimdi?

Şimdi nefes alamıyordum ve bunun az önce içtiğim yirmi paket Marlboro ile hiçbir ilgisi yoktu.

Bu kadın benim değildi, asla benim olmayacaktı ama yine de bu beni durdurmadı. Eğer o isterse her şeyimi ona vermeye hazırdım.

Lanet olsun, hayatım boyunca hiç bu kadar düğümlenmemiştim.

Eğer bütün mesele buysa, bu aşk saçmalığı, o zaman Hope Carter için elimi taşın altına koymaya ve her şeyimi ortaya koymaya hazırdım. O hâlâ bir Carter'dı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Onun adını hiç almamıştı. Tam olarak onun değildi. Hâlâ umudum vardı.

Kendimi böyle bir durumun içine nasıl soktuğumu bilseydim lanet olsun derdim ama yine de buradaydım. Başka bir adamın damgasını taşıyan bir kadınla birlikte olmak için her şeyi -kalbimi, beynimi, lanet olası akıl sağlığımı- riske atmaya hazır bir enkaz.

"Lütfen..." Hope hatta fısıldadı. "Bu hiç olmamış gibi davranabilir miyiz... *lütfe*?"

Yüce İsa.

Bunu unutamadım.

Bir yüz yıl daha yaşasam, bu anıyı zihnimden silemeyecektim ya da ağzını ağzıma koyduğunda hissettiğim inanılmaz derecede doğru hissi.

Son bir yılda milyonuncu kez içeri dalıp onu sürükleyerek götürmek istedim ama yapamadım.

Bu onun seçimiydi.

Bu kararı onun yerine ben veremezdim. Beni *seçmesi için* onu zorlayamazdım.

Eğer uzak dursaydı, o zaman şimdi benimle olurdu.

Onun ne istediğini biliyordum.

Nelerden hoşlandığını biliyordum.

Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bunu ona vermeye fazlasıyla istekliydim.

Beni istediğini biliyordum.

Sorun şu ki, henüz bunun farkında değildi.

Ama başlamıştı. Öpüşmemizi kestiğinde bunu gözlerinde gördüm. Yüzü acı dolu bir ifadeye bürünmeden hemen önce kısa bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bir yanımda onu bu kadar çelişkili hissettirdiğim için kendi kıcımı tekmelemek istiyordu. Ama başka bir yanımda sonunda uyandığı için mutluydu.

Beni önemsiyordu ve bu duyguların farkında olması onu bir ömür boyu uykuda kaldıktan sonra uyandırıyordu.

"Neyi unutayım HC?" Ona tam olarak istediği şeyi vererek kendimi sormaya zorladım.

"Arkadaşlığımızı onarılamayacak şekilde mahvettiğimi mi düşünüyorsun?" Sesi hattan geldi ve kükrete isteğimi geri çektim. "Hunter?"

Gözlerimi kapatarak başımı yaslandığım kapıya yasladım. "Hiçbir şeyi mahvetmedin," diye fısıldadım, kalbim pahasına onun inkârıyla oynuyordum.

"Emin misin?"

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım. "Eminim."

Bölüm Elli

UMUT

CUMA SABAHİ UYANDIĞIMDA, TEK ODAKLANDIĞIM ŞEY evliliğime kıvılcımı geri koyuyorum.

Aramızdaki kopukluk sona ermeliydi.

Aramızdaki boşluğu doldurmak için birimizin bir şeyler yapması gerekiyordu, ben de bu kişinin ben olacağıma karar verdim. Bu yüzden bu akşam saat yedide ev, bir çiçekçi oturma odasına kusmuş gibi kokuyordu.

Tamam, belki her yere gül yaprakları serpmekle biraz abartmış olabilirim ama bu geceyi başarılı kılmaya kararlıyım.

Hatta bu sabah Annabelle'e mesaj atmış ve bu gece ortalıkta görünmemesini rica etmişim.

Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse anında bana üç büyük başparmakla cevap verdi, ardından Ryder'la birlikte kız kardeşinde kalacağını bildiren bir mesaj ve ardından bana iyi şanslar dilemek için üçüncü ve son bir mesaj attı.

En sevdiği yemek olan lazanyayı pişirdim ve bu sabah mağazadan aldığım seksi, kırmızı bebek elbisesini giymeden önce vücudumun her santimini tıraş ettim.

Onun için daha çok çabalayacağıma karar vermişim. Çaba gösterecektim. Evet, son cinsel ilişkimizden dolayı hâlâ hafif bir travma geçiriyordum ama pes edecek biri değildim. Bundan zevk almayı öğreneceğimi düşündüm ve eğer bana sunabileceği tek şey buysa, o zaman kabul edecektim.

Her şeyi düzene soktuktan sonra mutfak masasına oturdum ve onun işten eve gelmesini bekledim.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Jordan nihayet saat onu çeyrek geçe kapıdan içeri girdiğinde bitkin görünüyordu. Mutfağa doğru yürüdü, ancak masada i amaşıırı gibi bir şeyle oturduğumu fark edince adımının ortasında durdu. Bakışları üzerimde gezinirken bir an için gözleri büyüdü, sonra üzerinde gezindiği gl yapraklarının izini fark etti.

"Hey," dedim, ayağa kalkarken yanaklarım kızarmıştı. "Ben de seni bekliyordum."

"Hope?" Jordan dikkatini bana vermeden önce kaşlarını çatarak odaya bir kez daha göz gezdirdi. "Ne yapıyorsun?" Tekrar etrafına bakındı, bu kez ne olup bittiğini tam olarak anlayamamış gibi tam bir -altmış yaptı.

"Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum." Utangaç bir şekilde omuz silkerek kıyafetlerimi işaret ettim. "Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm."

"Şu anda mı?"

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "Şu anın nesi var?"

Bana baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Hastaneye geri dönmek zorundayım.

."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hayır, hayır, hayır, yapamazsın!"

"Gerçekten istiyorum," diye inledi, bana bakarken acı çekmiş gibi görünüyordu. "Daha yeni geldim notlarımı almak için geri döndüm."

"İptal et," diye ısrar ettim, ona doğru ilerleyerek. "Hastayım de." Yanına ulaştığımda vücudumu onunkine bastırdım. "Burada benimle kal."

"Yapamam," diye boğuldu. "Yeni kabul edilen bir hasta var. Yüksek riskli."

"Yani?" Tısladım. "Hastanede başka personel de var Jordan. Sensiz de idare edebilirler."

"Patronuma gelip onunla çalışacağımı söyledim," diye yutkundu. "Eski bir hastam. Nksediyor. Özür dilerim Hope."

"Pardon?" Ondan bir adım geri çekilerek tereddüt ettim. "zr diliyorsun!"

"Senin..." diye devam etti ve neredeyse çıplak olan bedenimi işaret etti. "Beni bekliyordun."

"Buna inanamıyorum." Ondan uzaklaşarak ellerimi kalalarımaya koydum ve ters ters baktım. "Bu akşamı bizim için planlarken ne kadar emek harcadığım hakkında bir fikrin var mı?"

"zr dilerim, tamam mı?" Döndü ve tezgâhtan bir yığın evrak aldı. "Bak, gerçekten gitmem gerekiyor." Durdu ve bana baktı.

acılı bir ifade. "Bunu eve gittiğimde konuşabilir miyiz?"

"Şu anda ciddi misin?" Ona bön bön baktım. "Hayır, eve döndüğünde bunu kesinlikle konuşamayız!"

"Üzgünüm, Anahtarlık, ama bu benim işim. Gitmek zorundayım."

"Hayır. Bunun senin işin olup olmaması umurumda bile değil," diye hırladım anlayışsızca, ön kapıya doğru yürürken onu takip ettim. "Sakın bundan kaçmaya kalkma, Jordan!" Ön kapıyı açmasını izlerken tısladım. "Ciddiyim," diye uyararak seslendim. "O kapıdan çıkarsan geri döndüğünde burada olacağımın garantisi yok."

"Seni seviyorum."

Ve sonra gitmişti. Tekrar.

Beni yalnız bırakarak.

Tekrar.

"Pislik herif!" Öfkeyle yatak odamıza girdim ve yatağın altından gece çantamı aldım. Titreyen ellerim ve artan öfkemle pijamalarımı ve yedek kıyafetlerimi toplamaya başladım, buradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu. Üzerimi değiştirme zahmetine girmeden, bol bir eşofman altı giymeden önce üzerime büyük beden bir kapüşonlu sweatshirt geçirdim.

Bu evde oturup onun geri dönmesini beklemeyecektim. Sekiz uzun yılımı onun *geri dönmesini* bekleyerek geçirdim.

Artık yok.

Bu kadar yeter.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Kendi akıl sağlığım için.

Bu şekilde yaşamaya katlanamazdım.

Bütün varlığımı, her şeyimi ona vermek ve karşılığında ondan bir parça almak.

Neden kalamadı?

Neden bir kez olsun beni ilk sıraya koyamadı?

Çünkü istemedi ve çünkü ilişkimizde olan her şey onun şartlarına göre oldu.

Her şey o n u n ne istediğiyle, ne hissettiğiyle, neyin doğru olduğuna karar vermesiyle ilgiliydi ve benim bununla işim bitmişti.

Bu beni korkunç ve zayıf bir kadın yaptı ama bu hayatla başa çıkamazdım.

Bu şekilde yaşayacak kadar özverili değildim.

Onun şeytanlarıyla savaşıyordum, onlar beni de sakat bırakırken olmazdı. Kendimi kaybediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Eğer o evliliğimize öncelik vermeye hazır değilse, ben neden hazır olayım?

Gece çantamı kamyonetime yerleştirip caddenin yarısına geldiğimde Teagan'ın numarasını aradım.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Hey!"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Tamam..."

"Jordan ve ben büyük bir kavga ettik." Sinyalime basıp caddeye dönmeden önce aynaya baktım. "Ve bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var. Eve gidip ailemin saçmalıklarını dinleyemem ve otele yerleşirsem bunu anlarlar."

"Evet, tabii. Buraya gel."

Rahatlayarak iç çektim. "Emin misin?"

"Tabii ki-" Durakladı ve arka planda bazı hışırtılar ve fısıltılı mırıltılar duydum. "Evde değiliz ama anahtarın hâlâ sende, değil mi?"

Anahtarlığımı hızlıca bir göz attım ve başımı salladım. "Evet, biliyorum." "Hope?"

"Öyle mi?"

"Kıçını tekmelememi ister misin?"

Gülümsememi geri çektim. "Tanrım, seni seviyorum."

EVE VARDIĞIMDA MOTORU DURDURDUM VE BİR SÜRE ÖYLECE OTURDUM.

Bir an her şeyi düşündü.

Kendimi kaybolmuş hissettim.

Kendimi yeniden ergen gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum.

Aşka ve mutlu sonlara inanacak kadar saf ve aptal olduğum için kendime kızmaya başlamıştım. Çünkü eğer bu benimse? Eğer sahip olduğum tek şey buysa, paramı geri istiyordum.

Öfke ve utanç içime işledi, o kadar çok çelişkili duyguya kapıldım ki kendimi kaybettim ve direksiyona vurdum.

Belki de Noah'nın bodrum katına inip onun kum torbalarından birinin üzerinde sinirlerimi boşaltmam gerekiyordu?

Çok sinirli, öfkeli, kırgın ve daha milyonlarca çirkin, olumsuz duygular içindeydim.

Moralim bozuk bir şekilde kendimi eve attım ve doğruca mutfağa girdim, çantamı mermer fayansların üzerine bıraktıktan sonra buzdolabına doğru ilerledim.

İçecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Hayır, içecek bir şey istiyordum ve bunu iyileşmekte olan bağımlı kocamın yanında içmenin suçluluğunu hissetmeden içebilmek istiyordum.

Dolaptan soğuk bir şişe Savion Blanc aldım, bir şarap kadehi çıkardım ve geceyi sefalet içinde geçirmeye ve başarısız evliliğimin yasını tutmaya hazırlanarak oturma odasına doğru ilerledim.

Sonunda evliliğimize en uygun kelimenin "lanetli" olduğuna karar verdim. Jordan ve ben en başından beri lanetlenmiştik.

Bizim durumumuzda aşk yeterli değildi ve hiçbir zaman da yeterli olacağını düşünmüyordum. Televizyonu açmaya zahmet etmedim. Zaten hiçbir şeye konsantre olamayacaktım. Bu gece olmaz.

Sonsuza kadar beni aramasını ya da mesaj atmasını bekledim. Ama aramadı.

Tükettiğim her kadeh şarapla birlikte hücrem düşmanım haline geldi. Deli gibi yanıyordum.

Acı ve reddedilme damarlarımda dolaşıyor, alkolle karışıyor ve feci bir karışım oluşturunuyordu.

Sonunda sessizlik ön kapının çarpma sesiyle bozuldu.

Ayağa kalkamayacak kadar sarhoş olduğum için oturduğum yerde kaldım ve orada kimin olduğunu görmek için boynumu çevirmeye karar verdim.

Gözlerim Hunter'a ve onun kollarındaki muhteşem sarışına takıldığında, daha önce hissettiğim acı bana güldü.

Sanki kalbim şöyle diyordu: *Ha aptal, bunun acı olduğunu düşünüyorsun, henüz hiçbir şey görmedin.*

Kavurucu, kör edici, felç edici acı spazmları alkolün etkisindeki bedenime yayıldı.

Gözleri yüzüme takıldı ve farkındalığı ortaya çıkmadan önce yüz hatlarını şaşkınlık kapladı.

Ama onu itmedi ya da ondan beklediğim gibi kendini açıklamaya çalışmadı.

Hayır, bunun yerine onu nazikçe ikna ederek merdivenlerden yukarı çıkardı - şüphesiz yatak odasına

Tanrım.

Aman Tanrım.

Göğsümü tuttuğumda, elimden kan kalıntısı çıkmadığında neredeyse şaşıracaktım; kesinlikle kalbimden kesilmiş gibi hissediyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ama sessiz, hareketsiz ve kederli bir şekilde kanepede oturmaya devam ettim.

Ruhum bedenimden dışarı sürükleniyormuş gibi hissediyordum. Hâlâ nefes aldığıma şaşırmıştım.

Şimdiye kadar ölmüş olmam gerektiğini hissediyordum çünkü bu acı beni öldürmeliydi.

Boğazımdan tiz, sert bir hıçkırık koptu ve buna izin verdiğim için kendime kızarak bardağımı şömineye fırlattım.

Camın kırılma sesi bana yardımcı olmadı ya da acımı hafifletmedi, bu yüzden yapabildiğim en küçük topun içine kıvrıldım ve sallandım.

Ellerini bedenimde hissetmeden birkaç dakika önce acı dolu hırıltısını duydum. "Git buradan," diye hıçkırdım, Hunter'ın ellerini vücudumda hissettiğimde acıdan zar zor nefes alabiliyordum.

Beni kollarına aldı.

Beni merdivenlerden yukarı, eski odama doğru taşıırken tek söylediği "Hayır," oldu.

Yatak odama vardığımızda kapıyı içeri doğru tekmeledi ve beni oturtmadan önce yatağıma doğru yürüdü ve önümde kamburlarının üzerine çömeldi.

"Çık dışarı," diye bağırdım. Çıkmadı.

"Git dedim!"

Çılgınlıklarımı duymazdan geldi ve gitmedi.

Onun yerine uzandı ve başparmağıyla rimel lekeli yanaklarımı sildi.

"Hayır."

"Senden çok nefret ediyorum," diye hıçkırdım yanağımı onun dokunuşuna yaslarken. "Biliyorum," diye fısıldadı beni temizlemeye devam ederken.

"Neden buradasın ki? Fahişene geri dön!" Tısladım, bir elimle onu kabaca ittim, ancak diğer elimle gömleğini tutup onu daha yakına çektim. Kafam iyice karışmıştı. Aslında çıldırdığımdan emindim. "Siktir!"

Hunter ikna edici bir ses tonuyla, "Eminim kız kardeşim kendisine fahişe denmesinden hoşlanmaz," diye cevap verdi. "Gerçi onu sadece bir yıldır tanıyorum, o yüzden bu konuda ona kefil olamam."

"Kız kardeşin mi?"

Hunter başıyla onayladı ve başparmağıyla yanağımı sildi. "Beni yatağa götürürken gördüğün o ateşli kız Hayden'dı." Yanağımdan hain bir gözyaşı daha almak için durakladı ve "Bir saat kadar önce bir arkadaşım aradı ve gelip onu almamı söyledi." dedi. İç çekerek ekledi, "Sanırım yine yoldan çıktı."

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye hıçkırdım, çılgınca tepkim yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum. "Kaç yaşında?"

"On dokuz yaşında ama dokuz yaşındaymış gibi davranıyor." "Lanet olsun."

"Ne?"

"O yaştan nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum." Sempatî içinde yüzümü buruşturdum. "Bir kız için zor yaşlar."

"Bana öyle geliyor ki, yirmi altı yaş da pek sorunsuz geçmiyor?" Bana bilmiş bir bakış attı. "Haksız mıyım?"

Dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık dökülürken gömleğini sıkıca kavradım. "Tanrım, berbat haldeyim," diye fısıldadım, utanç içinde başımı öne eğerek. "Sanırım deliriyorum."

Hunter yine aşırı dramatik bir iç çekişle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki birazcık." Başparmağıyla çenemi yukarı doğru kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. "Ama senin deliliğini seviyorum." Bununla birlikte parmağıyla burnumun ucuna dokundu ve hüznle gülümsedi. "Peki, ne oldu?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ha?"

"Buradasın," diye söze girdi, "yalnızsın ve üzgünsün. Ne oldu?"

"Çok uzun, çok uzun bir hikâye," diye fısıldadım, kendimi sabitlemeye çalışırken hıçkırıyordum. Bu geceki olaylardan dolayı hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkin hissederek spor ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa kıvrıldım. "Ama sonu, 'yine kalbimi kırdı ve şimdi sonsuza dek mutsuz yaşayacağım' gibi bir şeye benziyor - yine."

Sonunda başını sallayıp ayağa kalkmadan önce Hunter'ın uzun bir süre beni izlemesini izledim. "İyi geceler, HC."

Kapıya doğru döndüğünde "Gitme," diye fısıldadım. "Lütfen." Derin derin yutkunarak ekledim, "Sadece kalıp ben düşene kadar bana sarılabilir misin?"

Uyuyor musun?" Titreyerek ekledim: "Bu gece birinin bana sarılmasına gerçekten ihtiyacım var."

Yüzünde bir dizi duygunun titreşmesini izledim, s o n r a d a bastırılmış bir teslimiyete benzeyen bir karara vardım.

"Kenara çekil," diye fısıldadı ve ben de çekildim.

Yanımda uzandığında şilte eğildi.

Yan dönerek sırtımı ona yasladım ve kolunun bana dolandığını hissettiğimde ürperdim. "Sen her zaman her şeyi daha iyi yaparsın."

"İyi geceler, HC." diye fısıldadığında nefesi boynumu okşadı. O gece bir bebek gibi uyudum.

Şanslı

Uyandığımda onu yanımda uyurken buldum.

Uzun süre öylece ona baktım, şafak sökerken yüzünün a l d ı ğ ı şekli ezberledim.

Onu uyandırmanın gerektiğini biliyordum ama bunu yapacak gücüm yoktu. Onu tutmak istedim.

Kulağa bencilce gelse de, dün gece uyuduğu için mutluydum.

Ona bir süre daha sahip olacaktım.

Zamanın içinde çalınmış bir an için, o sadece benimmiş gibi davrandım.

Elbette uyandığında ve geceyi kazara kollarımda geçirdiğini fark ettiğinde, her şey boka saracak ve önümüzdeki beş günü onu inanmadığım ve daha da az istediğim saçmalıklar konusunda rahatlatmaya çalışarak geçirecektim.

Ama onu sevdim.

Ve onu sevmek tüm ahlaki değerlerimden ödün vermeme neden oldu.

İçimde bir şeyleri değiştirdi, bir şeyleri yumuşattı.

Beni mutsuz etse bile, onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmamı sağladı.

Bölüm Elli Bir

UMUT

BAZI GÜNLER, KALBİMİN İÇİNDEKİ YALNIZLIK VE BOŞLUK HISSİNİ BASTIRMAK DAHA ZOR OLUYORDU.

diğerlerinden daha fazla ayı.

Bugün de o günlerden biriydi.

Bu sabah uyandığım da pencere min dışın da fırtına bulutları ve kalbimde bir acı vardı. Jordan ile aramdaki uçurumun hızla genişlediğini hissediyordum.

Kocaları benimkinin yaşadıklarını yaşayan tüm kadınların böyle hissettiğini düşündüm.

Mükemmel bir dünyada olsaydım, bu sabah kocamın gülümseyen yüzüyle uyanıyor olurdum.

Bunun yerine, bulutlarla kaplı bir gökyüzü ve boş bir yatak rengine uyanıyordum.

Cezaya aç biri olarak top gibi kıvrıldım ve hayatımın muhasebesini yaptım; bu her yıl bugün yaptığım bir şeydi.

Yirmi iki yaşında kariyerimin zirvesine ulaşmış tım. Şimdi başarı dalgasının üzerindeydim ve son beş yıldır kitap üstüne kitap çıkarıyordum.

Yine de yayıncılıktaki başarı m beni tatmin etmekten başka bir şeye yaramadı. Çoğu gün içimde hâlâ bir boşluk hissediyordum ve evliliğimin umduğum gibi gitmediğini bilmek kıvrılıp ölmek istememe neden oluyordu.

Yatağım da doğruldum ve uyandığım da komodinin üzerinde bulduğum notu okudum ve sonra tekrar okudum.

Bu akşamki yemek iptal oldu.

Hastanede çift vardiyaya çağrıldım. Sabah görüşürüz.

J. x

BEYNİMİN KOCAMLA GURUR DUYAN KISMINI BULMAK İÇİN ÇABALADIM.

Böylesine şefkatli ve inanılmaz bir adam olduğu için, zamanının her saatini ihtiyacı olan insanlara verdiği için, ama geri döndüğüm tek şey *tipik* kelimesiydi.

Bu çok tipikti.

El yazısıyla yazılmış notu buruşturup odanın öbür ucuna fırlattım ve yastığıma geri uzandım, depresif hissediyor ve buradan başka bir yerde olmayı diliyordum.

Hayatımda ne halt ediyordum? Bu nereye gidiyordu?

Jordan bana bu işi yürütmek istediğini göstermiyordu ve ben de devam etme isteğimi kaybediyordum. İkimizi birden taşımaktan yorulmaya başlamıştım ve kalbimin bir parçası daha da kötüye gitmeden bu işi bitirmem için bana yalvarıyordu.

Teagan'a yaptığım kısa kaçıştan döndüğümünden beri her gün buraya geri dönme kararımı sorguladım.

Acaba hata mı yapıyorum diye düşündüm. Ama ne yapabilirdim ki? Şimdi nasıl vazgeçebilirim?

Annabelle ve Ryder'ın alt katta olduklarını duyabiliyordum ama aşağı inip onlara katılmaya cesaret edemedim.

Saat henüz erkendi ve şansımı bildiğim için, o bugün hangi toplantısına yetişmek için acele ederken bebekle ben baş başa kalacaktım.

Annabelle, Jordan'a yaptığı gibi çocuk bakımı için bana güvenmeye başlamıştı.

Ve Ryder'ı gerçekten sevmeme rağmen, zaten olduğumdan daha fazla onun yerleşik bebek bakıcısı olmak istemiyordum.

Kendimi huysuz ve hayal kırıklığı içinde boğulmuş hissederek komodinin üzerindeki telefonuma uzandım.

Ekran kilidini açarak doğrudan mesajlarımaya girdim ve yazmaya başladım.

Teagan, sanırım büyük bir hata yaptım.

YAZDIĞIM KELİMELERE BAKTIM VE İLAHİ İÇİN DUA ETTİM

Müdahale ettim ama aldığım tek yanıt büyük bir suçluluk duygusuydu.

Bunu Jordan'a nasıl yapabildim?

Bu kelimeleri *Teagan'a* gönderme niyetiyle yazmak şöyle dursun, nasıl *düşünebildim* bile? Son kavgamız yüzünden Jordan'a zaten çok kızgındı. Eğer gerçekten ne kadar mutsuz olduğumu bir kez daha teyit ederse, Jordan'ın tepesine binerdi.

Kendimden iyice iğrenerek mesajı sildim ve kollarımı dizlerime dolamadan önce telefonumu yatağa fırlattım.

Korkunç bir insandım.

Yaptığım şeyleri düşünmek için öyle olmalıydım.

Ağır bir iç çekerek gözlerimi kapattım ve beyhude yere hızla akan zihnimi sakinleştirmeye çalıştım.

Yine de işe yaramadı.

Etrafımdaki sessizlik her şeyi daha da kötüleştiriyordu ve yaklaşık bir saat sonra çalan kapı ziline sesini duyduğumda hâlâ düşüncelerimin içinde boğuluyordum.

Sinir krizimin ortasında durakladım ve bu evin duvarlarının ve döşemelerinin acınacak kadar ince olması gerektiğine karar verdim çünkü Annabelle'in kapıdaki kişiyi selamladığını net bir şekilde duyabiliyordum.

"Merhaba, *sen!*"

"Oh, hey... Umut burada mı?"

Aman Tanrım.

Oh.

Benim.

Lanet

olsun.

Tanrım.

Tanıdık erkek sesini duyar duymaz dehşet içinde yatağımdan fırladım.

"Aman Tanrım. Onun burada ne işi var?" Odanın öbür ucundaki çekmeceli sandığa doğru atılırken bağırdım, ancak ayak parmağımı yatağın ayağına çarptım ve bu süreçte neredeyse kendimi öldürüyordum.

"Kahretsin," diye ciyakladım ve tek ayağımın üzerinde zıplayarak hedefime ulaştım. Üst çekmeceyi açarak önüme çıkan ilk pijama pantolonunu kaptım ve kabaca üzerime geçirdim. Bir atlet kaptım ve topallayarak odadan çıkmadan önce hızla üzerime geçirdim.

South Peak Road'daki çöküşümün üzerinden haftalar geçmişti ve platonik arkadaşlığa geri dönmüş ve o zamandan beri birkaç kez takılmış olsak da, artık her şey farklıydı. Her şey yoğunlaşmıştı ve kendimi onun daha fazla farkında buldum; nasıl hareket ettiğinin, takındığı farklı gülümsemelerin, gülüşünün, gözlerinin renginin ve ruh haliyle nasıl hafifçe değiştiğinin.

Merdivenlerin başına ulaştığımda Annabelle'in mutfaktan gelen kız gibi kahkahasının sesiyle karşılaştım. "Onunla bu kadar iyi anlaştığına inanamıyorum, Lucky! Yüzündeki kıllara gerçekten bayılıyor."

"Evet, çocukları severim."

"Anlayabiliyorum... kendi çocuğun var mı?" "Um, hayır."

"Ama çocuk istiyorsun?"

"Elbette. Zamanı geldiğinde."

"Bunu bilmek gerçekten güzel..."

Ugh.

O sürtük her şeyi ortaya döküyordu.

Orospu modum tüm gücüyle devam ederken ve ayağıma batan parmağımı unutmuşken, bu boku kapatmaya tamamen hazır bir şekilde merdivenlerden aşağı indim.

Kocamı bir kadınla paylaşmanın acısını çektiğim *yetmiyormuş gibi bir de* Lucky'mi paylaşmıyordum!

Tamam, bunun hiç mantıklı olmadığını ve Hunter'ın benim hiçbir şeyim olmadığını biliyordum ama kahretsin, onu alamazdı.

Hayatta olmaz.

Görev başındaki bir kadın gibi mutfağa doğru yürüdüm ve kapıyı açtım, kendimi yıpranmış ve dürüst olmak gerekirse biraz bölgesel ve dengesiz hissediyordum.

Ancak, gözlerim küçücük mutfağımızın ortasında durmuş Ryder'ı kollarında aşağı yukarı zıplatan Hunter'a takıldığı anda, kızgınlığım buharlaştı ve yumurtalıklarım patladı.

Şaka değil.

Dövmelerle kaplı ve gerçekçi olalım, seksapel sızan bu belalı adamın ucube bir bebeği tuttuğunu görmek, içimde çok güçlü bir biyolojik reaksiyona neden oldu.

Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Durduramadım.

Sanki bir maraton koşmuşum gibi göğsüme vuruyordu.

Onun burada olmasından duyduğum heyecan ve istediği şeyin beklentisi bedenimin titremesine neden oldu.

Bunu beklemiyordum. *Onu.*

Bir erkeğin gözlerinin üzerimde olmasıyla bu şekilde hissedebileceğimi bilmiyordum.

Be

n. Annabelle'in yüzüne bakınca onun da aynı sorunu yaşadığını anladım. Hemen tüylerim diken diken oldu.

"Burada ne arıyorsun?" Ses tonum kabalığın sınırlarında geziniyordu.

Hunter döndü ve bana baktı. "Selam dostum." Göz kırptı ve bana

O megawatt gülümsemelerinden birini. "Güzel pijamalar."

Pancar gibi kızarmadan önce kısa bir an için şaşkınlıkla pijamalarımına baktım.

"BEN SADECE YIRMİLİ YAŞLARININ ORTASINDA, GÜNLERİNİ KEDİLERLE GEÇİREN BİR YAZARIM.

baskılı pijamalar ve kilolarca Oreos yemek."

"Bilgin olsun, kilosuna kadar Oreos yiyen bir kadına göre çok iyi görünüyorsun..."

DÜŞÜNCELERİMDEN ARINMAK İÇİN BAŞIMI SALLADIĞIMDA BAKIŞLARIM

Elinde dikdörtgen şeklinde bir zarf vardı.

Zarfın görüntüsü ve potansiyel olarak ne olabileceği düşüncesi, kalbimin göğüs kafesine çılgınca çarpmasına neden oldu.

"O da ne?" Umutlanmaya cesaret edemeyerek sordum.

Hatırlamadı.

Yapamazdı.

"Ne - bu mu?" Hunter zarfı bana uzatırken hâlâ sırtarak sordu. "Senin için."

Öfkeyle kızarak bir adım öne çıktım ve zarfı elinden alıp hızla yırtarak açtım.

Elimdeki karta bakarken vücudumda anormal bir duygu kabarması oldu, ancak içindeki mesajı okuduğumda gülmeye başladım.

Umarım doğum günün de kışın kadar güzel geçer.

"EVET, BU KARŞILAMA HOŞUNA GIDER DIYE DÜŞÜNDÜM," D I Y E KIKIRDADI HUNTER.

"Onu bulmak saatlerimi aldı."

"Bugün olduğunu nasıl hatırladın?" Boğazım o kadar kuruydu ki zımpara kâğıdı gibi hissediyordum. Hunter'a doğum günümünden sadece bir kez bahsettiğime emindim ve o da geçen yıldı.

"Belki de bana söylediğin içindir?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Mutfak tezgâhından kocaman bir buket çiçek alıp bana doğru itmesini izledim. "Mutlu yıllar, HC."

"Bekle - bugün senin doğum günün mü?" Annabelle Ryder'ı Hunter'dan alıp kalçasına yerleştirirken şaşkınlıkla ciyakladı. "Jordan hiç söylemedi."

Çünkü Jordan hiç hatırlamadı, diye düşündüm kendi kendime.

"Önemli değil," diye yanıtladım çiçekleri ondan alırken. "Büyük bir doğum günü falan değil. Bugün sadece yirmi yedi yaşındayım." Lavaboya doğru yürüyüp buketi süzgeç tahtasının üzerine koyarken yüzüm alev alev yanıyordu. "Vazomuz var mı?"

"Lavabonun altında." "Doğum günün kutlu olsun Hope," diye eklemekten önce bir an kaşlarını çattı.

"Teşekkürler," diye cevap verdim ve çiçeklerimi koymak için vazoyu aldım. İşim bittiğinde Hunter'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "Biliyor musun, hatırladığına inanamıyorum." Gülümsedim ve uzun zamandır ilk kez gerçekmiş gibi hissettim.

O da bana genişçe gülümsedi ve ben içimi çektim. Birinin bu adamın gülümsemesini çerçeveletip bir yere asması gerekiyordu. Çok güzeldi.

"Yukarı çıkıp kışını giydiren iyi olur," dedi sonra. "Eğer seni saat üçe kadar ailenin evine götürmezsem, baban taşaklarımı alacak."

"Tanrım," diye inledim ve ellerimle yüzümü kapattım. "Bu yıl ne planlamışlar?"

"Tam olarak emin değilim. Ama pembe balonlar ve parti şapkalarıyla ilgili bir şeyler duydum."

"Siktir."

Cevabım Hunter'ı güldürdü ve Annabelle, "Yukarı çık ve parti için hazırlan Hope. Ben Lucky'ye eşlik ederim."

Evet, eminim yapardı.

Burada, mutfakta kalmak ve onu Hunter'la yalnız bırakmamak ya da daha iyisi onu benimle birlikte yukarı çıkarmak istedim.

İkisini de yapamayacağımı bildiğim için üzgün bir şekilde başımı salladım ve duş alıp giyinmek için yukarı çıktım.

Merdivenin yarısına geldiğimde Hunter'ın, "Neredeyse unutuyordum," dediğini duydum. "Bugün senin için de büyük bir gün, değil mi?"

"Ben mi?" Annabelle şaşkınlıkla karışık bir ses tonuyla sordu.

"Evet," dedi, "Bugün senin sahte düğün günün olacaktı, değil mi?"

O anda Annabelle'in yüzündeki ifadeyi ancak hayal edebilirdim. Boğazından kopan nefes, şaşırdığını anlamak için yeterliydi.

"Her neyse, sahte düğün günün kutlu olsun," diye ekledi kaygısız bir ses tonuyla.

Geri kalan basamakları hızla çıkarken içimden kaçan kıs kıs gülmeyi tutamadım.

O adam *gelmiş geçmiş* en iyi arkadaşı!

YIRMI DAKIKA SONRA AŞAĞIYA DÖNDÜĞÜMDE

ıslak ve karışık saçlarla dolu bir kafa.

Bana deli diyebilirsiniz ama buklelerime boyun eğdirmeye çalışarak değerli zamanımın büyük bir kısmını harcamak istemiyordum - Hunter'ı oda arkadaşım olan sarışın tanrıçayla yalnız bırakmak pahasına değil.

Mutfağa geri döndüğümde Hunter'ın masada yalnız olduğunu görmek beni çok rahatlattı.

"Oda arkadaşın bebeğin doktor randevusu için ayrılmak zorunda olduğunu ve iyi bir doğum günü geçirmeni söylememi istedi." "Sanırım sahte düğün yorumuyla onun duygularını incittim." diye eklemekten önce kaşlarını çatı.

Omuz silkmeden önce bir an düşündüm. "Hayır." Hiçbir şey için Annabelle'e acıyacak değildim. "Bu yalanı söylediği için hak etti."

Hunter buna hiçbir şey söylemedi.

Tamamen bana odaklanmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı ayağa kalkarken, gözleri hâlâ bana kilitlenmişti. "İsyan çıkarmaya mı çalışıyorsun, HC?" diye mırıldandı ve vücudumu yavaşça değerlendirdi. "Muhteşem görünüyorsun."

Gergin bir kıkırdama çıkarırken yüzüm utançtan alev alev yanıyordu. Üzerimdeki kırmızı şal elbiseye baktım ve yüzümü buruşturdum.

Göğüslerim dekolte kumaştan dışarı taşıyordu ama bu elbisenin içinde kendimi rahat hissediyordum. Daha iyi olanları vurgularken mükemmel olmayan varlıklarımı gizlemek için harika bir yolu vardı.

"Eh," diye düşündüm, "annemle babam her yıl yaptıkları gibi aile fotoğrafı çektirmekte ısrar ederlerse, en azından bunda yarı yarıya düzgün görünürüm."

Şanslı

"Annemle babam her yıl yaptıkları gibi aile fotoğrafı çektirmekte ısrar ederlerse, en azından bunda yarı yarıya düzgün görünürüm."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Kafam karışmış bir halde başımın arkasını kaşıyarak sordum.

Kadın kafayı yemişti. Bu dünyada geçirdiğim otuz bir yıl boyunca onun gibisini hiç görmemişken karşımda durmuş, görünüşünü küçümsemeye çalışıyordu.

Cidden, şu anda benimle dalga mı geçiyordu?

"Seninle dalga mı geçiyor?" Hope şaşkın bir ifadeyle ciyakladı.

"Tanrım," diye mırıldandım başımı sallayarak.

Benim gördüğümü o nasıl görmedi?

Hayatımda görme talihsizliğine uğradığım en güzel kadın olduğunu nasıl bilmez?

Kırmızı rengi onda çok sevdim.

Kırmızı giydiğinde alev alev yanan bir ateş gibi görünüyordu, tam da kalbimde temsil ettiği şeyi andırıyordu.

Çünkü o kadın beni yaktı.

"Sen gerçek hayatta gördüğüm en güzel kadınsın," dedim ona. Hope muhteşemdi ve bunu bilmeyi hak ediyordu. Hayır, onu geçtim; bunu *hissetmeyi hak ediyordu*. "İstisna yok."

Yorumum sadece yanaklarının eskisinden daha da kızarmasına neden oldu. Anlamamıştım.

Eğer bir kadın olsaydım ve Hope gibi görünseydim, bütün gün çıplak bir şekilde aynanın karşısında olurdum.

"Neyse," diye araya sıkıştırdı, rahatsız olduğu belliydi. "Artık gitmeliyiz."

Konuyu zorlamayı düşündüm ama vazgeçtim. Hope iltifatlardan hoşlanan bir kadın değildi.

Bu benim de hoşuma gitmiyordu ama bu, değişmesi zaman alacak bir şeydi.

Ve zaman benim bolca sahip olduğum bir şeydi.

Elli İkinci Bölüm

UMUT

AILEMIN EVINE VARDIĞIMIZDA FARK ETTİM Kİ

Hunter parti şapkaları ve pasta konusunda haklıydı.

Noah, Teagan ve Derek de dahil olmak üzere tüm ailem oradaydı ve kucaklamalar, öpücükler ve doğum günümün getirdiği tüm ilgi yağmuruna tutuldum.

İğrenç derecede utanç vericiydi ve her dakikasına bayıldım.

Güzel bir duyguydu. Etrafımın ailem ve arkadaşlarımla çevrili olması. Cam bile pasta için geldi - tabii hamile kız arkadaşı hariç.

Sekizden kısa bir süre sonra ayrılmaya karar verdim, ancak babam ve Derek beni yolun kenarında, Derek'in babamın doğum *arabası* olarak adlandırdığı yerde nasıl dünyaya getirdiklerine dair yıllık hikayelerini anlatmadan önce değil.

Babamın Derek'le oyun oynamasını izlemek en hafif tabiriyle eğlenceliydi.

Bu ikisi aynı madalyonun iki yüzü gibiydi - tamamen ayrılmazlardı.

Hayatın onlara ne getirdiğinin bir önemi *yokmuş* gibi görünüyordu; *birbirlerinden* ayrılmadılar. Kan bağı olmasa da seçim ve hayat kardeşiydiler.

Acımasızca direniyor gibi görünen, kopmaz bir kardeşlik bağı.

Onları birlikte izlemek bana Jordan'ı düşündürdü.

Ve Jordan'ı düşünmek beni üzdü.

"Akşamın geri kalanı için bir planın var mı?" Annem peşimden koridora doğru ilerleyerek sordu.

"Hayır," diye dürüstçe itiraf ettim ceketimi silkerken. Herhangi bir planım yoktu ve bu konuda yalan söylemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Hayatım sıkıcıydı. Annem bunu biliyordu. "Muhtemelen bir şeyler sipariş eder ve kitap falan okurum."

"Oh." Annem buklelerinden birini parmaklarken gergin görünüyordu. "Jordan'la bir planın yok mu?"

Adını duyunca içimden gelen ağlama isteğini bastırdım. Onun yerine "Hayır," dedim. "Hastanede çift vardiya çalışıyor." Omuz silkerek, "Sabaha kadar evde olmayacak" diye ekledim.

Annem endişeyle kaşlarını çatı. "Yine çift vardiya mı çalışıyor?"

Her zamanki gibi zihinsel olarak ağladım. "Evet. Çok çalışıyor."

"Siz ikiniz iyisiniz, değil mi?" diye sordu, iri, cam gibi gri gözleriyle bana bakarak. "İyi misiniz?"

Ne sorduğunu biliyordum ve bu gece uyumak için duyması gereken cevabı da biliyordum. "Evet anne," diye yalan söyledim, gülümsemeye zorlayarak. "Gayet iyiyiz." Sorunlarım olduğunu düşünürse uyuyamazdı ve zaten zar zor uyuyordu. Benim şeytanlarımla uğraşmasına gerek yoktu. Kendisinin yeterince sorunu vardı. "Yarın doğum günümü kutlayacağız," diye ekledim parlak bir şekilde. Bir yalan daha, ama onu yatıştırmış görünüyordu.

"Bu iyi," diye yanıtladı gülümseyerek. "İkinizi de çok seviyorum." Küçük bir elini göğsüne bastırarak, "Sadece mutlu olmanızı istiyorum," diye ekledi.

"Biliyorum anne," diyebildim, yüzümün çatlayacağını sandığım kadar sert gülümseyerek. "Ve biz mutluyuz."

O anda sessizleşti, kayıp bir köpek yavrusu gibi bana

bakıyordu. "Anne," diye fısıldadım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim tatlım," diye yatıştırdı. "Çok iyiyim."

Gri gözlerindeki korku iyi olmadığını gösteriyordu. "Neyin var?"

Açıkça söyledim ve sordum.

"Bir şey yok," diye parlak bir şekilde - çok parlak bir şekilde - beni temin etti.

"Ben aptal değilim," dedim ona. "Seni rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyorum." Büyükbabam olup olmadığını soracaktım ama bilmemem gerektiğini hatırladım. "Senin için buradayım," dedim onun yerine. "Her zaman."

"Biliyorum," diye fısıldadı annem, beni sımsıkı kucaklayarak. "Tanrım, seni çok seviyorum Hope Sarah Carter."

"Ben de seni seviyorum anne," diye fısıldadım, sırtını sıkarak.

"Gidiyor musun?" diye seslendi tanıdık bir ses, annemle yaşadığım anı

bölerek.

"Evet," diye cevap verdim ve dikkatimi koridorda bize katılan Hunter'a çevirdim. "Yaklaşık otuz dakika önce bir taksi çağırdım."

"İptal et," diye emretti, mutfağa geri dönmekte olan annem için kenara çekildi - şüphesiz Colt ve Cam arasında büyüyen tartışmayı ayırmak için olduğunu duyabiliyordum. "Seni geri götüreceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım. "Yolumuz uzun."

Hiç ev demediğini fark ettim. Hep orası ya da arkasıydı. Jordan'ın evinden bir kez bile evim diye bahsetmedi.

"Hayır," diye karşı çıktı Hunter, ceketini almak için bana doğru uzandı. "Seni buraya ben getirdim. Seni geri götüreceğim."

Onunla tartışmayı düşündüm ama beni eve bırakmasını *istediğimi* fark edince vazgeçtim.

"Emin misin?"

"Ben her zaman eminim," diye karşılık verdi gülümseyerek.

Ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarken gözlerim onu takip etti.

"Ayrıca," diye ekledi rahat bir gülümsemeyle. "Yolda sana göstermek istediğim bir şey var."

"Ne?"

"10. Cadde'de bir daire aldım ve görmeni istiyorum."

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Bir daire mi *satın aldın*?" Geri çekilen figürünün peşinden koşarak onu dışarı kadar takip ettim. "Ama sen Noah ve Teagan'la yaşıyorsun."

"Hayır..." diyerek kamyonetinin yolcu kapısını açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. "Bana ihtiyaçları olduğunda Noah ve Teagan'la *kalıyorum*." İçeri girdim ve Hunter sürücü tarafına doğru yürümeden önce kapıyı arkamdan kapattı. Sürücü koltuğuna oturduktan sonra, "Kendi evimde *yaşıyorum*," diye ekledi. "Kemerini bağla."

"Hunter."

"Umut."

"Noah ve Teagan'la birlikte *yaşıyorsun*," diye karşı çıktım emniyet kemerimi bağlarken, gözlerimi onun yüzünden ayırmadan. "Aylardır orada yaşıyorsun!" Neden bahsediyordu bu adam?

Hunter motoru çalıştırıp yan yoldan uzaklaşırken, "Otuz bir yaşındayım, Hope," diye düşündü. "Kendi evim olmadığını nereden çıkardın?"

"Çünkü *bilmiyorsun*!" Ben de telaşla karşılık verdim.

Başını arkaya attı ve cevabıma güldü. "Çok tatlısın amına koyayım."
"Tamam, tamam," diye kabul ettim ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Bana *evini* göster."
"Burası bir daire," diye düzeltti göz kırparak. "Ve yapacağım. Ama önce alışverişe gitmemiz gerek."
"Alışveriş mi?" Ona bakakaldım. "Ne için?"
"Pasta almaya gidiyoruz," diye yanıtladı basitçe.
"Pasta mı?" Tanrım, çok tuhaftı. "Nedenini sorabilir miyim?"
Hunter bu soruyu neden sorduğumu anlamamış gibi, "Pastalar kutlamalar içindir," dedi.
"Evet, tamam. Pastaya ihtiyacımız var çünkü?" Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ekledim: "Eğer doğum günüm olduğu için pastaya ihtiyacımız olduğunu söylüyorsan, o zaman yok. Derek'in daha önce yaptığı çikolatalı pastadan tika basa doydum."
"Hayır, doğum günün için pastaya ihtiyacımız yok. Başka bir şey için."
"Ne için?"
"Bu bir sürpriz," diye alay etti.
"Bana anlatacaksın, değil mi?" diye sordum.
"Olabilir." O da sırtarak karşılık verdi. "Eğer bana bir pasta bulmamda yardım edersen." "Peki," diye cevap verdim, yayılan aptal gülümsemeyi bastırmaya çalışarak yüzümde. "Pasta bulmana yardım edeceğim."

MARKETE VARDIĞIMIZDA SAAT GEÇ OLMUŞTU.

Akşam bütün taze kekler satılmıştı, biz de onun yerine bir tane yapmak için malzemeleri satın aldık.

"Pasta yapmayı bildiğine emin misin?" Binanın asansörüyle on dördüncü kata çıkarken Hunter sordu.

Asansörün kapıları sarsılarak açıldı ve ben de onu 29B'ye giden tertemiz koridorda takip ettim.

"Elbette," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Bana en iyileri öğretti."

"Kim - annen mi?" diye sordu anahtarını kapıda çevirip iterek açarken.

"Derek'i dene," diye homurdandım, içeri adımımı attım ama gözlerim etrafımı tararken olduğum yerde donup kaldım. "Vay anasını."

Biraz afalladım.

Aslında tamamen afalladım.

"Burası..." Adımlarımı hızlandırarak devasa açık planlı mutfak/oturma odasına girdim ve hayranlıkla etrafımda döndüm. "*İnanılmaz*."

Odanın karşı tarafındaki tavandan tabana pencere dikkatimi çekti ve hemen yanına gittim. Boulder'ın gece ışıklarına bakarak "Vay canına," diye bağırdım. "Sanırım buradan babamın otelini görebiliyorum."

"Yapabilirsin," diye kabul etti Hunter. "Güzel bir manzarası var."

"İyi mi?" Başımı salladım. İyi olmaktan çok daha fazlasıydı. Destansı bir şeydi. Merakla ve izinsiz olarak dairesinde dolaştım, her kapıyı ve dolabı açtım.

Burası harika bir daireydi. İki yatak odası ve bir balkon. Büyük, tam donanımlı bir mutfak. Ebeveyn yatak odasında dolapta süper sevimli bir yürüyüş ve ebeveyn banyosunda ölmek için bir küvet.

Tanrım, Hunter çok *temizdi*.

Yerinde olmayan tek bir çorap bile yoktu. Bunu Teagan'dan duymuştum. Noah'ın da tamamen aynı olduğunu söyledi.

Görünüşe göre bunun yarım on yıl boyunca kafeste tutulmakla bir ilgisi varmış. Hunter bunun iki katı kadar kafeste kalmıştı.

Bunu düşünmek kalbimi acıttı.

Burada, onun dairesinde, onunla yalnız olmak, dünyada yapmam gereken en son şeydi, ama son zamanlarda yaptığım her şey gibi, yanlış seçim yaptım.

Kötü bir karar verdim.

Bencilce, içimdeki karanlığa uydu - onun arkadaşlığını kendi akıl sağlığımdan daha çok arzulayan yanıma.

Elli Üçüncü Bölüm

UMUT

İÇKİ BİLE İÇMEZDİM, BİR DAMLASINA BİLE DOKUNMAZDİM, AMA İKİ KEZ
Geçen ay, kendimi yıllık kotamı tüketirken buldum.

Peki ya Hunter?

Beni yargılamadı ya da zayıf karar becerilerim hakkında yorum
yapmadı. Tam tersine, saçımı başımı yolmamı izlemekten keyif alıyor
gibiydi. Sanırım bu yüzden onun yanında kendimi bu kadar rahat
hissediyordum.

İçimde derinlerde bir yere, başka hiç kimsenin ulaşamayacağı bir şeye
ya da bir parçama dokundu. Öğrenmeye başladığım bir parçam tamamen
ona ayrılmıştı.

Beni güldürmek gibi bir huyu vardı. Her şey yolunda gitmiyormuş gibi
hissetmemi sağlıyordu.

Birlikteyken kendimi daha çok kendim gibi ve daha az kendim gibi
hissediyordum.

Duygularım bir çelişkiydi ve derin bir çatışma hissetmeye başlamıştım.

Sarhoştum, bu adamla yalnız kalamayacak kadar sarhoştum ama bu
ondan bir içki daha kabul etmemi engellemedi. Ve bana hissettirdiklerinden
zevk almamı da engellemedi.

Hunter'ın gözleri cam gibiydi, beni sohbetin içine çekerken
gülümsemesi gevşek ve kaygısızdı. İkimiz de dünyanın geri kalanını
görmezden gelip tamamen birbirimize odaklanırken benim beden dilim de
onunkini yansıtıyordu.

Bir saat kadar sonra, yarım düzine bira tükettikten ve kötü orantılı
kekimizi fırına yerleştirdikten sonra, "Sormam gerekiyor," diye açıkladım.
"Burayı nasıl karşılıyorsunuz?"

Hunter lavaboda pişirme işlemi sırasında kullandığımız kapları yıkadığı yerden başını kaldırdı. "Ne ima ediyorsun, HC?" Sesi hafif ve mizah doluydu ama yine de yüzümün ısındığını hissettim.

"Sadece senin gibi bir adamın bunu nasıl karşılayabileceğini merak ediyordum." Elimi ağzıma kapattım, mahcup olmuşum. "Öyle demek istemedim."

"Benim gibi bir adam," diye espri yaptı. Köpük kaplı tabağını silkeledi ve bana dönmeden önce süzme tahtasının üzerine koydu. "Tanrım, bir erkeğe nasıl iltifat edileceğini biliyorsun."

"Çok özür dilerim."

"Yok, sorun değil." Buzdolabına doğru yürüdü ve iki şişe bira aldı.

İkisinin de kapağını açarak, kendi şişesinden derin bir yudum almadan önce, bu akşamki yedinci şişem olduğunu düşündüğüm şişeyi bana uzattı.

"Ben fakir değilim Hope," dedi sonunda. "Öyle olduğumu nereden çıkardın bilmiyorum."

"Turuncu tulumun bununla bir ilgisi olabilir," diye teklif ettim ve hemen pişman oldum. "Siktir."

Hunter başını geriye attı ve özgürce güldü. "Evet. Belki de."

"Özür dilerim. Gerçekten içmemeliyim," diye cevap verdim. "Ciddiyim. Ben hafif sıkletim." Şişemi kaldırdım ve "Bunlardan birkaç tane içersen çakırkeyif olmayı *çoktan* geçtim," diye mırıldandım, kendimi bir alet gibi hissediyordum. Ne kadar kör olabilirdim ki? "Burnumu sokmamalıydım" diye eklemeyen önce koca bir ağız dolusu birayı yuttum.

"Beni gözetlemekten çekinme," diye göz kırparak karşılık verdi. "İzni olan tek kişi sensin." Bir yudum daha aldıktan sonra ekledi: "Haydi HC. Sorularını sor. Soruların olduğunu biliyorum." Sırıtarak ekledi, "Ben açık bir kitabım."

"Tamam." Bira şişemden bir yudum daha alarak cesaretimi topladım ve "Böyle bir yeri alacak parayı nereden buldun?" diye sordum.

Hunter tezgâha yaslandı ve bakışlarımı üzerinde topladı. "Bana miras kaldı.

o."

"Daire mi, para mı?" "Para."

"Yasal olarak mı?" diye sormadan önce bira şişemin içindekileri içtim. Hunter sevgiyle gülümsedi. "Evet Hope. Tamamen yasal ve her şey yolunda." "Peki, para bir akrabandan mı geldi?"

Başını salladı. "Öyle oldu."

"Kim?" Şimdiye kadar ailesi hakkında hiç konuşmamıştık.

Hunter bu geceden önce bu konuyu hiç açmamıştı ve dürüst olmak gerekirse benim de aklıma gelmemişti. Teagan ve Noah arasında yaşanan onca olaydan sonra.

Hunter buzdolabına doğru yürüdü ve iki bira daha aldı. Bir tanesini bana uzatmadan önce "Ailem," diye onayladı. "Aksine Popüler inanişâ göre bu beş *parasız suçlu* o kadar da beş parasız değil." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, tüm hayatını ilk doğan oğluna vasiyet eden zengin bir babası olan tek çocuk sen değilsin demek."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Tabii ki bir oteller zinciri ya da öyle göz alıcı bir şey değil ama birkaç yıl boyunca maddi olarak iyi olacağım. Annem bana Gunnison'daki evi bıraktı, onu da kısa süre önce sattım. O kasabadaki zamanım sona erdi. Onun yerine burayı aldım ki en azından ihtiyacım olduğunda başımı sokacak bir yerim olsun."

"Anne ve baban öldü mü?"

Başını salladı.

Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Ailesi ölmüştü ve ben de meraklı bir kaltaktım.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, mahcup olmuştum.

"Sorun değil Hope," diye cevap verdi, sesi yatıştırıcıydı. "Onlar uzun zaman önce öldüler, tatlım."

Nasıl oldu da *beni* teselli eden *o oldu*?

"Nasıl yaptılar, bilirsin işte..." Sesimin kesilmesine izin verdim, onu üzmemekten korktuğum için cümlemi bitirmek istemedim.

"Annem yaklaşık yedi buçuk yıl önce, yumurtalık kanseri ile çok uzun ve ruhu mahveden bir savaşın ardından vefat etti. Peki ya babam? Ben on bir yaşındayken vefat etti - hayatımda pek bir fark yarattığından değil. " Hunter birasından bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi: "Ben büyürken pek ortalıkta yoktu. Sanırım ona posta çeki babası diyebilirsiniz - ben dört yaşındayken ayrıldı ve annemi beni tek başına büyütmesi için bıraktı. Yine de o cenazeye yetişmeyi başardım." "Annem öldüğünde ben hâlâ içerideydim." diye ekledi. "Kimse bana söylemeden bir ay önce gömülmüş." demeden önce şişesinden bir yudum daha aldı.

"Tanrım," diye boğuk bir ses çıkardım, tutarlı bir cümle kuramıyordum.

Buna ne diyebilirdim ki?

"Yaşayan bir aile üyem var. Kız kardeşim, Hayden - hatırlıyor musun?"

Utanc içinde başımı salladım. "Hatırlıyorum."

Hunter parlak bir ifadeyle, "Kocandan bile daha büyük bir esrarkeş," diye ekledi. "Sanırım benim babam da boktan bir baba olduğu kadar sikik bir çocukmuş." Bir an durakladıktan sonra, "Dürüst olmak gerekirse, daha pek çok üvey kardeşin ortaya çıkmasını bekliyorum," diye ekledi. Kaşlarını çatarak ekledi, "O bir fahişeydi."

Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve yüz ifademin de bunu gösterdiğinden oldukça emindim. "I..." Başımı sallayarak doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Hunter, ben..."

Sözcükler gelmeyince şişemi tezgâha bıraktım, onun durduğu yere doğru yürüdüm ve kollarımı beline doladım. Katlandığı her şey için duyduğum tüm üzüntüyü kucaklaşmaya döktüm.

Onu rahatlatmakta oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum, ta ki bana öldürücü darbeyi vurana kadar.

"Bugün otuz bir yaşıdayım Hope."

Tüm vücudum kaskatı kesildi ve bakışlarımı yukarı çevirip ona baktım. "Bugün senin de mi doğum günün?"

Başını salladı. "Olasılıklar nedir, değil mi?"

"Doğru." İçimde yükselen büyük duygu kabarmasını yuttum. "Pasta bunun için mi?"

Tekrar başını salladı ama bu sefer gülümsemesi gözümü kamaştırdı.

"Hunter, neden daha önce bir şey söylemedin? Bunu kutlayabilirdik. birlikte."

"Çünkü doğum günüm umurumda değil." Hunter bana gülümsedi ve gezinen bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben sadece seninkini seninle geçirmek istedim."

"Neden?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Ben berbat bir en iyi arkadaşım," diye mırıldandım öfkeyle çarpan nabzımı sakinleştirmeye çalışırken. Ben ona sarılmaya devam ettim ve o da bana bakmaya devam etti.

O kadar uzun, güçlü ve ilkeldi ki.

Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama bedenim beynimi dinlemeyi reddediyordu. Bu adama yakın olmamam için milyonlarca neden olduğunu biliyordum. Ve onunla birlikte olmadığım her an, onun neden bir

Hunter'la neden arkadaş olmamamız gerektiğine dair kolum kadar uzun bir listeyle ona karşı kurşun geçirmez bir dava oluşturana kadar kafamda benim için kötü bir fikir oluştu. Ama o yakınımdayken bu nedenler her zaman buhar olup uçu y o r gibiydi.

Aşırı düşünmeyi bırakıp sadece *nefes* alabildiğim tek zaman gibi görünüyordu.

onunla yalnız kaldığım zamanlardı.

O beni yargılamıyordu ve ben de onun yanında rol yapmıyordum.

Onunlayken *kendimdim* ve şaşırtıcı bir şekilde, *ben* olmak onun için yeterli görünüyordu.

"Sana bir kart bile almadım," diye beceriksizce ekledim. "Ama bana pasta yaptın," diye neşeyle teklif etti. "Bilseydim sana bir hediye alırdım."

"Hediye istemiyorum," diye karşı çıktı. "Pasta istiyorum."

Pastayı istiyor.

Senin lanet pastanı istiyor.

Oh Tanrım...

Neden vücudum sakinleşmiyordu ki? Ben evli bir kadındım, lanet olsun!

Jordan, zihnimde defalarca tekrarlardım. *Sen evlisin Hope. Artık kocana geri döndün. Hunter... Lucky... O senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey!*

Zamanlayıcı çaldı, beni irkiltti ve aramızda oluşan gerginliği kırdı.

Biz.

"Doğum günün kutlu olsun," diye mırıldandım, sonra kendimi kaldırmaya zorladım.

Ellerimi taş gibi sert belinden çekip mantıklı bir adım attım. "Hediyen hazır."

Bir fırın eldiveni kaparak fırının kapağını açtım ve başyapıtımızı kontrol ettim. "Kahretsin." Tepsiyi fırından çıkarıp süzme tahtasının üzerine bıraktım ve dehşet içinde iç çektim.

Arkamda gezinen Hunter, "Biraz..." diye ekledi. "Floppy?" Kederle teklif ettim. "Çünkü battı." Yırtarak

Fırın eldivenini elimden çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattım ve dönüp ona baktım. "Bu daha önce hiç başıma gelmemişti."

"Hope, hadi ama, bu kadar üzgün görünme. Bu sadece bir pasta," diye ikna etti Hunter. "Önemli bile değil, tatlım."

"Ama o senin hediye idi," diye inledim. "Ve *battı*."

"O zaman onun yerine benimle dans et," diye önerdi. "Bu benim hediyem olabilir."

"Seninle dans etmek mi?" Gözlerimi kıstım. "Ciddi misin sen?" Sırıttı. "Neden olmasın?"

"Çünkü müzik yok," diye karşılık verdim. "Ve bu çok *garip*." Bakışlarımı yeniden ona odaklamadan önce amaçsızca odaya baktım. "Dans etmiyorum."

Hunter'ın kaşları, sessiz bir meydan okuma gibi görünen bir ifadeyle havaya kalktı. "Dans etmiyor musun, yoksa *benimle* dans etmiyor musun?"

"İkisi de," diye karşılık verdim. "Dans etmeyeceğim - yalnız ya da seninle."

"Bence fikrini değiştireceksin," diyerek duvara takılı iPod yuvasına doğru yürüdü ve ona takılı parlak siyah iPod touch'ı kurcalamaya başladı, "bunu duyunca!"

Saniyeler sonra, sessizliğin içinden yüksek sesle bir müzik sesi geldi. Çalan şarkıyı tanıdığımda şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Hozier mi?"

"Ne?" Komik bir şekilde yaralanmış görünüyordu. "Hozier lanet olası bir dahi."

"Katılıyorum, ama *Jackie ve Wilson*?" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım. "Sanırım başka bir şey bekliyordum..."

"Hadi," diye alay etti, bana doğru sinsice yaklaşarak. "Hadi gidelim."

"Hayır," diye kıkırdadım ve ondan uzaklaştım. "Hayatta olmaz Hunter."

"H a d i a m a , " diye güldü ve bana doğru uzandı. "Ne yapman gerekiyor?"

kaybetmek mi?"

Kalbim, diye düşündüm kendi kendime, onun müdahalesinden kaçarken. "Bunu yapmayacağım."

"Bu sadece bir dans," diye ekledi, o gülümsemesiyle beni mahvederek. "Sadece bir dans." Bu sefer bana uzandığında, kaçmak için yeterince hızlı değildim. "Sadece harika bir müzik eşliğinde aynı yöne doğru hareket eden iki insan." Elleri belime dolandı ve bedenimi kendine doğru çekti. "Ne diyorsun, HC?"

"Kocaman bir hayır."

"Hadi ama," dedi abartılı bir öfkeyle. "Ne sıklıkla süslenip püslenip güzel bir elbise giyiyorsun?"

"Yeterince şık giyinmediğimi mi söylüyorsunuz Bay Casarazzi?"

"Hiçbir şey giymemeni tercih edecek bir adama soruyorsun," diye karşılık verdi, hiç vakit kaybetmeden. "Çok fazla şey söyleyebilirim Bayan Carter." Elbisemin askısına hafifçe dokundu ve kaşlarını salladı.

"Çok sinir bozucusun," diye gülmek için kendimi zor tutmama rağmen güldüm. "Belki," diye kabul etti. "Ama aynı zamanda nasıl

dans edileceğini de biliyorum."

"Oh, öyle mi?"

"Her şekilde," diye yanıtladı sırtarak. "Dikey olarak. Yatay olarak..."

"Peki," diye kabul ettim, bedenimi onunkiye doğru çekmesine izin verdim. "Sakin bir hayat için her şeyi yaparım."

Beni kabaca kendisine doğru çekmeden önce döndürdü ve elini belime koyduğunda içimdeki her sinirin canlandığını hissedebildiğime yemin edebilirim.

Çenemi yukarı doğru eğdiğinde nefes almayı unuttum.

"Gördün mü?" diye düşündü, bana sırtarak. "Dans ediyoruz ve kimse ölmedi." "Ve bakın, dünya hâlâ dönüyor." diye eklemekten önce nefes alıyormuş gibi yaptı.

"Komik," diye homurdandım, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, vücudu doğrudan benimkiye doğru hareket ederken ve bana her parmağını dokunduğunda olduğu gibi, hain kalbim bir ritmi atlattı.

Varlığından hiç haberdar olmadığım bir yanıma hayat veriyordu ve bu hoşlanmam gerektiğinden emin olmadığım ama kesinlikle hoşlandığım bir yanımdı.

Jackie ve Wilson Cherry Wine'a girdiler ve biz dans etmeye devam ettik.

Gözlerimi kapatarak yanağımı onun göğsüne yasladım ve melankolik müzik eşliğinde sallanırken memnuniyetle iç çektim.

"Sen benim en iyi arkadaşımısın," diye yarı fısıldadım, yarı mırıldandım kollarında sallanırken. "Bu ne kadar acınası bir durum?" Esprili bir şekilde güldüm ve yüzümü onun göğsüne gömdüm. "Teagan dışında sahip olduğum tek şey sensin."

"Acınası değil, HC," diye cevap verdi, sesi yumuşaktı. "Bu çok güzel."

"Asla planımın bir parçası olmamalıydın," diye mırıldandım, daha çok
Ondan çok
kendim.

"Plan mı?"

"Dokuz yıl önce kendimi başka bir adama adadım," diye yutkundum. "Senin etrafında olmak işleri daha da karmaşıklştırıyor ve hayatımda daha fazla karmaşıklığa ihtiyacım yok."

"Şansına küs tatlım," diye kıkırdadı. "Çünkü seni bırakıp gitmeyeceğim." Kolları etrafımda sıkılaştı. "Ve ben de senin benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim."

"Çok yalnızım Hunter," diye ağzımdan kaçırdım, yüzümü gömleğinin kumaşına gömerek. Sözlerim sarhoşça bir itiraftı ama yüzde yüz doğrudu. "Her zaman."

"Biliyorum." Sesi alçak ve hırçındı, elleri yumuşaktı, bedenimi kendine yaslamıştı, hâlâ müzikle sallanıyordu. "Biliyorum, bebeğim."

"Ağrım var," diye itiraf ettim, gözlerim hâlâ kapalıydı. Kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordum, ritmi benimkiyle eşleştirdi. "İçimde bir boşluk var," diye nefes aldım. "Bir boşluk ve bu beni incitiyor."

Hunter çenemi yukarı doğru kaldırarak beni bakışlarıyla yüz yüze gelmeye zorladı. "Bunu yok edebilirim Hope," diye fısıldadı, mavi gözleri beni yakıyordu. "Her şeyi daha iyi yapabilirim."

Ondan şüphe

etmedim.

Yapabileceğini

biliyordum.

Ve beni en çok korkutan şey de

buydu. Bu adamda kendimi

kaybediyordum.

Kim olduğumu

unutuyordum. Ve kime ait

olduğumu.

Başımın arkasını neredeyse sevgiyle kucakladı, boştaki eliyle yanağımı okşarken mavi gözleri ruhumda doğrudan bir delik açıyordu.

"Seninle ilgilenebilirim Hope," diye fısıldadı. "Eğer bana izin verirsen." "Sadece birinin beni sevmesini istiyorum," diye nefes aldım, dokunuşuna doğru eğilerek.

Hunter'ın gözleri samimiyetle parlayarak, "Birisi zaten biliyor," dedi.

Dokunuşu o kadar samimiydi, sözleri o kadar içten ve sevgi doluydu ki, yüzünü yüzüme yaklaştırdığında geri adım atmadım ya da arkamı dönmedim.

Ve dudakları dudaklarıma dokunduğunda, yapmam gerektiğini bildiğim gibi geri çekilmedim. Bunun yerine ellerimi gömleğinde düğümledim ve kocaman gövdesine sarıldım.

Dili dudaklarımı yoklayıp daha fazlasını istediğinde ağzımı açtım ve içeri girmesine izin verdim.

Dili benimkine değdiği anda, vücudumdan sıcak bir zevk patlaması geçti, ağzının içinde inlememe ve Hunter'ın hırlamasına neden oldu.

Beni öpüyordu. Hunter

beni öpüyordu. Ve ben

bundan zevk

alıyordum.

Zevk almaktan daha kötüsü, ben *de* onu öpüyordum.

Onun kokusu, kolonya, sigara ve gargara. Nefret

etmeliydim.

Ben yapmadım.

Dilinin her vuruşunda, bira, nane ve nikotin tadı duyularımı doldururken hayal edilemez bir zevk içinde inledim ve kıvrandım.

Vücudumdaki nasırlı elleri, bana umutsuzca dokunulmaya ihtiyaç duyduğum tüm şekillerde dokunurken tamamen hoş karşılandı.

Kendimi ona kaptırdığımda içimde bir sıcaklık birikti.

Biz öpüşürken kalçalarını bana doğru itti. Ereksiyonunun gerildiğini, zonklayan klitorisime sertçe bastırıldığını hissedebiliyordum. Bu adamın ne kadar güçlü, ne kadar cinsel ve ilkel olduğu konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim ve beni başka bir kadın yerine istediği gerçeği?

Onu bu şekilde tahrik ettiğimi bilmek beni çılgına çeviriyordu.

Bu kötü, diye bağıırıyordu beynim, ama bedenim sakın *durma diye* bağıırıyordu, ya kalbim? Hain kalbim bana *yanlışın hiç bu kadar doğru hissettirmediyi*ni söylüyordu.

Öpücüğü beni uyuşturuyordu. Elleri vücudumda gezinirken, sıkarken, çekerken, benden daha fazlasını isterken kontrolümü kaybediyordum.

Ben de daha fazlasını istedim.

Uzun zamandır mahrum bırakıldığım her şeyi istiyordum.

Dokunuşuyla beni yaktı ve diliyle beni işaretledi.

Sanki benim veremeyeceğim ya da onun alamayacağı bir şey üzerinde hak iddia ediyor gibiydi.

Ellerinin kışımı avuçlamak için hareket ettiğini hissettim ve zevkle ürperdim.

Dudaklarımız hala morartıcı bir öpüşmeyle diğerlerini cezalandırırken, beni ayaklarımdan kaldırdı.

Ve sonra daireye doğru ilerliyorduk.

Sırtım bir gümbürtüyle yatak odasının duvarına çarptı, hemen ardından vücudu beceriksizce bana çarptı, sistemlerimizdeki alkol bunu dağınık, çiğ ve mükemmel hale getirdi.

Onun, yumuşaklığıma bastıran büyük, sert ve güçlü hissi, omurgamdan aşağıya doğru bir zevk ürpertisine neden oldu.

Bir ayağımın üzerinde dengede durarak diğer bacağımı beline doladım ve onu kendime çektim. Amım acıyla sıkıştı, bu adam tarafından doldurulma ihtiyacı fiziksel acıma neden oldu.

Elimi kot pantolonunun kemerine sokup onu daha sert bir şekilde bedenime çektiğimde Hunter ağzıma doğru inledi, dudakları benimkilere karşı daha çılgınca bir hal aldı.

Olmayı hayal ettiğim kişi değildim. Tehlikeli olanı istedim.

Onun karanlığını ve beni maruz bıraktığı her şeyi istedim.

Dünyadaki tek kadınıymışım gibi hissetmek istiyordum. Hunter bana böyle hissettirdi. Bana kendimi özel, zor ve milyonda bir hissettirdi.

Geçmişimden dolayı çok kırılmıştım. Ne yapacağımdan emin değildim. Kalbim ve vicdanım savaşıyordu. Ruhumun bencil ve özverili parçaları savaşıyordu, ikisi de en iyi oyunlarını sergiliyordu.

Sadakat içime işlemiştir. Ben böyle yetiştirildim. Ama değişiyordu. Bunu hissedebiliyordum. İçimde karışıyordu. Çizgileri bulanıklaştırıyordu.

Mahvolmuştum.

Kalbimi veremediğim adamın içinde boğuluyorum.

Ama şu anda pişmanlık ya da suçluluk hissedemiyordum. Vücuduma dolan tek his Hunter'ın bana verdiği hislerdi.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyerek öpüşmemizi kesti. "Tanrım..." Bakışları tepeden tırnağa vücudumu taradı ve sonunda elbisemin kalçama kadar uzanan eteğine yerleşti. Yerde dizlerinin üzerine çökmeden önce neredeyse iç çeker gibi bir ses çıkardı.

Mavi gözleri arzuyla kararmış bir halde beni izlerken kalbim çılgınca çarpıyordu. Külotumu indirmeden önce elbisemi kalçalarımı saracak şekilde yukarı itti.

Ve sonra ağzı oradaydı, benim en mahrem bölgemde, ondan önce sadece bir erkeğin bulunduğu yerde.

"Aman Tanrım!"

Klitorisimi yalayıp emerken çenesindeki kirli sakallar kalçalarımın tepesini tırmalıyordu.

Yüksek sesle inleyerek duvara yaslandım. "Hunter... Tanrım...

Yapamıyorum." Bacaklarım şiddetle titriyordu,

Dik duracak gücüm olduğunu sanmıyordum.

Ama o düşmeme izin vermedi.

Bir kalçasını omzuna atıp lezzetli saldırısına devam ederken dudakları ağızdan hiç ayrılmadı ve beni sadece omuzlarının gücüyle ayakta tuttu.

Vücudum titredi.

Şiddetle titredim.

Kendimi tutamıyor gibiydim.

İçimdeki her şeyin kontrolünü

kaybetmiştim. Teslim olmuşum.

Tamamen ve bütünüyle.

Beynimin içindeki her şey bana durmam için bağıırıyordu ama dudaklarımdan hiçbir itiraz sözcüğü kaçmadı.

Hiçbir kelime yok.

İpeksi sarı saçlarını kavrayıp zevkle çığlık atarken sadece nefes nefese cesaret iniltileri çıkarıyordum.

Elleri; o dövme, tehlikeli eller beni ağzını açıp emmesi için tutarken masumiyetimi ihlal ediyor, şimdi geri dönme şansımı da elimden alıyordu.

Dili beni mızraklıyor, dişleri ısırıyor, adamla ilgili her şey beni orgazmın eşiğine yaklaşıtıyordu.

Hem çok tahrik olmuştum hem de kendimden iğreniyordum. Ve o da bunu biliyor gibiydi.

Hunter, boğazımdan kopan her hıçkırığın yerini bir zevk iniltisine bıraktı.

Ben tamamen onun içinde tükenene kadar suçluluk duygusunu tam anlamıyla becerdi.

Tek *hissedebildiğim* oydu.

Yıldırım çarpmıştı.

Dünyanın sonu gelmişti.

Ve o hala buradaydı.

Beni çok iyi

hissettiyordu. Çok iyi.

Aldığım zevkten zevk alıyor gibiydi ve ben inledikçe o da daha *fazlasını* yapmak için daha çok çalışıyor gibiydi.

"Yapamam..." Kalçalarımı yüzüne doğru savurarak haykırdım. "Oh, lanet olsun..." "Yapabilirsin," diye homurdandı, beni deliliğin eşiğine getirirken

Ağız. "Bırak bunu hisset... beni hisset."

Başım geriye doğru düştü, duvarın sıvasına sertçe çarptı, zevk şok dalgaları içimde sarsıldı.

Saçlarını tutarken, sertçe boşalırken amımın şiddetle kasıldığını hissettim. Yüzüne.

Çaresiz, orgazmım içimi parçaladıkça kontrolsüzce titremekten başka bir şey yapamıyordum.

Bu çok iyi

hissettirdi. Çok

doğru.

Çok doğru. Ama

yanlıştı. Çok

yanlıştı!

Bir adamın kollarındaydım ve o benim kocam değildi.

Gözlerimi kapatarak, bana dokunmasının, bana sarılmasının yoğunluğunu özümsememe izin verdim.

Beni
istemek.

Beni
sevmek.

Oh Tanrım...

"Benim gibi hissediyorsun," diye fısıldadı, beni yatağına taşırken dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Benim ol."

Ona
cevap
vermedim.

Veremezdim.

Savunmasız ve savunmasız bir halde elbisemi başımın üzerinden çekip yere fırlattım, sütyenim de hızla ona katıldı.

Kalbim göğsümde çarpıyor, kanım damarlarımda köpürüyor, nefesim boğazımda düğümleniyordu. Beni görüyordu. Her şeyimi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, gözleri çıplak tenimde geziniyordu.

Gömleğini başının üzerinden çekip yere düşürdükten sonra ellerini kot pantolonunun beline atarak şaşırtıcı derecede güzel vücudunu ortaya çıkarışını izledim.

Koyu renk kapüşonlu kirpiklerinin arasından bana bakarken bakışlarının yoğunluğu beni yatağa felç etti.

İstesem de hareket edemezdim.

Bu adam tarafından hipnotize edilmişim, doğru olanı yapmak ve istediğimi yapmak arasındaki içsel savaşın içinde kilitlenmişim.

Benim için doğru olan kıyafetlerimi giyip gitmek olurdu ama benim istediğim onu bedenime almaktı.

Şimdi çekip gidersem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

Sadece bana baktı ve gözlerinde, istediğimi hiç bilmediğim ama aniden ve umutsuzca çok arzuladığım her şeyi aldım.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyordu ki, kendimi daha hızlı nefes alırken, kısa, kabarık nefesler verirken buldum.

Bakire değildim ama Hunter bana daha önce hiç dokunulmamış gibi hissettirdi.

Gözlerinin tenimde gezinmesi, çıplak bedenimi ilk kez onun gördüğünü hissettirdi. O an kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissettim.

Kıyafetleri yerdeyken bana döndü ve onu açıklıkla öptüm.

Vücudunu kendime doğru çekerek kendimi Hunter Casarazzi'nin dipsiz zevk gölüne bıraktım.

"Hunter." Adı dudaklarımdan yankılanan bir dua gibi döküldü.

"Buradayım," diye cevap verdi boynumu öperken.

Beni mantıklı olandan daha fazla rahatlatan iki kelime.

Bir an üstümdeydi, bir an sonra içimdeydi, tek bir hamlede sıcaklığımın içine kayıyordu.

Kırılmış ve parçalanmış bir halde onun geniş omuzlarına sarıldım, kalbimde işi olmayan her canlı his ve duyguya kendimi kaptırdım.

Elleri belime sertçe kenetlenmeden saniyeler önce dudaklarından keskin, erotik bir tıslama sesi yükseldi. İçimde sallanırken kalçamı beline doladı.

Kalçalarının üzerimde döndüğünü hissetmek çok fazlaydı, zonklayan klitorisime sürtünmeyi de beraberinde getiriyordu ki mucizevi bir şekilde ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

Çok fazlaydı. O

çok fazlaydı.

Benim

duygularım.

Her şeyi.

Haykırarak tırnaklarımı onun sert, dövmelele kaplı göğsüne geçirdim ve buz mavisi gözlerine bakarak dokunuşumla kasılmış karın kaslarının verdiği hissin tadını çıkardım.

Dokunduğumda çok iyi hissetti.

O kadar iyi hissettirdi ki, *nokta*.

Teninin sıcaklığı, kaslarının sertliği, sevdiği kadın için canını almak konusunda iki kez düşünmeyecek bir adamın kollarında olduğumu bilmek... tuhaf bir şekilde güçlendiriciydi.

Beni ağzına kadar doldurdu ve "Aman Tanrım" diye fısıldamadan önce basınçtan nefes nefese kaldım.

"Beni içine al, Hope." Daha sert bastırdı, daha derine itti, kalçalarının her hamlesiyle benden *daha fazlasını* talep etti. "*İstenmenin* nasıl bir şey olduğunu hisset."

Başımı arkaya attım ve vücudumun içinde biriken tanıdık arzu kabarmasıyla yüksek sesle haykırdım, amımın sıkılmasına ve vücudumun titremesine neden oldu.

"İcabına bakılması

için." Ben hallettim.

Yapabilir

im. Oh

Tanrım...

"Senin için *doğru kişi*im Hope," diye homurdandı hareketleri hızlanırken. "Ve ben de çok istekliyim."

Öyleydi.

Öyleydi.

Tanrım, o an benim için her şeydi.

"İçimdeki kötülük tam da içindeki o iyi kızın ihtiyacı olan şey," diye ekledi kendini içime sokarken, her hamlesi diğerleri kadar acımasızdı. "Beni inkar etmeyi bırak!"

"Tanrım," diye çılgılık attım, coşku dalgaları bedenime çarparken beni aşağıda tutacak bir çapa arıyordum. "Geliyorum," diye haykırdım. "Tanrım, geliyorum..."

Başparmağını klitorisime bastırdı ve ben bir fişek gibi patladım, sarsıldım ve onun altında şiddetle titredim.

Hunter da boşalana kadar içime pompalamaya devam etti ve terli, ilkel bir erkek yığını olarak üstüme yığıldı.

Yasadışı hazzın dalgaları sonunda azaldığında, kocamın yüzünün görüntüsüyle birleşen gerçeklik üzerime çöktü ve utanç içinde bocaladım.

Mahcup bir şekilde ve vücudumda kalan tüm otokontrolü kullanarak onu kendimden uzaklaştırdım.

"Aman Tanrım." Yatağından tökezleyerek çıktım, göğsümden keskin bir hıçkırık geçerken yorganı vücuduma sıkıca sardım. "Ne yaptım ben?"

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı Hunter, göğsü kabarmış ve gözleri gece gibi kararmıştı. "Bunu yapmamalıydım."

"Hayır," diye fısıldadım, bana uzandığında elini savuşturdum. "Yapmamalıydın."

"Aslında, siktir et," diye karşılık verdi. Yataktan kalkarak boxer'ını giydi ve "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım" diye tısladı.

Yatak odasının zemininde elbisemi ve sütyenimi fark ettiğimde gözlerim yaşardı. "Oh, Tanrım, hayır..." Utanç ve suçluluk duygusu bedenime çöktü ve yüksek sesle kustum.

"Sorun yok Hope." Hunter'ın kollarının bana sarıldığını hissettim ama bana sunduğu teselliye kabul edemedim.

Bunu hak etmedim.

"Eve gitmem gerek," diye soluk soluğa bağırdım ve onu kabaca kendimden uzaklaştırdım. "Şimdi!"

"Sakin ol," dedi boğuk bir sesle. "Sorun yok -"

"Bu *iyi değil*," diye hıçkırarak ağladım hızlıca giyinirken. "Senden uzaklaşmam gerek."

"Yapma bunu," diye mırıldandı kısık sesle, bir elini iyice karışmış saçlarında gezdirirken. "Bana harcanabilir biriymişim gibi davranma."

"Yapmayacağım!" Çığlık attım, topuklarımın üzerinde beceriksizce ilerlerken yüzümü başka yöne çevirdim. "Sadece... boşluğa ihtiyacım var!"

Şu anda ona bakamazdım.

Göremedim.

"Sen değil misin? O zaman *uzaya* ne diyorsun?" Başını tiksintiyle salladı. "Bunu seninle bir daha yapmayacağım. Yapmayacağım. Burada durup kendine yalan söylemeni ve olanları bir hata olarak göstermeni dinlemeyi reddediyorum çünkü bu lanet olası bir hata değildi. Bunu sen istedin Hope. *Beni* istedin!"

"Hayır." Başımı salladım, şiddetle reddettim. "Bir an için kendimi kaybettim.

Ama ben seni istemiyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi, sesi ateşli ve sertti. "Beni istiyorsun ve bu seni korkutuyor."

"Kes şunu." Topuklarımın üzerinde dönerek aceleyle yatak odasından çıktım. "Beni zorlamayı bırak."

"Seni zorlamak zorundayım," diye karşılık verdi, arkamdan yaklaşarak. "Seni dürüst olmaya ikna edebilmemin tek yolu bu!"

"Sana yalan söylemiyorum," diye tısladım, sözleriyle sarsılmıştım.

"Bana değil, ama kesinlikle kendine yalan söylüyorsun," diye karşı çıktı öfkeyle. "Kendine yalan *söylüyorsun*. Hem de aylardır!" Başını salladı ve sinirli bir iç çekti. "Ve bu yalanın en kötüsü."

"Ne söylememi istiyorsun?" Çığlık attım, gözyaşlarım artık serbestçe akıyordu. "İtiraf et," dedi ve aramızdaki boşluğu kapattı.

Gözyaşlarımı

iri eliyle enseme dokunarak beni kendine çekti. "Beni istediğini itiraf et, Hope." Alnını alnıma bastırırken göğsü kabarıyor, gözleri çıldırıyordu. "İtiraf et!"

"Yapamam," diye fısıldadım, şiddetle titriyordum. Hunter hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Neden?"

"O *beni* seviyor" diye fısıldarken içimden bir hıçkırık koptu.

"Seni seviyorum!" diye kükreyerek geri çekildi. "Beni, Hope. Beni. Seni seviyorum!"

Böyle bir şey olmayacaktı.

Bu gerçek olamazdı. Rüya
görüyordum, öyle olmalıydı.

"Jordan'ın bana ihtiyaçı var," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Bana ihtiyaçı var Hunter!" "Ve benim yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır, yapamazsın!"

"Ne yani?" diye sordu. "Başı ıkabildiğim için mi beni istemiyorsun? Güçlü olduğum için mi? Onun içindeki kırıklardan mı zevk alıyorsun? Zayıflığından mı? O zaman tamam." Gömleğini yırtarak bana doğru yürüdü. "Ben de kırılabilirim."

Elimi tutarak, çarpan kalbini örten derinin üzerine koydu. "Burası mı?" Bana anlamlı anlamlı baktı, mavi gözleri delici ve hararetle duygularla doluydu. "On sekiz yaşıdayken sevdiğim kızın hayatının snşn izlediğimde atmaya bıraktı." Titriyordu, her yeri titriyordu. "On iki yıl sonra göğsümde tekmelenmeye başıladı. *Seni* bulduğunda."

"Bunu neden yapıyorsun?" Elim çekerek çığlık attım. Bununla başa ıkamazdım.

Bu adama karşı hissettiğim ve beni boğmakla tehdit eden duygu tsunamisiyle baş edemiyordum. "Neden *her şeyi* mahvediyorsun?"

"Bu doğru Hope. Berbat olan benim. Her şeyi mahveden benim," diye hırladı. "Bağlandım. Evli bir kadına aşık oldum. Piç olan benim. Ben korkunç bir pisliğim. Heps ı benim suçum."

"Susman gerek!" Parmaklarımı şişmiş dudaklarıma bastırırken tısladım.

"Şşşt?" Hunter kaşlarını kaldırdı. "Sana aşık olduğumu söylüyorum ve bana *susmamı mı* söylüyorsun?"

"Evet, sus!" Geriye doğru tökezleyerek, kapıya doğru koşmadan önce mutfak zemininden çantamı - ve en derin utancımınla klotumu - topladım. "Senin susman ve benim de gitmem gerek."

Geri dnemeyeceğim daha büyük bir hata yapmadan önce bu daireden çıkmam gerekiyordu.

Ne gibi? Bilinaltım alay etti. *Onunla* tekrar *yatağa girmek mi?*

"Arkadaş olmamız aptalca bir fikirdi," diye nefes aldım, göğsüm kabarmıştı. "Asla yrmeyecekti." "

Bunu söylemek bana acı

veriyordu ama *yapmak*

zorundaydım. Ondan uzak

durmalıydım.

Evliliğim tehlikedeydi.

Onun için her şeyi riske atamazdım.

Yapamadım.

Bunu düşünmek bile başka bir düzeyde delilikti.

Hayır, sarhoş kıcıımı günaha girmekten olabildiğince uzak tutmam gerekiyordu.

"Hope, dur. Buradan bu şekilde kaçıp gidemezsin -" Hunter seslendi ama ben beklemedim.

Onun yerine, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dairesinden çıktım.

Ne halt ettim ben?

Tanrı aşkına, bunun olmasına neden izin verdim?

Ve neden kalbim bana *koşmayı bırakmam* için bağıırıyordu?

Ayaklarımdan kaldırılıp bir çift kocaman omuzun üzerine atılmadan önce asansöre ulaşmayı başarmıştım.

Boğazımdan kopan çığlık bir şok çığlığıydı, kısmen Hunter beni dairesine geri götürdüğü için, ama çoğunlukla yapabildiği için.

"Karanlıkta dışarı çıkmayacaksın," dedi sakince, hâlâ beni taşıyordu. "Hele de bu halinle, seni küçük hafif sıklet."

"Eve gitmek istiyorum," diye mırıldandım acınası bir şekilde, kot pantolonlu kıcına bakarken. "Ve ben pek de *küçük sayılmam*. Biliyor musun, kendine zarar vermeden önce beni yere bırakmalısın."

"Kendimi incittim," diye kıkırdadı Hunter, beni omzuna asıp dairesine geri dönerken.

Deri koltuğa doğru yürüdü ve beni nazikçe oturttu.

"Şu anda yanımda olmak istemediğini biliyorum," dedi ve mantıklı bir adım geri çekilerek. "Ama sınırı aştım ve araba kullanamıyorum ve gece vakti sokaklarda tek başına dolaşmana izin vermem mümkün değil. O yüzden araban gelene kadar bekle."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Benim aracım mı?"

"Evet," diye onayladı Hunter. "Kardeşini aradım."

"Kardeşimi mi?" Feryat ettim. "Hangisi?"

"Cam."

"Tanrım," diye sızlandım, koltuğa geri yaslandım. "Şimdi vur beni."

Elli Dördüncü Bölüm

ŞANSLI

HOPE'UN DAIREMDEN KAÇIŞINI IZLEDİĞİMDE, AKLIMIN GİTTİĞİNİ HİSSETTİM. seçeneklerimi düşünürken aşırı hızlanmaya başladım.

Bu seçeneklerden en bencilce ve en cazip olanı onun peşine düşmek ve beni terk etmemesi için yalvarmaktı. Ona iğrenç bir şekilde aşık olduğumu ilan etmek, her gün onun yüzünü görememe düşüncesinin bana fiziksel acı verdiğini itiraf etmek ve beni terk etmemesi için yalvarmak. Ona ahlaki yükümlülüklerini umursamadığımı, çünkü onu kocasının yapabileceğinden daha fazla mutlu edebileceğimi bildiğimi söyleyin ve sonra onu yatağa geri sürükleyin.

Ama ben yapmadım.

Şu anda beni duyamazdı. Suçluluk duygusuna çok kapılmıştı.

En az bencilce olanı gitmesine izin vermektir. Geri çekilmek ve bunu kendi başına halletmesi için ona ihtiyaç duyduğu zamanı ve alanı tanımak.

Onu da yapmadım.

Çünkü o kadar mazoşist değildim.

Üç numaralı seçenekte karar kıldım; ortadaki.

Onu koltuğuma oturtmak ve gelip onu alması için kardeşini aramak için sahip olduğum tüm öz kontrolümü kullandım.

İçimdeki her içgüdü itmem için kükrüyordu - ben *buydum* Kalbinin etrafına ördüğü duvarı yıkmaya çok yaklaşmıştı.

Ağzı, göğüsleri, klitorisi, her yeri *mükemmeldi*.

Benim için.

Ve işler sarpa sardığında başvurduğu kişi bendim.

Teselli bulduğu kişi bendim.

Onun içine giren ikinci erkek olduğumu biliyordum ama o anın değerini ilk erkekmişim gibi biliyordum.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Bu kız oyun oynamazdı. İster kabul etsin ister etmesin, bu gece bana benden önce sadece bir erkeğin sahip olma onuruna eriştiği bir şey verdi.

Ve bana gerçek adımla seslendi.

Bunu kimse yapmadı.

Kesinlikle hiç kimseyi sıkmedi ve bunu yaptığında, içime uzandı ve ölü ve gömülü olduğunu düşündüğüm bir parçamı çekti.

Devlet hapishanesinde geçirebileceğim tüm zamanı parmaklıklar ardında geçirdiğimi sanıyordum ama bu kadınla tanıştığım andan itibaren sanki bir hapishaneden çıkıp başka bir hapishaneye girmişim gibi hissettim.

"Cam aradığın için çok kızacak." Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye başını salladı Hope, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim, HC," diye cevap verdim, karşısındaki sehpaye oturarak.

Cam daireme geldiğinde iki yoldan birine gidebileceğini biliyordum.

Ya kız kardeşini sarhoş ettiğim için bana kızacaktı ya da dairemde benimle yalnız kaldığı için kız kardeşine kızacaktı.

Her iki durumda da, o boku kapatmaya tamamen hazırdım. Cam'i severdim.

Arkadaştık ama Hope'a porselen bir bebekmiş gibi davranmak gibi korkunç bir alışkanlığı vardı.

Sadece o değil, tüm ailesi bu konuda suçluydu.

Onun güzel bir kaidenin üzerinde olduğu ve belirli bir şekilde davranması gerektiği yanılısaması altında görünüyorlardı.

Dünyanın onu üzerinde tuttuğu o lanet kaideyi kırmak istiyordum. Ayak bileklerine dolanan o lanet zincirleri koparmak ve ona *gerçek hayatın* nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyordum.

Bazen işleri berbat etmenin ve mükemmel olmamanın normal olduğunu bilmesini istedim.

Bu gece onunla birlikte olmak gibi. O yanlış yönlendirilmiş vicdanı çirkin kafasını kaldırına kadar bu işin içine girmişti.

"Ciddiyim." Hıçkırarak kendini kanepemde oturur pozisyona getirdi ve kaşlarını çatı. "Şu anda kafasında çok şey var."

Oh? "Ne gibi?"

"Babalık gibi," dedi Hope ve sonra elini hızla ağzına götürdü. "Aman Tanrım," diye nefes aldı, eli hâlâ ağzını kapatıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve masum bir şekilde bana bakarken. "Bunu söylemem gerekiyordu."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Tillie hamile mi?"

Umut hevesle başını salladı. "Benden başka aileden kimse bilmiyor." "Ve şimdi de sen." diye eklemeyen önce durakladı ve kaşlarını çatı.

"Dudaklarım mühürlü," diye onu temin ettim. Çok sevimli bir kızdı. *Lanet olsun.* "Söz veriyorum, tek kelime etmeyeceğim."

"Sözler benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diyerek şaşırdı. "Artık değil."

Onun yüzünden sormak istedim ama dilimi tuttum.

Zaten soruyu sormama gerek yoktu.

Tabii ki *onun* yüzünden.

"Hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?" diye fısıldadı kanepemde büzüştüğü yerden. Genelde beni pes ettiren o dehşete düşmüş köpek yavrusu ifadelerinden biriyle bana baktı ve fısıldadı, "Lütfen? Eskiye dönemez miyiz?"

"Bu sefer değil, HC," diye cevap verdim başımı sallayarak.

Gözlerinde parlayan acı beni neredeyse kırıyordu ama içinde boğuluyor gibi görüldüğü bu berbat inkârı beslemek için yalan söylemeye devam edemezdin.

"Bu gece... farklıydı," diye fısıldadım. *Daha fazla.* "Eskiye dönemem." *Senin içinde olduktan sonra olmaz.*

Bu sefer beni terk etmesini kolaylaştırmayacaktım. "Her şey değişti," diye fısıldadı bana bakarak. "Öyle değil mi?" Başımı salladım. "Evet."

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye hıçkırdı. "Kaybetmeyeceksin."

"Zaten yaptım," diye ısrar etti. "Bunu anlamıyor musun?" Başını sallayarak boğuk bir hıçkırıyla nefes verdi ve "Artık hepsi gitti" dedi.

"Hayır Hope," diye karşı çıktım, kendimi ona gitmemeye zorlayarak.

"Öyle değil."

"Artık arkadaş olamayız," diye hıçkırdı. "Az önce yaptıklarımızdan sonra olmaz."

"Senden uzaklaşmıyorum," diye karşılık verdim hiç tereddüt etmeden.

"Ama senden uzaklaşmak zorundayım," diye fısıldadı. "Tek yolu bu."

Bana karşı hisleri olmasaydı, bu kadar mantıksız davranmazdı.

Eğer söylediği gibi bu onun için tamamen platonik bir şey olsaydı, bunu masanın altına atabilir ve yoluna devam edebilirdi.

Beni hayatından çıkarma ihtiyacı hissettiğini bilmek, sadece onu etkilediğime dair bana güvence veriyordu.

Günün birinde uyanacak ve *İsa'ya gelecekti*.

An.

Yapmak zorundaydı.

Çünkü ben kenardan izlemek zorunda kalırken, onun hayatını sevdiğini *sandığı* bir adam için harcadığını düşünmek, kalbimi yerinden sökmek istememe neden oluyordu.

"Beni istediğin kadar silmeye çalışabilirsin," dedim ona. İsteddiği kadar duvar örebilirdi. Ben onun kocası değildim. İsteddiği şeyden kaçan ben değildim. Ve ben onu istiyordum. "Ama ikimiz de bunun olmasına izin vermeyeceğimi biliyoruz."

"Biraz zamana
ihtiyacım var."

"Zaman."

"Evet, Hunter. Zaman."

"İstediğin kadar zaman alabilirsin. O duvarları yeniden inşa etmeye devam et, ben de onları yıkmaya devam edeceğim."

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapmamı istiyorsun."

"Hayır.

Bilmiyorum."

"Şimdi kim yalan
söylüyor?"

"Bana bulaşmakla delilik ediyorsun," diye fısıldadı. "Sonu kötü bitecek."

"Biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama koşmuyorsun, değil mi?" "Ben koşmuyorum."

O sırada dairemin kapısının çalınma sesi kulaklarımı doldurdu ve aramızdaki anı bozdu.

"Tanrım," diye inledi Hope. Bir minder kaparak yüzünü kapattı ve "Beni öldürmesine izin verme, tamam mı?" diye fısıldadı.

"Tamam," diye kıkırdadım ve ayağa kalkıp kapıyı açmak için yürüdüm.

"Kız kardeşimin sabahın köründe, zil zurna sarhoş bir halde dairende ne aradığını açıklamak ister misin? Cam Carter tısladı, bana sanki ben şeytanın vücut bulmuş hali. "Eee?"

Tamam, demek ki öfkesi bana yönelikti. "İçeri gel," diye seslendim.

Beni iterek geçen Cam, görevdeki bir adam gibi daireme girdi. "Oh, niyetim bu."

Bakışları Hope'a takıldığında rahatlamış gibi bir nefes verdi ve başını iki yana salladı.

"Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun?" Kız kardeşinin kanepede oturduğu yere doğru yürüdü. Önünde çömelerek, hâlâ yüzüne doğru tuttuğu yastığı aldı ve "Saklambaçta her zaman çok kötüydün" dedi.

"Sarhoşum," diye itiraf etti ve utanç içinde kardeşine baktı.

"Yani?" diye karşılık verdi yumuşak bir ses tonuyla. "Ve üzgün," diye ekledi alt dudaklarını ısırarak. "Gerçekten üzgünüm, Cam."

"Üzülme," diye fısıldadı dizini okşayarak. "Seni eve götürmek için buradayım."

Kollarını kardeşine dolamadan önce "İşte ben de buna üzülüyorum," diye fısıldadı ve itirafı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bu gece onu aramak beni neredeyse öldürüyordu ama Hope için doğru olanın bu olduğunu biliyordum.

Elimde olsa onu burada, bu dairede tutardım ve asla geri dönmesine izin vermezdim. Biraz ikna ile bunun olabileceğini biliyordum. Sefil, güvensiz ve ilgiye aç bir haldeydi.

Ama onun iyiliğini, ona karşı bu şekilde bencil olamayacak kadar çok önemsiyordum.

Ayrıca, sabah uyandığında ikimizden de nefret etmesini istemiyordum.

"Hadi, Hopey-ayı," diye iç geçirdi Cam sonunda, sesi yorgun ve Endişe.

Tek bir hamlede ayağa kalktı ve onu kolunun altına aldı. "Burada kalmak seni daha iyi hissettirmeyecek."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Haklısın."

Cam, kız kardeşini kapıya kadar geçirirken, "Ben her zaman haklıyım," diye onayladı.

Kapıya ulaştığında dönüp gözlerimin içine baktı. "Bunu konuşmak için geri geleceğim."

Bundan hiç şüphem yoktu.

"Bekliyor olacağım," diye cevap verdim.

Ve sonra gittiler.

Bölüm Elli Beş

UMUT

"BAŞIM BELADA, CAM." KELIMELER, ITIRAF ETMESİ NE KADAR ZOR OLSA DA, Ailemdeki diğer tek dışlanmış kişi tarafından teselli edilme dürtüsü çok güçlüydü. "Çok fazla sorun var."

Cam beni Range Rover'ının yolcu koltuğuna oturturken, "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

Birkaç saniye sonra sürücü koltuğunda yanımda oturuyor ve motoru çalıştırıyordu. Kamyonu vitese taktı ve park yerinden çıktı.

"Bu gece beni öptü," diye hıçkırdım. "Ben de onu öptüm."

"Şanslı mı?"

Utanç içinde başımı salladım.

Seni öpmesine izin vermekten daha kötüsünü yaptın, seni küçük sürtük.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cam.

Evet, lanet olsun!

"Ne yapacağım ben?" Feryat ettim. Jordan'ın yüzü aklıma geldi ve tiksintiyle irkildim. "Ben korkunç bir insanım."

"Sen kötü bir insan değilsin," diye karşılık verdi Cam.

"Tanrım." Solgunlaştım. "Run to You'daki Bryan Adams'ım." Cam'e dönerek ona bakakaldım. "Careless Whisper'daki George." Dehşet içinde inleyerek, "Hunter Dirty Diana ve ben de Michael'ım!" dedim.

"Sadece bir öpücüktü Hope," diye alay etti Cam.

Rahatsızlık içinde kıvrandım, yüzüm sıcaktan alev alev yanıyordu. "Sadece bir öpücüktü," diye ekledi

Cam yavaşça. "Değil mi?"

Ona baktım, kelimeleri ağzımdan çıkaramadım ve ona ne kadar korkunç bir insan olduğumu söyleyemedim.

"Tanrım, Hope," diye inledi Cam, yüzümdeki ifadeyi bir kitap gibi okuyordu.

"Bunların hiçbirini bilerek yapmadım Cam," diye fısıldadım, ağlamamak için kendimi zor tutarak. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Biliyorum." "Tanrım, bu çılgın trenin geldiğini bir mil öteden gördüm" demeden önce derin bir iç çekti.

"Sen mi yaptın?"

"Hadi ama Hope," diye homurdandı Cam. "Geçen yıl ikinizin otuz mil çevresindeki herkes bunun olacağını tahmin edebilirdi. Adam sana tapıyor," diye ekledi. "Bastığın yere tapıyor."

"Hayır, öyle değil," diye itiraz ettim. "Sadece arkadaş olmamız gerekiyordu." "Arkadaş," diye alay etti Cam. "Sana bir şey söyleyeyim, abla. Şans benim

Arkadaşım da, ama bana sana baktığı gibi baksaydı çok endişelenirdim."

"Oh, Tanrım," diye feryat ettim. "Her şey çok *boktan!*" "Evet, öyle," diye onayladı Cam.

"Ne yapmalıyım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"*Jordan'a* nasıl söyleyeceğim?" Adını dilimde zehir varmış gibi boğuk bir şekilde söyledim. "Benden nefret edecek."

"Ona söyleyecek misin?"

"Sence söylememeli miyim?"

Cam omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım, Hope." "Tanrım," diye hıçkırdım. "Çok fena sıçtım batırdım." "Biliyorum."

"O zaman bana yardım et!"

"Ne yapmam gerekiyor Hope?" Cam karşılık verdi. "Artık çocuk değiliz. Oyun alanına dalıp seni üzdükleri için kışlarına tekmeyi basamam."

"Biliyorum. Ama ben sadece... Beni düzeltecek birine ihtiyacım var." "Sen bozuk değilsin."

"Kırılmış *hissediyorum.*"

"Sarhoşsun," diye karşı çıktı. "Sabah kendini daha iyi hissedeceksin." "Bir daha asla daha iyi hissetmeyeceğim."

"Bu kadar dramatik olma."

"Bana burada ne yapacağımı söyle, Cam?" Yalvardım. "Lütfen, söyle bana!"

"Sadece... kalbinin sesini dinle," diye atıldı Cam, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Ve başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenme," diye ekledi, yumuşak ve güven verici bir tonla. "Annem bunu atlatacaktır. Peki ya babam?" Cam başını salladı ve derin bir nefes verdi. "O senin arkanda, Hopey-Bear. Her zaman. Tıpkı bizim gibi."

"Jordan'ı terk etmeyeceğim," diye ağızından kaçırdım, bu düşünce beni dehşete düşürmüştü. "Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

"Dinle Hope. Dünyada iki kişiye aşık olan ilk kişi sen değilsin," dedi sakince. "Ve sonuncusu da olmayacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dehşetle başımı salladım ve protesto etmek için parmağımı kaldırdım. "Lucky'ye aşık değilim!"

"Tabii ki değilsin," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Seni orada bırakmam için bana yalvarıyordun çünkü ona aşık değilsin. Bu gece onu tekrar öptün çünkü o adama aşık değilsin." "Ve sen de ona aya asılmış gibi bakıyorsun çünkü onu gerçekten sevmiyorsun." demeden önce nefesinin altında bir dizi anlaşılmasız küfür mırıldandı. Ben kör değilim Hope Carter, sen de aptal değilsin."

"Yok!" Ona ters ters bakmak için koltuğumda dönerek mırıldandım. "Ben sadece Jordan'ı seviyorum."

Hunter'ı

sevmiyordum. Onu

sevmezdim. Onu

sevmezdim.

Bu adamın özenle hazırladığım geleceğimi mahvetmesine izin vermeyi reddettim. O benim için yanıştı. Vahşi, ulaşılmaz, tehlikeli.

Bunu istemedim.

"Lanet olsun Hope," diye tısladı Cam, sabrı tükenmişti. "Ne kadar acınası görüldüğünün farkında değil misin? Seni terk eden bir adamın peşinden koşturup duruyorsun." Öfkeyle elini direksiyona vurdu. "Hepimizin kör olduğunu ve onunla ne kadar mutsuz olduğunu göremediğimizi mi sanıyorsun? Ama görüyoruz. Ben görüyorum. Babam da öyle."

İşte oradaydı!

Tanıdığım ve nefret ettiğim Cam.

"Lanet olsun, çok aptalsın Hope!" diye devam etti. "Çok aptalsın."

"Affedersiniz?"

"Annemle babamın sahip olduğu şeye sahip olmayı o kadar çok istiyorsun ki, bunu kendin için berbat ettiğin gerçeğini görmezden geliyorsun."

"Durumum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Cam!"

"Perişan halde olduğunu biliyorum."

"Kapa çeneni Cam," diye homurdandım, ellerimi göğsümde kavuşturarak. "Artık seninle bu konu hakkında konuşmayacağım."

"Çünkü gerçeği duymak istemiyorsun," diye tısladı Cam elini saçlarında gezdirirken. "Flaş haber, tatlım; gerçekler acıtır!"

"Tecavüze uğradı!" Çığlık attım. "Onu öylece bırakıp gidemem çünkü şu anda işler çok zor." Gözyaşlarım gözlerime dolmaya başlamıştı. "İyileşecek - iyileşecek." *İyileşmek zorunda.* "Ve her şey eskisi gibi olacak."

"Kes saçmalamayı, Hope!" Cam karşılık verdi. "Daha iyiye gitmeyecek. Jordan artık böyle biri. Hayatı onu bu hale getirdi ve Tanrı biliyor ya, zavallı adamı böyle olduğu için suçlamıyorum. O zamanlar onun yerinde ben olsaydım, uzun zaman önce bileklerimi keserdim. Ama geleceğini onun geçmişinde olanlar için hissettiğin suçluluk duygusuna dayandırmanın lanet bir suç olduğunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

"Lütfen dur Cam," diye fısıldadım, elimi alnıma bastırarak. "Bunu duyamıyorum."

"Hayır!" diye tısladı kardeşim. "Durmayacağım. Birinin seninle konuşup aklını başına getirmesi lazım!" Cam bir elini kaldırarak parmaklarını kabaca saçlarında gezdirdi, yüzünde bıkkınlık ifadesi vardı. "Yaptığın şeyi yapmak *zorunda değilsin* Hope. İnsanlar senden bunu bekliyor diye onunla birlikte olmana gerek yok. Lanet olsun! Bir gün kendi ayaklarının üzerinde durmak zorunda kalacaksın. Hayatını *kendin* için yaşamalısın, başkası için değil. Elbette, bazı insanlar bundan hoşlanmayabilir, ama tahmin et ne olacak? Umursamak zorunda değilsiniz. Sizin hakkınızda ne düşündükleri sizi ilgilendirmez. Bu lanet gezegendeki herkesi memnun etmeye çalışmayı bırakın. Hayatın boyunca altında saklandığın o altın kız tapınağından çık ve *seni* mutlu edecek bir karar ver - onu ya da bir başkasını değil."

"Onu *seviyorum*," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Seviyor musun?" diye karşı çıktı. "Onu *gerçekten* seviyor musun? Kendine karşı dürüst ol ve bu soruya cevap vermeden önce bir düşün."

"Bunu düşünmek zorunda değilim," diye bağırdım savunmacı bir şekilde, sabrım tükenmişti. "Ben kendi aklımı biliyorum, Cameron!" Nefret edilme ve yargılanma korkusu, içimde gerçekten hissettiklerimi kendime bile itiraf etmemi engelliyordu. "O yüzden bırak artık!"

"O zaman sana ne diyeceğimi bilemiyorum Hope," diye yanıtladı Cam bitkin bir halde. "Gerçekten bilmiyorum."

O anda sustu ve yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadı.

Yüzümü başka yöne çevirip yolcu c a m ı n d a n dışarı baktım ama sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Eve dönüş yolunun geri kalanında ve yatağa girdikten uzun süre sonra da aklımdan çıkmadılar.

Hunter Casarazzi'ye aşık değildim.

Geleceğimde onun bir yeri yoktu.

Ve ben bu düşünceyi reddettim.

Kalbim aksini talep etse bile.

Bölüm Elli Altı

JORDAN

"SEN BOKTAN BİR KOCASIN, JORDAN PORTER," DEDI ANNABELLE.

Cuma sabahı altıyı çeyrek geçe mutfağa girdiğimde. "Harika bir arkadaş," diye düzeltti. "Ama berbat bir koca."

Ryder çoktan mama sandalyesine oturmuş, kahvaltısına dalmıştı, bu yüzden annesinin bu kadar erken kalkmasının nedeninin o olduğunu tahmin ettim.

"Vay canına, teşekkürler Annie," diye mırıldandım ve doğruca kahve cezvesine yöneldim. Yılın kocası ödülünü asla kazanamayacağımı biliyordum ama Annabelle'in sabahın köründe bana bunu söylemesi moralimi bozmuştu. "Benim ne kadar boktan biri olduğum konusunu haftalar önce kapattığına eminim."

Fazlasıyla karşıladı.

Hope'la kavga ettikten sonra ve o günden beri her gün beni azarlamıştı.

Bana zaten farkında olmadığım bir şey söylemiyordu. Bok gibiydim.

Her yönden.

Ellerini kalçalarına indirerek, "Seni orada duydum," diye açıkladı.

"Oturma odasında O Malley ile telefonda konuşurken mi? Yine çifte mesai yapmışsın." Annie başını salladı ve belli ki onaylamayan bir ifadeyle bana baktı. "Bu evlilik işinde yeni olduğunu biliyorum Jay, ama karar vermeden önce bu tür şeyleri karınla konuşman zorunludur."

Kendimi savunmayı düşündüm ama en iyi arkadaşım olan doğanın gücüne karşı koymadan önce vücudumda kafeine ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Ayrıca, içten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Hastanede yeni bir vardiyaya başlamadan önce Hope'la konuşmalıydım ama hayatımla ilgili herhangi bir konuda kimseyle konuşmaya alışık değildim. İşimi seviyordum. Çalışmaya ihtiyacım vardı. Bu benim temiz kalma ve odaklanma yolumdu.

Ayrıca, artık hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk.

Bizim için organize ettiği geceyi berbat ettiğim için bana hâlâ çok kızgındı.

Aramızı düzeltmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ve hala ailesine geçmişimi anlatmasıyla uğraşıyordum. Bunu atlatamadım.

Tüm bunlardan dolayı çok yorgun hissediyordum.

Her gün yorgun uyandım ve uykuya yorgun daldım.

Sorunlarım için kullandığım ilaçlar bir atı bayıltacak kadar güçlüydü. Yapabildiğimi hissettiğim tek şey günlük rutinime devam etmektir.

Kulağa acınası bir bahane gibi gelse de, fazla mücadele edemeyecek kadar yıpranmıştım.

"Bu hafta neredeyse hiç eve gelmedin," diye espri yapmaya devam etti Annie, düşüncelerimi yüksek sesle söyleyip beni utandırarak. "Aslında, onu geç. Kız buraya geldiğinden beri neredeyse hiç eve gelmedin!"

"Bu seni ilgilendirmez Annie," diye tersledim, kendime bir fincan kahve doldururken. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Dün günlerden neydi biliyor musun?" diye sordu.

"Perşembe."

"Komik," diye kestirip attı. "Gerçekten komik." "İyi," dedim bıkkınlıkla. "Hangi gündü?"

"Karının doğum günüydü," diye öfkeyle haykırdı. "Ve *sen* hatırlamadın!" Kalbim sıkıştı.

Cebimden telefonumu çıkardım ve ekranı kontrol ettim.

Cuma, 13 Mayısth

"Kahretsin," diye fısıldadım içimden suçluluk duygusu geçerken. "Dün a y ı n on ikisiydi. Unutmuşum."

Annabelle öfkeyle, "Unuttuğunu biliyorum," diye karşılık verdi. "Ve bu yeterince iyi değil."

"Bunu telafi edeceğim," diye fısıldadım, midem bulanıyordu. "Ben... bir şeyler ayarlayacağım."

Annabelle bana hiç yüz vermeyerek, "Kıçımından duman çıkarma, Jordan Porter," diye karşılık verdi. "Seni senden daha iyi tanıyorum."

Evet, muhtemelen oradaydı.

Bu kadar uzun süre arkadaş kalabilmemizin nedeni onun benim yanımdaki saçmalıktan uzak tavrıydı.

Annabelle bana her zaman doğruyu söylemişti ve ben onun bu yönünü hep sevmiştim.

Ama bu sabah o kadar da değil.

"Onunla aranı düzeltmeyeceksin çünkü ondan *kaçıyorsun*," dedi. "Bulduğun her fırsatta işte fazladan mesai yapıyor ve evde ailenle neredeyse hiç vakit geçirmiyorsun."

"Paraya ihtiyacım var," dedim, kendimi savunmaya ya da en azından bir çıkış yolu bulmaya çalışarak.

"O kadar da kötü değil," diye araya girdi, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Suçluluk duygunu hafifletecekse devam et ve kendine yalan söyle, ama ikimiz de işi bir kaçınma tekniği olarak kullandığını biliyoruz." Sesi hafifçe yumuşadı ve ekledi: "Tükendiğinde ne olacağını biliyorsun - ve eğer *yavaşlamazsan* çöküp yanacaksın."

Evet, ne olduğunu

biliyordum. O da biliyordu.

"Burada olan şey bu değil."

"Emin misin?" Annie karşı çıktı. "Çünkü bu davranışı sende daha önce de gördüm. Stresle başa çıkmak için kaçınma tekniklerini kullanmanı izledim ve yüzüne patladığında neler olduğunu da gördüm." İç çekerek ekledi, "Asla işe yaramaz, Jay. Bunu sen de biliyorsun. Gerçekten geri dönmek istiyor musun -"

"Yapma," diye araya girdim ve onu uyarmak için bir

elimi kaldırdım. *Bu konu* hakkında konuşamazdım.

Hope üst kattayken olmaz.

"Lütfen. Sadece... *anla*..." Duraksayarak sakinleştirici bir nefes aldım ve ardından, "Destegine ihtiyacım var Annie," dedim.

"Ve sende," diye cevap verdi sertçe. "Her zaman. Ama bu, senin eski kalıplara girdiğini gördüğümde arkama yaslanıp hiçbir şey söylemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Oraya geri dönmeyeceğim," diye ona söz verdim ve bu sözümü tutabilmeyi diledim.

Elimdeki fincanı tezgâhın üzerine bırakarak onun d u r d u ğ u yere doğru yürüdüm ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Onu kucaklamadan önce "Bunu ben hallederim," dedim. "Bu sefer kontrol bende."

"Gerçekten öyle umuyorum," diye fısıldadı, beni sıkarak. "Gerçekten umuyorum."

Bölüm Elli Yedi

UMUT

DÜNYANIN EN KÖTÜ AKŞAMDAN KALMALIĞINA VE VICDAN AZABINA UYANDIM.
suçluluk duygusuyla.

Jordan'ın yüzüne

bakamazdım. Yaptığım

şeyden sonra olmaz.

Kendimden iğreniyordum.

Artık kendimi tanıyamıyordum.

Eskiden olduğum kadın değildim.

Aynı ahlaki değerlere ya da doğru ve yanlış anlayışına sahip

değildim. Artık her şey bulanıktı.

Bulanıktım.

Telefonum yastığımın altında titredi. Beni kimin aradığını bilmek için
kontrol etmeme gerek yoktu.

Hunter.

Benim dünyama girip her şeyi tersine çevirmemesi gerekiyordu.

Göt

. Kalbimde onun gibi bir adam için yer yoktu, fazladan yer yoktu.

Ama kalbim, hain kalbim, onu yine de içeri aldı.

Mücadele etmedim.

Onunla savaşmadım.

Onu içeri aldım - tamamen ve bütünüyle.

Onunki daha fazlasına, çok daha fazlasına dönüşen bir dostluktu.
ne onun ne de benim tahmin ettiğimizden daha derin.

Dün geceyi düşündüğümde yüzüm alev alev yanıyordu.

Hunter'ın kollarında olma anısı, dudaklarının dudaklarımda olması, ellerinin bana dokunması, beni daha yakına çekmesi, içime itmesi, benden verebileceğimi bildiğinden daha fazlasını istemesi...

Beni *rahatsız*

ediyordu. Onun

kollarında olmak.

Onun dokunuşunu

arzulamak.

Beni okşayışındaki samimiyetin tadını

çıkartıyordum. Dudakları benimkinde.

Dili ağzımda. Dili içimde.

Onun içimde olması.

Davranışlarım için alkolü suçlayabilirdim ama bu bir yalan olurdu. Çünkü işin gerçeği beni öpmesini *istiyordum*. Ve öptüğünde çok *mutlu oldum*.

Onu silemedim.

Ondan *kaçamıyordum* ve daha da kötüsü kaçmak da istemiyordum.

Kardeşimin sesi zihnimi doldurdu.

"...*Dünyada iki kişiye aşık olan ilk kişi sen değilsin ve son kişi de sen olmayacaksın...*"

Bu düşünceyle irkilerek yorganı üzerimden attım ve Cam'in sözlerini uzaklaştırdım.

Yatağımdan fırlayarak odamdan çıktım ve doğruca duşa girdim. Bunu kontrol altına almalıydım.

Hepsini yıka.

Hunter Casarazzi'yi unutmak için kendimi zorlayacağım.

Ama o benim dünyamda bu kadar yer etmişken bunu nasıl yapabiliyordum?

Onu silmek istesem bile *yapamazdım*.

Hunter'a olan hislerim beni bir patlama gibi vurmuştu.

Sanki içimde bir ışık yanmış, beni ne yapacağımı bilmediğim hislere ve duygulara maruz bırakmıştı.

Peki ya şimdi? Tekrar kapatamadım.

Onun dünyama girmesini ve her şeyi ekseninden çevirmesini beklemiyordum ve şimdi katliamın içinde durmuş, umutsuzca duygularımı sıralamaya ve zihnimi temizlemeye çalışıyordum.

Hunter içimdeki bir şeyi, dünyanın geri kalanından sakladığım parçayı gördü ve onu hayata geçirdi. İçimde sakladığım bir şeyi

olduğum kişi olmak.

Bana ne kadar kötü batırdığının ya da ne kadar çok hata yaptığının önemli olmadığını hissettirdi, çünkü her şeyde beni sevmek için yanımda olacaktı.

Garip, korkutucu ve bağımlılık yapıcıydı.

Beni kendine çekiyordu.

Ve bu beni *korkuttu*.

Kendimi uyuşmuş hissederek, su soğuyana ve parmaklarım morarana kadar duşta kaldım.

Şiddetle titreyerek düşüncelerimle kendime eziyet etmeye devam ettim...

"Sadece birinin beni sevmesini

istiyorum..." "Birisi zaten biliyor..."

"...SENİ SEVİYORUM! BENİ, HOPE. BENİ. SENİ SEVİYORUM..."

BENİ HAYATA DÖNDÜRDÜ.

Hissedebileceğimi hiç

bilmediğim şeyler. Onun için

hissettim.

Onunlayken onları hissettim. Bu

adam beni yaktı.

Bana kendimi vahşi, cesur ve özgür

hissettirdi. Daha önce hiç böyle

hissetmemiştim.

Kötü ve tehlikeliydi ve kabuslarımın h e p s i n d e n d a h a
k ö t ü y d ü çünkü beni Jordan'ın kırdığından daha fazla kırma
potansiyeline sahipti.

Jordan.

Tanrım, kalbim o kadar sıkıştı ki ölecekmişim gibi hissettim.

Buz gibi soğuğa bir dakika daha dayanamayınca suyu kapattım ve dışarı çıktım.

Eski püskü bir havluyu vücuduma sararak giyinmek için odama geri döndüm.

Döndüğümde telefonum yatağın üzerinde titriyordu ve kendimi yatağa çöküp ona uzanmaktan alıkoyamadım.

Elimde tutarken parmaklarım titredi ve Hunter'ın adının ekranda yanıp sönmesini izledim.

Er ya da geç onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Elimizi taşın altına koyup bunu şimdi yapalım.
Arzu, karar verme sürecimin sürücü koltuğunda olamazdı.
Gerçek değildi.
Uzun sürmez.
Şehvet, tutku ve çılgınlık bir ilişkiyi ancak bir yere kadar götürebilirdi.
Sonunda, çökecek ve yanacaktık.
Hunter ve benim kaçınılmazlığımız buydu.
Bu böyle sürmezdi.
Ona karşı hissettiklerim gibi duygular hem parlıyor hem de sert
bir şekilde çöküyordu. Sağlam ya da sabit değildi.
Kalıcı değildi. *Uzun
sürmeyecekti.*
O benim geleceğim değildi.
O sadece... ezilmesi gereken bir komplikasyondur.
Jordan'ın ilk, son ve tek aşkım olmasını istiyordum. Planım buydu ve
Hunter Casarazzi bunu mahvediyordu.
Çizgiler bulanıklaşıyordu ve onları sıkıca yerinde tutmam
gerekiyordu. Dün gece onun yanıdayken kendimi kaybettim.
Bu hatayı bir daha yapmam.
Parmağımı ekranda kaydırarak kabul tuşuna bastım ve telefonu
kulağıma götürdüm. "Merhaba."
"Demek yaşıyorsun," diye tanıdık bir ses geldi hattan.
"Evet," diye fısıldadım, bir elimi çarpan kalbime bastırarak. "Hâlâ
hayattayım."
"Güzel," diye cevap verdi. "Bir an için yeryüzünden silinip gittiğini
düşündüm."
Yorgunca iç çektim. "Hunter..."
"Beni görmezden gelme HC," diye araya girdi, sesi artık ciddiydi. "Dün
gece olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."
"Evet. Yapıyoruz." İçimi çektim, vicdanımın ağırlığından omuzlarım
çökmüştü. "Ama bunu telefonda yapmak istemiyorum." Yüzümü
buruşturarak ekledim: "Evde misin? Gelebilirim."
"Burada olacağım," diye cevapladı tek söylediği.
"Tamam, birazdan görüşürüz." Telefonu kapattıktan sonra yatağıma
uzandım ve acı dolu bir inilti çıkardım.
Bu canımı yakacaktı.
Ama onu kesmek
zorundaydım.

Atlayışı yapıp onu günlük rutinimden silecektim.
Düşüncesi bile bana ölecekmişim gibi hissettirse de.

Elli Sekizinci Bölüm

UMUT

HUNTER'IN DAİRESİNE VARDIĞIMDA, İÇİMDEKİ HASTALIKLI HIS Midemin çukurundaki korku, tutarlı bir düşünce oluşturamayacak kadar artmıştı.

Asansördeki tüm yolculuğum hiperventilasyon geçirmemeye çalışarak geçti. Bunu yapmak zorundaydım.

Onunla bir yetişkin gibi yüzleşmek zorundaydım.

Dün gece yaşananların bir hata olduğunu ve bir daha asla yaşanmayacağını açıkça belirtmek zorundaydım.

Sorun şuydu ki, Hunter dairesinin kapısını açtığı ve o buz gibi mavi gözleri üzerime diktiği anda aklım başımdan gitti.

Kirli sarı saçları da imza attığı erkek topuzuyla arkadan bağlanmamıştı. Bunun yerine, geniş omuzlarını sıyrarak yüzünün etrafından sarkıyordu.

Ayrıca gömleksizdi, dövmeli göğsü ve karnı tamamen ortadaydı, ancak kapıyı çaldığımda giyinme sürecinde olduğunu varsaydım çünkü elinde beyaz bir gömlek vardı.

Üzerindeki gri eşofman altı, kalçalarının her iki yanındaki seksi girintileri ortaya çıkaracak şekilde göbeğinin altından sarkıyordu. *V, diye* düşündüm kendi kendime. Aşk romanlarımda yazdığım, tüm kahramanlarımda sahip olduğu o sihirli *V*. Hunter'ınki gözlerimin gördüğü en güzel *V*'ydi.

Sözsüzce kenara çekildi ve kapıyı benim için açtı.

Kendimi biraz sakin bir şekilde içeri girmeye zorlarken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Kapıyı arkamdan kapattı ve kapının kapanma sesi zaten yıpranmış olan duyularıma aşırı yüklenme gibi geldi.

"Kahve?" diye sorarak garip sessizliği bozdu ve gömleğini silkip mutfığa doğru ilerledi.

"Hayır." Başımı salladım. "Kalmayacağım." Ellerimi önümde kavuşturarak söylemem gereken kelimeleri bulmaya çalıştım. "Ben... uh..." Tekrar denemeden önce boğazımı temizledim. "Dün gece bunu yapmamalıydım."

"Tam olarak ne yaptın?" Hunter iki fincan kahve doldururken sırtı bana dönük bir şekilde cevap verdi. Dönerek benim durduğum yere doğru yürüdü ve bana bir fincan uzattı. "Keyif aldın mı?"

"Seni öpmenin iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sarhoş olmama izin verdim," diye mırıldandım elimdeki kupaya kaşlarımı çatarak bakarken. "Sana istemediğimi söylemiştim."

"Ama sen biliyorsun, değil mi?" diye kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

Kafeinin buharlı, nefis aroması duyularımı dolduruyor, bir yudum almamamı imkânsız hale getiriyordu. Tanıdık lezzet dilime vurduğu anda, takdirle inledim.

Kahretsin, haklıydı.

Kahve istemiştim.

Kahvenin hepsini istedim.

Hunter kendi bardağından bir yudum alarak, "Gördün mü?" diye düşündü. "Bazen tam karşına çıkana kadar gerçekten ne istediğini bilemezsin." Kupasından bir yudum daha aldıktan sonra ekledi, "Ve sen sadece seni öpmeme izin vermedin, HC. Yüzüme boşaldın."

"Hunter, yapma," diye fısıldadım, mahcup olmuşum. "Dün gece bir hataydı." "Benim için değil."

Tanrım, bunu zorlaştıracaktı.

"Benim için öyleydi," diye cevap verdim titreyerek. "Yapamam - kocasını aldatan o kadın olmayacağım." Kesik kesik bir nefes verdim. "Ben kötü bir insan değilim ve *sadakatsiz değilim*."

Evet, öylesin!

"Kötü bir insan," diye tekrarladı yavaşça, sanki kelimeyi tatlandırmak için çiğniyormuş gibi. "Dün gece yaptıklarımızın seni *kötü biri* yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi alaycıydı, gözleri zorlukla dizginlenen bir hayal kırıklığıyla parlıyordu.

Sonra elini koluma koydu. Basit, minicik bir dokunuştı ama içimin derinliklerinde aylardır mücadele ettiğim duyguları uyandırdı.

gizli kal.

"Bu beni iyi biri yapmaz," diye boğuldum ve ondan bir adım geri çekildim. "Tanrım, şu anda burada bile olmamalıydım." Dairesinin etrafını işaret ettim ve dehşet içinde sızlandım. "Suç mahalline geri döndüm." Beni anlamasını dileyerek güzel yüzüne bakarken gözlerim yaşlarla doldu.

"Hope, sorun yok," diye iç geçirdi Hunter sonunda. Uzanarak saçlarımı nazikçe yüzümden geriye doğru taradı.

"Bu benim hatam," diye fısıldadı, başparmağıyla yanağımı şefkatle okşayarak. "Seni bunun için zorladım - *daha fazlası için...*" Bana sertçe baktı, konuşurken gözleri duyguyla yanıyordu. "Tanrım, lütfen ağlama. Buna dayanamıyorum."

Onun sözleri beni daha da kötü hissettirdi.

Benim de çok istediğimi bildiğim bir şey için onun sorumluluk alması, suçluluk duygumu daha da boğucu hale getirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Hunter, içimden kocaman bir hıçkırık koptuğunda. Kupalarımızı aldı ve ikisini de tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra geri dönüp beni güçlü kollarıyla sardı. "Şşş, sorun yok," diye beni yatıştırmaya çalıştı. "Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Biliyoruz," diye ağladım. "Ve artık seninle arkadaş olamam... geçmişimizi ve... dün geceyi düşününce olmaz."

"Geri çekileceğim," diye fısıldadı bana daha sıkı sarılarak. "Bırakacağım. Flört etmeyi bırakacağım.

Sadece... sadece beni kesip atma."

İçimden bir ses *dur Hope, sakın bunu yapmaya cüret etme diye* bağırdı!

Ama olması gerekenin bu olduğunu

biliyordum. En iyisi buydu.

Yapılacak en doğru şey buydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, ondan

uzaklaşarak. Bu neden bu kadar acıtıyordu?

Ve ayaklarımı hareket ettirmek neden bu kadar zordu?

Uzaklaş Hope. Yapılacak en doğru şey bu.

"Bu... her ne ise..." Parmağımla aramızdaki mesafeyi gösterdim ve başımı salladım. "Bitti."

"Bu kadar basit olduğunu mu sanıyorsun?" diye arkamdan seslenince adımlarımın ortasında durdum. "Beni hayatından çıkarırsan bana olan hislerinin yok olacağını mı sanıyorsun?"

Dişlerimin arasından yalan söyleyerek, "Sana karşı bir şey hissetmiyorum," diye tükürdüm. Dönüp ona baktım ve ters ters baktım. "Anlık bir muhakeme hatası yaptım. Hepsi bu."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Hunter, sesi şimdi daha da yükselmişti. "Saçmalık, Hope Carter. Sana meydan okuyorum ve sen *buna bayılıyorsun*. Benimleyken *hayattasın*. Benimleyken *mutlusun*. Sana hissettirdiklerimi sevdiğin gerçeğinden nefret ediyor olabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmmez."

"Yanılıyorsun."

"Haklıyım ve bunu sen de biliyorsun."

"Hayır." Başımı salladım. "Değilsin."

"O zaman neden şu anda buradasın, benimle konuşuyorsun?" diye sordu. "Neden onunla birlikte değilsin?"

"Çünkü!" Tısladım, telaşlandım.

"Çünkü mü?" Karşımda durmuş, ellerini göğsünde kavuşturmuş, gözleriyle benimle alay ediyordu. "Çünkü *burada* olmak *istiyorsun*," diye söze girdi. "Çünkü *beni* istiyorsun!"

Başımı salladım. "O kadar basit değil."

"Senin yaptığın kadar basit, HC," diye öfkeyle karşılık verdi. "Ve şu anda, bunu gerçekten zorlaştırıyorsun!"

"Sen olsan ne yapardın? Ha?" O zaman sakinliğimi kaybederek talep ettim. "Hayley burada olsaydı?"

Konuşması onun için sorun değildi; kendisine söz verdiği kız bir metrenin altındaydı.

Kıyaslama yoktu. Ben

onun ikinci tercihiydim.

İkinci seçenek.

Sözlerim karşısında sanki ona fiziksel bir tokat atmışım gibi irkildi ama ben geri adım atamayacak kadar öfkeliydim. "Oraya gitme, Hope."

"Hadi ama Hunter," diye ısrar ettim acımasızca. "Bir sürü tavsiye veriyorsun. Kıymetli Hayley'in mucizevi bir şekilde dirilse ne yapardın, söyle bana? Tanrı aşkına, sen onun için *öldürdün*, Hunter. Onun onurunun *intikamını* almak için bir adamın canını aldın." Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "O senin hayatının aşkı, Jordan da benim!"

"Seni daha çok seviyorum!" diye yüzüme doğru kükreyerek beni şaşkına çevirdi.

"Duymak istediğin bu muydu?" diye ekledi, sesi yırtılmıştı. "İtiraf etmemi istediğin şey? Seni onu sevdiğimden daha *çok* sevdiğimi mi?" Yüzü acıyla çarpıldı ve geriye doğru birkaç adım attı. "On bir kişiden vazgeçtiğimi mi?"

hatırlayamadığım bir duygu için mi hayatımın yıllarını harcadım?" Elini saçlarında gezdirdi ve kırık bir iç çekti. "Hatırlayamadığım bir *yüz için* mi?"

Utanç vücuduma yayıldı, onu rahatlatma dürtüsü her şeyin önüne geçti. "Hunter," diye fısıldadım, ona doğru bir adım attım. "Seni incitmek istememiştim -"

"Evet, yaptın," diye karşılık verdi sesinde en ufak bir tereddüt belirtisi olmadan. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş, içimi yakıyordu. "On sekiz yaşındayken aşık olduğum için başka bir şansı hak etmediğimi söylüyorsun." Hunter artık kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana ters ters baktı. "Hepsi bu mu Hope? Aşk için başka bir şansı hak etmiyor muyum? Önce onu sevdiğim için seni sevmekten aciz miyim? Bu mudur yani?"

"Hayır. Öyle demiyorum!"

"Bunların benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye kükredi, öfkesinin kontrolünü kaybetmişti. "Bunu daha önce de yaşadım Hope ve *kaybettim*. Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kendimi tekrar ortaya atmak?" Bana doğru bir adım attı ve ensemini kavrayarak bedenimi kabaca kendine doğru çekti. "Buradayım çünkü sen buna değersin." Alnını alnıma bastırdı ve gözlerini içimin en karanlık kısımlarına dikti. "Yenilmez bir savaş veriyorum çünkü sana o kadar derin bir aşkla bağlıyım ki hiçbir şeyin önemi yok. Benim için başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece sen."

"Hunter..." göğsümden bir hıçkırık koptu, gözlerindeki acıyı görmek dayanılmazdı.

"Bunun nasıl biteceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye mırıldandı. Eli gözyaşı lekeli yanağımı okşamak için hareket etti. "Elindeki kartların neye benzediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Oyunun sonunun neye benzediğini?" Hain bir gözyaşını sildi ve titreyerek nefes verdi, mavi gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan. "Kaybedeceğimi biliyorum Hope. Sonunda. Bunu çok iyi biliyorum. Ama hâlâ buradayım. Neden biliyor musun? Çünkü seni bırakıp *gidemem*. Ve senden *uzaklaşmayacağım*."

Ne diyebilirdim ki?

Onu iyileştirmek istedim.

Acısını dindirmek ve canının yanmasını engellemek istedim. Bu benim hatamdı.

Kendimi durduramayarak öne çıktım, ellerimi yüzüne koydum ve onu öptüm.

"Benim ölümüm olacaksın," diye fısıldadı, sesi acılıydı, gözleri zorlukla dizginlenen arzuyla kararmıştı. "Siktir," diye tısladı sertçe, zor nefes alıyordu

dudaklarıma karşı. "Neden bahsediyorum ben? Beni zaten öldürüyorsun."

Nasırlı parmak uçlarını yanağımda gezdirdi ve boynuma yerleşti. Durakladı, en yalnız mavi gözlü ifadeyle yüzüme baktı ve fısıldadı, "Benim için kötü olacağını bilmeliydim." Alnını alnıma bastırdı ve derin bir nefes verdi. "Ters yöne doğru koşmalıyım." Sesi hafif ve neredeyse şakacıydı ama gözlerindeki hüznü görebiliyordum.

O mutsuzdu. Benim

yüzümden.

Gitmesine izin veremediğim için. Acı
çekiyordu.

Bunu durdurmam gerekiyordu.

"Evliliğimi düzeltereğim Hunter," diye fısıldadım.

Ondan uzaklaşmadan önce dudaklarına son bir öpücük kondurdum.

"Bunu yapmam gerek," diye ekledim sessizce, kalbimin hissettiklerine *değil de* ağızımdan çıkan sözlerle kendimi inandırmaya çalışarak.

Acı içindeydim. Yanıyordum.

Acı ve öfke nefes borularımı eziyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Derin bir nefes vererek, "Lütfen, bunu yapmama izin verin" diye fısıldadım.

"Onu mu istiyorsun?" Hunter öfkeyle karışık bir sesle mırıldandı. "Onu iliklerine kadar istiyor musun? O zaman peşinden git." Başını sallayarak bir elini önünde salladı ve hırladı, "Devam et. Seni durdurmama izin verme. Çitlerinin ve tatlı çayının tadını çıkar, verandadaki salıncağında yudumla ve onun önüne koymaya karar verdiği diğer her şeye karşı ikinci en iyi rolü oyna."

Gözyaşlarımı kırıştırarak, kapıya doğru koşmadan önce, "Hoşça kal Hunter," diye fısıldadım.

"O seni mutlu etmeyecek, HC," diye seslendi arkamdan. "Pek sayılmaz.

Önemli olan derinlerde değil.

Bölüm Elli Dokuz

ŞANSLI

BENDEN UZAKLAŞMASINI IZLEDİM.

Onun için her şeyi ortaya dökmüştüm.

İçimi dökmüştüm. Ve o yine de
çekip gitti.

Kanepeye çöküp başımı arkaya attım ve inledim. Ne
bekliyordum ki?

Onu asla terk etmeyecekti.

Ve her zaman kaybeden ben olacaktım.

Cebimde çalan telefonumun sesi beni şimdiki zamana geri çekti.
Görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra iki kez düşündüm. O olabilirdi.

Cebimden çıkarıp ekranda Kyle'ın adının yanıp söndüğünü gördüğümde
kaşlarımı çattım.

"Kyle," diye onayladım, telefonumu kulağıma götürerek. "Ne var
ne yok?" "Hope seninle mi?" diye doğrudan sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim, kendimden çok onun iyiliği için. Tüm
dünyanın görmesi için kartlarımı ortaya koymakta hiçbir sorunum yoktu
ama o bunu istemezdi. "Onu hiç görmedim."

O sırada hattan bir dizi mırıldanılmış küfür geldi. "Neden?"

Ses tonumu yumuşatarak sordum. "Neler oluyor?"

"Dışarıda," diye boğuk bir sesle konuştu

Kyle. Kaşlarım havaya kalktı. "Baban
mı?"

"Eğer ona böyle demek istiyorsan," diye alay etti Kyle. "Piç kurusu bu
sabah ilk iş olarak serbest bırakıldı."

Lanet olsun.

Geçen ay çocuklara göz kulak olmam istendiğinde David Henderson denen pislik hakkında önceden uyarılmıştım.

"Neye ihtiyacınız var?" Hiç tereddüt etmeden sordum.

Kyle gururlu bir adamdı. Bu aramayı yapmak onun için kolay olmamalıydı. Benden bir şey istiyordu ve bunun için onu süründürecek değildim. Kızına aşık olduğum gerçeğini bir kenara bırakırsak, ona büyük saygı duyuyordum. O Noah'ın kardeşiydi. Noah benim ailemdi ve sadakatim onun ailesinin her üyesine uzanıyordu.

"Vale'de bir kulübem var. Ortalık yatışana ve bu bok çukurunu çözene kadar Lee'yi oraya götürüyorum," diye açıkladı. "Cash ve Casey'i de." Durakladı ve sonra derin bir iç çekti. "Muhtemelen aşırı tepki veriyorumdur ve bizimle uğraşmaz. Ama bu riski göze alamam. *Onunla* olmaz."

Ben hallederim.

Yüzde yüz.

"Benden ne istiyorsun?"

"Çocuklarım, Luck," dedi huysuzca. "Güvende olduklarını bilmem gerek." Tekrar durakladı ve hırıltılı bir nefes daha verdi. "Üçüzler için endişelenmediğimden değil, ama onlar bir iki kez başlarından geçti ve kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyorum. Ama Hope? O benim ya da kardeşleri gibi değil. O... savunmasız..."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim" diyerek sözünü kestim.

"Yapmayacağını biliyorum," diye yanıtladı uzun bir aradan sonra. "Bu yüzden sana soruyorum."

Umut

Saatlerce körlemesine araba kullandım, olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalıştım, bir yandan da bozulmamaya çalıştım ve *başaramadım*.

Arabayı sürerken gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe aktı ve kalbimdeki iç burkan acıya teslim olarak sert ve çirkin bir şekilde ağlamama izin verdim.

Kırmızı ışıktaki durduğumda yanıma yanaşan herhangi birinin deli olduğumu düşüneceğinden emindim ama artık umurumda değildi.

"SENİ DAHA ÇOK SEVIYORUM..."

"BUNLARIN BENİM İÇİN KOLAY OLDUĞUNU MU SANIYORSUN? BUNU DAHA ÖNCE DE YAŞADIM,

Umut, ve ben kaybettim. Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kendimi tekrar ortaya koymak?"

"BURADAYIM ÇÜNKÜ SEN BUNA DEĞERSİN. YENİLMEZ BİR SAVAŞ VERİYORUM Çünkü sana o kadar derin bir aşkla bağlıyım ki, bunların hiçbirinin önemi yok. Benim için başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece sen."

TELEFONUM YÜKSEK SESLE ÇALMAYA DEVAM ETTİ AMA CEVAP VERMEYE CESARET EDEMEDİM.

Babamın adı ekranda görüldüğünde bile onu doğrudan sesli mesaja gönderdim.

Şu anda kimseyle konuşamam.

Kalbim çatlayıp açılmış ve diğer organlarıma zehir sızdırıyormuş gibi hissediyordum.

Kendimi tamamen mahvolmuş hissettim.

O gece Jordan'ın evinin ön kapısından içeri girdiğimde hâlâ şaşkınlık içindeydim. Çantamı merdivenin en alt basamağına bırakarak, Jordan ve Annabelle'in sehpanın etrafında oturmuş pizza yedikleri oturma odasına doğru yürüdüm.

Uyuşmuş bir halde kapı aralığında durup onları izledim.

Annabelle beni fark ettiğinde "Selam Hope," diye neşeyle selam verdi.

"Aç mısın?"

Hâlâ uyuşmuş bir halde başımı salladım.

Jordan endişeyle kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Yine başımı salladım.

İyi değildim.

Bir daha asla iyi olamayacağımı düşündüm.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Neyin var?" Bana bakarken yeşil gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Hope?"

Burada olmak istemiyorum... Kelimeler dilimin ucundaydı ama onları söyleyecek cesaretim yoktu. *Başka bir adama aşığım.*

Çünkü öyleydim.

Onun geçici bir cazibe olduğunu düşünmüştüm. Gecenin bir yarısı hatırlayacağım bir öpücük. Jordan'ın karısı olarak büyüdüğümde tutunacağım iç açıcı bir fikir.

Halıyı altımdan çekip alacağını ve dünyamı alt üst edeceğini bilmiyordum.

Hunter Casarazzi'ye aşık olmuştum.

Ona pervasızca, anlamsızca ve tamamen aşıktım.

Telefonda bana ona aşık olmamamı söylediği o geceyi de düşündüm.

O zamanlar çok safmışım.

Ve sadece birkaç ay önce olmasına rağmen, bir ömür gibi hissettirdi.

"Telefonumu Teagan'da unuttuğumu fark ettim," diye boğuldum, bu evden başka bir yerde olmak ve *ona* bakmak istiyordum. Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak, "Gidip alacağım," diye ekledim.

Cevabını beklemedim.

Bunun yerine topuklarımın üzerinde döndüm ve aceleyle ön kapıdan geri çıktım. Duygusal olarak tükenmiş bir halde kamyonetimin sürücü koltuğuna yığıldım,

Başımı ellerimin arasına aldım ve umutsuzca zihnimi boşluğa zorlamaya çalıştım. Beni zıt yönlerle çeken iki adamdan başka bir şey düşünmemeye çalıştım.

Tamamen farklı iki adama aşıktım.

Biri vahşi ve ulaşılmazdı ve bayrağını benim dağılmış dağıma dikmeye istekliydi.

Diğeri kırılmıştı ve ben bayrağımı onunkine çoktan iliştiirmiştım.

Lanet olsun.

Buraya

gelemezdim. Bu

gece olmaz.

Uzaklaşmam

gerekiyordu. Gitmem

gerekiyordu.

Üzerinde bir Teagan yap ve kışını ülkeden çıkar. Şu

anda mükemmel bir çözüm gibi görünüyor.

Ama sonra tek başımıza geçirdiğimiz yedi sefil uzun yılı düşündüm.

Bunu yapamazdım.

O acıyı tekrar yaşayamazdım.

En azından Teagan olmadan olmaz.

Ama artık seviliyordu ve evliydi. Dünyasını bir kenara bırakıp benimle Cork'a geri dönmek isteyeceğinden şüpheliydim.

Aslında cevabın kesinlikle hayır olacağını biliyordum.

Doğruca South Peak Road'a gidip onun kucağına kıvrılmayı düşündüm ama bunu yapamazdım.

Onları bu duruma sokamazdım.

Yüksek sesle hıçkırarak kamyonetimin motorunu çalıştırdım ve şu anda olmak istediğim tek yere doğru yola çıktım.

Onüçüncü Cadde.

Eve gidiyordum.

Altmışıncı Bölüm

UMUT

ÇOCUKLUĞUMUN GEÇTİĞİ EV GÖZÜMÜN ÖNÜNE GELDİĞİNDE, ZİHİNSEL OLARAK rahatlama.

Tek yapmak istediğim eski yatak odama girip dünyadan - sorunlarımdan - saklanmaktı.

Hayatımı anlamlandırmaya çalışırken sığınağa ihtiyacım vardı. Suçluluğumu. Şimdi nasıl ilerleyeceğimi.

Jordan'la işleri yoluna koymak istiyordum ama Hunter'ı kaybetme düşüncesi bana fiziksel acı veriyordu.

Kişiliğimin bu yönünden memnun değildim.

Bundan daha iyi olmak için yetiştirilmiştim.

Annemle babamın paylaştığı gibi bir aşka sahip olmayı bekleyerek büyümüştüm. Şiddetli, ömür boyu sürecek, koşulsuz bir bağ. Şimdi vardı ama iki erkekle vardı.

Biri, kocam. Diğeri, sevgilim.

Bunun yüzünden çökecek ve yanacaktım. Bunu hissedebiliyordum.

Hayatımın geri kalanında kalbimde bir delik olacaktı. Her iki şekilde de kaybettim.

Kimi daha çok sevdiğimle ilgili değildi. Kimi incitemeyeceğimle ilgiliydi. Ve Jordan'ı incitemezdim.

Bunu yapamazdım.

Ailemin boş garaj yoluna girdiğimde motoru durdurdum ve eve bakmaya başladım.

Ev tamamen karanlıktaydı. Evde kimse yoktu.

İçime bir rahatlama sızdı.

En azından üçüncü derece olmadan odama gizlice çıkabilirdim.

Evin anahtarını kullanarak içeri girdim ve bir süre koridorda durup sessizliği seyrettim. Buna ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi toparlamak ve kendimi toparlamak için biraz zamana.

Telefonum eşofmanımın cebinde titremeye devam etti ve bu sefer onu çıkarıp ekrana baktım.

Babamdan dört cevapsız arama, Jordan'dan iki cevapsız arama, Hunter'dan dokuz cevapsız arama, yarım düzine sesli mesaj ve bir dizi kısa mesaj.

Sana söylemem gereken bir şey var. Ara beni.

Hunter: Neredesin?

Baba: En kısa zamanda

beni ara. **Hunter:** Seni

görmem lazım.

Hunter: Bana nerede olduğunu söyle, HC!

Hunter: Buraya gelmen gerek. Seninle konuşmam lazım.

Hunter: Cevap ver bana, lanet olası!

İçim burkularak önce babama, sonra da Hunter'a bir mesaj gönderdim.

Baba, ben evdeyim ve kimse yok mu?

*Biraz zamana ihtiyacım var Hunter. **Bu** gece ailemin evinde kalacağım. Lütfen beni yalnız bırak.*

Gönder tuşuna basar basmaz telefonumu kapattım ve mutfığa yöneldim.

Sadece herkesten uzak *durmaya* ihtiyacım vardı.

Şimdi ne halt edeceğimi bulmam gerekiyordu. Mutfağın ışığını yakarak kahve cezvesine doğru ilerledim. Kafeine ihtiyacım vardı.

Çok kötü.

Vücudumun içinde büyüyen soğukluğu ısıtacak bir şey.

Hunter'la her şey *daha güzeldi.*

Kendim olmamı istedi.

Onun yanında kendimi tuhaf bir şekilde özgür hissediyordum, sadece masal kitaplarında okuduğum duyguların içine dalmıştım.

Çünkü Hunter Casarazzi, filmin sulandırılmış, sansürlenmiş versiyonunu istemedi.

Be

n. Kalbimin çirkin, X dereceli, kesilmemiş ve düzenlenmemiş versiyonunu istedi.

Tamamen ona ait olan kısım.

Çünkü yol boyunca bir yerlerde, kendimden bir parça kaybetmiştim.

Hunter Casarazzi ve ben o parçanın yerini doldurabileceğimi hiç düşünmemiştik.

Ancak arkamdan gelen garip bir tıklama sesi ve ardından birinin kabaca boğazını temizlediğini duyduğumda yalnız olmadığımı anladım.

Arkamı döndüm ve gözlerim mutfak masasında oturan yabancıya takılınca şaşkınlıkla irkildim. "Tanrım," diye boğuk bir ses çıkardım, panik içime işlerken elimle göğsümü tuttum. "Sen de kimsin be?"

"Merhaba tatlım," dedi adam, soğuk mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Beni hatırladın mı?"

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı ama masanın üzerindeki silahı fark ettiğimde göğsümde durdu. Bakışlarım silahtan adama kaydı ve sonra tekrar geri döndü.

İki ile ikiyi bir araya getirip koca bir *dört* bulduğumda dehşete düşmüş farkındalık yüzüme tokat gibi çarptı.

"David?" Çocukken gördüğüm adamla önümde oturan adam arasındaki benzerliği yavaş yavaş bir araya getirmeye başladığımda, boğuk bir sesle "David" dedim. Şimdi daha yaşlıydı, daha yıpranmıştı ama kesinlikle oydu. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandı yavaşça ayağa kalkarken, silahı sağ elinde sıkıca tutuyordu. "Büyükbabanı böyle mi selamlıyorsun?"

"Muhtemelen hayır," diye kabul ettim, kapıya doğru ilerlerken. "Ama bu odada büyükbabamdan kimseyi göremiyorum. Sen de hasta görünmüyorsun."

Gülümsedi. "Ben değilim."

Başımı sallayarak ona bakakaldım. "O zaman nasıl çıktın?"

"Yüksek mevkilerde dostlarının olması güzel bir şey," diye düşündü. Sonra silahı bana doğrulttu, göğsüme nişan aldı ve bir dizi küfür mırıldandı. "Bu C9'un kalitesi gerçekten bana göre değil," diye açıkladı. "Ucuz ürünlerden nefret ederim."

"Ciddi misin sen?" Boğazım düğümlendi. Doğru mu duyuyordum? En az bir dakika önce göğsüme doğrulttuğu silahın kalitesini ciddi ciddi tartışıyor muydu?

Siktir et.

O anda hayatta kalma içgüdülerim harekete geçti ve mutfak kapısına doğru atıldım, tek düşüncem *hemen kaçmaktı...*

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," sözleri ölümcül noktada donup kalmama neden oldu. "Seni vurmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum Hope. Ama bana başka seçenek bırakmazsan vururum."

Göğsümden kopmak üzere olan hıçkırığı zorlayarak geri döndüm ve ona ters ters baktım. "Ne istiyorsun?"

"Bu kadar kalın kafalı olma Hope," diye azarladı David başını sallayarak. "Ne istediğimi biliyorsun."

Ben yaptım.

İntikam.

"Benim bunlarla hiçbir ilgim yok!" Umutsuzca sinirlerime hâkim olmaya çalışarak tısladım. "Babamla aranızda her ne olduysa benimle hiçbir ilgisi yok."

"Doğru," diye düşündü David. "Ama o korunuyor." Çenem düştü. "*Annem* mi?"

Başını salladı.

"Ona asla ulaşamayacaksın," diye tükürdüm. "*Asla!* O yüzden artık pes etsen iyi olur."

"Bu doğru," diye cevap verdi sakince. "En çok onu seviyor. Babanın değerli küçük karısının nefes alma menziline girmek asla gerçekleşmeyecekti."

"O zaman

neden -"

"Neden sen?"

Başımı salladım.

"Çünkü sırada siz varsınız," diye açıkladı, sesi duygusuzdu. "Kyle Carter'ın hayatının iki büyük aşkı; karısı ve kızı." Omuz silkerek ekledi, "Karısını alamıyoruz, o yüzden..."

Kelimeleri o kadar sakın, o kadar soğukkanlı ve bağlantısız söyledi ki beni dehşete düşürdü.

Gerçek bir sosyopatın huzurundaydım.

"Ne olmuş yani?" Vücudumu saran şiddetli sarsıntıları durduramayarak bağırdım. "*Beni öldürecek misin?*"

"Tabii ki hayır," diye yatıştırdı David. Mutfak kapısında ikinci bir adam belirdi, bu büyükbabamdan çok daha korkutucuydu. Gençti, otuzlu yaşlarının sonundaydı ve şimdiye kadar gördüğüm en iri adamdı. "Bu Carl," diye ekledi David, devasa adamı işaret ederek. "Seni öldürecek."

Arka kapıya doğru kaçmaya çalıştım ama adam beni saçlarımdan yakaladı ve kabaca kendisine doğru sürükledi.

"Lütfen yapma -" Söylemeye başladım ama yüzüme sert bir darbe indirerek beni yere serdiğinde kelimelerim kayboldu.

Acıyla haykırarak çenemi kavradım ve kaçmaya çalıştım.

Hiç bilmediğim bir korku vücudumu sardı, adrenalin vücuduma yayıldı.

Be

n. Burada ölecektim. Beni öldürecekti.

"Lütfen," diye mırıldandım, hayatım için yalvarıyordum, öyle olduğunu bildiğim halde

anlamsız. "Yapma bunu."

Lütfen Tanrım, bunun bana olmasına izin verme.

Lütfen Tanrım.

David mutfaktan çıkarken, "Keşke size bunun hızlı ve acısız olacağını söyleyebilseydim," diye seslendi. "Ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Adama döndü ve "İş bitince beni ara" dedi.

Ve sonra beni potansiyel suikastçıyla baş başa bırakarak gitti. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye yalvararak adamdan uzaklaştım. I kendimi güvenli bir yere sürükledim, köşeye büzüldüm. "Lütfen - ooof..." Botu karnıma sertçe vurduğunda ciğerlerimdeki hava tamamen boşaldı.

"Hoş bir sürpriz yaptın, sürtük," diye hırladı adam, üzerimde yükselirken. "Gerçekten çok hoşsun." Elleri kemerinin tokasına gitti. "Bahse girerim amın güzel ve rahattır."

Nefes nefese kalmış bir halde, onu tekmeleyerek uzaklaştırmak için tüm gücümü kullandım. "Sakın buna cüret etme!" Nefes nefese kaldım, ciğerlerime umutsuzca hava çekmeye çalışıyordum.

Saçlarımı yumruklayarak beni kabaca kendisine doğru sürükledi. "Kaçmaya çalışma, amcık!" Beni zorla yere yatırdı ve vücuduma sarıldı,

Ellerimin üzerine o kadar sert bir şekilde diz çöktü ki, baskının bileklerimdeki kemikleri kıracağından emindim. "Bu sadece beni sertleştiriyor."

"Siktir git," diye tısladım, tükürdüm ve içimdeki her şeyle ona tekme attım. Onun dayanılmaz ağırlığı altında debelenerek, umutsuzca kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım.

"Beni becermek mi?" diye hırladı. Kolunu geri çekerek tüm gücüyle yüzüme yumruk attı. "Siktir git, kaltak!"

Sonra her şey bulanıklaştı.

Burnumdan kan sızarken acı yüzümü kavurdu.

Öksürüp sıçrayarak yüzümü yana çevirdim ve soluk soluğa kaldım, ama tek eliyle çenemi kavradı ve beni kabaca ona bakmaya zorladı. Ve sonra bana tekrar vurdu, bu sefer o kadar büyük bir güçle vurdu ki göz çukurum yüzümün geri kalanından ayrılmış gibi hissettim.

Arka cebinden bir bıçak çıkardığını gördüğümde boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Önce içine ne girsin istiyorsun?" diye alay ederek keskin bıçağı işaret etti. "Benim sikimi mi yoksa bu bıçağı mı?"

"Hayır," diye haykırdım, anlamsız olduğunu bildiğim halde amansızca mücadele ettim.

Ölmek

istemiyorum.

Ölmek

istemiyorum.

"Bırak beni," diye bağırdım, yana doğru dönmeye

çalıştım. İşe yaramadı.

O çok büyüktü.

Çok güçlüydü.

Bu adam bana istediğini yapacaktı ve ben onu durduramazdım.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Bu babanın iyiliği için," diye hırladı bıçağın ucunu elmacık kemiğime bastırırken. "David babanın bu ironiyi takdir edeceğini söyledi; anne gibi, kız gibi."

Sonra beni kesti.

Bıçak etimi kesip yanağımdan çeneme kadar açarken acı içinde çılglık attım.

Sanırım o anda bayıldım, acı ve kan kokusu aklımın alamayacağı kadar fazlaydı.

Birkaç dakika sonra kendime geldiğimde kıyafetlerim gitmişti.

İşkencecim pantolonu inik ve penisi ellerinde üzerimde diz çökerken külotum dışında çırılçıplaktım.

İliklerime kadar üşümüş ve kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz hissederken, güçsüzce göğsünü itmeye çalıştım. Ellerim artık serbestti ama herhangi bir zarar veremeyecek kadar uyuşmuştu.

Göz ucuyla bana işkence etmek için kullandığı bıçağın yanımda yerde durduğunu fark ettim. Ona uzanmaya çalıştım ama çok uzaktaydı ve bedenimi hareket ettiremeyecek kadar kırılmıştım. "Lütfen," diye mırıldandım, merhamet için yalvarıyordum. "Bunu yapmayın..."

"Sana yalvarmak hakkında ne demiştin, kaltak?" diye alay etti adam külotumun eteğine uzanırken. "Beni tahrik ediyor."

İnleyerek, kendimi korumak için çaresizce kalçalarımı birbirine bastırmaya çalıştım.

Yine de işe yaramadı.

Bana tecavüz edecekti.

Ve sonra beni öldürecekti.

Külotumu bacaklarımdan aşağı sürükledi ve "Bu acıtacak" demeden önce karanlık bir şekilde sırttı.

Babamın bedenimi bu şekilde bulduğunu düşündükçe gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve yüzümde pıhtılaşan kanla karıştı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve vücuduma fırlayacağından emin olduğum acı için kendimi hazırladım.

Hiç gelmedi.

İşkencecimin acı içinde kükrediğini duydum.

Saniyeler sonra, vücudunun ağırlığı gitmişti.

Sersemlemiş ve taş kesilmiş bir halde gözlerimi zorla açtım ve karşımdaki manzara karşısında şok içinde haykırdım.

Hunter.

İlahi müdahale için dua etmiştim ve o da sevgilim şeklinde gelmişti.

İşkencecimi vücudumdan uzaklaştırıp yumruklarını suratına indirirken, "Seni hasta herif," diye hırladı. "Seni hasta, lanet olası piç!"

Hunter'ın adamı mutfakta yere yatırıp yumruklarını suratına defalarca indirmesini rüya gibi bir halde izledim.

Çıtırdayan kemiklerin sesi kulaklarımı doldurdu.

Adamın yüzünden kan fişkirirken, adam homurdanarak itiraz etti ve onu itmeye çalıştı

Hunter durmadı.

Adamın kafası mutfak fayanslarına gürültüyle çarpana kadar vurmaya devam etti.

Köşede büzüldüğüm yere baktı ve yemin ederim mavi gözlerinde gördüğüm öfkeyi daha önce hiç görmemiştim.

Hunter tek kelime etmeden ayağa kalktı, bıçağın durduğu yere doğru yürüdü ve onu aldı. İşkencecimin acı içinde kıvrandığı yere doğru yürüdü.

Ve sonra *Hunter* kesmeye başladı. Ve adam çığlık atmaya başladı.

Yüzüyle başladı, şakağından çene çizgisine kadar kesti. Orada da durmadı.

Hunter'ın adamın açıktaki penisini kabaca kavrayıp bıçağı indirmesini dehşet içinde izledim.

Her yere kan sıçradı ve işkencecimin ağzından çıkan çığlıkların ölene kadar peşimi bırakmayacağını çok iyi bilerek nefes aldım.

Ben de çığlık atıyordum.
Duramadım.

Hunter boğazına indirdiği son bir darbeyle adamın çığlıklarını susturdu ve karanlık gözlerle adamın hayatının yavaş yavaş tükenişini izledi.

Ancak işkencecim seğirmeyi ve guruldamayı bıraktığında Hunter nihayet ayağa kalktı.

Nefes nefese onun hareketlerini taklit ederek ayağa fırladım ve Hunter cansız bedenin üzerinde dururken dehşet içinde ağzım açık kaldı.

Her yerde kan vardı. Benim
üzerimde.
Onun üzerine.

Her yerde.

Hunter bıçağı yere bıraktı ve yavaşça bana doğru döndü. Göğsü kabarmış, yüzü ve vücudu başka bir adamın kanıyla sıırıslıklam olmuştu.

Bedenim şiddetle titrerken onun beni izlemesini izledim.

Sözünü sakınmadan yerdeki cansız adamın üzerinden geçti ve süzgeç tahtasından bir el havlusu aldı. Ne yapacağımdan emin değilmişim gibi neredeyse temkinli bir şekilde bana yaklaştı ve havluyu kanayan yüzüme bastırdı.

Gözlerinde önceki şiddetin hiçbirisi yoktu şimdi.
Tek görebildiğim sevgiydi.

Kan sıçramış kapüşonunu çekip çıkarırken ve ellerimi çok uzun kollardan geçirmeden önce yavaşça başımdan geçirirken tek bir kelime bile etmedi.

Beni giydirirken vücudum tepeden tırnağa titredi; bu şefkat gösterisi kalbimin kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

"Aman Tanrım," diye boğuk bir sesle bağırırken içimi bir hıçkırık kapladı. "Aman Tanrım!" Gözlerim onunkilerden yerdeki cansız bedene kaydı.

Korku beni ele geçirmekle tehdit ederken, "Tanrım, Hunter," diye boğuldum. "Biz ne yaptık?"

"Şşş." Kollarını bana doladı ve tıpkı hatırladığım gibi hissettim. Onun kucağında kozalandım, sevgisiyle sarmalandım. "Sorun yok." Bir eliyle beni sıkıca tuttu ve diğer eliyle saçlarımı okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Onu sen öldürdün," diye hıçkırdım, göğsümü tutarak. "Onu benim için öldürdün."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Bekle - beni bırakma," diye fısıldadım dehşet içinde, benden bir adım geri çekildiğinde. Bir elini saçlarında gezdirip acı dolu bir ses çıkarırken gözlerime bakmayı reddetti. "Lütfen." Artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Gerçekten sert ve çirkin bir şekilde ağlıyordum. "Lütfen gitme."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi, sesi yırtık ve bitkin. "Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Kimi arıyorsun?" Peşinden tökezleyerek giderken göğsüm kabarak talep ettim.

"Polisler, Hope," diye fısıldadı. "Ve bir ambulans."

"Polisler mi?" Tereddüt ettim ve başımı salladım. "Seni tutuklayacaklar." "Biliyorum," diye fısıldadı.

Bu adam acımasızdı. Suç işlemişti. Ellerinde kan vardı.

Yaptığına tanık olduğum şey beni kaçtırmaya yetmeliydi.

Aramayı onun yapmasına izin vermeliydim. Ama *yapamadım*.

"Kapat şunu," diye boğuk bir ses çıkardım. Telefonunu yerine koymak için hiçbir hareket yapmayınca, ona doğru sendeleyerek yürüdüm ve elindeki telefonu tokatlayarak aldım. "Kapat

Lanet telefonu aç, Hunter!"

"Umut," diye fısıldadı, sesi acı doluydu. "Onları aramak zorundayım, tatlım." "Hayır," diye sertçe karşılık verdim. "Hayır!"

"Burada ne yapmamı istiyorsun Hope?" Bir elini saçlarının arasında gezdirerek derin bir iç çekti. "Orada bir ceset var tatlım, her yerinde parmak izlerim var." Tekrar başını salladı ve "Ve bir doktora görünmen gerek. Yüzün..." Sesi kesildi ve eklemenden önce birkaç kısa nefes alışını izledim, "Lanet olsun Hope, o pislik tecavüz etti-"

"O yapmadı!" Boğazım düğümlendi, başım dönüyordu. "Onu durdurdun Hunter. Beni *kurtardın*!" Tısladım, gömleğini ellerimle kavradım. "O adam buraya beni öldürmek için gönderildi! Eğer sen olmasaydın, öldürecekti. Ve hayatımı kurtardığın için hapse geri dönmeyeceksin."

"Ne diyorsun sen?" Hunter karşılık verdi, gözleri tetikteydi ve yüzüme kilitlenmişti.

Sakinleştirici bir nefes alarak yüzüne baktım ve "Cesetten kurtulalım diyorum" dedim.

Ne kadar çılgınca görünse de, bu geceki olaylar geleceğime doğrudan ışık tutmuştu.

Artık kim olduğumu biliyordum ve sonunda Hunter'la kırık dökük bir hayat yaşamayı onsuz bir hayat yaşamaya tercih edeceğim sonucuna varmıştım.

Onun için evliliğimi bırakmaya hazır mıyım? Bunun cevabını bilmiyordum.

Ama Hunter'dan vazgeçemezdim.

Ne pahasına olursa olsun onunla birlikte olmalıyım.

Herkes ne düşünürse düşünsün, vicdanım ve ahlakım ne pahasına olursa olsun.

Ondan

vazgeçmiyordum. Bu

adamı tutuyordum.

Şimdilik tek bildiğim buydu.

Devam edecek...

*Hope'un hikâyesi Altered'da
devam ediyor,
Bir Carter Çocuk Romanı,*

2018'de geliyor.

Chloe Walsh Yazarının Diğer Kitapları:

Bağımsız Romanlar:

Endgame - An Ocean Bay Standalone Novel Yedi
Uykusuz Gece (TBR)

Faking It Üçlemesi:

Off Limits - Numara
Yapmak #1 Off the Cards -
Numara Yapmak #2 Off the
Hook - Numara Yapmak #3

Kırık Serisi: Düşüşümü

Kır - Broken #1 Parçalara
Ayrıl - Broken #2
Fall on Me - Broken #3
Forever we Fall - Broken #4

Carter Çocuk Serisi:

Hain - Carter Çocukları #1
Daima - Carter Çocukları #1.5
Diken - Carter Çocukları #2
Tame - Carter Çocukları #3
Torment - Carter Çocukları #4
Kaçınılmaz - Carter Çocukları #5

DiMarco Hanedanı:

DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: Birinci
Bölüm DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu:
İkinci Bölüm

Bulanık Çizgiler:

Bulanık Çizgiler - 1. Kitap
Beni Asla Bırakma - 2. Kitap

Kırık Serisi ve Carter Çocukları Serisi okuma sırası:

1. Düşüşümü Kır
2. Parçalara Ayrılmak
3. Üzerime Düş
4. Sonsuza dek düşeceğiz
5. Hain
6. Her zaman
7. Diken
8. Uysal
9. Azap
10. Kaçınılmaz

The Blurred Lines ikilisi okuma sırası:

1. Bulanıklaşan Çizgiler
2. Beni Asla Bırakma

DiMarco Hanedanı okuma sırası:

1. DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: Birinci Bölüm
2. DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: İkinci Bölüm

Faking It üçlemesi okuma sırası:

1. Sınırların Dışında
2. Kartlar Kapalı
3. Kancadan Kurtulmak

Teşekkür

Editörüm Aleesha Davis'in koşulsuz desteği ve teşviki olmasaydı bu kitap var olamazdı. Kaçınılmaz'ın yazım sürecinde bana gösterdiğin destek ve sabır muhtemelen bu kitabı çıkarabilmemin tek nedeni. Benim için yaptığın her şeyi çok takdir ediyorum ve iş ilişkimizin yıllar içinde geliştirdiği dostluğu seviyorum. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum!

Yoncalarım! Sizler olmasaydınız, bugün olduğum yerde olamazdım. Sizleri çok seviyorum ve bu çılgın dünyadaki küçük baloncuğumuza bayılıyorum. Her birinizi arkadaşlarım ve geniş ailem olarak görüyorum.

Ailem, arkadaşlarım ve yol boyunca beni destekleyen diğer herkes. Sanırım bir insan ancak bu kadar çok kez teşekkür edebilir, ama işte başlıyor; *teşekkür ederim.*

Son olarak, Kyle ve Lee ile bir kumar oynayan, çılgın trenime atlayan ve kalan her birinize teşekkür etmek istiyorum. Sizleri ne kadar takdir ettiğimi kelimelerle ifade edemem. Umarım Kaçınılmaz'ı beğenirsiniz.

Umut için çalma listesi:

Of Monsters and Men - I Of The Storm
James Vincent McMorrow - We Don't Eat
He is We - Skip To The Good Part
Noah Cyrus/Labrinth - Make Me (Cry)
Adele - Hiding my Heart Away
Fever Ray - Keep the Streets Empty for me
The Civil Wars - Poison & Wine
Switchfoot - On Fire
Miranda Lambert - Mama's Broken Heart
Ingrid Michaelson - Over You
Joan Armatrading - The Weakness in Me
Alex & Sierra - Little Do You Know
Swedish House Mafia - Don't you Worry Child
Jack Johnson - Sitting, Waiting, Wishing
The Chainsmokers - Don't Let Me Down
Cam - Burning House
Rachel Platten - Beating Me Up
Banks - Beggin for Thread
Lissie - Go Your Own Way
Little Mix - DNA
Kate Nash - Nicest Thing
Haley Reinhart - Can't Help Falling In Love
Counting Crows - Colorblind
Rachel Platten - Stand by You

Sia - Footprints
Taylor Swift - Haunted
Anne-Marie - Alarm
Nicki Minaj - Anaconda

Hunter (Lucky) için alma listesi

Yas Ayini - Bad Moon Rising Hozier
-Cherry Wine
Hurt - Uğruna Ölünecek Biri
Noah Gundersen - Gün Bitti
Alexander Stewart - Make Me (Cry)
He is We - Kiss it Better
Hungry Eyes - Eric Carmen
Jaymes Young - I'll Be Good
Eric Arjes - Find my Way
Amy Winehouse - Will You Still Love Me Tomorrow
Sam Hunt - Make You Miss Me
Shawn Mendes - Treat You Better
The Script - Nothing
Semisonic - F.N.T
Maroon 5 - Kalbim Açık
+44 - When Your Heart Stops Beating
Uncle Kracker - Smile
Hinder - Lips of An Angel
Switchfoot - Dare you to Move
Travis - Re-Offender
Aaron Krause - Only You
Bush - Gliserin
Every Avenue - Only Place I Call Home
Damien Rice - Accidental Babies

Hozier - Jackie and Wilson
The-Dream - Code Blue
Justin Timberlake - Mirrors
Blake Shelton - Sangria
Nine Inch Nails - Hurt

Ürdün için çalma listesi

Kesha - Praying
Lady Gaga - Till it Happens to You
Sam Smith - Too Good at Goodbyes
Sheryl Crow - I Shall Believe
Nickelback - How you Remind me
Tom Odell - Heal
The Script - You Won't Feel A Thing
Bruno Mars - When I Was Your Man
Walking On Cars - Flying High, Falling Low
Hozier - Take me to Church
Otis Redding - Stand by Me
REM - Losing my Religion
Radiohead - Creep
Matchbox Twenty- Unwell
Sam Smith - Stay With Me
Ed Sheeran - Happier
Joel Adams - Please Don't Go
Within Reason - We'll Have It All
Michael Schulte - You Said You'd Grow Old With Me
Black Veil Brides - Lost it All
Tim McGraw - Don't Take the Girl
Jamie Lawson - I'm Gonna Love You
Staind - Dışarıda
Paramore - The Only Exception

Gavin DeGraw - More Than Anyone
Boyce Avenue - Titanium
Imagine Dragons - Demons
REM - Everybody Hurts



Yazar Hakkında

Chloe Walsh İrlanda'nın güneyindeki County Cork'ta yaşayan yirmi yedi yaşında bir eş ve iki çocuk annesi. Beş çocuğun en küçüğü olan Walsh için okumak ve yazmak çocukken bir kaçış yoluydu.

Ocak 2014'te, yirmi dört yaşındayken, Kyle Carter adında kendini beğenmiş, kendinden emin bir adam hakkında yazmaya başladı ve beş hafta sonra, 2014 Sevgililer Günü'nde, çay içmeye çağıran, Kyle'dan parçalar okuyan ve hikayeyi basılı sayfalar yerine E-okuyucularında okumak isteyen bir avuç arkadaşı için ilk romanı **Düşüşümü Kır'ı kendi** kendine yayınladı.

Şaşırtıcı bir şekilde - ve hiç kimse ondan daha fazla şaşırmadı - kitap büyük bir başarı elde etti ve İngiltere En Çok Satanlar Listesinde 1 numaraya ulaştı. Chloe, Nisan 2014'te devam kitabı **Fall to Pieces'ı yayınladı** ve bu ikinci kitabın Kyle için son bölüm olacağına söz verdi.

Üçüncü bir bölüm için talep çok fazlaydı ve bir seri doğdu! Son kitap iki oldu: Kazara Kırılan serisinin üçüncü kitabı **Fall on Me** Ağustos 2014'te, **Forever we Fall** ise Ekim 2014'te yayımlandı.

Carter Kids serisinin ilk kitabı **Treacherous** Mart 2015'te yayımlandı ve ardından **Always** (Carter Kids #1.5) Haziran 2015'te.

DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu (Bölüm 1 ve 2) Mart 2015'in sonlarında yayımlandı.

Blurring Lines Mayıs 2015'te, **Never Let Me Go** ise Aralık 2015'te yayımlandı.

On birinci kitabı olan **Thorn**, yayıncılık kariyerinin iki yıl dönümünde, Şubat 2016'da yayınlandı. Bunu Eylül 2016'da **Tame** takip etti.

Aralık 2016'da yayımlanan **Torment'i** Ocak 2017'de **Off Limits** izledi. **Şubat** 2017'de, yazarlık kariyerinin üçüncü yıl dönümünde, Chloe **Off the Cards'ı** yayınladı ve aynı yıl Nisan ayında **Off the Hook'u** yayınladı.

Haziran 2017'de yayımlanan **Endgame**, Chloe'nin ilk bağımsız romanıdır ve Ekim 2017'de yayımlanan **Inevitable**, **Chloe'nin** sahip olduğu kitap sayısını on sekize çıkarmaktadır.

Hevesli bir okuyucu olan Chloe, E-okuyucusuyla bir köşede gizlenmekten ve spor yapmaktan hoşlanıyor.

Paranormal romantizm ve genç yetişkin fantezisine derin bir sevgi duyuyor ve çok uzak olmayan bir gelecekte bu türlere dalmayı umuyor.